

Điều Đại Hữu Thí Dụng

Contents

Điều Đại Hữu Thí Dụng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Cái Tên Chết Dẫm Tiết Đồng	4
3. Chương 3: Khốn Nạn Cũng Chẳng Dễ Làm ...	6
4. Chương 4: Cái Thời Buổi Khốn Nạn	8
5. Chương 5: Cuộc Sống Của Hai Tên Chết Dẫm	11
6. Chương 6: Cái Xã Hội Khốn Nạn ...	14
7. Chương 7: Ai Nghĩ Ra Cái Ý Tưởng Thối Vậ	16
8. Chương 8: Mấy Chuyện Khốn Nạn Năm Đó ...	19
9. Chương 9: Cái Tên Khốn Chỉ Biết Đến Chuyện Của Mình...	22
10. Chương 10: Mấy Chuyện Chẳng Ra Sao...	25
11. Chương 11: Nay Thì Tính Là Chuyện Kiểu Éo Gì Đây...	29
12. Chương 12: Lắm Chuyện Xui Xẻo Khốn Nạn Quá Đi	32
13. Chương 13: Chuyện Chó Má Đầy Cả Sọt...	35
14. Chương 14: Thằng Nhãi Thật Phiền Toái...	38
15. Chương 15: Tâm Trạng Không Tốt, Ra Đường Là Mất Ch*m ...	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17: Những Chuyện Chó Chết...	45
18. Chương 18: Cái Đám Điếu Nhân Đây...	48
19. Chương 19: Cả Ngày Chẳng Có Chuyện Chó Giề...	52
20. Chương 20: Đêm Nay Tính Là Cái Chuyện Éo Gì...	56
21. Chương 21: Làm Điếu Nhân Có Gì Không Tốt...	59
22. Chương 22: Mấy Chỗ Khốn Nạn Chẳng Muốn Nán Lại...	63
23. Chương 23: Đời Không Chuyện Chó Má...	66
24. Chương 24: Chỉ Sợ Có Loại Khốn	69
25. Chương 25: Tôi Chẳng Cần Ngắm Ch*m...	72
26. Chương 26: Có Mấy Thằng Gà Kinh Khủng Muốn Chết...	76
27. Chương 27: Ngoại Truyện: Chung Quy Ch*m Ngọc Vãn Luôn Là Người Bạn Không Thể Vứt Bỏ (thượng)...	79
28. Chương 28: Ngoại Truyện: Chung Quy Ch*m Ngọc Vãn Luôn Là Người Bạn Không Thể Vứt Bỏ (hạ)...	82
29. Chương 29: Đừng Có Thử Thách Ch*m Tôi...	86
30. Chương 30: Ch*m Cũng Muốn Ăn Tết...	89
31. Chương 31: Mồng Một Tết Như Cái Ch*m...	94
32. Chương 32: Vì Sao Em Không Có Ch*m...	98
33. Chương 33: Thằng Cờ Hó Vs Tiết Đồng...	102
34. Chương 34: Mà Làm Sao Mà Không Dùng Ch*m...	105
35. Chương 35: Chuyện Nay Chẳng Liên Quan Cái Ch*m Gì Đến Anh Ta...	109
36. Chương 36: Bạn Của Điếu Nhân Vẫn Cứ Là Điếu Nhân...	114
37. Chương 37: Ngắm Ch*m Thì Sướng Nổi Gì...	118
38. Chương 38: Ch*m Mà Bất Lực Thì Phải Làm Sao...	122
39. Chương 39: Ch*m Cũng Có Quyền Tự Chủ...	125

40. Chương 40: Hoa Dạng Điều Dạng Bất Nhất Dạng...	129
41. Chương 41: Người Là Không Thể Để Chiêm Nó Dắt Mũi...	133
42. Chương 42: Đâu Bởi Chỉ Riêng Chiêm...	137
43. Chương 43: Chiêm Tôi, Tôi Làm Chủ [kết Thúc]...	141
44. Chương 44: Kẻ Bắt Cóc Uyển Uyển Đã Tới (thượng)...	145
45. Chương 45: Kẻ Bắt Cóc Uyển Uyển Đã Tới (trung)...	148
46. Chương 46: Kẻ Bắt Cóc Uyển Uyển Đã Tới (hạ)...	152
47. Chương 47: Một Chú Chim Nhỏ Không Nhà Để Về (thượng)	156
48. Chương 48: Một Chú Chim Nhỏ Không Nhà Để Về (hạ)	160
49. Chương 49: Chiêm Bất Lực Hả? Để Tôi Giúp (thượng)...	165
50. Chương 50: Chiêm Bất Lực Hả? Để Tôi Giúp (trung)...	169
51. Chương 51: Chiêm Bất Lực Hả? Để Tôi Giúp (hạ)...	172
52. Chương 52: Lương Cúc Tương Ngộ, Tất Xuất Nhất Điều (1)	175

Điều Đại Hữu Thí Dụng

Giới thiệu

Editor : PadiniThế loại: đam mỹ, hài bi, hiện thực hưởng, bi đát thầy thuốc công x cường tráng cảnh sát thụ, 1x1, HEN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-dai-huu-thi-dung>

1. Chương 1

Mẹ kể rằng, khi tôi mới sinh, lúc thay tã, ông nội cứ véo cái JJ nhỏ của tôi mà nói:

“JJ thẳng nhỏ này to ghê thật đấy!”. Về sau, mấy cô mấy bác hàng xóm cứ nhìn thấy tôi lại không nhịn được đến véo JJ nhỏ của tôi một cái. Mấy bà bác đều cười nói: “Vợ thẳng cu này về sau đến là có phúc.”

Từ lúc học tiểu học, tôi bắt đầu lớn lên dưới sự hâm mộ của đám bạn, luôn nghĩ mình chính là một người đàn ông “lớn”.

Tự tin của đàn ông thường xuất phát từ hai phương diện, một là “năng lực thân thể”, hai là tiền.

“Năng lực thân thể” – từ này cũng dễ lý giải thôi, giống như là anh nào đẹp giai thì mỹ nữ bên người nhiều vô số. Rồi “tiền” lại càng dễ hiểu hơn nữa, một ông lão sáu bảy mươi tuổi vì sao còn có gái đẹp theo, cô gái xinh đẹp kia có thể thật sự yêu ông ta sao, đùa. Có câu: “Đàn ông cứ có tiền, cùng ai chẳng có duyên.”. Đã nghe qua chưa? Chưa? Vậy giờ anh hẳn đã nghe qua rồi đi.

Nói theo cách của động vật chỉ dùng nửa người dưới để suy nghĩ, tôi luôn bởi “điều” mình to hơn của người khác mà đắc chí. Thế nhưng, đám bác gái năm đó nói vợ tôi sẽ có phúc, tựa hồ đã sai rồi.

Khi học trung học, rất nhiều nam sinh đồn đại, nói “điều” tôi là lớn nhất trường. Vốn có chút không phục, nhưng sau khi đi WC xả nước với tôi xong, bọn họ đều chịu phục rồi, ha ha ha, những người đã đi tiểu với tôi một lần đều không dám đi với tôi lần thứ hai. Có câu “Con gà túc nhau tiếng gáy” (1), những người mà đã so “điều” với tôi, thấy tôi đều tiểu không được. Những chuyện từ nhỏ đến lớn khiến tôi luôn tràn đầy tự tin, nghĩ mình thật đúng là quá “trâu” mà.

Khi tôi đang học cấp ba, một lần trên đường về nhà gặp một cô nàng xinh đẹp tới dự đỗ, có người nói hình như là vợ hai của ông lão nhà ở gần đấy.

Thời buổi này, gái ngoài hai mươi là được ưa thích nhất. Bọn con trai mười mấy tuổi chúng tôi thấy họ thành thực, mấy anh ngoài hai mươi thấy họ vừa vặn, đàn ông hơn ba mươi thấy họ đáng yêu, mấy ông ngoài bốn mươi mà đi cặp bồ thích nhất là cặp với mấy em đôi mươi; mấy ông già năm mươi thì thích trâu già già gặm cỏ non; mấy cụ sáu bảy mươi tuổi lại càng thích mắt mấy em này.

Lúc đó tôi đang dậy thì, tuy không phải là rất đẹp trai nhưng với “vốn liếng” của mình lại tự tin lắm, thế là đi cùng cô ta luôn. Cô nàng giúp tôi khai trai, lại còn cho tôi phong bì. Tuy tôi chỉ là lính mới, đối phương lại là tay lõi đời nhưng “vốn liếng” trời sinh của tôi là để làm gì chứ. Cuối cùng, tôi đương nhiên là sung sướng rồi, mà cô nàng kia đến lúc tôi đi còn chưa rời được giường. Sau đó, tôi cũng không bao giờ thấy lại cô ta nữa.

Về sau, khi học trường y tôi cũng hẹn hò với mấy cô bạn, thế nhưng cuối cùng đều đến lúc đi nhà nghỉ đối phương mới sợ chạy mất dép, còn những người không chạy thì làm xong đều không muốn gặp tôi lần thứ hai nữa. Sau đó, ở đại học tôi được đặt một biệt hiệu nghe kêu đình tai luôn – “người lừa”, nữ sinh ở đại học thấy tôi là tránh, cứ làm như tôi là thú dữ không bằng. Lúc này tôi mới phát hiện ra, “điều” to thì ra cũng có hại mà.

Năm tôi tốt nghiệp đại học cũng tìm được một cô, lúc đầu chỉ có nắm tay nắm chân bình thường thôi, tận sau khi cưới chúng tôi mới có lần đầu tiên. Cô bảo bị tôi lừa, sớm biết vậy trước khi cưới phải thử trước, thử xong rồi trả được hàng thì tốt biết mấy. Làm sao mà như bây giờ, mỗi lần làm đều như bị mưu sát.

Cô vốn muốn ly hôn nhưng lại phát hiện đã dính bầu rồi, vậy nên chúng tôi không chia tay được. Sau đó, cô sinh cho tôi một bé trai. Dù có con trai, gia đình cũng hòa thuận hơn chút nhưng cô sao cũng không muốn bị tôi đụng chạm. Có một lần tôi cưỡng ép cô, lại khiến cô phải ở nhà tĩnh dưỡng vài ngày. Sau đó, bắt đắ dĩ, lúc con trai được ba tuổi, chúng tôi ra ở riêng.

Không cãi cọ, không ly hôn, sau khi ra riêng chúng tôi lại trở thành bạn tốt.

Lúc đó cô bảo: “Nếu sau này anh muốn kết hôn với người khác chúng ta mới ly hôn được không?”

“Sao giờ không làm luôn đi? Mỗi tháng anh cũng có thể đưa em phí phụng dưỡng ly hôn.”

“Đừng có coi thường phụ nữ, em không cần đàn ông nuôi cũng có thể sống tốt. Hơn nữa, nếu em ly hôn với anh, người sau cũng chưa chắc đã tốt hơn. Với cả bây giờ đàn ông có vợ là được ưa lắm đó, không biết chừng sẽ có một tiểu tam thích anh, sau đó đem anh cướp đi ấy chứ?”

“Nếu anh bị người ta cướp đi, em không thấy buồn sao, tốt xấu gì mình cũng là vợ chồng cơ mà?” Cũng bất mãn một chút, nhưng tôi thực sự có lý do không thể ly hôn ngay. Hiện tại, tôi vừa mới chuyển thành bác sĩ chính thức ở bệnh viện này, nếu chuyện tôi ly hôn truyền ra, công việc có thể sẽ bị ảnh hưởng. Cô cũng biết điều này nên mới không chủ động nói chuyện ly hôn.

“Ha ha, em đợi có cô nào mau đến mà lừa anh lên giường, rồi để xem xem cô ta sống được bao lâu.” Cô cười sung sướng.

“Thực ra anh cũng không tệ mà, sao em không thể sống cùng anh chứ?” Tôi phiền muộn vô cùng hỏi cô, rõ ràng quan hệ của chúng tôi rất tốt, thế mà cô tình nguyện độc thân cũng không muốn ở bên tôi.

Cô hất cằm chỉ quần tôi nói: “Cái đồ chơi này của anh thật không phải là con người nên có, anh hẳn nên đổi thành lừa đi.”

“Đàn bà không phải đều thích đàn ông to hay sao?”

“Thế nhưng cũng không có nghĩa là muốn người như anh, cái đồ chơi này của anh cũng chỉ có kiểu đàn bà cao lớn thô kệch mới chịu được thôi. Nhưng mà anh thế này, chắc phải đi tìm anh giai nào cao to trâu bò mới không bị anh làm cho đến chết.”

Lúc Uyển Uyển đi, tôi bắt đắ dĩ giường mở, bắt đầu chửi bới ông giời gian ác.

Mẹ nó, ông giời, ông cho tôi “điều” lớn như vậy làm gì chứ, cũng chẳng có lồng sắt mà chứa đâu!!

Đến tận khi gặp Tiết Đồng tôi mới thấy cái miệng quạ đen của bà xã thật là linh quá mà.

Tác giả: Lại một truyện ngội thứ nhất. Thực ra, cá nhân tôi thích thổ tào văn ngội thứ nhất.

Truyện này nhìn qua có lẽ sẽ thấy không hài hòa, thực ra nó... chỉ có một chút không hài hòa thôi.

Trời lạnh, thực sự không muốn đánh máy nhưng linh cảm cứ tắc trong đầu khiến tôi không viết không được.

Bản thân không chứa hàng dự trữ, số lượng từ mỗi ngày có thể sẽ hơi ít nhưng sẽ kiên trì cập nhật mỗi ngày.

Hoan nghênh tới vô béo.

Sự ủng hộ của mọi người chính là động lực để tôi cập nhật!

(1) Nguyên là: “ , ” – “nhân bỉ nhân đắc tử, hóa bỉ hóa đắc nhưng”. Câu đầy đủ nó là: “ , ; , ” – “nhân bỉ nhân, bỉ tử nhân; hóa bỉ hóa, hóa đắc nhưng”. Trên baike giải thích thế này: Con người không nên so đo với nhau, mỗi người đều có ưu điểm của mình, ông già so với người đã chết thì so gì? Tương tự vậy, hàng hóa cũng có những ưu, khuyết điểm riêng, không có gì là thập toàn thập mỹ, đồ đã mất rồi thì còn so gì nữa? Nó khuyên con người nên biết tự thỏa mãn, “bỉ thượng bất túc, bỉ hạ hữu dư” mà.

Câu này bạn rất là phân vân vì search đi search lại, cuối cùng rút ra nó tương tự câu “Nhìn lên thì chẳng bằng ai – Nhìn xuống cũng chẳng mấy ai bằng mình” bên mình nhưng đặt vào đây lại không thích hợp lắm nên cứ thay bằng câu kia đi

2. Chương 2: Cái Tên Chết Dẫm Tiết Đồng

Quen cái tên Tiết Đồng chết dẫm kia, lúc đầu cũng là bởi hấn anh hùng cứu... tôi.

Tôi tự thấy mình chỉ là một người đàn ông bình thường thích phụ nữ nhỏ nhắn đáng yêu mà thôi. Thế nhưng, ông giới lại cho tôi “cái “cần” dị thường”, khiến tôi vô duyên với mấy cô gái đáng yêu kia, cuối cùng chỉ có thể ở bên Tiết Đồng.

Tiết Đồng tuy khá trung tính nhưng kì thực là một ông anh vạm vỡ cao mét tám lăm, nặng tám lăm kí, cả người toàn mùi đàn ông, khắp mình toàn cơ với bắp, râu mép mỗi ngày phải cạo hai lần, lông chân lại càng dày kinh khủng, tính ra chính là đàn ông trong đám đàn ông. Hơn nữa làm cảnh sát khiến anh ta càng toát ra một phần khí thế uy phong.

Chỉ là, người đàn ông như vậy lại thích tôi tới “làm” anh ta, “làm” tới thừa sống thiếu chết, vừa kêu đau vừa muốn tôi gắng sức “làm”, đúng là cái tên bị ngược cuồng. Nhưng Tiết Đồng như vậy vừa vặn lại thỏa mãn được dục vọng của tôi, bởi tôi vẫn luôn muốn tìm được người có thể cho tôi thỏa sức “làm” mà cũng không sợ người ta kêu đau.

Lại nói tiếp, tôi gặp Tiết Đồng là vào bốn năm trước. Khi đó, vợ tôi đang muốn ở riêng, tôi không vui vẻ gì nhưng cũng biết vấn đề giữa chúng tôi. Tôi cũng đã lâu chưa làm với Uyên Uyên, trước mỗi lần làm chúng tôi đều phải xin nghỉ, sau đó cô lại nói thẳng không cho phép tôi làm nữa.

Thế nên thời gian đó tôi mỗi ngày đều dục cầu bất mãn, thậm chí cũng từng ra ngoài tìm “gái”, chỉ là sau mỗi lần tôi qua một chỗ, cả đám sẽ chẳng có ai muốn làm ăn với tôi lần nữa, mấy cô nàng đều nói làm ăn với tôi chẳng có lời.

Lúc này tôi mới cảm thấy bị ai khi làm một người đàn ông “lớn”, đó chính là “điều đại hữu thí dụng” (“ch*m to mà để làm chó giẻ”). To nữa cũng chẳng có chỗ mà dùng, còn không bằng làm một thằng đàn ông bình thường.

Mỗi lần thấy quảng cáo “”Điều” to giờ không phải giấc mơ nữa, thuốc XX của hãng XX có thể làm cho anh dài thêm X cm, to thêm X cm.” trên mấy trang mạng tôi lại thầm rửa mấy tên dùng mấy loại thuốc này “điều” sẽ to thành giống như của tôi, để chúng nó không tìm được người mà làm, ngày ngày dục cầu bất mãn.

Hôm đó lái xe đi làm, đến giao lộ cách bệnh viện tôi đang làm không xa thì bị tắc, tôi hạ kính xe xuống thông khí. Xe của tôi là một chiếc Buick đỏ mận, đứng giữa một đồng xe không phải đen cũng là trắng thì vô cùng bắt mắt. Xe này là tôi vay tiền mua, đến giờ vẫn còn đang trả nợ, nếu không phải đoạn đường từ nhà đến bệnh viện không có xe bus, tôi thật cũng chẳng nghĩ đến mua xe. Nhưng mà sau khi mua, càng ngày tôi càng yêu con xe bảo bối của mình, tôi thấy màu mận hoàn toàn phù hợp với tư tưởng muộn tao của mình. Tôi chính là loại người biểu hiện ra bên ngoài tuy không khác mấy gã đàn ông khác nhưng tâm tư YD bên dưới thì cũng lại lớn chẳng khác “điều”.

Trên đường đi bộ có mấy gã thanh niên mặc áo hoa, tóc dựng ngược đang đi tới, chúng nhìn xe tôi huyết sáo, một đứa lớn tiếng với tên đồng bọn: “Mệ nó, sao thằng gốc thế kia lại lái được con xe tốt vậy, thật muốn

kéo hẳn ta xuống mình lên lái.”

Nghe thấy thế, tôi tức nhá. Tao ngốc á? Chúng mày mới ngu. Xe tao là dùng tiền mồ hôi nước mắt mua, chúng mày giỏi thì tự bỏ tiền ra mà mua đi, không nhẽ muốn cướp xe tao á. Nếu như bình thường tôi nhìn chút cũng được, nhưng giờ tâm trạng tôi đang không tốt.

Thời buổi này, người tâm trạng không tốt một chút cũng dễ dàng đi trả thù xã hội. Như thời sự đưa tin, không phải thường hay có loại người sau khi thất tình tâm trạng không tốt lại ra ngoài lái xe đụng người, đụng xong còn nhẹ nhàng nhả ra một câu tâm tình tôi không tốt, xin lỗi. Tuy hiện tại bà xã đang âm ỉ muốn ra riêng, tâm trạng tôi cũng không tốt thật nhưng vẫn còn chưa nghĩ đến chuyện lái xe đâm chết mấy thằng đàn này, nhưng mà cái tật miệng tiện của tôi lại phát tác.

Tôi từ cửa sổ xe nói vọng ra đám thanh niên ngu ngốc trên lối đi bộ: “Tao lái Buick còn bảo xe tốt? Cứ cho là mày không biết dòng Porsche hay Ferrari đi, ít nhất cũng phải biết Benz với BMW chứ? Mày không muốn lái Benz với BMW, lại muốn đi Buick, lũ ngu chúng mày đúng là óc rỗng!”

Lời này vừa nói ra, xung quanh bắt luận là người ngồi xe gần đó hay người qua đường đều cười, điều này khiến đám thanh niên không nhịn được nữa, nhảy qua rào bảo hộ định tới đánh nhau với tôi. Bởi đang tắc đường, tôi cũng chẳng có chỗ nào mà chạy, chỉ có thể đóng cửa xe lại.

Mấy thằng này nói chúng nó ngu đúng là ngu mà, ban ngày ban mặt, trước mắt bao nhiêu người mà dám cầm gạch lát bên đường nện xe tôi, vài cái đã đập vỡ tan kính xe. Đệt, đây đúng là mấy thằng không việc gì cũng đi khoét đường giao thông của chính phủ, cứ có chuyện lại khoét một lần. Tắc đường lần này cũng bởi phía trước mấy thằng cha sửa đường khoét hỏng đường ống gì đó khiến cho giao thông đình trệ. Nhiều tiền quá hay sao, đi sửa đường bị địa chấn đi, chẳng làm sao cũng đắp đồng gạch đá ra đấy làm gì? Đến lúc đi sửa xe, phải bắt mấy tên cục thị chính bồi thường tiền sửa xe mới được.

Vừa thấy xe bị đập, tôi vội vàng đi xuống. Tuy làm bác sĩ nhưng tôi cũng không phải tên văn nhược thư sinh trói gà không chặt. Vậy nên xuống xe liền lao vào đánh lộn với bọn chúng. Kết quả, tôi đánh ngã được hai đứa, đang đánh với thằng thứ ba thì bị tên thứ tư nện miếng gạch vào sau gáy. Tôi bỗng thấy đầu vầng mắt hoa rồi ngã lăn ra đất. Hôm nay, rốt cuộc tôi cũng biết thế nào là “công phu dù có tốt, một gạch cũng thành dốt”.

Mấy thằng thiếu não kia còn đang muốn lao vào đánh tiếp, một cô nàng vậy xem dùng âm cao khủng khiếp của mấy nữ diễn viên trong phim hét toáng lên: “A a a a

giết người

~~”

Mẹ, tôi còn chưa có chết đâu, cô kêu như vậy tôi muốn chết cũng khó á.

Đúng lúc này, một người đàn ông cao lớn vọt tới, xô mấy tên thanh niên thiếu não đang muốn đánh tôi ra, lại giơ thẻ cảnh sát ra quát to: “Tất cả không lộn xộn nữa, theo tôi về đồn.”

Đúng lúc này tôi hôn mê. Trước khi ngất đi tôi còn nghĩ, tôi là người bị hại đó, hẳn là không cần tới sở cảnh sát đi?

Tới lúc tôi tỉnh lại mới phát hiện mình đang ở trong bệnh viện, hơn nữa mẹ nó còn chính là bệnh viện tôi đang làm. Kết quả, lãnh đạo bệnh viện đều biết bác sĩ Tô khoa nhi bởi đánh nhau với người ta ở cổng bệnh viện mà phải vào nằm viện.

Sau đó, đại ca cảnh sát đã cứu tôi chạy tới bệnh viện tìm tôi lấy lời khai. Lần này, anh ta mặc cả bộ đồng phục cảnh sát chỉnh tề, lại cho tôi xem thẻ cảnh sát. Anh ta tên Tiết Đồng, bằng tuổi nhưng nhìn qua lại chín chắn hơn tôi. Nhất là dáng vẻ anh ta mặc đồng phục cảnh sát, đúng là siêu siêu uy vũ á.

Tôi lúc nào cũng ao ước cái nghiệp cảnh sát này. Khi còn bé chơi trò chơi, ai chẳng thích làm cảnh sát, tôi cũng làm vài lần, lần nào làm cũng thấy ghiền. Hơn nữa cảnh sát Tiết này đã cứu tôi, theo như cốt truyện trong phim truyền hình, nếu tôi mà là một cô gái, chín phần là đã lấy thân báo đáp rồi.

Nhưng mà á... nếu cứ cứu người lại muốn lấy thân báo đáp, chắc chắn đã có rất nhiều người phạm tội trùng hôn rồi. (tội vi phạm chế độ hôn nhân một vợ một chồng)

Chưa đợi tôi xuất viện, mấy vị lãnh đạo đã bắt viết bản kiểm điểm. Mẹ nó, rõ ràng tôi là người bị hại cơ mà. Chúng nó bốn đứa đánh mình tôi, cuối cùng, tôi còn bị nện một gạch chấn động não. Theo lý mà nói, tôi trên đường đi làm gặp phải chuyện thế này đáng ra phải tính là tai nạn lao động í chứ, sao còn bắt tôi làm kiểm điểm.

Kết quả, mấy thằng cha sếp trên này nói tôi đánh nhau ở gần bệnh viện ảnh hưởng không tốt, sẽ liên lụy tới danh tiếng của bệnh viện.

Đệt, mẹ nó chứ, lẽ nào bị người ta đánh tôi cũng không được đánh trả à, vậy nên tôi viết luôn đơn từ chức, định làm xong thủ tục xuất viện rồi về nhà luôn.

Lúc ra đến cửa bệnh viện tôi mới nghĩ đến xe mình bị kéo đi mất rồi, từ bệnh viện lại không có xe bus chạy thẳng về nhà tôi.

Vốn đang nghĩ phải cần rảnh mà đi taxi, lại có một chiếc xe dừng ngay trước mặt tôi. Trong xe là cảnh sát Tiết kia. Anh ta bảo tôi lên xe, tôi còn tưởng anh ta tìm mình có chuyện gì mới theo lên xe.

Sau đó mới phát hiện, thì ra mình lên phải xe giặc rồi.

Tác giả: Sắp đến tết rồi, lại nóng hết cả ruột.

Xăng tăng, dầu tăng, mỡ tăng, đến cả bún chua cay bán bên đường cũng tăng giá.

Sắp đến tết rồi, hàng tết cũng tăng.

Nếu như có thể, thật muốn trùng sinh về lại hai mươi năm trước giống như trong câu chuyện này vậy, lúc đó mới thấy được cảm giác cái gì cũng thật là rẻ.

3. Chương 3: Khốn Nạn Cũng Chẳng Dễ Làm ...

Giờ nghĩ lại bốn năm trước mới thấy mình lúc đó mới ngốc nghếch, mới ngây thơ làm sao. Lúc xuất viện được Tiết Đồng lái xe đưa tới dưới lầu, tôi mời anh ta vào nhà uống ly trà rồi hăng đi. Vốn chỉ là khách sáo, anh ta lại vào ngồi thật, vừa uống trà vừa trực tiếp hỏi: “Nghe nói ch*m anh to lắm hả?”

Tôi lúc đó chỉ nghĩ có thể anh ta nghe ai ở bệnh viện nói, dù sao đó cũng là sự thực, tôi cũng không phủ nhận. Sau đó anh ta lại hỏi về bà xã, tôi bảo tôi với bà xã ở riêng, anh ta cười hỏi có phải đang độc thân không, tôi nói phải.

Kết quả, anh ta tiện thể vươn tay sờ lên đùi tôi, chưa đợi tôi phản ứng đã nắm lấy đũng quần tôi nói muốn kiểm tra một chút. Đm nó chứ, tôi còn không biết thì ra cảnh sát lúc kiểm tra, ngay đến ch*m trong đũng quần người ta cũng phải tra đấy.

Xong rồi thì...

Giờ nghĩ lại, tôi đột nhiên mới nhớ đáng cười lúc anh hỏi tôi có phải đang độc thân không, quả không khác gì hồ ly có ý định trộm gà. Lúc đó không hiểu sao tôi không phát hiện ra, lại còn ngu nga ngu ngơ trả lời cơ chứ.

Tôi cười trên người Tiết Đồng, cắn hai điểm trước ngực anh, nhỏ nhỏ, cắn chẳng có cảm giác gì, nhưng trông anh hình như rất thích. Đồ chơi phía dưới đã rỏ chút nước, chọc lên bụng tôi cứng cứng ươn ướt, mà hai tay anh lại ôm lưng tôi, ấn chặt tôi lên người mình, còn không ngừng kêu:

“Đinh, nhanh lên một chút! Nhanh nữa lên, gắng sức chơi tôi.”

Tôi đang cao hứng, liền càng cố gắng đâm mạnh hơn nữa vào cái động bên dưới của anh, hoàn toàn chẳng bận tâm anh có thể chịu nổi hay không.

Khi cả hai đều sắp lên đỉnh, anh hưng phấn dùng cặp chân đầy lông lá quắp chặt lấy eo tôi, tới tận lúc cả hai đều bắn xong anh vẫn còn chưa thả lỏng. Mỗi lần tỉnh táo lại mới cảm thấy chỗ eo bị anh ghì đau quá là đau.

Bởi chỉ khi ở trên thân thể anh mới có thể làm đến tận hứng như vậy nên tôi bắn xong là mệt đến không thở nổi, chỉ có thể nằm úp sấp lên người anh thở hồng hộc.

Tiết Đồng cũng há miệng thở hổn hển, lúc lâu sau mới nói: “A Đình, anh rất mạnh mẽ, tôi thích anh.”

“Tiết Đồng, tôi cũng thích anh.” Tôi nói một đằng nghĩ một nẻo, kì thực, trong đầu tôi đã đem cụm “tôi thích anh” bổ sung thêm hai chữ: “thân thể”. Nhưng mà nghĩ đến anh ta nói thích tôi cũng cùng một dạng vậy thôi, trong câu bảo thích tôi chắc chắn là có từ “ch*m” chưa nói ra.

Dù tôi biết, cả hai chẳng qua chỉ là yêu thích thân thể đối phương, nhưng như vậy đã là đủ rồi. Với tôi mà nói, có thể tìm được người mà làm cho thoải mái là được rồi, quản gì người ta là nam hay nữ chứ.

Nói thật chứ trước khi gặp Tiết Đồng, tôi còn chưa có biết thì ra hai người đàn ông cũng có thể làm như vậy. Giờ biết được phía sau của đàn ông cũng có thể đi vào, tôi có thể cho ra kết luận là: Tiết Đồng chắc chắn sẽ không bao giờ bị táo bón, nhưng mà... tôi rất là lo anh sau này liệu có thể sẽ không nín đi *a được hay không.

Kì thực, vấn đề này tôi đã từng hỏi anh ta, câu trả lời ra sao ư? Chính là ch*m nhỏ bị anh cướp phá, suýt nữa là tinh cạn người đi luôn rồi.

Tay tôi lại lần mò trên người anh, làm cùng anh thực sự rất thích. Với một gã cường tráng như Tiết Đồng, tôi có thể thả sức mà làm cũng chẳng cần lo anh có thể bị tổn thương hay không. Nhưng tôi vẫn cứ thấy kì kì, vì sao đàn ông như anh lại thích bị người khác làm, không phải những gã thích bị đàn ông làm phía sau đều rất eo lá sao? Vì sao người này từ đầu đến chân đều không có chút nữ tính nào. Ngay cả lúc anh bị tôi làm đến kêu oa oa cũng vẫn rất đàn ông.

“Lại một lần nữa chứ?” Anh nói xong liền lật tôi xuống dưới, vớt cái mũ tôi đã dùng xuống, lại dùng miệng thay cho tôi một cái mới, bắt đầu liếm lên.

Ch*m của tôi khá là đặc biệt cho nên rất khó mua mũ. Trước kia, chỉ có tới mấy chỗ đặc biệt mới mua được. Hơn nữa, mỗi lần đi mua đều sẽ có người nhắc nhở: “Quý khách à, mũ này là loại dành cho người nước ngoài dùng đó, người Trung Quốc chúng ta dùng có thể sẽ không vừa đâu. Lớn quá dễ tuột ra lắm đó.” Tôi lúc ấy thiếu chút đã tụt quần ra ngay đó cho bọn họ xem có phải tôi nên dùng loại này không rồi.

Nhưng tốt cái, từ khi cặp kè với Tiết Đồng tôi không còn phải tự đi mua mũ nữa. Mỗi lần anh ta đều mang đến đập đóng ở nhà tôi, cũng chẳng biết mua đâu ra. Sẽ không phải lấy chuyện công làm việc tư, đi tịch thu từ cửa hàng bán đồ XX chứ. À, không đúng, tịch thu mấy đồ thể này hình như thuộc bên quản lý đô thị mà.

Nhưng tôi cảm thấy Tiết Đồng không phải kiểu người nghênh ngang thẳng tiến mấy chỗ bán cái loại đồ này, chắc là có bạn làm bên quản lý đô thị rồi. (cái chú này =”= sao cứ nghĩ xấu cho người ta thế)

Tiết Đồng cười trên người tôi tự mình lắc eo, hai tay ở phía sau chống lên chân tôi. Vậy nên tôi chỉ có thể giúp chơi sáo. Tuy cái kia của anh cũng không nhỏ, nhưng so với tôi vẫn còn thua. Nắm trong tay cái của người khác thực sự rất kì quái, nhưng sao tôi thấy hình như mình đã quen rồi hay sao ấy?

Từ khi bị Tiết Đồng lừa lên xe giặc đến nay đã được bốn năm, giờ tôi vẫn thích phụ nữ như trước, nhưng ngoài Tiết Đồng, tôi không tìm được ai khác làm. Kì thực tôi chắc hẳn không thích đàn ông, bởi trước kia tôi chưa bao giờ nổi thú tính với đàn ông. Nhưng Tiết Đồng thì khác, bởi anh luôn có cách khiến ch*m tôi được sung sướng.

Cho đến giờ, với đàn ông tôi chỉ mới làm với Tiết Đồng, còn phụ nữ lúc trước cũng đã cùng với mấy người, cho nên so sánh tỉ lệ, tôi thấy mình hẳn chỉ là người dị tính luyện bình thường. Đồng tính luyện ái linh tinh, tôi tuyệt chẳng muốn làm, dù sao kia cũng là con đường đầy bóng tối, tôi đã có vợ (đang ở riêng), có con trai (bảy tuổi), có việc làm (bác sĩ nhi), có nhà (đang trả góp), có xe (đã sửa vài lần) Tôi có nhiều như vậy, so với những người bình thường chẳng biết uống gió phương nào để sống thì tốt hơn nhiều lắm sao lại muốn làm đồng tính luyện ái để chịu tội chứ?

Nhưng mà, vì sao một người dị tính luyện như tôi lại muốn một người đàn ông cười trên người, ch*m thì ra vào hoa cúc của anh ta, lại còn giúp anh ta thủ dâm?

Tuy đã nghĩ về vấn đề này rất nhiều lần nhưng khoái cảm từ bên dưới truyền đến quá mãnh liệt, tôi thường nghĩ được một lúc là lại gạt sang một bên.

Đang lúc Tiết Đồng ở trên người tôi lắc mông thì cái di động hai bốn giờ không tắt của anh réo vang, anh ngừng lắc một chút, hít sâu mấy cái rồi nhấc máy.

“A lô, Tiểu Lưu à, cái gì? Anh đến liền!” Anh cúp máy rồi vội vàng bảo tôi: “Làm nhanh lên, tôi có việc phải ra ngoài.”

Sau đó anh bắt đầu chuyển động lên xuống thật nhanh. Tiếp nhận công trình thủ d*m tôi đang tiến hành, còn muốn tôi cũng động eo.

Tôi phối hợp động tác của anh di chuyển eo, anh đổi tư thế, để tôi mỗi lần đều vừa vặn chọc tới nơi làm anh thoải mái.

Qua hai, ba phút sau, anh hét to, thân thể căng cứng lên, phun mất ít bọt mép lên người tôi.

Sau đó... Anh chạy vào nhà tắm tắm rửa, chưa đến một phút sau đã mang theo hơi nước đi ra, ngồi trên giường mặc quần áo, mặc xong còn chưa kịp chào hỏi gì đã kéo cửa đi mất.

Tới tận khi dưới lầu truyền đến tiếng động cơ ô tô tôi mới phản ứng lại được, mẹ cái tên khốn Tiết Đồng kia vậy mà dám làm đến tự mình sướng xong liền đi làm. Mà cái con ch*m ngốc đầu còn đội mũ của tôi kia vẫn còn đang chơi trò chào cờ kia.

Tiết Đồng! Đm cả nhà ông!

Tác giả: Đạo này rất là bực á.

Luôn phải làm phu xe của cả nhà, họ luôn bảo tôi lái xe chưa tốt.

Có khi thật muốn đem ném chìa khóa đi, mẹ nó, lai tư bắt ngoại, ai muốn lái thì lái đi.

Có khi tôi nghĩ, có cha mẹ, vợ chồng, con cái, có nhà, có xe. Đó thực sự là cuộc sống tôi muốn sao?

4. Chương 4: Cái Thời Buổi Khốn Nạn

Năm đó, tôi đệ đơn từ chức ở bệnh viện kia xong cũng ở nhà đợi mấy tháng, tính nghỉ ngơi đã đời chút. Vốn nghĩ là nghỉ vậy nhưng tôi còn phải trả tiền nhà, tiền xe, nếu không đi làm thì chỉ có nước miệng ăn núi lở.

Sau đó, tôi tìm được việc ở phòng khám Đông- Tây y mới mở gần nhà. Ông chủ phòng khám này hơi bị chơi nổi, có cái phòng khám tư nhân cũng muốn làm thành như một bệnh viện nhỏ, bác sĩ các khoa cộng vào đến mười mấy người. Tôi vẫn làm bác sĩ nhi, cũng coi như nhiều tiền ít việc, lại gần nhà.

Mấy năm nay, có lẽ tại không khí quá ô nhiễm, đồ ăn chuyển gien lại nhiều, hoặc có thể là do ai ai cũng đóng bảo hiểm xã hội nên phòng khám làm ăn ngày càng phát đạt. Hậu trường của ông chủ phòng khám này có vẻ vững chắc lắm, mới được vài năm thôi mà phòng khám từ hai tầng lầu đã thành cả tòa nhà rồi. Súng bắn chim đổi thành đại bác, từ phòng khám đã thành một bệnh viện tư nhân có thể quét thẻ bảo hiểm.

Nha khoa lớn hơn, từ tẩy răng, trồng răng lúc đầu giờ đã thành chiếu laser làm trắng, trồng răng vàng; nhãn khoa mở rộng, giờ còn có điều trị cận thị bằng laser; phụ khoa mở rộng, giờ còn làm gì mà phá thai không đau (nhìn cái biển quảng cáo viết học sinh chỉ lấy nửa giá mà tôi thấy cái thế giới này đúng là hỏng hết thật rồi).

Bác sĩ phụ khoa lúc ăn cơm còn bảo tôi, nếu vợ tôi mà muốn phá thai cứ tới đó, cô ấy sẽ chiết khấu cho. Clgt, tôi đây bốn năm nay không đụng gì tới vợ, có cái gì phá mà phá. Nhưng mà thịnh tình của mấy cô tôi thực sự không thể chối từ, được rồi, đợi khi nào Tiết Đồng có thể mang bầu thì nói sau đi.

Giờ, khoa nào cũng mở lớn, chỉ có nhi khoa là không thay đổi. Như trước cả viện chỉ có mười mấy bác sĩ, tôi ở nhi khoa một mình còn chưa tính, giờ đã có đến hơn trăm bác sĩ mà nhi khoa vẫn chỉ có mình tôi. Tôi cũng từng kháng nghị vài lần nhưng vẫn chẳng được gì. Cũng may, sau đó lại có người nhà bệnh nhân kháng nghị, nói lúc bác sĩ nhi mà nghỉ cũng chỉ có thể đi chỗ bác sĩ đa khoa, như vậy không tốt nên cuối

cùng họ mới đưa thêm một nữ bác sĩ tới. Tuy người đến là một nữ bác sĩ đã ngoài bốn mươi nhưng tốt xấu cũng là nữ, lúc này tôi mới được trải qua cuộc sống nam nữ phối hợp làm việc mới không mệt mỏi.

Vợ tôi từ lúc bắt đầu ra riêng đến giờ vẫn ở nhà cơ quan phân cho, con trai thì chúng tôi thay nhau chăm, nhưng bởi thời gian nghỉ của tôi khá nhiều nên thằng bé ở với tôi cũng nhiều hơn. Trước khi nó ra đời, bác sĩ nhi tôi đây vẫn luôn thấy trẻ con đúng là cái loại sinh vật phiền toái nhất thế giới, bởi bạn thường chẳng sao biết được chúng nó khóc vì cái gì.

Nhưng mà sau khi có con, tôi đột nhiên lại thấy cái đám nhóc nước mắt nước mũi rùng rùng, tiem thì chân tay đập tứ tung lúc đi làm lại trở nên thật đáng yêu, vậy nên cảm thấy mình cũng có chút luyện đồng.

Trường con ở gần nhà tôi nên giữa trưa tan học nó đều chạy tới chỗ tôi ăn cơm. Nếu tôi không trực ban, mỗi ngày đều sẽ ở nhà nấu cơm đợi nó về ăn. Còn nếu tôi bận trực, nó sẽ đến thẳng phòng khám, chúng tôi cùng ra ngoài ăn, ăn xong nó về nhà tôi ngủ trưa. Buổi tối tan học nó về nhà tôi để tôi đưa về hoặc ở luôn với tôi. Nếu ngẫu nhiên tôi phải trực đêm cũng sẽ có Tiết Đồng đưa nó về. Thường xuyên qua lại, nó cũng biết tôi có một “người bạn” cảnh sát tên Tiết Đồng.

E hèm... Được rồi, kì thật thằng quý nhỏ mấy tuổi đầu này cũng đã biết quan hệ giữa tôi và Tiết Đồng cho nên có khi nó còn gọi Tiết Đồng là “mẹ kế”, nhưng sau mấy lần bị anh đánh mông liền không dám làm trò trước mặt Tiết Đồng nữa. Xem ra thằng oắt này cứ phải tìm cái ác nhân vạ vạ nó mới chừa được.

Con tôi tên Tô Nam, năm nay bảy tuổi, vừa vào tiểu học. Như vậy tính ra, tôi giờ cũng đã là ông anh già ba mươi hai tuổi rồi, nhưng còn may, trên đời có hai nghề mà không bao giờ sợ già, một là chính khách, hai là bác sĩ. Không tin? Ví dụ nhá: Chủ tịch tỉnh ba mươi hai tuổi? Ủây, trẻ vậy cơ à? Chuyên gia y tế ba mươi hai tuổi, trẻ như thế á, chắc là giả rồi? (nếu làm hai nghề này mà còn là nữ thì lại càng trẻ đến đáng sợ).

Tiết Đồng bằng tuổi tôi nhưng lớn hơn hai tháng nên anh càng xem như ông anh già. Vậy nhưng khí thế của anh vẫn cứ hùng hực phi thường, thể trạng cho đến phần xạ thần kinh đều mạnh khỏe phải bàn. Mỗi lần chúng tôi làm, dù có hăng hái đến đâu, chỉ cần trong đội gọi đến một cuộc điện thoại anh liền lập tức nhảy xuống giường chạy mất.

Có câu quái gì ý nhỉ, đàn ông ba một nhánh hoa. Nếu coi Tiết Đồng là một đóa hoa, tôi thấy anh hẳn phải là một đóa hướng dương. Bởi vì dường như anh cứ vài ngày không làm chút là hoa cúc sẽ lại ngứa ngáy, lại phải chạy tới chỗ tôi qua đêm. Chẳng những qua đêm, bình thường cứ có thời gian rảnh là anh sẽ xách một đồng hồ ăn đến bắt tôi nấu. Hoàn toàn đem căn nhà hai phòng một sảnh năm đó tôi mua cùng vợ này trở thành nhà mình.

Có gương Tiết Đồng cảnh sát mà lưu manh như thế, tôi cảm thấy xã hội này thật đúng là hết thuốc chữa rồi mà. Không trách trên đường thường thấy quảng cáo: “Có khốn, khó tìm cảnh sát.” Thì ra tất cả đều chạy tới nhà người ta ăn cơm bá vương với làm trò “bá vương ngành thượng đẳng” (1) rồi đi.

Hôm nay đúng ngày tôi được nghỉ, vốn muốn ngủ bù, nhưng mới có bảy giờ Tiết Đồng đã mua bữa sáng tới, xếp ê chề trên bàn (thật ra tới giờ tôi cũng đã cho anh chìa khóa đầu, nhưng mà thế nào anh cũng sẽ có cách mở cửa). Đang lúc sắp ăn thì thằng cu con lại tới, nó bảo hôm nay đi sớm, lạnh quá nên tới chỗ tôi trước để tránh rét.

Xem ra thằng oắt này đã thấy Tiết Đồng mua bữa sáng về rồi, muốn xin một phần đây.

Đồ ăn mua về tuy nhiều nhưng nhìn thể trạng Tiết Đồng là biết, cái người này chắc chắn là một kẻ phàm ăn. Bánh bao, bánh quẩy, lòng mề cái gì anh cũng thích tất, ăn cứ như gió cuốn mây tan. Nhưng vẫn còn may, mỗi lần anh mang bữa sáng tới đều rất là nhiều nên dù tôi có chia chút cho Tô Nam cũng vẫn còn đủ ăn.

Ăn sáng xong, Tô Nam lấy trong cặp ra mấy bài thi đưa tôi kí, không cần xem cũng biết ranh con chắc chắn lại thi trượt, không dám đưa mẹ nó kí.

Tôi cầm bài thi nhìn lướt qua, bốn mươi sáu điểm. Giỏi, ranh con mà có bản lĩnh, lại đạt đến một tầm thấp mới rồi, tôi nhớ lần trước còn được năm mươi bảy điểm. Mới lớp một đã được điểm thấp đến như vậy,

thật sự là rất có bản lĩnh mà. Còn như vậy vài năm nữa, mà có thể đạt kỉ lục điểm thấp mới của tiểu học, đạt số điểm âm rồi.

Tôi tìm bút của Tiết Đồng, vừa kí vừa bảo: “Ranh con, sao dốt thế hả, mà có phải con tao thật không đấy? Nhớ khi đó, ba mà năm nào cũng đạt loại giỏi, ở đại học còn từng đoạt học bổng ấy.”

Tô Nam cầm lấy bài thi, thè lưỡi nói: “Năm nào cũng loại giỏi, có mà lừa quỷ ấy. Ba mà trâu như vậy thật, giờ còn làm bác sĩ nhi nhơ nhỏ trong cái phòng khám tin hin ấy á?”

Cái thằng quỷ con này, ăn với chả nói (2). Năm đó tôi bị người ta đập xe, lại bị đánh, cuối cùng còn bị bắt viết kiểm điểm, tôi nhất thời tức giận liền không thèm làm ở cái bệnh viện cấp thành phố kia nữa, giờ hồi cũng chẳng kịp. Tuy chỗ làm bây giờ cũng không tồi nhưng trước kia tôi làm ở bệnh viện công, là khối sự nghiệp, mà chỗ hiện tại chỉ là bệnh viện tư, chỉ là bên tư nhân thôi.

Đợi Tô Nam cất xong bài thi, lại lấy trong túi ra một tờ đơn, ra là tối thứ năm tuần sau có họp phụ huynh, hôm đó lại đúng là hôm tôi trực đêm, lát phải nhờ ai đổi ca mới được.

Chẳng cần nghĩ cũng biết làm sao giấy báo họp phụ huynh nó lúc nào cũng chỉ đưa cho tôi. Thứ nhất là vì vợ tôi quả thực là người cuồng công việc. Sau khi ở riêng, ngày nào ở cơ quan cô cũng dốc sức làm việc, hoàn toàn biến thành một “nữ cường nhân” (3), căn bản là chả có thời gian đi họp hội phụ huynh đâu nữa. Thứ hai là bởi nhà chúng tôi vừa đúng là nghiêm mẫu từ phụ (4), tôi đi họp cùng lắm cũng chỉ nghe mắng mấy câu con tôi học hành không ra sao, đến khi trở về tôi mắng lại thằng ranh vài câu nữa thôi, nếu mẹ nó mà đi, lúc về chắc chắn là cho ăn đòn rồi.

“Ba, còn cái này nữa.” Thằng nhỏ nhìn tôi đang kí vào tờ giấy báo họp huynh, lại lôi ra một cái đơn khác.

“Còn cái gì muốn kí thì lấy hết ra đây luôn đi.” Tôi cầm tờ giấy trong tay nó, đang tính kí lên, nhưng vừa nhìn đến nội dung ở trên lại chẳng muốn kí nữa.

Có làm không, trường học bây giờ làm sao vậy không biết, đứa nhỏ mới học lớp một mà đã có nhiều hoạt động từ thiện đến thế là làm sao.

Nước XX bị lũ lụt, quyền tiền! (Tuy là tôi cũng chẳng biết nước XX nó ở cái Châu nào), tỉnh XX hạn hán, quyền tiền (thế sao lúc trồng loạn đủ giống cây trồng không nghĩ đến vấn đề này, quên đi, thì bỏ tiền, dù sao tôi cũng là người yêu nước), thành phố XX bị lở đất (chặt hết cây quanh núi rồi, đất đá nó có thể không lở hay sao? Tôi yêu dân, tôi quyền), có bạn nhỏ ở thành phố gì gì đó bị bệnh máu trắng, quyền (Được rồi, nhi đồng là đóa hoa của Tổ quốc, móc hầu bao), người làm vệ sinh trong trường chết, quyền đi, mẹ giáo viên nào đó chết, quyền hay không đây (mẹ nó, liên quan ẹch gì đến tôi).

Danh mục tiền quyền lần này lại càng nhảm, chỉ thấy trên giấy toàn là mấy kiểu công thức hóa: Bản kiến nghị quyền góp, thưa phụ huynh học sinh XX, bởi sự kiện XX gần đây, cho nên trường tổ chức quyền XX đồng cho XXX.

X, tôi X nó cái XXXX, mẹ nó chứ, có giáo viên nào đó nhặt được mấy con chó con ở gần trường, định để nuôi trong trường, xem như cho mấy đứa nhỏ tham quan động vật. Nhưng mà hiện tại trời lạnh nên trường xây kí túc xá chó cho mấy chú chó nhỏ đáng thương, mua sữa dành cho chó, rồi quần áo rét cho chó.

Nhìn đến đề nghị mỗi người quyền mười lăm đồng, tôi khẳng định luôn, mấy con chó con này nhất định là con ngoài giá thú của lão hiệu trưởng là cái chắc.

Tác giả: Hôm mồng hai chúng tôi cả lũ đi uống rượu, mười mấy người tổng cộng đi bốn xe, có hai cậu là cảnh sát. Làm một trận hai bình Lô Châu lão điệu năm mươi sáu độ xong, hai cậu cảnh sát kia liền lái xe đi.

Nghe đâu có mấy ông anh cảnh sát đi uống rượu còn mang theo máy kiểm tra nồng độ cồn gì đó, uống một ngụm lại thổi một cái, uống đến 29.9 là thôi, bảo với người rót rượu: “29 rồi, quá 30 mới tính là lái xe uống rượu mà.”

PS: Tra trên mạng thấy bảo 20 đã tính là lái xe uống rượu rồi, không biết nên tin cảnh sát hay tin trên mạng đây. (Quan tâm làm gì...)

(1): xuất phát từ câu “bá vương ngành thượng cung”, chắc ai hay đọc truyện Trung Quốc cũng biết câu này, nói chung là nó nói về chuyện “hấp diêm”, nhưng ở đây tác giả biến đổi chút cho hợp tình huống, hờ hờ.

(2) (nã hú bù kāi tí nã hú): Xuất phát từ một tích dân gian, sau lại mở rộng thành câu tục ngữ này. Nghĩa đen là cầm bình nước lạnh, làm người khác phải uống nước lạnh. Nghĩa rộng là nói những chuyện không nên nói, làm những chuyện ngốc nghếch không nên làm.

Nói chung là khuyên ta không nên đề cập đến chuyện riêng không hay của người khác, cái gì nên nói thì nói, không nên nói thì chớ có nói.

Nó có một cái tích hơi hơi dài, bạn nào quan tâm có thể tìm hiểu ở ĐÂY (thông cảm, bạn lười dịch lắm >.<>

(3) Nữ cường nhân: Người đàn bà mạnh mẽ xuất sắc trên một lĩnh vực nào đó

(4) Nghiêm mẫu từ phụ: Câu thông thường là nghiêm phụ từ mẫu. Cha nghiêm khắc mẹ hiền từ. Trường hợp này Tô Nam có cha mẹ ngược lại.

5. Chương 5: Cuộc Sống Của Hai Tên Chết Dẫm

Ôi chào đời, chẳng khác nào một guồng bánh xe không ngừng quay, một khi dừng lại, người cũng xong đời. Giống như tôi vậy, vì sinh tồn mà cố gắng lao động khổ sở, có lúc thấy cũng mệt mỏi lắm, nên nếu có thể, tôi cũng chỉ mong sống đến bảy mươi là tốt rồi.

Như hôm trước đọc báo thấy có nhà khoa học nước XX nào đó phát hiện ra phương pháp làm con người sau này có thể sống đến tám trăm tuổi. Tôi cười đến phát đau bụng, cái trò ngu như vậy mà cũng có người tin. Ngẫm mà xem, nếu tôi có thể sống được tám trăm tuổi, sáu mươi năm đầu đời sẽ chỉ dùng để chơi, bảy mươi đi học tiểu học sáu mươi năm, trung học ba mươi năm... cuối cùng hai trăm hai mươi tuổi bắt đầu đi làm đến sáu trăm tuổi về hưu lại chơi thêm hai trăm nữa chờ chết hả, hay là cứ đi học đến hai mươi hai tuổi như bây giờ đi, sau đó bắt đầu đi làm đến bảy trăm tuổi về hưu?

Giờ đi làm vài chục năm đã thấy kinh khủng lắm rồi, vậy mà gặp cả chục lần lên thì còn sống được không cơ chứ, đây không phải cái trò ăn no rửng mỡ hay sao?

Đời người có hai điều tồi tệ, người chết rồi mà còn chưa xài được hết tiền thì thảm quá, nhưng nếu mà có thể sống tới tám trăm tuổi, chết không được mà lại không có tiền xài thì không phải còn thảm hơn sao?

Được rồi, kì thực con người tôi còn vương ít máu trẻ trâu, tôi kháng Nhật kháng Hàn, ví dụ đơn giản nhất chính là manga Nhật tôi xem từ nhỏ đến lớn đều là sách lậu, tôi kháng Hàn kháng đến nỗi chỉ thấy họ Hàn với họ Kim thôi đã có chút phản cảm sinh lý rồi.

Mà một người bản tính như tôi đây, bình thường sẽ giải tỏa như thế nào đây? Đáp án đương nhiên là lên mạng viết tiểu thuyết rồi. Bởi trên các web qui định không được viết dính dáng đến chính trị chính em gì nên văn của tôi chủ yếu toàn là giá không (1), chiến tranh thế giới tương lai đánh nhau nhiệt huyết đáng trào.

Dù sao thời buổi này, một đồng trách nam (2) ngồi chồm hổm trước máy tính ăn mì ăn liền, thằng nào mà chả thích viết truyện về một anh trách nam nào đó xuyên việt trùng sinh để rồi phát lên, không thì sẽ được một đám gái đẹp bám theo. Với mấy ông bất mãn kháng Nhật thì sẽ xuyên đến Thế chiến thứ hai đi đánh bọn quỷ Nhật Bản, xuyên đến Đức giết Hitler rồi tự mình đi chinh phục Thế giới.

Là một bán trách nam, tôi thích viết những truyện kiểu thế giới tương lai mạnh được yếu thua, điểm xuyên thêm phi thuyền, văn minh vũ trụ các loại. Từ cái năm thất nghiệp ở nhà đến nay tôi hành nghiệp viết lách đã được bốn năm, cũng coi như có chút tiếng tăm.

Tô Nam ăn sáng xong thì đi học, tôi dọn dẹp sạch sẽ rồi mới phát hiện Tiết Đồng đã ngã lên giường tôi ngủ từ lúc nào. Dù trời có lạnh đến đâu, Tiết Đồng vẫn luôn chỉ mặc boxer đi ngủ, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Tôi đứng bên giường nhìn người dù lúc ngủ trông vẫn to như con gấu, không khỏi hoài nghi sao mình có thể ở bên người này tới bốn năm. Tiết Đồng thực ra cũng chẳng đẹp trai, nhưng hai hàng lông mày dày đậm và sống mũi cao thẳng khiến anh trông rất khí khái, rất đàn ông.

Cầm đã lún phún mấy sợi râu, xanh xanh một mảng, tuy chưa thấy anh để râu bao giờ nhưng thế này là có thể nhìn ra, anh mà để râu chắc chắn sẽ có râu quai nón rồi. Thế trạng với diện mạo thế này, nếu để râu rồi lại mặc cả cây đen, đeo kính râm, chắc chắn trông y xì đại ca xã hội đen trên ti vi.

Rõ ràng trông anh chẳng có gì khác lạ, sao tôi lại cảm thấy hôm nay anh vô cùng mệt mỏi, tiêu tụy nhỉ? Hay là tôi cũng có giác quan thứ sáu của phụ nữ, hay giác quan thứ bảy của đấu sĩ thần thánh chăng?

Tôi ngồi trong gian phòng khác, mở máy tính, định bắt đầu viết bài cho ngày hôm nay.

Ban đầu cùng bà xã mua căn nhà hai phòng này định để phòng nhỏ sau này cho con trai ở, cuối cùng phải bỏ trống, giờ thì thành phòng đọc sách. Nhưng bởi Tô Nam cũng có khi qua đây ở nên phòng này ngoài máy tính còn đặt một cái giường đơn.

Tôi cuối cùng cũng biết sao Tô Nam lại thích ở đây. Đó là bởi có máy tính, không có việc gì nó lại mở ra chơi nông trại. Tuy lúc đầu tôi chẳng hứng thú gì với mấy cái trò trồng trọt này lắm, nhưng sau khi được Tô Nam chỉ cho tôi cũng bắt đầu chơi. Giờ tôi đã biết phải dùng cùng lúc lập mấy cái tài khoản con, mỗi ngày lên mạng, việc đầu tiên là phải đi trộm rau.

Xem thời sự từng thấy có cô dùng tiền trên mạng, rau quả trong nông trại vui vẻ của cô ta bị người ta trộm, thế là lên tận tòa án tố người ta trộm đồ của mình. Aish, đúng là bi ai của dân thành phố, loại chuyện vớ vẩn như trồng rau trên máy tính này cũng có người coi là sự nghiệp để làm, từ đó có thể thấy được người dân đô thị thời nay sống ảo biết bao nhiêu.

Viết xong chương mới, tôi liền đăng lên mạng, sau đó bắt đầu chờ xem bình luận của độc giả. Độc giả bây giờ đăng không phải là tin quảng cáo thì cũng là độc một chữ “Tuyệt” lên, chẳng biết đang viết bài nghiêm túc hay là đang đá đểu tác giả nữa.

Tiêu đề: Thăng tác giả đúng là đồ tàn dư của chủ nghĩa phong kiến, đi mà chạy về cổ đại đi!!

Bạn XXX: Cái thứ hôi như c*c này mà cũng gọi là văn à, dám bảo là viết tương lai viễn tưởng, sao còn có để chế? Rồi phân cái gì tước vị, cấp bậc? Lại còn có cả nô lệ nữa. Giờ đã là xã hội chủ nghĩa, mọi người đều bình đẳng, làm sao mấy trăm năm nữa vẫn minh nhân loại lại thụt lùi, con người cũng phân làm ba hàng bảy loại như vậy được chứ!

Được đó, tôi trẻ trâu, còn có người trâu hơn tôi kìa.

Tay tôi bay trên bàn phím gõ chữ, trả lời người kia: Xã hội ngày nay người người bình đẳng á? Đùa, anh được ăn no thì thế giới này chẳng lẽ không người chết đói? Anh tút chi đầy đủ là thế giới này không người tàn tật? Anh tốt nghiệp đại học, thế giới này sẽ không có người không tốt nghiệp đại học sao?

Người người bình đẳng? Viên gạch rơi xuống làm chết hai người, một người là dân thành phố, một người là nông dân, người nhà bọn họ sẽ được bồi thường giống nhau sao?

Anh đi trên đường nhìn người ăn mày có cảm thấy mình đáng tự hào, nhìn người ta đi xe xịn có thấy tự ti? Nhìn lương mình thấp hơn lương người có thấy đố kị không? Nhìn thấy ông chủ tiến lại có cuống lên không?

Nếu anh có tiền, anh có thuê ôsin đến giúp việc nhà không? Nếu anh có rất nhiều tiền, anh có bao bồ không?

Nếu trong tương lai người ngoài hành tinh có khoa học kỹ thuật cao tới địa cầu, trong mắt chúng, người địa cầu cũng chẳng khác mấy xã hội nguyên thủy, vậy họ sẽ ngang hàng với anh? Nếu người ngoài hành tinh kia mà trông giống con tôm hùm, anh sợ bị nó ăn thịt hay là muốn ăn nó? Đương nhiên là nếu nó mạnh thì sẽ sợ nó, nếu nó yếu liền sẽ bắt nó làm tôm hùm mà ăn tươi rồi.

Thế giới này vốn là cá lớn nuốt cá bé như vậy, bình đẳng quái nào ở đâu chứ! Chủ nghĩa cộng sản tốt đẹp ấy hả? Nếu cho anh di dân sang Mỹ anh có đi không?

“A Đình này, miệng anh bí thật đấy.” Chờ hăng tiết vịt đặng hết đám kia lên xong mới phát hiện Tiết Đồng đã đứng đằng sau xem tôi gõ chữ không biết bao nhiêu lâu rồi. Dù sao thì anh cũng biết tôi viết tiểu thuyết trên mạng, đôi lúc còn vào xem, nên vốn chẳng có gì là không thể để anh xem cả.

Thật ra cái tật cắn miệng này đã theo tôi từ nhỏ rồi, bình thường thì tôi chẳng khác nào một thành phần trí thức tốt đẹp đâu, nhưng mà cứ ai nói vài câu trái tai là cái mồm thối của tôi hăng tiết lên mà nhà ngọc phun châu. Nhắc lại thì quen biết Tiết Đồng cũng bởi cái miệng này của tôi mà ra cả.

Tôi ngồi trên ghế quay đầu lại nhìn anh, anh vẫn mặc cái boxer, nhưng đang cầm khăn lau đầu, xem chừng vừa tắm rửa xong. Tóc anh rất ngắn, so với đầu đinh cũng không dài hơn được bao nhiêu nên lau hai ba cái đã khô rồi.

Tiết Đồng thân hình cao to nhưng không béo, cơ ngực với cơ bụng rất rõ ràng, bắp tay với đùi lại càng rắn chắc.

Nhìn thân thể anh, rõ ràng là đàn ông giống như tôi, rõ ràng là tôi thích phụ nữ, nhưng dục vọng còn chưa thỏa mãn tới qua đường như lại nổi lên. Ch*m nhỏ phi thường kích động tính dục lên, nghĩ muốn kéo tuột cái quần của người trước mắt này xuống mà thân mật với hoa cúc của anh một hồi.

Tiết Đồng không hổ là cảnh sát, rất giỏi quan sát biểu cảm của người khác, vừa thấy dáng điệu tôi, anh liền lộ ra nụ cười thấu hiểu, tiến lại bế thốc tôi chạy qua phòng ngủ. Rõ ràng tôi cũng mét bảy bảy, bảy mươi cân, thế mà anh có thể bế tôi lên rất dễ dàng.

Anh ném tôi lên giường, lột quần tôi xuống liền bắt đầu liếm lên. Tôi cảm thấy vô lực cứ như cô gái nhỏ sắp bị hấp diêm, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh há miệng ngậm ch*m mình vào miệng.

Bà xã chưa bao giờ làm như vậy cho tôi, ra ngoài tìm gái các cô cũng chỉ liếm một chút, nhưng Tiết Đồng lại có thể ngậm cả nó vào miệng, việc này chứng minh cho lý luận miệng đàn ông đích xác là lớn hơn miệng phụ nữ. (=.= sao tự dưng lại nghĩ cái này hả chú?)

Đợi anh liếm được vài cái ch*m tôi liền ngoan ngoãn đứng dậy, không biết vì sao cái con ch*m ngọc này đặc biệt nghe lời Tiết Đồng. Rõ ràng ý chí của chủ nhân đây muốn nó không được đứng lên, thế mà nó quay lưng lại với tôi, quay mặt với hoa cúc của Tiết Đồng.

“Này, mủ!” Tôi thấy anh tụt quần mới nhớ, vội vàng nhắc nhở.

Giúp tôi đưa ch*m vào hoa cúc vài lần mà không được, Tiết Đồng liền lấy trong tủ đầu giường ra lọ dầu trơn đổ lên, sau đó lại cầm lấy nó nhét vào trong, vất vả mãi mới vào được, nhưng mà kẹp tôi đau quá là đau.

“Ch*m anh lớn như vậy để làm gì chứ, rõ phiền.” Anh vừa nói vừa thả lỏng, sau đó di chuyển chậm chậm.

Tôi không nói gì, ch*m to là do trời sinh, tôi cũng chẳng có cách nào khác, hơn nữa, không phải ngay từ đầu anh đã biết rồi sao. Mà nữa...

“Này, Tiết Đồng, không đeo bao tí nữa liệu có thể bị dây c*t ra không, rồi làm bắn ra giường thì làm sao?”

“Tô Đình Chi, con mẹ nó ông cầm ngay mồm lại cho tôi.”

Được rồi, tôi không nói nữa, tôi làm. Lần này mà không làm anh ta đến không xuống được giường, thì tôi... theo họ con tôi luôn.

Tác giả: Trời lạnh, thẳng nhỏ (3) nhà tôi mặc tròn một cục, trông béo lên bao nhiêu.

Buổi tối nó tè dầm ướt quần, lại phải cởi tất ra.

Ranh con ầm lẩm, ôm nó cứ như đang ôm cái lò sưởi, thật là thoải mái.

Tuy tôi có hủ nhưng cũng chưa từng muốn hướng nó vào thế giới đam mê.

Hy vọng thẳng nhỏ sau này có thể trở thành một người bình thường, nếu không thì nam nữ đều xơi cũng được.

Nhưng mà chuyện tương lai ai mà biết được, nói không chừng nó lại yêu đàn ông thì sao.

Chỉ cần nó sau này không muốn đi chuyển giới thì thể nào cũng được.

(1) Tên thể loại truyện. Trong đó có chi tiết người từ thể giới này đi qua thể giới khác.

(2) Trạch nam(nữ): Chỉ thành phần vô công rồi

nghề cả ngày úp mặt vào máy vi tính trong góc nhà, không có hoặc ít quan hệ xã hội.

(3) thực ra là “ ”, xuất phát từ manga, anime Nhật Bản, chỉ các em trai Châu Á 12 tuổi tóc ngắn đáng yêu, hiện nay chỉ các em trai 8-14 tuổi chưa có râu, đáng yêu, nói chung là “manh”. Nó (“ ” – “chính thái”) xuất phát từ hình tượng nhân vật manga mà quy tề dịch thành “Kim điền chính thái lang”, bạn tìm không ra tên tiếng Anh của nó

6. Chương 6: Cái Xã Hội Khốn Nạn ...

Thời tiết chuyển lạnh cũng là lúc số bệnh nhân nhí cảm sốt nước mũi tèm lem của tôi tăng lên rất nhiều. Mấy chứng bệnh này người bệnh đều gần như nhau, kê đơn cũng không khác nhau mấy, cảm thì uống thuốc, tiêm, truyền dịch, thử máu,... Dù sao gần như cũng chỉ có mấy thứ này. Kì thực, đa số trẻ chỉ cần uống thuốc là được rồi, nhưng mấy vị phụ huynh ai cũng vô cùng tin tưởng vào truyền dịch, luôn nói với tôi: “Bác sĩ truyền dịch cho cháu nó đi, truyền dịch mới mau khỏi được.”

Cái trò tiêm tĩnh mạch này, thực ra, không phải chính là một cái bình lớn chứa năm phần trăm glucô, lại thêm chút kháng sinh thôi sao, không bằng trực tiếp tiêm mông rồi cho nó uống cốc glucô cho rồi. Kì thực ở nước ngoài, bình thường nếu không thiếu nước, họ cũng sẽ không truyền nước biển đâu, nhưng cũng chẳng có cách, trong nước mọi người đều sùng bái truyền dịch, cảm thấy có truyền thì mới mau có hiệu quả. Thực ra, nguyên nhân mà bác sĩ cho bệnh nhân truyền dịch là bởi truyền sẽ tốn nhiều tiền, công việc của bác sĩ chính là vừa chữa bệnh vừa khiến bệnh nhân rút hầu bao càng nhiều càng tốt, làm bác sĩ nhiều năm như vậy, quy tắc ngầm đó tôi cũng không cách nào tránh được.

Tôi vòng tay đấm đấm lưng, tiễn chân bệnh nhân thứ hai mươi ba của buổi sáng hôm nay cuối cùng cũng có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Hai hôm nay chẳng biết Tiết Đồng phát điên cái gì, cứ thấy tôi liền kéo tuột lên giường, khiến tôi thiếu chút thì tinh cạn người đi. Tuy có đau lưng mỗi eo nhưng cũng khiến anh chẳng khá khẩm hơn, giờ anh ta đi đường cứ như trời sinh chân vòng kiềng. Hừ, điều hâu này không ra uy, tưởng tôi là chim nhỏ dễ bắt nạt? Tính ra kĩ thuật của tôi không cao, nhưng thể lực cũng không khác anh là bao, sao có thể chống cự nổi khoản vốn liếng to lớn của tôi chứ.

Cầm tờ báo trong văn phòng lên nhìn qua, tôi đọc báo có thói quen mở mục thể thao trước. Đàn ông bình thường đại đa số đều mê bóng đá, tôi cũng không ngoại lệ, nhưng mà bóng đá nam Trung Quốc... Ai, quên đi, không phải tôi muốn ủng hộ Ác-hen-ti-na đâu, cũng chẳng có cách nào khác mà. Xem đội nước khác đá muốn mất tiền, mà xem đội nước mình đá thì muốn chết mà.

Xem trang tin tức... So với người dân nước ngoài luôn phải sống trong nước sôi lửa bỏng, người dân Trung Quốc sống mới thật êm đềm hạnh phúc, không hạnh phúc cũng sẽ được xoa dịu là hạnh phúc.

Xem trang chính trị... Quên đi, không nói chuyện chính trị, nói mấy chuyện này dễ bị sờ gáy lắm.

Bất động sản? Quên đi, dù sao cũng không mua nổi, không xem. Thời buổi này, giá nhà tăng cứ như tàu bay ấy, trả tiền nhà tôi đang ở cũng đủ áp lực rồi, đừng nói gì đến chuyện mua thêm cái mới. Không có số làm tư bản thì đừng đi con đường tư bản. Loại nhà cho người thu nhập thấp kia á, ngay cả Ma Hoa Đông (1) cũng có thì còn thấp cái rắm. Cứ xem một đám ở nhà giá rẻ kia xem là đi làm ở những đâu? Cục XX, Sở XX, hải quan,... Được rồi, người ta đều là “cán bộ lâm thời mà”.

Quảng cáo? Bơm ngực, sửa mặt, nạo thai, răng vàng,... Vứt mẹ đi... Không phải là chuyên gia gì đó của Hàn Quốc thì cũng là công nghệ thẩm mỹ Châu Âu, dù sao phụ nữ qua tay họ đều ra thành ra một kiểu, phẫu thuật thành công hết cả đi, đến lúc đó ra đường sợ rằng có người còn ôm sai vợ ấy chứ.

Ô tô, ừm, xe thể thao xe đua thực là đẹp, tôi luôn thích, đáng tiếc, mua không nổi. Mà cứ cho là mua được đi thì chạy thế nào? Anh thử chạy trên đường thành phố mà xem? Còn vượt đèo đở thế nào, rửa xe thế

nào? Lần trước mang Tô Nam ra ngoài đi chơi bị kẹt xe, đằng sau xe tôi là con Ferrari màu vàng đang mở mui, không phải cũng bị kẹt vậy, rồi lại còn phải hít khói xe khác hay sao.

Tận đến phần tin tức địa phương tôi mới phát hiện ra nguyên nhân làm tâm trạng Tiết Đồng mấy hôm nay vẫn không tốt: Đồng chí Trương XX, cảnh sát ưu tú của thành phố chúng ta vì ra tay nghĩa khí mà anh dũng hi sinh. Người này tôi nhớ rất rõ, hình như là bạn của Tiết Đồng, anh từng cho tôi gặp. Người kia năm nay bốn mươi tuổi, hơi gầy như mà rất có năng lực. Tôi ấn tượng sâu sắc về anh ta bởi từ sau lần gặp mặt, anh ta cứ hay dùng ánh mắt rất là thù địch mà nhìn tôi, cứ như là tôi cướp vợ anh ta không bằng.

Xem kĩ một chút, như là mấy ngày trước, Trương XX kia tan sở thì nhìn thấy mấy tên thanh niên đang đánh nhau, qua can thì bị một tên cầm dao đâm chết. Aish, cái thói đời, xem tin tức cứ hay thấy chuyện cứu người mà chết thảm. Anh hùng thì sao chứ, chết rồi thì cũng chẳng còn gì.

Tuy tôi không thích cái anh Trương XX này, nhưng gì thì người ta cũng đã chết, tôi còn có thể làm sao. Trừ thương xót cho kết cục của người ra tay hiệp nghĩa kia tôi còn có thể làm gì, thế giới này, vốn là lạnh lùng như vậy mà.

Có bác sĩ tôi quen tới rủ đi ăn cơm cùng, anh ta thấy bài báo tôi xem liền lôi ra bàn luận.

Cơm cần tin thì dù có ở đâu cũng đều khó nuốt cả nên nhóm bác sĩ chúng tôi rủ nhau cởi blouse trắng cùng ra ngoài ăn ở một tiệm cơm nhỏ gần bệnh viện. Ở đây, đồ ăn với cơm tách riêng nên chúng tôi mỗi người gọi một phần thức ăn rồi cùng nhau dùng bữa.

Tới nơi đã thấy Tô Nam đang chờ ở đó. Bởi là khách quen nên ông chủ đã cho nó ăn trước rồi.

Lúc chúng tôi vừa ngồi xuống gọi món thì đã thấy nó cầm khăn giấy lau miệng nói ăn no rồi, muốn về nhà ngủ. Thực ra thằng ranh này tưởng tôi không biết nó muốn về dùng máy tính của tôi chơi trồng rau đó, trẻ con thời nay đùa nào cũng nghiện chơi máy tính. Vậy mà tôi hơn hai mươi tuổi mới được sờ vào máy tính, ôi trẻ con bây giờ.

Vừa ăn cơm, mọi người vừa nói chuyện con cái, rồi tin tức xã hội linh tinh, với người cảnh sát ra tay vì nghĩa kia, mọi người cũng rất đồng cảm, nhưng đồng cảm cũng có đem ra ăn được đâu. Lần trước trong sự kiện mười tám sinh viên đại học nào đó đi leo núi chẳng phải cũng có người cảnh sát chết uống sao? Đồng tình thì anh ta sống lại được chắc? Những sinh viên kia thờ ơ với cái chết của người cảnh sát đó như vậy, hay là họ nghĩ có thể giống như trong tiểu thuyết, chết rồi vẫn có thể xuyên không chẳng? (2)

Xã hội bây giờ á, có hai cái nghiệp làm vừa mệt lại vừa hay bị hiểu lầm. Đó là cảnh sát, một số người cứ thích nói cảnh sát hưởng lương không mà chẳng làm gì, là cướp ngày đội lốt chính nghĩa, nhưng kì thực vẫn có rất nhiều cảnh sát luôn nỗ lực bắt kẻ xấu, như là Tiết Đồng vậy, thường thường, đêm hôm khuya khoắt, dù anh có đang ngủ hay đang làm với tôi cũng đều chỉ một cú điện thoại là lại chạy đi công vụ. Tuy tôi luôn thích gọi anh là cảnh sát lưu manh nhưng kì thực anh chính là một cảnh sát có thực lực.

Còn có một loại nghề nữa dễ bị hiểu lầm chính là nghề của tôi, bác sĩ. Trong nhận thức nhiều người, bác sĩ đều là cái người giống như trong ti vi, cứ mặc áo blouse trắng, cổ đeo ống nghe chạy loạn khắp nơi hoặc là vô cùng lạnh lùng nói với người nhà bệnh nhân: “Xin lỗi, nếu anh không nộp tiền thì chúng tôi không thể trị liệu cho bệnh nhân được.”, nhân vật phản diện của xã hội. Mẹ nó, cái đám đạo diễn đó cũng quá bại não đi, ai ăn cơm còn mặc blouse trắng, đeo ống nghe. Còn nữ bác sĩ xinh đẹp gọi cảm đi giày cao gót, trang điểm dày cộp, tóc dài bay bay lại càng vớ vẩn, bệnh viện chúng tôi muốn tìm mấy nữ bác sĩ trẻ tuổi còn khó, gọi cảm cái gì chứ, có mà bệnh cảm ấy.

Buổi tối tan ca, Tô Nam với Tiết Đồng đều đã ở nhà, trên bàn bày một đồng đồ ăn, gà bỏ gì đều có, xem ra đang chờ tôi về nấu đây mà. Aish, sao tôi cứ cảm thấy như mình sắp biến thành mẹ già rồi vậy.

Tô Nam đang trong phòng khách vừa xem hoạt hình vừa làm bài tập, bộ phim kia nghe tiếng đã biết chắc chắn là Cừu Vui Vẻ và Sói Xám rồi. Cái con sói ngốc kia mỗi lần qưo được cừu đều không cần một phát chết luôn mà cứ trối vào mới cho vào nồi nấu, cuối cùng cừu tắm nước nóng xong liền chạy mất hết. Con sói ngốc kia chẳng lẽ không biết, cừu chết mới là cừu không chạy được sao? Câu chuyện này cho chúng ta biết, không tàn nhẫn với người khác thì chỉ có mình chịu đỏi thôi.

Tiết Đồng hẳn đã từng luyện đao, anh thái sợi khoai tây còn mỏng hơn cả bào, cho vào nồi rán cái là chín.

Rửa đồ ăn nhặt rau, giết gà mổ cá linh tinh, làm gì cũng rất nhanh, thật đúng là chân phụ bếp quá tốt. Có anh hỗ trợ, hơn nữa tiếng là có cơm tối ăn.

Cơm nước xong tôi định đưa Tô Nam về, vậy mà thằng nhóc kia nhất định đòi Tiết Đồng đưa nó đi, thế nên tôi cứ vậy bị Tô Nam với Tiết Đồng bỏ mặc.

Tôi đứng sau rèm nhìn hai người ra cửa đi về phía xe Tiết Đồng, xe rất mau khởi động đi mất.

Đứng trong phòng khách giữa khí trời lạnh giá, tôi đột nhiên thấy có chút thất vọng, bởi hôm nay là một ngày đặc biệt.

Có lẽ bọn họ đều đã quên, ngay cả chính tôi cũng muốn quên.

Hôm nay là sinh nhật thứ ba mươi ba của tôi, tôi lại bước thêm một nấc thang tuổi già rồi.

Tác giả: Gần đây lạnh quá, tôi cứ lo liệu có thể có tuyết rơi không.

Xem tin tức thấy mọi người sang nam bán cầu ở qua mùa đông, thế mới phát hiện thì ra không chỉ có chim mùa đông mới bay về phương nam, người cũng vậy. Thế cho nên, kì thực trên thế giới này, “điều nhân” ngày một nhiều mà. (đồ miệng tiện =.=)

Truyện này cái từ “điều xxx” hơi nhiều, hay chúng mình cứ để nguyên, không dịch nó thành khôn nọ khôn kia nữa nhé >.< ai=”” ý=”” kiến=”” gì=””>

(1) Cách đọc biến âm của “Mã Hóa Đằng” – CEO của Đằng Tấn, được xưng là “cha đẻ của QQ”, nằm trong top người giàu nhất Trung Quốc. “Ma Hoa Đông” = bánh quai chèo đau → vô nghĩa (?? thực ra bạn không hiểu lắm =v= hờ hờ). Sở dĩ gọi như vậy là do thời gian Đằng Tấn đối đầu với Công ty 360, ông này khiến máy tính của những người dùng QQ đều không tương thích được với phần mềm của 360 làm cho rất nhiều người dùng tức giận, từ đó chú có biệt hiệu này.

(2)? Chắc có sự kiện nổi tiếng gì đấy mấy đứa sinh viên đi leo núi thấy người cảnh sát kia chết mà không cứu? Hay là ông í cứu chúng nó nhưng mình thì uống mạng mà không ai giúp?? Không biết đâu

7. Chương 7: Ai Nghĩ Ra Cái Ý Tưởng Thối Vậy

Dù sao trong nhà không có ai, tôi cũng chẳng muốn động tay động chân tí nào, nhàm chán ngồi số pha xem ti vi, đổi kênh nào cũng chẳng có phim hay. Mẹ nó, đài quái nào còn chiếu cái phim bộ gì mà luân lý tình yêu tình thân bi tình, nhân vật nữ bị cưỡng bức sinh ra đứa nhỏ, đứa bé mới sinh đã bị chồng cô ta ném đi, mấy năm sau anh ta mới phát hiện thì ra đó chính là cốt nhục của mình, ịch! Đổi kênh.

Hòa Thân mặt mày dữ tợn đầu trí đầu dưng với Kỳ Hiểu Lam, đầu cái con mẹ nó á. Nghe nói hoàng thượng sủng Hòa Thân là vì hần giống với một vị phi tử của phụ vương ngài thích trước đây, mối tình đầu với phi tử mặt mày dữ tợn? ịch, lại đổi kênh.

Tiết mục văn nghệ tổng hợp thì một đồng trai gái ăn mặc kì dị cười cứ như bệnh viện tâm thần, đàn ông thì mặc như con khổng tước, đàn bà thì trông chả khác gì nhau. ịch, lại đổi.

Một ông anh mặt mũi dung tục đang ra sức chào hàng cây bút cho bọn trẻ dùng trị giá 399 đồng, bên cạnh còn có cái cô cứ luôn miệng kêu, ôi, tuyệt quá! Thật quá tuyệt luôn!!(1) ịch, cô ta nghĩ cô ta đang kêu cái gì vậy? Hồi trước có nào là áo chỉnh tư thế (2) rồi kính lỗ chống cận (3) mẹ già đã cho tôi thử hết rồi, đều chả ra làm sao. Giờ ai còn bỏ 399 đồng mà mua cái bút dở ẹc đấy, đổi kênh.

Có hai cụ ông cụ bà đang khiêu vũ trên nền nhạc “Năm nay ăn Tết không nhận lễ, nhận lễ chỉ lấy Nào trừu cân” quái gì đó, so Nào trừu cân với Vương lão cát thì chỉ hơn có mỗi một vị thuốc, mua bình Vương lão cát rồi về pha với rễ cây rừng rồi cũng ra vị Nào trừu cân thôi. (không tin xin cứ nhập “nào X kim vương lão cát” mà search chút đi)

Vất vả lắm mới tìm được cái chương trình “Pháp chế XX” mà xem, cả nhà vốn đang sống hòa thuận, một ngày có một người chết, lấy được mấy chục ngàn tiền bảo hiểm, vì thế... Aish, xem hết câu chuyện, dùng mấy câu của cổ nhân đã nói mà tổng kết: Người chết vì tiền, chim chết vì ăn, người không vì mình thì trời tru đất diệt. (4)

Tôi nằm ườn trên sofa, nhàm chán đổi kênh liên tục, nhìn đến kênh nào cũng khiến tôi rầu hết cả lòng nguyện rửa cái đồng phim rách, cuối cùng chỉ có thể tắt ti vi nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

Tuy Tiết Đồng với Tô Nam mới đi chưa đến nửa giờ nhưng tôi cứ cảm giác như cả tối đều chỉ có mình mình, không hiểu sao thấy cô đơn vô cùng.

Cái trò sinh nhật này, kì thực cũng chẳng có gì, chính là đại diện cho việc ta lại dạo được quanh mặt trời thêm một vòng mà thôi. Tính ra tôi cũng đã vòng vo quanh mặt trời được ba mươi ba vòng rồi, đúng là một quãng đường dài đằng đặc đó. So với sinh mệnh cái thiên thể mấy trăm triệu năm này, tôi đây ba mươi ba tuổi tính cái chóa gì, mặt trời sờ dĩ sáng như vậy, dám chắc là do ở trên cảm quá nhiều nên sinh nhật. (=w= này thì ngây thơ đáng yêu nha)

Đang lúc tự ai oán trong lòng thì cửa mở, xem ra Tiết Đồng đưa Tô Nam về xong đã trở lại. Kết quả, khi tôi mở mắt ra lại thấy ngoài Tiết Đồng còn có Tô Nam vốn hẳn đã về nhà mẹ nó rồi, thậm chí cả Uyển Uyển cả tháng khó gặp được vài lần cũng cùng trở lại. Hơn nữa, trên tay bọn họ còn cầm gì đó, xem cái hộp đóng gói thể kia, rõ là bánh sinh nhật rồi.

“Xin lỗi, em vừa mới đi làm về, bảo Tiết Đồng đến đón.” Vợ tôi Lâm Uyển Uyển trang điểm nhẹ, trên người mặc bộ vest nữ, chân cưỡi đôi giày cao gót màu đỏ tới chào hỏi, còn hôn nhẹ lên mặt tôi một chút: “A Đình, chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Á à, thì ra tôi bị cái đám điều nhân này lừa, thì ra bọn họ đã sớm lên kế hoạch cùng tổ chức sinh nhật cho tôi, lại cố tình giấu diếm. Đến giờ nhìn thấy họ, vậy mà tôi lại phi thường mất mặt rơi lệ.

Phải nói rõ trước, tôi thân là một nam tử hán đại đầu hủ (5), đổ máu không đổ lệ. Tôi khóc chẳng qua là bởi vì vừa mới xem ti vi nhiều mà thời tiết lại quá khô hanh thôi, hoàn toàn chẳng liên quan đến chuyện bọn họ tổ chức sinh nhật cho tôi đâu nhé.

Lúc tôi giải thích như vậy, bọn họ đều cười, nhất là Uyển Uyển với nhóc con Tô Nam, cười đến không ra hình người nữa. Vẫn là Tiết Đồng tốt hơn, anh cầm tờ khăn giấy giúp tôi lau mặt. Lau xong nước mắt, anh lại cầm tờ khăn giấy nữa ra sức mà xát lên chỗ lúc này bị Uyển Uyển hôn. Dùng sức quá khiến nước mắt vốn đã ngừng của tôi thiếu chút nữa lại tràn ra.

Uyển Uyển nhìn động tác của Tiết Đồng không lên tiếng, chỉ cầm bánh ngọt mở trên bàn ăn, bảo Tô Nam đi cầm nến.

Nhìn chỗ Tiết Đồng vừa cọ trên mặt tôi còn dính chút màu phấn hồng, tôi biết vì sao rồi, chắc chắn là mới này Uyển Uyển hôn tôi còn để lại trên mặt dấu son mới làm Tiết Đồng ghen. Nhưng mà Tiết Đồng lấy gì để mà ghen cơ chứ, tôi với Uyển Uyển là vợ chồng, tuy đã ở riêng bốn năm nay nhưng tốt xấu gì Uyển Uyển cũng là vợ chính thức của tôi, Tiết Đồng cùng lắm chẳng qua xem như tiểu tam (6) mà thôi, ghen với Uyển Uyển thì được gì, anh cũng chẳng thể kết hôn với tôi.

E hèm, tôi vừa nghĩ gì thế, sao mà nghĩ đến chuyện vợ chính thức với chả tiểu tam? Nếu để Tiết Đồng biết được tôi quy anh thành tiểu tam, chắc chắn sẽ làm tôi tỉnh cạn người đi luôn mất.

Đến khi thu hồi tâm tình cảm động đi tới trước bàn ăn, nến cũng đã được thắp hết lên. Cắm tận ba mươi ba ngọn nến lên một chiếc bánh ngọt có chút phiền phức nên họ cắm ba cây lớn đại diện cho ba mươi, ba cây nhỏ đại diện cho ba tuổi. Ừm, còn may năm nay tôi ba mươi ba, nhớ năm trước trên bánh sinh nhật cắm ba dài hai ngắn (7), làm tôi buồn bực biết bao nhiêu.

Như thường lệ lại ước một điều, tôi tự đáy lòng lặng lẽ ước: Hy vọng cuộc sống năm nay càng tươi càng đẹp hơn. Ước xong, thổi nến rồi bắt đầu cắt bánh.

Thật ra cái trò bánh sinh nhật này cũng chẳng ngon lành gì, toàn là mùi bơ, ngấy muốn chết. Tuy nói bây giờ họ dùng cái gọi là kem tươi gì đấy nhưng kì thực vẫn ngấy phát hoảng. Làm bác sĩ, tôi biết rõ trong bánh ngọt này là dùng chất béo chuyển hóa (8) nên từ nhỏ tôi cũng không cho Tô Nam ăn bánh ngọt bánh quy linh tinh, đến lúc uống cà phê tôi cũng chưa bao giờ muốn gắn bó lâu dài với loại đồ uống này.

Tôi nói chứ, ăn cái loại bánh ngọt này còn không bằng ăn bát mì trường thọ Trung Quốc.

Vừa nói dứt lời, Tiết Đồng cũng chạy vào bếp nấu mì cho tôi thật. Không nghĩ tới cha này đã chạy đi mua máy cắt mì chuyên dụng (9) rồi, cả mì ướt chưa cắt nữa, xem ra đã sớm chuẩn bị tốt để thể hiện đây.

Uyển Uyển nhìn Tiết Đồng đang nấu nước trứng mì trong bếp, vô cùng hâm mộ bảo tôi: “A Đình à, anh tìm được người đàn ông tốt thật đấy, em cũng chỉ mong gặp được một người thật tốt, tan tằm về là xuống bếp nấu cơm cho em ăn.”

Tuy lời cô nói không có hơi hướng châm chọc gì, chỉ là thuần túy hâm mộ, nhưng tôi nghe vào tai lại cảm thấy là lạ. Tôi thân là một người đàn ông đã kết hôn, vợ tôi lại khen tôi tìm được người đàn ông tốt, nghe thế nào cũng thấy không được tự nhiên á.

Tôi cắn đĩa bánh ngọt, bảo Uyển Uyển: “Làm sao? Em thích anh ấy à?”

“Ừ, Tiết Đồng thực sự rất khá, nhưng anh cũng rất được mà.” Uyển Uyển xiên một miếng bánh có quả bỏ vào miệng ăn rất hạnh phúc. Tôi từng kêu cô ăn ít bánh ngọt linh tinh đi, nhưng mà cô vẫn thích ăn. Còn may cô ấy ăn nhiều mấy cũng không béo, bằng không chắc chắn giờ đã thành cái thùng phuy rồi. Nhìn đến Tô Nam ngồi bên cạnh, nó biết người lớn nói chuyện không xen miệng vào được nên cứ diên cuồng chén bánh ngọt liên tục. Bình thường tôi không cho nó ăn, giờ vừa được ném qua đã nghiệm rồi.

Thực ra tôi vẫn rất thích Uyển Uyển, hồi đó vừa nhìn thấy cô tôi đã cảm giác cô là người rất cá tính, rất thích hợp làm vợ. Vậy nên lúc yêu nhau tôi luôn tôn trọng cô, đến tận sau khi kết hôn chúng tôi mới có lần đầu tiên, nhưng cũng chính bởi vậy tôi lại tổn thương cô. Trước kia cô ấy cũng rất thích tôi nhưng cứ sau mỗi lần chúng tôi yêu nhau, cảm giác cô lưu lại được cũng chỉ có đau. Tôi thấy mình đối với Uyển Uyển cứ như con nhím, tưởng tượng như chỉ chạm đến cô là sẽ khiến cô thương tích đầy mình.

Sau khi ở riêng, thỉnh thoảng mới gặp nhau một lần lại phát hiện tình yêu năm đó đã dần biến thành tình thân, giống như anh em yêu quý nhau, nhưng lại là loại đã từng phát sinh quan hệ thân thể.

Tôi cảm giác Uyển Uyển có chút mệt mỏi, vừa đi làm vừa phải nuôi con, tuy chỉ là buổi tối thôi, nhưng cũng là mệt chết đi.

Tôi giống như anh trai vuốt đầu Uyển Uyển, bảo: “Mệt mỏi hả? Vậy dọn đến ở cùng đi.”

“Không được, em không muốn chơi trò hai ông một bà đâu, người ta lại bảo phóng đãng, các anh tự chơi được rồi. Em giờ ném đủ lắm rồi, có công việc, có con, lại có cả người giúp chăm chông nữa rồi.”

Nghe cô nói vậy mà tôi toát mồ hôi hột: “Uyển Uyển, em hào phóng quá vậy, cứ thể đem ông xã đi cho người khác vậy à.”

Uyển Uyển nói: “Ông xã mình không dùng được, so với bị ả khác cướp đi, không bằng em đem tặng cho ông khác còn tốt hơn, dù sao hai ông đàn ông các anh không lấy nhau được, cũng chẳng thể sinh con, em sợ cái gì?”

Chúng tôi tán gẫu hết ngày Tiết Đồng mới từ bếp đi ra, xem ra cha này nãy giờ trong bếp nghe lén rồi, bởi vì mì trường thọ đã nấu thành hồ dán rồi. Bát hồ dán kia nhìn qua vô cùng giống bã nôn, nhưng tôi vẫn cứ phải ra về vô cùng hài lòng ăn mấy miếng trước cái nhìn chăm chú của anh. Kì thực lúc trước đã ăn no cơm, lại thêm ít bánh ngọt, giờ ăn cái hồ dán này thực sự rất là buồn nôn mà.

Nhìn chúng tôi như vậy, Uyển Uyển gọi Tô Nam về, lau xoẹt xoẹt cho sạch sẽ khuôn mặt nhỏ nhắn xong liền kéo nó ra cửa. Đến lúc nghe tiếng xe dưới lầu mới nghĩ tới Uyển Uyển lấy xe đâu ra, chạy đến cửa sổ đã thấy con Buick của tôi bị lái đi mất rồi. Quên đi, năm đó mua xe Uyển Uyển cũng có bỏ tiền mà, cứ để tùy ý cô ấy lái đi.

Buổi tối đến giờ ngủ, tôi lại bởi ăn no quá mà không ngủ được, cuối cùng đồ ăn trong bụng cống hiến hết cho bồn cầu mới thấy tốt hơn. Nhưng mà nôn ra xong rồi vẫn không thoải mái, Tiết Đồng chăm sóc tôi không nghĩ, trên mặt đầy vẻ tự trách.

Nhìn anh vội trong bận ngoài như vậy, không biết vì sao tôi thật muốn khóc.

Khi tôi còn bé, ba mẹ ngày nào cũng rất bận rộn. Lúc ốm, tôi thật mong sẽ có người ở bên chăm sóc, tiếc rằng chẳng có được người như vậy. Sau đó, nguyện vọng của tôi là trở thành bác sĩ, khi bị ốm là có thể tự chăm sóc được mình.

Đến giờ, tôi đã làm bác sĩ, cũng đã có một người có thể ở bên chăm sóc mình, tâm nguyện năm đó của tôi xem như là viên mãn.

Tác giả: Mấy hôm nay ngày nào cũng đi xem nhà. Đạo này giá nhà đắt chết người, nhưng vẫn cứ phải mua.

Thích một căn tiết kiệm diện tích (10) rất được. Đương nhiên, giá lại càng “được”.

Đột nhiên thật muốn làm ốc sên, bởi vì chúng nó sinh ra là đã có nhà rồi.

(1) Thực ra cái cô đẩy kêu là “Oa, hảo bồng nga! Chân thị thái bồng liễu!!”. Đây là lời thoại quen thuộc của... phim

8. Chương 8: Mấy Chuyện Khốn Nạn Năm Đó ...

Mấy ngày sau sinh nhật tôi, Tiết Đồng cứ như bị thiếu thốn tình thương ấy, tối nào cũng ôm tôi, không phải muốn làm, chỉ đơn thuần là muốn ôm tôi. Là một người đàn ông bình thường, bị một người đàn ông khác ôm vào trong lòng, cái kia của anh ta còn cứ chọc chọc sau mông khiến tôi thấy áp lực vô cùng.

Ở cùng Tiết Đồng đã bốn năm nay, tuy tôi chưa từng thấy hứng thú với người đàn ông nào khác nhưng cũng đã từng lên mạng tra qua chuyện giữa hai người đàn ông. Tiết Đồng dường như là một gay thực thụ, bởi vì anh thích đàn ông, anh có thể có được khoái cảm khi bị người đàn ông khác chọc phía sau.

Tuy tôi cảm thấy chuyện Tiết Đồng thích bị tôi làm rất kì quái, nhưng mà sau khi hỏi anh về chuyện này xong, anh chỉ nói có một câu mà làm tôi cũng chẳng dám hỏi lại nữa, anh bảo: “Vậy tôi đề anh nhé.” Aish, để tôi đề một người đàn ông còn không tính, nếu tôi mà bị người ta bạo súc, không phải sẽ hoàn toàn biến thành đồng chí hay sao? Quên đi, không nghĩ chuyện này nữa.

Đến buổi tối thứ ba bị cái cửa nợ của anh cọ mông, tôi rớt cuộc bạo phát, xoay người đề anh xuống, định lột quần đùi của anh. Anh giữ tay tôi nói: “A Đình, tôi không muốn làm.”

Tôi nắm lấy con ch*am đã sớm đứng lên của anh, bảo: “Không muốn làm anh chọc tôi làm gì?”

Tiết Đồng nói: “Tôi chỉ là nghĩ tới tương lai của chúng ta, bắt đầu thấy hơi hoang mang.”

Hoang mang? Nghe được từ này từ Tiết Đồng, tôi cảm thấy thật khó tin, bởi trong ấn tượng của tôi, Tiết Đồng là một người rất lơ đãng, trời sập anh cũng có thể lấy làm mền. Nếu ngay cả anh cũng đã hoang mang, tiểu thị dân chúng tôi đây không phải đều bị hù chết hay sao.

Tôi nhìn dáng vẻ đầy lo âu của anh, liền nằm xuống bên cạnh nói chuyện.

“Nhớ Trương XX chứ?” Tiết Đồng dường như đang nghĩ phải mở đầu thế nào, anh sắp xếp từ ngữ một chút, một lát sau mới nói tiếp, nhưng cũng là hỏi tôi một vấn đề.

“Nhớ chứ, chính là cái người cứ thích trêu trợt tôi cứ như tôi cướp vợ anh ta không bằng ấy gì.”

“Mấy hôm trước anh ấy bị người ta giết chết.”

“Ừm, tôi biết, tôi xem tin tức, nói là ra tay vì nghĩa.”

“Là giả đấy.”

“Gi?!” Tôi thiếu chút nữa nhảy dựng khỏi giường. Mấy người đồng sự chúng tôi còn mấy lần thảo luận hành động ra tay vì nghĩa của ông Trương XX này, thế nào lại thành giả.

“Cái tên giết anh ấy khi đó chạy trốn, lúc tôi bắt được hắn ta mới biết.” Tiết Đồng thở dài một hơi, cúi đầu bắt đầu nói: “Kì thực đó là án tình. Anh ấy là gay, có bạn trai, là một thằng nhóc vừa tốt nghiệp đại học. Anh ấy cứng nó lắm, thế mà thằng ranh kia lại lẳng nhăng bên ngoài. Về sau phát hiện nó với thằng khác đang dan díu mới cãi nhau với nó. Anh ấy bình thường rõ là lợi hại như thế, lại không cẩn thận bị bạn trai mới của thằng đó đâm một nhát mà chết.”

“Gi cơ?” Ngoại trừ , tôi cũng chẳng thể làm ra biểu cảm gì nữa, án mạng tình ái trong quan hệ đồng tính tay ba, nếu loại tin tức này mà lọt ra ngoài, danh dự cảnh sát nhất định là đi tong.

“Anh ấy có vợ nên chúng tôi không thể cho cô ấy biết, càng không thể cho xã hội này biết.”

“Anh ta gay mà còn kết hôn? Sao anh ta nhẫn tâm tổn thương người phụ nữ đáng yêu kia chứ? Vợ anh ta phải đối mặt với chuyện chồng mình là gay, còn bị tình địch giết như thế nào đây?”

“Đây chính là cái bất đắc dĩ nhất của đồng tính nam ở Trung Quốc, chán ghét phụ nữ, nhưng lại không thể không kết hôn với một người phụ nữ mình không yêu. Bởi thực tế trong nước như thế, cũng bởi người Trung Quốc tin vào lý luận “bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại.” Tiết Đồng nói thật bình thản, nhưng tôi lại không cách nào hiểu được loại cảm giác này.

Tôi phần nộ rồi đấy. Tuy hiện tại đang cặp với Tiết Đồng, nhưng tôi vẫn cảm thấy phụ nữ là tồn tại vĩ đại nhất trên đời, bởi mỗi người chúng ta đây đều do họ sinh ra. Thế nên tôi không hiểu nổi những người đàn ông chỉ thích đàn ông, lại có ý nghĩ phụ nữ trên đời là thừa thãi. Nói là hận phụ nữ, vậy cũng hận cả mẹ mình luôn có phải không? Nếu không có phụ nữ, đàn ông làm sao tự duy trì hậu thế?

Tôi từ giường nhảy dựng lên, cười trên người Tiết Đồng hỏi anh: “Vậy còn anh? Anh cũng đã ba mươi ba tuổi, không kết hôn sẽ không bị người ta nói sao? Đến lúc đó liệu anh có thể “vạn bất đắc dĩ” mà tìm một người phụ nữ kết hôn, sau đó lại chạy tới tìm tôi làm anh?”

“Tôi đã kết hôn rồi.” Tiết Đồng nhìn chằm chằm vào mắt tôi, trong đôi mắt kia một mảnh thản đãng.

“Cái gì?” Nghe được Tiết Đồng đã kết hôn, tôi trợn tròn cả mắt. Nếu anh đã kết hôn, tôi với anh mấy năm nay... Thôi xong, tôi vậy mà “làm tiểu tam” rồi. Trước kia lúc nào cũng nghĩ mình có vợ con, cặp với Tiết Đồng, anh xem như là “nam tiểu tam”, vậy mà lẩn lộn nửa ngày mới té ngựa, Tiết Đồng cũng đã kết hôn, tôi cũng thành tiểu tam.

“Nhưng cô ấy chết rồi, bị giết. Mà khi đó, tôi lại đang ở cùng người đàn ông khác.”

Lúc anh nói câu này, tim tôi đột nhiên lạnh đi một chút, mẹ nó, thì ra tôi chẳng những làm tiểu tam, còn gián tiếp hại chết vợ anh ta sao?

Tôi không còn sức lực trượt xuống từ trên người anh, định rời giường, lại bị anh ôm eo không đi được.

“Muốn nghe chuyện vợ tôi không?”

“Không hứng!” Tôi nổi giận, tôi với vợ ở riêng anh liền chơi làm tiểu tam chen vào, thế mà có vợ cũng không nói tôi biết.

Tôi vươn tay định đánh lên mặt anh, lại bị anh giữ tay bắt được, cứng rắn nhét tôi vào bên người mình. Tôi dùng chân đạp, cũng đạp được anh mấy cái. Kết quả anh vẫn bắt được, lại đè ngược tôi lên giường. Anh dùng thân thể đè lên lưng tôi, đem tay tôi kéo lên đầu giường, lấy còng dưới gối còng tay tôi vào đầu giường.

“Anh muốn làm gì?” Tôi ra sức vặn vẹo, nhưng chẳng thấm tháp gì với người có kinh nghiệm với kỹ thuật như anh.

Anh đè cả thân thể lên người tôi, vùi đầu vào cổ tôi nói: “Tô Đình Chi anh cái đồ ngu ngốc, chẳng những chỗ đó giống lừa, cả tính cũng bướng như lừa ấy, không trói anh lại anh cũng không thềm nghe lời tôi muốn nói.”

“Vậy anh muốn nói gì? Nói tôi hại chết vợ anh, đúng không?”

“Ha ha ha, nói anh ngốc đúng là ngốc mà. Vợ tôi đã chết mười mấy năm rồi, liên quan gì đến anh?” Anh cúi đầu trên cổ tôi cười, hơi nóng từ mũi phả lên người khiến thần kinh tôi nhảy lên một chút.

“Tôi từ nhỏ đến lớn cũng chẳng khác gì những thằng bé khác, thậm chí lúc mười mấy tuổi cũng từng thích một cô gái, là một chị cùng lớn lên bên tôi, hơn tôi năm tuổi. Cô ấy rất dịu dàng xinh xắn, đáng tiếc mệnh lại không tốt, hết trung học đã phải đi làm. Sau đó, lúc học trung học tôi mới phát hiện ra kì thực mình thích đàn ông, ánh mắt của tôi luôn chú ý tới những người đàn ông giống như mình, muốn chinh phục họ. Nhưng khi đó dân phong thuần phác, tôi chỉ là muốn, cũng chưa từng làm thật.”

“Lúc tôi học xong trung học, người chị kia trở lại, cả người toàn thương tích. Cô ấy yêu một tên cận bã, người kia dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt, cô ấy liền ở cùng hắn. Tên kia thường hay đánh cô ấy, đánh

xong lại hối hận giải thích, khiến cô ấy rất mâu thuẫn. Cô ấy yêu người đàn ông kia thật, nhưng lại sợ bị hắn ta đánh.”

Nghe Tiết Đồng nhắc tới cái loại vừa yêu vừa đánh đập nhau thế này tôi lại nghĩ tới một loại bệnh trong y học, là “chứng Stockholm tổng hợp”, nói trắng ra chính là “người bị ngược đãi yêu người ngược đãi”. Aish, đột nhiên nghĩ tới quan hệ của tôi với Tiết Đồng, có vẻ cũng hơi giống. Tựa như bây giờ, anh đang còng tay tôi lên đầu giường, còn dè hết lên người tôi, con ch*m phía dưới lại không tự chủ được hưng phấn lên, xem ra tôi cũng rất có tiềm chất bị ngược ấy chứ.

“Cô ấy cả người thương tích, lại còn đang mang bầu. Về đến nhà ba mẹ cũng không muốn nhận mặt, đuổi cô ấy ra khỏi nhà. Khi đó tôi đang thanh niên khí huyết bừng bừng, cảm thấy phụ nữ có bầu như cô ấy mà cứ lưu lạc bên ngoài nhất định sẽ chết mất, liền cầm học phí đại học đưa cô ấy lên thành phố tôi đang học thuê phòng cho cô ấy ở, còn vì đứa bé chưa ra đời kia mà đi làm đăng kí kết hôn.”

A? Tiết Đồng kết hôn thì ra là vì chuyện này, anh thế này thì đúng là bạn tốt của giới nữ rồi. Nhưng mà một thằng nhóc vừa vào đại học kết hôn cùng một cô gái hơn mình năm tuổi, chuyện học hành thì làm sao? Bọn họ phải sống thế nào?

“Lúc đó, chúng tôi rất cần tiền nên ban ngày tôi đi học, buổi tối lại đi làm ở một gay bar kiếm thêm chút tiền. Nhưng thực ra, tôi ở đó rất được hoan nghênh, có rất nhiều đàn ông chịu bỏ tiền ra để quan hệ với tôi. Tôi vừa tự lừa mình dối người rằng mình vì kiếm tiền nên mới tới đó, lại vừa ở đó hưởng thụ đàn đú với đàn ông.”

Nghe anh nói tới đây, lòng tôi loạn hết cả lên, không biết sao, đột nhiên cảm thấy Tiết Đồng thật là bản. Tuy biết quan hệ của đồng tính nam luôn rất loạn nhưng mấy năm nay ở bên anh chưa từng chứng kiến nên cũng không thể cảm nhận được. Giờ nghe anh bảo từ năm mười tám mười chín đã từng làm với rất nhiều đàn ông khác, nghĩ đến dáng vẻ anh lúc còn trẻ từng ở dưới thân những người đàn ông khác liền thấy ghê tởm vô cùng, nhất thời, dục vọng hừng hực lại như bị chìm vào nước đá lạnh buốt. Thậm chí tôi còn ác độc nghĩ, liệu có phải vì hồi đó Tiết Đồng bị đàn ông làm quá nhiều, giờ mới biến thành “hố lớn” thế này, nên phải tìm người ch*m to hơn người như tôi đến thỏa mãn anh ta.

Tiết Đồng thấy biểu cảm chán ghét trên mặt tôi, ngừng nói một chút, xoa đầu tôi lại ra sức hôn, hôn đến nỗi tôi không thở nổi mới nói: “Trước khi gặp anh tôi chưa từng ở bên dưới, thực ra ham muốn chinh phục của tôi còn lớn hơn anh rất nhiều.”

Tôi đột nhiên đỏ mặt ra, cũng không biết bởi vừa bị anh hôn hay bởi chuyện trước kia anh luôn ở phía trên.

“Cùng lúc đó, tôi quen Trương, ừm, chính là cái người đã chết kia. Lúc đó anh ấy mới vào làm cảnh sát, cảm thấy áp lực mới ra ngoài giải trí, lúc đó tôi mới quen anh ấy.”

Thì ra Trương XX kia cứ trờ trộ tôi là vì vậy, anh ta với Tiết Đồng trước kia từng yêu nhau nên mới đối địch tôi. Tôi chưa xót hỏi: “Thế các anh làm rồi à?”

“Ừ, làm rồi.”

“Ai ở phía trên?”

“Đương nhiên là tôi.”

“Sau đó thì sao?”

“Hôm đó, tôi ở cùng Trương, anh ấy phải lấy vợ nên tối hôm đó quần lấy tôi rất lâu, tận đến khi trời sáng tôi mới về đến nhà. Tới nơi lại phát hiện ra vợ mình đã bị giết, một người hai mạng. Lúc đó cô ấy đã mang bầu tháng thứ tám rồi, một tháng nữa là sinh, vậy mà còn bị tên người yêu khổ nạn kia giết chết.”

“À...” Tự nhiên chẳng biết phải nói sao. Tôi có thể cảm thấy thân thể Tiết Đồng đang phát run, chuyện này đã qua nhiều năm như vậy, anh lại vẫn phần nộ đến thế, có thể tưởng tượng năm đó anh điên cuồng đến thế nào.

“Cũng may sau đó cảnh sát Trương kia giúp tôi bắt được tên cặn bã đó, hắn nói hắn yêu cô ấy, không thể chịu được chuyện người phụ nữ của mình sống hạnh phúc bên người khác, cho nên... Hắn ta giết cô ấy, giết

cả đứa con của bọn họ.” Nước mắt Tiết Đồng rớt xuống, tích lại trên cổ tôi, khiến lòng tôi cũng chua xót.

Thế giới này, luôn có những người vì tiền vì danh mà đi ngược đãi người mình yêu, đến cuối cùng còn muốn giết họ. Vì sao không để người mình yêu được sống hạnh phúc chứ? Nhìn người mình yêu hạnh phúc bên người tốt hơn, sao cứ phải đổ kị?

“Sau đó, vì không muốn chuyện này lặp lại, tôi mới làm cảnh sát. Đương nhiên trong đó cũng có sự trợ giúp của Trương nữa. Sau khi anh ấy kết hôn, chúng tôi vẫn là bạn, nhưng luôn coi nhau như tri kỉ. Vậy nên anh ấy chết đi tôi cũng tự trách rất nhiều.”

Tôi muốn xoa đầu an ủi anh nhưng tay bị còng mất rồi, chỉ có thể quay đầu bảo Tiết Đồng: “Anh nói xong chưa?”

“Xong rồi.”

“Vậy anh thả tôi ra đi, tôi gấp lắm rồi, bên dưới sắp không nhịn được nữa rồi.”

Tiết Đồng lúc này mới phản ứng lại, chạy vội đi lấy chìa khóa mở còng tay cho tôi, lật người tôi lại. Tôi muốn mau mau chạy khỏi giường, lại bị anh đè xuống chẳng thể động đậy.

“Mau thả tôi ra, tôi gấp lắm rồi, cho tôi ra đi.”

Vốn anh vừa mới khóc, nhưng mà nhìn đến cái khối thật là to nổi lên trên quần ngủ của tôi lại đột nhiên nở nụ cười, nói: “Mệt tôi còn đang nói chuyện đau khổ trước kia, anh lại hưng phấn thành như vậy.” Anh kéo tuột quần ngủ của tôi xuống, ch*m lớn liền đứng thẳng tắp trước mặt anh, anh búng nhẹ một cái, con ch*m ngốc kia liền chịu không nổi kích thích, văng hết ra, phun hết ra khắp giường lẫn trên người Tiết Đồng.

Có điều, cái đó không phải là chất lỏng trắng ngà, mà là... nước tiểu.

“Ô Đĩnh Chi! Anh buồn đái sao không nói sớm, lớn như vậy rồi còn đái dầm à?” Tiết Đồng cả người khai toàn mùi nước tiểu tức giận vô cùng, nắm lấy cổ áo ngủ tôi mắng.

“Anh có cho tôi cơ hội mà nói đâu? Tôi chả vừa bảo phía dưới không nhịn được nữa, anh còn búng.”

“Tôi tưởng anh không nhịn được cái kia!”

“Chẳng lẽ trong tư tưởng anh ch*m chỉ có thể phun cái kia sao? Tác dụng chủ yếu của ch*m là đi tiểu được chưa?”

“Ô Đĩnh Chi, f*ck you.”

“Có bản lĩnh thì dùng hoa cúc mà f*ck tôi!”

“Anh tưởng tôi không dám á!” Tiết Đồng đang điên tiết liền kéo ngay tôi vào WC, chúng tôi ở ngay trong WC... Các anh biết đấy.

.Tác giả: Đàn bà bắt hạnh thì nhiều lắm, hôm trước tôi có xem được chuyện về một phụ nữ. Cô ấy tên “Lục Kim Phụng”, mệnh khổ vô cùng. Cá nhân tôi kiến nghị, những người không chịu được khẩu vị nặng đừng nên search làm gì.

Chú nói vậy thì bằng sọt đi sọt đi các bạn nhé =.= Đây, ai “khẩu vị nặng” thì mời vào ĐÂY tự xem vậy, rất là dài nhưng trang này Google translate khá là OK, có thể hiểu được. (cá nhân bạn thấy cũng không có gì “nặng” lắm)

9. Chương 9: Cái Tên Khốn Chỉ Biết Đến Chuyện Của Mình...

Hôm nay, phó viện trưởng dẫn theo mấy đứa lính mới, nhìn cái là biết vừa mới tốt nghiệp đại học, đến viện chúng tôi thực tập. Sau đó còn phá lệ để lại một đứa ở khoa nhi chúng tôi, nói cái gì mà để giảm sức ép cho khoa nhi. Giảm sức ép á, tôi lại thấy là rước thêm phiền ấy. Bác sĩ nào mới ra trường cũng phải đi thực tập, nhưng mà cái bọn thực tập là cái bọn phiền phức nhất luôn.

Năm đó, lúc vừa ra trường đi thực tập tôi cứ phải gọi là nhiệt huyết dâng trào, cảm thấy mình đúng là nhân vật vĩ đại chẳng khác nào đảng cứu thế, nhưng nhờ sau đó chịu đựng đủ các loại đả kích lúc thực tập

ba chìm bẩy nổi nên giờ làm công việc của một bác sĩ mới vô cùng bình thản thế này. Làm bác sĩ thực tập, mẹ ôi, đấy thật không phải là công việc của con người mà, chẳng những không có lương, muốn đi thực tập ở bệnh viện tốt còn phải nộp tiền. Ngày nào cũng bận muốn chết mà lại chẳng biết bận cái gì.

Hồi đó tôi xem phim thấy bác sĩ rất là cool nên phát thệ sau này lớn lên nhất định phải làm bác sĩ, đã vậy còn phải làm bác sĩ nhi chuyên khám bệnh cho trẻ con cơ. Nhưng đợi tôi làm được bác sĩ rồi mới phát hiện, bác sĩ thật không phải việc cho con người làm, nhưng năm đó đã chọn cái nghiệp này rồi, tôi đây sẽ làm cho thật tốt.

Nhưng mà sự thật nó tàn nhẫn vô cùng, giống như bác sĩ nhi chúng tôi thực sự vất vả muốn chết. Bọn trẻ không biết nói gì, phụ huynh lại cứ thúc bách, lương còn thấp. Nhìn bác sĩ giờ nhiều, nhưng chia bình quân ra cũng rất thiếu. Căn cứ số liệu cho thấy, bình quân, năm người lớn thì có một bác sĩ, nhưng bác sĩ nhi thì tận mười sáu đứa nhỏ mới có một người. Bảo hiểm xã hội người lớn mỗi tháng đóng mấy trăm đồng, mà trẻ con một năm cũng chỉ có bảy mươi lăm đồng. Bệnh viện chúng tôi khoa khác đều có thể kiểm tiền, chỉ có khoa nhi cơ hồ luôn cần trợ cấp, cho nên chẳng có bác sĩ nào cam tâm tình nguyện về khoa này. Thế mới thấy bác sĩ nhi là nghề “tiền đồ rộng mở” đến mức nào.

Bệnh viện tôi đang làm là bệnh viện đa khoa, bệnh nhân nhi khoa cũng ít hơn nhiều so với bệnh viện chuyên khoa. Bây giờ bọn nhỏ cứ hở bệnh ra là cha mẹ chúng sẽ đưa ngay đi bệnh viện chuyên khoa nhờ cho nơi đó chật ních, chúng tôi ở đây cũng ung dung thoải mái hơn. Không tin thì đi bệnh viện nhi mà xem, vừa vào là sẽ nghe được đủ loại quý khóc lang gào, bọn nhỏ quần ma loạn vũ, bác sĩ nhi ở đó cứ gọi là bận đến cơm cũng chẳng có thời gian mà ăn.

Cậu thực tập sinh này vô cùng đẹp trai, trông rất là thuận mắt, nhưng tên cậu ta tôi lại không ưa được. Tôi đã nói rồi, bởi không thích Hàn Quốc nên cứ cái gì dính dáng đến họ Hàn với họ Kim là tôi thấy khó chịu, cậu này lại tên Hàn Phong. Tên thì dễ nghe, diện mạo cũng không tồi, đi làm còn lái BMW rất là phong cách, khá được đám y tá yêu thích, nhưng đối với tôi mà nói, người như vậy căn bản là một vị đại thiếu gia, hoàn toàn chẳng biết đến khó khăn trong cuộc đời, làm bác sĩ hẳn cũng chỉ để mạ vàng lên danh thiếp vậy thôi. Thế nên tôi bảo cậu ta không có việc gì thì cứ tìm nữ bác sĩ họ Trần kia đi, nhưng cậu này cứ luôn thích leo đèo theo tôi, thậm chí lúc đi WC cũng thích đi cùng.

“Uầy, bác sĩ Tô, ch*m anh to thật đấy.” Lúc đi tiểu nghe được có người bên cạnh khen ch*m mình, nhất thời tính kiêu ngạo của tôi lại bành trướng lên. Chẳng lẽ thằng cu này không phát hiện ra lúc tôi đi tiểu chưa từng có ai dám đứng cạnh sao, cu cậu này thật rất là can đảm đấy.

Tôi liếc sang xem của cậu ta, ha ha, quả nhiên không tiểu nổi đi?

Tiểu xong rồi, tôi rung ch*m chút, nhét lại vào quần rồi đi. Lúc lâu sau thằng cu kia mới đi ra, xem ra không chịu được đả kích, nửa ngày cũng không tè ra được.

Lúc về nhà, tôi đem truyện cười này kể cho Tiết Đồng, Tiết Đồng bảo: “Tên kia thích ch*m anh rồi đi? Dám chắc là lúc anh đi ra nó ở lại WC tự sướng.”

Mẹ, cái tên Tiết Đồng này đúng là không ra gì, anh ta nghĩ anh ta thích đàn ông thì đàn ông cả thế giới này cũng đều vậy chắc?

Để phòng tôi bị thằng nhóc kia đánh lén, Tiết Đồng tối nào cũng ép khô tôi, khiến tôi đi làm luôn hữu khí vô lực. Còn may bệnh nhân của tôi cũng không nhiều lắm tôi mới không mệt chết.

Hôm nay tôi phải trực đêm, cậu lính mới kia theo giúp tôi trực. Lúc đầu tôi vẫn còn nhanh nhẹn lắm, lúc bận thì đi chăm sóc bệnh nhân, lúc rỗi thì ăn chút đồ ăn vặt, lấy di động lướt mạng lung tung. Đến rạng sáng, thằng nhóc con xun xoe đi pha cà phê cho tôi. Thực ra tôi không thích cái trò cà phê cà pháo này lắm, nhưng người ta có ý tốt nên cũng uống mấy ngụm, sau đó lén đổ đi một ít. Uống xong cà phê, không biết làm sao mí mắt cứ trĩu xuống, tôi ngủ gục ngay trên giường phòng trực ban. Đang lúc mơ màng lại cảm thấy có bàn tay đang sờ ch*m mình, không phải là kiểu không may chạm phải mà là kéo quần tôi ra, luồn tay vào quần lót mà sờ.

Mẹ, thằng khốn nào quấy rầy mình vậy? Tiết Đồng sao? Không đúng, không phải tôi đang trực đêm ở bệnh viện sao? Ể, tôi vậy mà lại ngủ trong giờ trực ban? Đây là chuyện trước giờ chưa từng có á.

Đột nhiên tôi bừng tỉnh, phát hiện ra... thằng nhóc thực tập sinh đang cười trên người mình, tự cởi quần lót. Tôi ngồi phắt dậy, hất thằng kia ra, khiến nó mông trần hôn đất.

“Mày muốn làm gì?” Tôi vội vàng kéo lại quần áo bị nó cởi ra, nhưng ch*m đã bị nó sờ đến đứng lên quá nửa, quần sao cũng không kéo được lên, chỉ có thể dùng quần áo bên dưới che chắn.

“Em muốn làm gì anh còn không rõ sao?” Thằng kia từ mặt đất đứng dậy, ch*m chìa thẳng tấp về phía tôi, cười quỷ dị nói: “Bác sĩ Tô à, lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã cảm giác được anh chính là đồng loại với em. Anh đúng là dạng người chín chắn mà em thích, hơn nữa, lại còn có bảo bối lớn như vậy. Đến đây đi, để mình cùng nhau sung sướng chút nào.” Nó bỏ nhào lại phía tôi, tay chộp ngay lấy ch*m tôi.

A?! Tiết Đồng này nói sao mà chuẩn thế, chẳng lẽ giữa nam đồng chí thực sự có cái gì mà cảm ứng tâm linh, từ hành vi của đối phương cũng có thể kết luận ra người đó có vấn đề hay không sao?

“Bác sĩ Tô, có cấp cứu! Qua đây đi.” Di động trong túi reo lên, tôi theo bản năng nhắc máy, nghe được một y tá đang hô lớn trong điện thoại. Tôi gác máy, thấy thằng ranh trước mặt còn đang cầm lấy ch*m mình, liền cho nó một đấm vào bụng. Nó kêu đau ngã lăn ra đất, tôi lại nhanh chóng nhét mạnh ch*m vào trong quần, chỉnh trang lại quần áo định đi luôn.

Nhưng thấy nó còn đang ôm bụng nằm trên mặt đất, rồi lại nhìn đến cái mông trần trụi kia, tôi lại thấy buồn nôn lộn cả ruột gan, liền đạp cho nó hai đạp nữa mới rời đi. Mẹ, tôi ghét nhất những thằng chẳng biết phân nặng nhẹ thế này. Nếu là lúc tan tầm, nhìn nó cũng thuận mắt tôi không chừng còn có thể cùng nó thử chút, nhưng đang trong giờ làm việc của tôi thế này, rõ ràng là muốn bức tôi phạm sai lầm mà.

Đó là một cặp vợ chồng sống ở gần đây, lúc tối đưa bé sốt nhẹ, họ cho nó uống ít thuốc, nhưng tới tận nửa đêm vẫn chưa thấy hạ sốt mới vội vã đưa con đến bệnh viện gần nhất này đây.

Lúc tôi tới, đứa bé kia sốt rất cao, tôi vội vàng bắt đầu làm kiểm tra và trị liệu, nhưng cứ cảm thấy hơi nặng đầu, xem ra tách cà phê kia đã bị thằng chó đó bỏ thuốc. Thằng ranh này thật không biết sống chết, dám nhân lúc tôi trực ban bỏ thuốc để làm bậy, nếu tôi thật sự ngu mất, chẳng những nó thực hiện được ý đồ, tôi có thể còn vì ngu trong giờ trực mà không trị liệu được cho đứa bé này, đến lúc đó vận mệnh tôi có thể sẽ phát sinh thay đổi rất lớn.

Có lẽ thằng kia thực sự thích tôi, nhưng nó làm như vậy có thể hại chết tôi. Mẹ, tôi ghét nhất cái loại vì mục đích của mình mà không từ thủ đoạn, mặc kệ sống chết của người khác như thế này. Rất nhiều phim truyền hình, nhân vật nam vì theo đuổi nhân vật nữ mà giết cả nhà cô ta, bức cô ta đến cùng đường, cuối cùng cái cô kia còn có thể yêu hắn, thôi con mẹ nó đi. Ai dám ngăn trở cuộc sống bình yên của gia đình tôi, tôi sẽ cho nó biết hoa sao mà đỏ. Tôi có thể nhân nhượng Tiết Đồng tất cả cũng vì ngoại trừ kéo tôi lăn lộn trên giường, anh chưa từng trở ngại bất cứ việc gì trong cuộc sống của tôi.

Nhân lúc đang rảnh, tôi cùng y tá đi WC, rửa mặt xong mới thấy tỉnh táo hơn. Không nghĩ tới thằng ranh kia cũng đang trong một buồng vệ sinh, nhưng là bởi lúc trước vừa bị tôi cho ăn một đấm vào bụng nên đang ở trong nôn khan.

“Bác sĩ Tô, tại sao anh có thể tiếp nhận người đàn ông kia, lại không thể tiếp nhận em? Em trẻ tuổi, lại đẹp trai hơn hẳn ta, còn có thể khiến anh sung sướng hơn.” Nó giương khuôn mặt vì mới nôn xong nên xanh xao, nói với tôi, trong mắt tràn đầy bất mãn.

Hừ, trẻ tuổi lại đẹp trai á, nhìn lại cái bản mặt râu còn chưa mọc của mày xem. Tuổi trẻ đúng là một thứ tài sản vô giá, nhưng có nó không có nghĩa là có tất cả. Năm tháng kì thật đúng là một loại tài sản, bởi nó đại diện cho sự từng trải của con người. Đàn ông tốt sẽ giống như rượu trắng ấy, càng ủ càng thuần. Huống chi, Tiết Đồng nói anh năm đó trong giới cũng coi như vạn người mê. Tuy không quen thuộc giới đồng chí, nhưng tôi cũng cảm thấy nếu thích đàn ông, tôi sẽ thích dạng như Tiết Đồng chứ không phải cái loại khồng tước chỉ biết xòe đuôi như thằng nhãi này.

Cảm thấy không cách nào nói chuyện nổi với thằng này, tôi chỉ có thể giơ về phía nó một ngón giữa rồi xoay người rời đi.

Sau đó về nhà, tôi đem chuyện kể cho Tiết Đồng, anh không nói hai lời liền đưa cho tôi một cái bình xịt hơi cay, bảo nếu lần sau thằng kia còn làm vậy với tôi nữa thì lấy cái này phun nó.

Nói xong, anh lập tức ôm lấy tôi, muốn kiểm tra xem tôi rốt cuộc có ăn vụng thành công không, tôi căng thẳng quá liền bóp cái bình một chút. Cái của này, chỉ phun có chút mà khiến cả hai chúng tôi nước mắt nước mũi ròng ròng.

“A Đình cái đồ ngốc nhà anh, cái này là để phun vào tôi sao?”

“Là chính anh nói, nếu bị giai đánh lên thì ấn một cái mà.”

“Tôi thế này tính là đánh lên sao? Xuống tay với người đàn ông của chính mình thì gọi là ve vãn, có hiểu không?”

“Hiểu cái gì, cái gì gọi là người đàn ông của chính mình, tôi là người gì của anh.”

“Người gì á, tôi gọi thế để anh rõ ràng một chút.”

Cái giường hồi trước tôi mua lúc kết hôn là một cái giường sắt do Uyển Uyển chọn, đầu giường có ít dây trang trí rất đẹp. Bởi mấy thứ của nợ đó nên tôi mới bị Tiết Đồng trói. Sau hôm tôi tè hết ra giường đó, tôi liền đổi thành giường gỗ, như vậy sẽ không sợ bị trói nữa. Nhưng mà Tiết Đồng cứ nói chắc nịch, tôi là ngại giường sắt kia lúc làm sẽ phát ra tiếng động mới đổi thành giường bền chắc chịu lực được như vậy.

Dù do nguyên nhân gì, hiện tại trên giường này chúng tôi làm cũng thoải mái hơn, không cần lo chuyện tè trúng hai ông đàn ông có thể sẽ đè sập giường nữa.

Sau khi lăn lộn hai vòng trên giường với Tiết Đồng, cảm giác rất tốt. Nói thật ra, tôi thực không ngại làm người đàn ông của Tiết Đồng đâu.

10. Chương 10: Mấy Chuyện Chẳng Ra Sao...

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm đó đi làm, có một đứa bé bị sốt cứ khóc suốt, người nhà năm sáu bảy tám người xông vào gạt hết người nhà bệnh nhân khác ra, đưa nó đến trước mặt tôi, muốn tôi khám trước cho nó.

Aish, thời buổi này, con cháu nhà ai cũng là bảo bối hết, mỗi nhà đều chỉ sinh có một đứa, thành ra bốn ông bà, hai bố mẹ mới được một đứa bé. Trẻ con thân thể vốn yếu ớt, nhưng bản thân vẫn có sức đề kháng, nếu bị sốt thì cứ chườm đá thôi là khỏi được, thế mà cứ nhất định phải đưa nó đến đòi truyền dịch, bảo vậy mới nhanh hạ sốt. Thực ra truyền dịch tác dụng phụ lớn, hạ sốt cũng chỉ là trên vật lý mà thôi, đứa bé mạch thì nhỏ, còn cứ hay thích quay ngang quay ngửa, thật sự khiến y tá rất khó làm.

Tôi theo lệ thường khám xong cho bé rồi kê ít thuốc, người nhà nó vừa thấy không có thuốc tiêm là nhất định muốn tôi phải cho truyền. Dưới yêu cầu của gia đình kia, tôi bắt buộc đi cho đứa nhỏ truyền dịch, bảo y tá đi làm.

Gia đình này là kiểu dinh dưỡng quá thừa, ông bà phúc hậu, hai vợ chồng thì đầy đặn, đứa bé kia mới có sáu tháng mà đã hơn chục cân, khỏe mạnh khẩu khinh. Y tá vừa đâm kim một cái, nó liền khóc rống lên, tay chân đập lung tung, kim gãy, máu chảy ra, người nhà mới quýnh lên, giành lấy đứa bé rồi mắng cô y tá kia là heo, cái ông anh ba vòng chắt tằm 38-38-38 (1) đi qua cho cô một cái tát, khiến cô y tá nhỏ nhắn văng xa hai ba mét.

...

Cứ như vậy, lại một y tá khoa nhi chạy mất, khoa khác còn đỡ, người nhà bệnh nhân bên khoa nhi thì vừa thấy bé con nhà mình khóc là sẽ không còn chút lý trí nào nữa. Đập đồ rồi đánh người vân vân đều là chuyện thường rồi. Mẹ, bác sĩ chúng tôi cũng chẳng phải Quan âm bồ tát, đem đứa bé bị ốm tới đây, để chúng tôi gơ tay sờ là chúng nó khỏe lại được chắc?

Aish, thời buổi này, con cháu nhà ai cũng là bảo bối hết, nhưng cái đám người này làm y tá nhi khoa chúng tôi chạy hết, không lẽ về sau muốn bác sĩ chúng tôi đích thân đi truyền hay sao?

À, đúng rồi, còn một người có thể dùng, là cái thằng thực tập sinh thích lái máy bay, suýt thì phi lễ được tôi, lại vẫn muốn xuống tay tiếp. Về sau giao chuyện truyền dịch cho nó đi, nếu nó bị người ta đánh thì quá tốt. Mỗi lần đi vệ sinh lại bị cái ánh mắt như gái hoài xuân của nó nhìn chằm chằm, khiến tôi tiểu cũng không xong, nghẹn đau cả trứng.

Mẹ, Tô Đình Chi tôi sống ba mươi ba năm, chỉ có mình khiến người khác tiểu không được, giờ thì bị báo ứng rồi.

Buổi tối tan tầm định về tìm Tiết Đồng xả bực, vừa về đã thấy trên bàn bếp chất một đồng đồ ăn chờ tôi xử lý. Tiết Đồng đang xem thời sự, cu con nhà tôi muốn đổi kênh, bị đập cho hai cái vào ót liền ngoan ngoãn ngồi làm bài tập.

Aish, cái thằng ranh Tô Nam này, nó thấy tôi giống trí sĩ tốt lành nên tưởng dễ bắt nạt, lúc nào cũng cãi lại ba. Được cái nó vẫn còn sợ mấy người, một là mẹ nó, hai chính là Tiết Đồng.

Nó mà không nghe lời là bị mẹ bơ luôn không thèm để ý đến nữa, cuối cùng không thể không ngoan được. Mà Tiết Đồng lại trái ngược hoàn toàn, ranh con mà nghịch ngợm là anh sẽ lột quần đánh mông ngay, cuối cùng nó không thể không ngoan ngoãn dưới ngân uy của Tiết Đồng được.

Nói như vậy, tôi xem như là người dễ bị bắt nạt nhất nhà sao?

Lúc đang xào rau trong bếp thì nghe được thời sự đưa tin quốc tế, hình như là hai miền Triều Tiên đánh nhau, mấy chuyện chó cắn nhau thế này là tôi thích vô cùng luôn.

Tô Nam hỏi: “Chú Tiết, hai nước này đang làm gì thế?”

Tiết Đồng nói: “Họ đang bắn nhau.”

“Hai nước này trước kia quan hệ thế nào? Sao giờ lại bắn nhau ạ?”

“Họ vốn là một nước, về sau vùng ở dưới vĩ tuyến ba tám bị Mĩ XO, thế là cái vùng ở trên vĩ tuyến ba tám không được ở bên đại gia kia đổ kị với cái vùng bị XO, liền bắn nhau thôi.”

Nghe được hai người nói chuyện, tôi đột nhiên hiểu ra làm sao mà Tô Nam nhà tôi thành tích ngày càng kém, tôi không kèm cặp nó là một chuyện, nhưng còn nguyên nhân khác là do bị cái tên Tiết Đồng này dạy vớ dạy vẩn nữa.

Tôi cầm xẻng ló ra từ phòng bếp, gọi Tiết Đồng: “Này, anh đừng có dạy Tô Nam mấy cái chuyện quái gở lung tung thế được không?”

“Ừa.”

Rất nhanh, ti vi đã chuyển thành tiếng phim cừu đen tối với sói xui xẻo, Tiết Đồng thì vào bếp giúp tôi.

Thực ra, lúc trước Tiết Đồng đã chuẩn bị thức ăn được kha khá rồi, tôi chỉ cần nấu lên nữa là xong, như món cá đang hấp, tôi chỉ cần đứng bên bếp trông một lúc là được.

Tiết Đồng từ phía sau ôm eo, tựa đầu trên cổ tôi ngửi ngửi, nói: “Toàn mùi cá.”

Tôi còn đang muốn bật lại, tay anh đã luồn vào dưới tạp dề sờ mò.

“A Đình, anh lúc nấu cơm trông đẹp lắm, thật muốn xâm phạm anh ngay trong bếp.” Vừa nói lại vừa khề liếm lên gáy tôi, cái gì cứng cứng thì cứ chọc chọc trên mông tôi.

Gáy tôi rất mẫn cảm nên Tiết Đồng thích nhất là dùng ngón tay mát xa trên cổ tôi hoặc hôn lên đó, bình thường, chỉ cần anh vừa chạm tới đó, tôi sẽ cảm giác như có luồng khí nóng chạy thẳng xuống bên dưới. Nhưng giờ,... cá trong nồi còn đang hấp, con trai thì đang xem phim hoạt hình trong phòng khách.

Còn may ngoài cửa sổ bếp nhà tôi có một cây đại thụ, bằng không, người bên lầu đối diện mà nhìn thấy nhất định là bị dọa chếp khiếp. Hai ông đực rựa ôm nhau thì là làm sao chứ.

Tôi cầm cái xẻng trên tay, nhịn lại dục vọng trong quần đang nghẹn đến phát đau, nói: “Đừng.. ở trong này. Cơm nước xong, chờ Tô Nam đi rồi nói sau.”

“Tôi muốn ăn ch*m của anh ngay bây giờ.”

Nếu trong lòng cũng có thể phát ra âm thanh, vậy thì giờ nhất định sẽ “phụt” một tiếng, phụt máu.

Lúc ăn cơm, Tô Nam ngồi đối diện tôi, Tiết Đồng ngồi bên cạnh, tay trái anh vẫn không an phận như có như không vuốt ve đùi tôi. Làm cho tôi đến lúc ăn xong cũng không dám đứng lên, chẳng có cách nào, ch*m tôi quá lớn, vừa có phản ứng là thấy rõ ngay ra. Nếu Tô Nam mà thấy được, mặt mũi người làm ba tôi còn đâu nữa.

Mỗi lúc thế này, tôi đều hận ch*m mình không phải chỉ có kích thước nano, như vậy dù có dựng lên cũng chẳng ai chú ý.

Vật vã đến tận khi Tiết Đồng đem Tô Nam xuống lầu, tôi ngay cả bát đũa cũng chưa thu dọn liền chạy ngay vào WC tụt quần, ngồi trên bồn cầu thủ d*m. Vừa làm được một nửa đã thấy Tiết Đồng đẩy cửa WC đi vào, gian ơi là gian cười nói: “Làm sao mà phải tự làm, để tôi giúp cho.”

Tôi nhìn anh, thấy hơi lạ, rõ ràng bình thường anh đưa Tô Nam về phải mất tầm nửa giờ, sao hôm nay đi tí đã về. Chẳng lẽ lần này tôi kéo dài được đến vậy sao?

Tiết Đồng ngồi xổm trước mặt tôi, kéo tay tôi ra nói: “Ổ công khu tôi gọi cho nó cái taxi, cho nó một trăm rồi, tiền thừa thì bảo cho nó mua quà vặt ăn.”

“Tiết Đồng anh đúng là, nếu sau này Tô Nam mà sâu răng nhất định là do anh hại.”

Tiết Đồng nắm lấy ch*m tôi nói: “Nghe nói thứ này của đàn ông, thành phần chủ yếu là đường quả (2), nếu tôi mà sâu răng nhất định là do anh hại.”

Không đợi tôi bật lại câu nào, anh đã ngậm chặt lấy nó, giúp tôi gặm cắn.

Trong nháy mắt, khoái cảm chạy từ bên dưới truyền lên tận đỉnh đầu, khiến tôi thích đến muốn bay lên.

Aish, đàn ông ấy à, luôn chẳng cưỡng lại được hấp dẫn, hồi chúng tôi mới bắt đầu, anh cũng cắn tôi như vậy mới làm cho ch*m tôi khuất phục dưới ngân uy của anh, tận đến giờ vẫn không cách nào cưỡng lại được hấp dẫn của anh.

Cơ mà râu ria anh đã dài ra rồi, nhưng thế đâm vào lại khiến tôi rất thích.

Lúc tôi ra được một lần là ngồi phệt trên bồn cầu không muốn cựa nữa, Tiết Đồng lại hăng hái xả nước ấm vào bồn tắm, còn thêm cả dầu tắm rồi mới tự cởi hết đi vào.

Dù anh như vậy còn kém “mỹ nhân xuất dục” (3) vạn dặm, nhưng không biết vì sao, khi ánh mắt rơi lên phần cơ thể lộ ra bên ngoài của anh, tôi lại không nhịn được muốn đem người đàn ông cơ thể rắn chắc, còn râu ria đầy mặt kia ăn sạch sẽ.

Tôi cởi vội đồ ném lên cái giá bên cạnh rồi đi vào bồn tắm.

Thời tiết lúc này rất lạnh, ngâm nước ấm tắm quả là chuyện hạnh phúc nhất.

Tiết Đồng chuyển qua để tôi cọ lưng cho anh. Lúc xoa xoa tắm lưng dày rộng, ch*m tôi ở phía dưới cũng đứng thẳng chọc lên mông anh, anh hơi nâng mông, ép nó xuống nhẹ nhàng cọ cọ. Tôi sốt ruột, đẩy vai anh muốn anh nhếch mông lên, nhưng anh lại quay về đối diện tôi, đem của hai người ép vào nhau chà xát.

“Để tôi vào.”

“Hôm nay không được, mai tôi phải đi công tác.”

Nghe anh nói, tôi điên cả người: “Anh không muốn làm thì nói sớm đi, quyn rũ tôi làm đ*o gì?”

Anh ôm cổ hôn tôi, nói: “Hôm nay tôi không ép khô anh sẽ cứ lo lúc sau anh sẽ lại bị thẳng ranh thực tập sinh kia bắt mất, cho nên...”

Tối hôm đó, tôi bị cái tên Tiết Đồng khốn dùng cả tay với miệng làm đến bốn lần, đến khi không ra được gì nữa anh mới hài lòng. Tôi không muốn anh dùng tay làm thì anh nói: “Vậy để tôi đến đè anh đi, dù sao mai anh cũng không phải đi làm.”

Người này thật rất là vô lại nhá, biết rõ hoa cúc của tôi trừ c*t ra thì chưa từng có cái gì đi qua đâu, vậy mà dám có ý đồ với nó, không có cửa đâu, cửa sổ cũng chẳng có ấy chứ.

Ai dám có ý đồ với hoa cúc của tôi, tôi sẽ cho hoa cúc của hắn ta nở hoa từng bình luôn.

Hôm sau, lúc Tiết Đồng đã đi làm rồi, tự dưng tôi lại thấy chán, liền đi thư viện mượn sách.

Aish, thư viện này nghe nói là do chuyên gia nổi tiếng Nhật Bản nào đó thiết kế, Chính phủ tốn mấy triệu sửa thành công trình phong cách thành thị, nhưng thực ra có người đồn ra, mấy cái cửa chống cháy ở đây toàn là sản phẩm ba không (4). Thật lo nếu ngày nào đó nơi này cháy, mấy chục vạn quyển sách cùng với đám cửa chống cháy không đạt chuẩn sẽ cháy thành ra thế nào.

Nhớ thư viện ngày trước quá, dù có nhỏ, sách tuy cũ, còn bị dột te tua nhưng ấm áp lắm. Thư viện này quả là rất khí thế, đúng chuẩn quốc tế nhưng lại nặng mùi tiền, chẳng có chút vị nhân tình, hơn nữa, ngày càng chẳng còn sách hay.

Cái gì mà tiểu thuyết ngôn tình, tiểu thuyết mạng, gì mà đồng nghiệp tiểu thuyết, tình yêu tuổi trẻ gì đó đều có, không cần thận mà rút ra xem phải, chán đến mức muốn người ta rụng ch*m. Tôi loanh quanh ở khu sách mới một chút, đại đa số đều là cái loại tiểu thuyết nhằm chán có cô gái mắt to bìa hồng của công ty JS, hoặc là tiểu thuyết hừng phấn trên mạng, thậm chí cả sách mới của tứ nương (5) cũng có thể tìm thấy.

Sách y cũng có, nhưng đều là cái kiểu vừa nhìn đã thấy cầu thả. Toàn mấy cuốn sách có tựa nghe có vẻ rất dễ bán gọi là “đem thứ ăn rồi cho ra ăn trở lại” này, thời sự đưa tin đã khiến mấy người chết rồi, vậy mà có rất nhiều người vẫn cứ tin.

Còn một đồng sách kêu là của chuyên gia nước ngoài, nhưng thật ra ở nước ngoài chưa ai từng nghe tên, toàn là mấy cha ở trong nước nhưng lấy tên nước ngoài làm hàng vậy thôi.

Hơn nữa, ở đây còn gặp phải một tên đáng ghét, chính là cái thằng ranh thực tập sinh đậm chất nam chính ngôn tình kia. Nó đang ở khu sách mới xem một cuốn tiểu thuyết nhìn bìa đúng kiểu tình yêu đau khổ vật vã dành cho thiếu nữ. Vừa nhắc thấy, nó đã gọi to tên tôi kéo đến vô số ánh mắt khinh bỉ xung quanh.

Tôi ngay cả sách cũng không kịp mượn vội xoay người rời đi, mẹ, sao đi đâu cũng gặp phiền toái thế không biết?

Dạo này có vẻ xui xẻo quá, chắc phải lên miếu dâng hương thôi.

Dâng hương xong, đang định đi rút một quẻ lại thấy đòi tiền, không nói bao nhiêu, chỉ bảo tùy tâm.

Thời buổi này, chữ phật thật ra là chữ \$ (6), kẻ có tiền là vĩ đại nhất.

Quên đi, là một thanh niên (? hay trung niên =))~) có văn hóa của thế hệ mới, tương số linh tinh gì đó là không có căn cứ khoa học, chúng ta phải bài trừ mê tín, tin tưởng khoa học... Vậy cho nên tôi quyết định – xem tướng trong máy tính đi.

Tác giả: Xem một cuốn tiểu thuyết được coi là tiểu thuyết chống khủng bố vô cùng nghiêm túc, nhìn đến giá một ngàn bảng Anh thì lăn ra cười muốn chết.

Ha ha, quả là tiểu thuyết nghiêm túc, rất là nghiêm túc đấy.

Cùng với câu mà chuyên gia nổi tiếng Nhật Bản nào đó đã viết trong sách, tiền lương của đại bộ phận người dân Trung Quốc là tám trăm yên Nhật (7) cũng rất là nghiêm túc.

(1) ở đây chắc là dùng đơn vị inch, 38 inches bằng tầm gần 1 mét

(2) Đường quả: đơn giản là đường có trong hoa quả thôi, xem thêm fact 7 ở ĐÂY để biết thêm chi tiết nhé. Tuy nhiên chú Tiết cũng không phải lo quá vì đã có cách chữa ở fact 10 trong ĐÂY

(3) Mỹ nhân xuất dục: người đẹp tằm

(4) Ba không gồm: Một không tên nhà máy sản xuất; Hai không địa chỉ nhà máy sản xuất; Ba không có chứng nhận đủ điều kiện vệ sinh

(5) Trích nguyên văn comment bạn Supa Tofu nhé *lười* “Mình đọc ở truyện CSNT bên nhà Nê thì thấy chú thích “Tứ nương” chính là nhà văn Quách Kính Minh của “Tiểu thời đại” á ”

(6) Chơi chữ, chữ Phật là , bỏ đi nửa đầu thì là , trông hao hao giống \$ (Đô dùng 2 vạch trông sẽ giống hơn...)

(7) khoảng một trăm bảy mươi ngàn D

11. Chương 11: Này Thì Tính Là Chuyện Kiểu Éo Gì Đây...

Về nhà ngồi phòng sách xem tử vi trên máy tính, thầy tướng máy tính cho kết quả: “Bạn đang được ai đó yêu”, “Người yêu của bạn sẽ mang đến phiền toái cho bạn”.

“Bạn đang được ai đó yêu”? Là ai? Y tá trẻ tuổi ở khoa nhi chạy hết mất rồi, hẳn không có chuyện là mấy cô đó rồi. Là Uyển Uyển sao? Hay Tô Nam, Tiết Đồng? Chắc hẳn không phải thằng khốn kia chứ?

“Người yêu của bạn sẽ mang đến phiền toái cho bạn” là ý gì? Gặp nạn đổ máu? Hay rủi ro tai ách linh tinh khác?

Mẹ, sớm biết vậy, thầy tướng máy tính tôi cũng chẳng thêm tin.

Hứ, ngay cả thầy tướng máy tính cũng không cho kết quả tốt, tôi cũng chẳng tin mình đen đủi đến mức đó đâu. Phải biết rằng, người ta sở dĩ tin thầy tướng là vì họ đều nói điều tốt. Như vậy nói không tốt thì... cho là mây bay đi.

Đúng rồi, máy tính nó dùng dương lịch hay âm lịch để tính tử vi vậy?

Đang suy nghĩ vấn đề này thì đến giờ trưa Tô Nam tan học về, nó chạy vào phòng sách giục tôi đi nấu cơm, kêu sắp chết đói rồi. Tôi vội vào bếp tìm đồ nấu cơm mới phát hiện ra không có thịt nhưng mà rau thì vẫn còn. Vậy nên tôi xào khoai tây sơi với trộn măng tây.

Tô Nam thẳng tay kháng nghị hai món chay này, nó nói nó đang phát triển chiều cao, nếu không ăn thịt sẽ không cao lên được, cuối cùng tôi phải đồng ý buổi tối sẽ nấu thịt cho nó, còn kèm cả nồi canh thật ngon nữa. Nó dặn ba làm nhiều chút, lúc về còn mang cho mẹ nữa.

Aish, chuyện tôi với Uyển Uyển ở riêng dường như khiến Tô Nam sống rất khổ sở. Cái cô này, bây giờ ngày nào cũng ăn cơm ngoài, gầy đi rất nhiều, cũng chẳng thuê lấy một bảo mẫu.

Buổi chiều, tôi đi chợ mua gà, hải sản với một ít thịt khác rồi về hầm canh gà với chút dược liệu trước, sau đó mới bắt tay xử lý đồng đồ ăn.

Bình thường tuy người nấu vẫn là tôi nhưng mua đồ ăn với sơ chế linh tinh đều là Tiết Đồng làm, giờ làm một mình tự dưng cứ thấy không thuận tay. Bình thường không cảm giác được, nhưng Tiết Đồng vừa rời đi, cảm giác này lại đột nhiên vô cùng mãnh liệt.

Thực không nghĩ ra tại sao con người nhất định cứ phải ăn cơm, nếu có thể học được tu chân trong tiểu thuyết tiên hiệp, liệu có thể đạt đến trình độ ích cốc được không. Nhưng mà á... Nếu người ta mà không ăn cơm, liệu miệng với hệ tiêu hóa liệu có thể bị thóa hóa mất không? Nếu không có miệng, thực quản với dạ dày, vậy chắc hẳn đại tràng rồi ruột non đều chẳng cần dùng nữa. Vậy liệu bụng chắc là trống trơn, cuối cùng cả bụng cũng chẳng cần dùng luôn hả?

Hơn nữa, nếu không có đại tràng thì cũng chẳng cần đi ị rồi. Nhưng nếu vậy thì... không còn chỗ mà đâm à?

Vân vân và vũ vũ... Tôi nghĩ đi đâu thế? Thật sự là tiên hiệp à? Tôi thực không phải đang nghĩ đến người ngoài hành tinh chứ?

Chính là, sao tôi chỉ nghĩ đến cái lỗ trực tràng kia mà không phải là tới phụ nữ? Kì cục, rất là kì cục, làm cùng Tiết Đồng nhiều quá, tôi sắp quên mất hình dáng phía bên dưới của phụ nữ mất rồi.

Đợi Tô Nam đi học về, tôi lấy một bát canh cho nó uống trước rồi mới vào bếp nấu đồ ăn. Nấu xong là lấy mỗi loại một ít cho vào cặp lồng ngay rồi mới bung ra bàn ăn. Cơm nước xong tôi đi đun lại canh rồi cho vào bình giữ nhiệt, Tô Nam ngoan ngoãn lấy cơm trong nồi cơm điện cho vào một cái cặp lồng. Tôi vuốt đầu khen, lại bị nó vô tình gạt ra: ” Ba, ba cứ sờ đầu là con không cao được đâu đấy.”

Thằng quỷ chết tiệt, tính với nét sao mà tệt y hệt tôi hồi nhỏ thế không biết.

Nhà mới của Uyển Uyển ở gần công ty, hai phòng một sảnh, hơn năm mươi mét vuông, điều kiện xung quanh cũng không tồi, phòng ở tầng trệt cũng rất tốt. Nhưng mà...

Tôi vừa mở cửa là toát mồ hôi hột, cái cô nàng Uyển Uyển này gì cũng tốt, chỉ mỗi cái là không thích làm việc nhà. Trên bàn trong phòng khách tràn ngập cặp lồng đồ ăn nhanh, vỏ túi đồ ăn vặt đủ loại rải đầy trên sàn nhà, quần áo tôi giặt cho lần trước vẫn còn trên ban công, mà máy giặt cũng đã đầy quần áo mới rồi.

Tôi đuổi Tô Nam đi xem ti vi, bắt đầu chạy quanh thu dọn. Khó trách Tô Nam luôn bảo tôi còn "mẹ" hơn cả "mẹ", có trách thì chỉ trách mẹ nó quá lười thôi, chỉ cần làm việc là chẳng còn để ý bất luận cái gì trong nhà nữa (chính là tôi với Tô Nam).

Đến lúc tôi dọn dẹp được kha khá Uyển Uyển mới về đến nhà, sắc mặt rất tiêu tụy. Nhìn thấy tôi, cô vui vẻ chạy tới ôm tôi nói: "A Đình, cuối cùng anh cũng đến, mấy hôm trước đều là Tiết Đồng đưa Tô Nam nó về, lần nào đến được tới dưới lầu là về luôn, anh đến thật là tốt."

Nhìn đến bàn ăn đang bày cặp lồng, cô vui sướng hôn tôi một cái, nói: "Thật là tốt quá, có tình yêu của anh thật tiện lợi quá mà, tốt quá là tốt."

Tôi để cô ngồi nghỉ sô pha chút rồi đem cặp lồng vào bếp hâm nóng. Uyển Uyển vui vẻ ăn cơm, nhìn cô ăn mà tôi cảm thấy lòng cũng ấm áp lên. Tôi thích chăm sóc Uyển Uyển như vậy, thích dáng điệu vui vẻ của cô, thích phụ nữ nhỏ xinh như cô, thích cảm giác gia đình như thế này.

Thằng ranh Tô Nam này, đã ăn no bên nhà tôi rồi, vậy mà nhìn thấy Uyển Uyển ăn cũng xán lại đòi Uyển Uyển dứt cho mấy miếng: "Mẹ ơi, cho con ăn thêm hai miếng thôi."

Uyển Uyển dọn hết đồ đang ăn sang bên, nhất định không cho Tô Nam:

«Không được, đây là đồ ba làm riêng cho mẹ, mà chẳng phải con được ăn rồi còn gì.»

«Nhưng nhìn thấy mẹ ăn con lại đói rồi.»

«Cùng lắm cho một miếng thôi, này này, không được lấy tay vồ nhá!»

Nhìn cái cách Uyển Uyển với Tô Nam sống chung mà chẳng giống mẹ con ở cùng chút nào, tôi đột nhiên cảm thấy dường như chúng tôi còn chưa ở riêng.

Tôi nghĩ, nếu lúc ấy mà không ra riêng, liệu mỗi ngày đều có thể vui vẻ như vậy không? Nhưng nếu vậy, còn Tiết Đồng thì sao? Đòi anh rất khổ, nếu tôi không ở bên anh, vậy anh sẽ thế nào đây? Tìm một người kết hôn hay là lêu lổng với đám bạn trước đây?

Cứ nghĩ đến Tiết Đồng ở bên người khác, đàn ông hay phụ nữ tôi đều thấy tim như quặn lên đau đớn, hiểu biết về y học, tôi biết đây không phải là bệnh gì về tim, vậy nên chỉ có thể là — tôi không muốn Tiết Đồng ở bên người nào khác trừ mình.

Giúp Uyển Uyển xử lý xong việc nhà, tôi vốn nghĩ muốn rời đi, nhưng nghĩ lại Tiết Đồng đang đi công tác, tôi về cũng chẳng để làm gì. Huống chi, đang ở bên vợ con, sao tôi phải giữa đêm rời đi?

"Này, A Đình, đêm nay anh định ở lại đây à? Không sợ Tiết Đồng đi bắt về hả?" Uyển Uyển nhìn tôi, biết tôi định ở lại, trêu chọc.

Tôi nói: "Ông ấy đi công tác rồi."

Uyển Uyển ngáp cái nói: "Vậy anh với Tiểu Nam đi ngủ sớm chút đi, đừng chơi game muộn quá."

Tôi cười gượng gạo, dù biết bên này cũng có quần áo của mình nhưng hầu như lần nào cũng ngủ trên giường bé của Tô Nam với nó hoặc ngủ sô pha. Bình thường không tính, nhưng hôm nay lạnh như vậy, tôi cũng không muốn ngủ sô pha.

"Uyển Uyển, em có cần gối ôm tự phát nhiệt không này?"

"Anh định ngủ cùng em á?"

"Ừ."

” Tiết Đồng chưa thỏa mãn anh hay sao? ”

Tôi thật xấu hổ, ngủ với bà xã của mình lại phải bàn về một người đàn ông khác, thật rất là kì cục á.

” Anh cam đoan, chỉ là ôm ngủ thôi, tuyệt đối không làm gì em đâu. ”

Uyển Uyển đi về phòng, nói: «Muốn ngủ thì cứ ngủ đi, nhớ phải tắm đấy. Anh mà làm gì em là em xui Tiết Đồng đấy.»

Uyển Uyển, em ác quá đấy, có ai lại đối xử với ông xã nhà mình vậy không? Nếu đêm nay anh thực sự làm gì em, em lại đi nói với Tiết Đồng, đến lúc đó anh ta không nổi giận đùng đùng đi bạo cúc anh mới là lạ.

” Này, Uyển Uyển, anh mới là chồng em, không phải Tiết Đồng đâu nhé. ”

” Rồi, em biết rồi, anh mau đi tắm rửa đi. ”

Tắm xong, tôi mặc áo ngủ, dưới ánh mắt tò mò của Tô Nam đi vào phòng ngủ của Uyển Uyển.

Phòng của cô không có cảm giác nhu hòa bình thường của phụ nữ, bài trí hết sức bình thường, trừ cái giường uốn sắt kia thì đều là những đồ đạc thông thường trong phòng ngủ, hoàn toàn chẳng có gì đặc biệt nữa.

Uyển Uyển đang tựa vào đầu giường lên mạng, thấy tôi vào đã giục đi ngủ. Mợ nó, sao cứ như tiếp đón khách ấy?

Mãi sau mới tắt đèn, hai người chúng tôi đều ngủ rồi, Uyển Uyển sợ lạnh liền chui vào lòng tôi.

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc như vậy, tôi lại đứng núi này trông núi nọ, muốn làm gì đó với Uyển Uyển, nhưng cái con ch*m mà bình thường chỉ cần trong tình huống như vậy là vui vẻ đứng lên, giờ lại như đang ngủ say, hoàn toàn chẳng động tĩnh gì.

” Uyển Uyển, cho anh sờ ngực em chút được không? ”

” Về mà sờ ngực Tiết Đồng nhà anh í. ”

” Uyển Uyển, cho anh sờ chút đi, anh muốn xác nhận một việc. ”

” Việc gì? ”

” Anh nghi anh không còn cảm giác với phụ nữ rồi. ”

” Đây là chuyện tốt mà, về sau không còn cô nào bị anh hại nữa rồi... Ế... A Đình, anh vừa nói cái gì cơ? ”

Uyển Uyển lập tức ngồi bật dậy, mở đèn đầu giường nhìn tôi.

Sau đó, Uyển Uyển đồng ý cho tôi sờ, nhưng mà cảnh báo trước, nếu tôi mà cưỡng ép là nhất định cô báo cảnh sát đấy.

” Này này, Uyển Uyển, em là vợ anh mà, vợ chồng ngủ với nhau không phải chuyện bình thường sao? Sao mà nói đến chuyện báo cảnh sát? ”

” Bởi vì cái đồ chơi kia của anh chính là hung khí, làm với anh chẳng khác bị mưu sát. ”

Toát cả mồ hôi... Đây là chuyện quái gì, tôi làm với Tiết Đồng nhiều lần như vậy, nếu làm với tôi chính là bị mưu sát, vậy tôi đã mưu sát cảnh sát cả ngàn lần rồi.

Sau đó, Uyển Uyển dần cũng ngủ, tôi ôm cô lại chẳng buồn ngủ chút nào.

Con ch*m này của tôi trong thí nghiệm hoàn toàn chẳng có chút ý định muốn đứng lên, rõ ràng hôm qua trong tay Tiết Đồng nó còn hoạt bát hiếu động lắm mà, vậy mà giờ chẳng thèm động đậy chút nào.

Rõ ràng lòng tôi cảm thấy mình hẳn là yêu phụ nữ, nhưng vì sao người phụ nữ tôi yêu đang ở trong lòng, tôi lại ” tọa hoài bất loạn ” (1), chẳng có tí chút phản ứng nào.

Đột nhiên, tôi nghĩ tới một chuyện thật đáng sợ, đó là, hình như tôi đã biến thành một nam đồng chí chỉ có hứng thú với đàn ông mất rồi.

Sau đó, tôi nghĩ đến án lệ ” tọa hoài bất loạn ” trăm ngàn năm trước. Trước đây, tôi thấy cái người họ Liễu này đúng là tên gốc, sau đó lại nghĩ chắc là ông này bất lực, mà đến giờ, tôi lại nghĩ ông ta giống tôi, đúng nam đồng chí rồi.

Tác giả: Vốn đã nói sẽ đăng bài mới mỗi ngày nhưng cả sáu ngày đều bận cùng người nhà đi xem nhà với mua hàng Tết, không biết có còn thời gian mà đăng không. Nếu có bài đăng mới thì chứng tỏ tôi còn thời gian rảnh. Nếu không đăng, chứng tỏ... tôi lười.

Này này, đừng đánh mặt mà!

(1) Ngồi mà lòng không loạn – Bác Liễu này thì nổi tiếng rồi nhỉ >v< (không=”” nói=”” gì=”” thêm=”” chứng=”” tỏ...=”” bạn=””>

12. Chương 12: Lắm Chuyện Xui Xẻo Khốn Nạn Quá Đi

Tuy đã bên nhau được bốn năm năm nhưng ngoài nghề nghiệp của Tiết Đồng, còn lại về cuộc sống thuận gay của anh, cái gì tôi cũng không biết, cũng chẳng cách nào hòa nhập với thế giới ấy.

Thực ra, ngoài Tiết Đồng, tôi hoàn toàn chẳng biết gì về thế giới của dân đồng tính.

Vốn tôi cứ nghĩ mình là một người đàn ông bình thường, giờ mới phát hiện ra trong quãng thời gian ở cùng Tiết Đồng, tôi bất tri bất giác đã trở thành một nam đồng chí hứng thú với trực tràng đàn ông mất rồi. Cảm thấy dường như cuộc đời tôi đã tiến vào một thế giới xa lạ tối tăm.

“Thế giới đồng tính nam”, trong suy nghĩ của tôi là một thế giới đối với xã hội bình thường như hai đường kẻ song song vậy, thế mà tôi giờ đã tiến vào, đã chạy ngày càng xa khỏi con đường “cuộc sống bình thường” rồi.

Sáng hôm đó, tôi làm bữa ở chỗ mẹ con Uyển Uyển, trong bữa sáng, Uyển Uyển lúng túng nói: “Thật xin lỗi, A Đình, em không ngờ hồi đó ở riêng lại gây ra hậu quả nghiêm trọng đến vậy, nếu không hay anh tìm cô nào khác thử xem?”

Tô Nam nghe vậy, chưa đợi tôi kịp tiếp lời đã vội nói: “Ba, có phải ba muốn chia tay mẹ với chú Tiết, lại tìm mẹ kế khác cho con không đấy?”

Tôi nhìn sang nó, ranh con này, sao mà mẫn cảm thế chứ?

Vươn tay sờ đầu, nó lại nguýt tôi một cái, nhưng cũng không tránh ra.

Tôi cố nặn ra một nụ cười, nói: “Làm sao mà thế được chứ, con ăn mau lên, lát ba đưa đến trường.”

Đưa Tô Nam đến trường xong tôi cũng đi làm luôn, nhưng đến lúc làm việc vẫn cứ nghĩ mãi về chuyện này.

Cái thằng ranh kia thì vẫn cứ bám dính tôi suốt, nhưng vậy thì sao chứ? Tuy tôi thật sự cũng muốn tìm ai đó để xác định xem mình có phải đồng tính hay không nhưng không có nghĩa cứ đàn ông là được, hơn nữa “thỏ không ăn cỏ gần hang”, tôi hoàn toàn không nghĩ đến chuyện thử cùng thằng đó.

Tiết Đồng gọi điện cho tôi bảo anh vẫn đang ở tỉnh ngoài, có thể đêm nay cũng không thể trở về, tôi nghe xong cuộc gọi mới thở phào nhẹ nhõm. Anh không trở về cũng tốt, đêm nay tôi cũng đang muốn đi làm thí nghiệm mà.

Lúc không có bệnh nhân, tôi lên một diễn đàn sex tìm một chỗ ăn chơi xa xa một chút. Tan làm về nhà tôi còn lấy sẵn “mũ” từ ngăn tủ, tính đêm nay thử chút. Nếu không phải bên ngoài chắc chắn không mua được mũ vừa mình, tôi cũng chẳng nghĩ đến việc đem mũ từ nhà đi đâu. Chơi bởi bên ngoài, XO nhất định phải an toàn, nếu không, đến lúc nhiễm bệnh nhiễm tật là khóc cũng chẳng kịp.

Buổi tối đưa Tô Nam về, chào hỏi Uyển Uyển vài câu, tôi liền lái xe ngay tới chỗ đã tìm kia, thuê phòng rồi gọi một cô tới.

Cô gái kia mặt mũi nhìn qua cũng tạm, nhưng chi tiết thế nào thì đều bị phấn son che đi hết rồi, dáng dấp thì cũng được. Tắm xong, cô ta đến hỏi tôi muốn làm thế nào. Trước kia tôi cũng từng gọi gái rồi nên cũng chẳng bỡ ngỡ gì, liền trực tiếp kéo khăn tắm của cô nàng xuống nói phải kiểm hàng đã, rồi sờ trên sờ dưới

một lượt, phía dưới cũng sờ cả nửa ngày mà... dù trong lòng cứ luôn nghĩ mình sẽ XO với cô nàng này nhưng cơ thể thì chẳng có cảm giác gì, ch*m kia cũng vẫn cứ ngủ yên.

Sau đó tôi bảo muốn cô liếm, cô ta nói phải thêm tiền, tôi bảo được thôi. Đến lúc nhìn đến ch*m của tôi, cô nàng mới kinh ngạc: “Tiên sinh, ch*m anh to thật đấy.” Cũng chẳng phải nịnh nọt gì, ch*m tôi thực sự là to, điểm ấy thì tôi luôn tự hào vô cùng.

Sau đó,... mũ đem đi cũng không có cơ hội dùng, bởi vì cô nàng kia dù dùng kĩ thuật đến thế nào, ch*m tôi vẫn cứ chỉ sáu giờ rưỡi, chẳng hề nhúc nhích. Lúc tôi trả tiền xong, à kia đóng sầm cửa mà đi, trước khi đi, mặt còn khinh bỉ bảo tôi: “Xì, ch*m to mà để làm đ*o gì, một bà đây còn hưng phấn một hồi, bất lực thì đừng có đi gái làm gì cho phí tiền.”

Nghe đến đây, trái tim pha lê của tôi nát tan.

Tôi vốn định rời chỗ đó là lái xe về nhà luôn, nhưng nghĩ cứ thấy không cam lòng liền dừng xe bên đường, lấy điện thoại ra tra gay bar trong thành phố, tìm được một chỗ to to là lái xe thẳng tiến luôn.

Mẹ nó, gái không được thì phải đi tìm gai thử xem, nếu không biết rõ được tình trạng mình bây giờ thì đêm tôi cũng chẳng ngủ được mất.

Bar kia cũng chẳng khác gì những bar khác, nam nữ đều có. Chết nói nhầm rồi, có mấy người nhìn qua tưởng là phụ nữ, nhìn kĩ hóa ra đều là mấy người đàn ông ẻo lả. Mẹ nó, đàn ông thì ngoáy móng cái gì, thiếu sex à, vậy cầm lấy chai rượu mà tự chơi đi.

Lần đầu tiên đến chỗ thế này, tôi căng thẳng vô cùng, cảm thấy tè cũng sắp không nín được nữa, thế là ngay cả xung quanh cũng chưa thấy rõ thế nào liền vội vàng chạy đi WC định thả lỏng một chút trước đã.

WC ở đây rất lớn, bên trong có rất nhiều buồng vệ sinh nhưng đa số đều đang đóng chặt, chỗ bồn tiểu cũng có vài người. Vừa vào đến nơi đã nghe đến các loại âm thanh phóng đãng, thì ra gay phóng khoáng là ở đây. Làm ở WC cũng được đấy, còn tiết kiệm được cả tiền thuê phòng bên ngoài. Trong một buồng có ai đó kêu to vô cùng, cứ không ngừng: “Mạnh lên, làm em mạnh nữa lên, a... a...” Mẹ, biết rõ ở đây không có cách âm còn kêu vậy, thật muốn chết mà. Bị đàn ông làm thật sự thích đến kêu tới trình độ này hay sao? Nghe tiếng một người đàn ông mà kêu vậy, cảm giác thật làm người ta chịu không nổi.

Giải quyết xong hàng tồn, vừa quay lại tôi mới phát hiện ra đã có thêm mấy người đáng vẻ kì quái.

“Anh đẹp giai, ch*m anh to thật đấy, có muốn tới một trận với em không nào?” Một người cổ học theo giọng nữ nói làm tôi nổi da gà hết cả người, quay sang mới phát hiện ra là một ông anh râu ria xồm xoàm, ghê quá là ghê.

Một bàn tay nhéo đũng quần tôi, một tên chỉ ngón tay ẻo lả nói: “Kích thích rất được đấy, thật muốn cùng anh quần một trận xem hỏa lực có đủ không ấy.” Không biết làm sao, tôi cảm thấy muốn nôn vô cùng. Cái đám ẹo này chẳng lẽ luôn đóng cọc ở WC này, nhìn thấy đàn ông ch*m to là muốn người ta đè chúng hay sao?

Mẹ, thì ra gay lại là cái quần thể đối khát biến thái vậy. Đối với cái quần thể tôi chưa từng biết, cũng chưa từng nghĩ tới này, tôi cảm thấy thật sự mình không thể cùng chung con đường với họ. Dù mặt tôi chẳng biểu cảm gì, lòng lại cứ nghĩ muốn chạy, đây là gay bar đó, rõ là cái chỗ đây xôi thịt mà.

Cảm thấy sau lưng ướt ướt, tôi vô thức lạnh cả cột sống.

Có một cậu trai bỏ nhào vào lòng tôi, ôm eo tôi nói với những người xung quanh: “Anh ấy tới tìm tôi, các anh đừng có đụng vào anh ấy.” Tôi nhìn sang, là cái thằng ranh thực tập sinh kia, tên là gì í nhỉ, quên mất rồi.

Cậu ta vừa xuất hiện, xung quanh liền vang lên mấy tiếng cười nhạt: “Thì ra là cái thằng lỏng tuột mày, khó trách dạo này không đến đây tìm đàn ông.”

Mặt tôi đen lại, rốt cuộc đây là sao vậy?

Tôi mới tới lần đầu, làm sao cũng cứ cảm thấy xung quanh đều là sinh vật khác loài. Cái tên trong buồng WC kêu rất to kia vẫn còn đang kêu tiếp: “Không được, em sắp không được nữa rồi... Làm chết em đi...”

Tôi đột nhiên cảm thấy vào đây là vô cùng sai lầm, đây không phải thế giới tôi nên tới.

“Em muốn chết... A... Em muốn chết...”

Đang lúc tôi thấy phiền muốn chết, cái tên giọng tởm lợm đó vẫn còn đang kêu, tôi thì trong lòng rửa xả không ngớt, mẹ, muốn chết thì chết nhanh chút đi.

Còn may tôi đang nghĩ làm sao để thoát thân, một bàn tay lại kéo cái thằng nhãi trên người tôi ra ném sang một bên, bóp cổ tôi nói: “Cái người này, tôi mới đi vắng mấy ngày anh đã muốn ra ngoài lảng nhãng rồi hả, xem lát nữa về tôi trừng trị anh thế nào.”

Tôi vừa nhìn liền nhận ra người cứu mình thì ra chính là Tiết Đồng đang ra còn đang đi công tác ở tỉnh ngoài. Nhìn vẻ mặt hung thần ác sát của anh, tôi đột nhiên lại cảm thấy đáng yêu cứ như thấy thiên sứ giữa địa ngục ấy.

Nhưng mà, sao tôi mới đến nơi thế này có lần đầu tiên mà ngu quỳ xà thần gì đều chạy hết cả vào cái WC này là thế nào?

À, chờ chút, tay Tiết Đồng...

Giờ tôi mới phát hiện ra tay trái Tiết Đồng đang bó bột, treo trước ngực, liền vội vàng hỏi anh xảy ra chuyện gì. Anh lại trừng mắt hung tợn vô cùng bảo tôi: “Đem mũ nộ ra đây.”

Tôi ngoan ngoãn đem hai cái mũ vẫn còn nguyên trong túi ra giao cho anh, nhìn thấy đúng là hai cái giống ở nhà, sắc mặt anh tốt hẳn lên trông thấy. Anh buông tôi ra, đem mũ tịch thu được nhét vào túi mới dắt tôi rời đi.

Thằng ranh kia chắn trước mặt Tiết Đồng nói: “Dù sao anh cũng không dùng đến phía trước của anh ta, cần gì phải lảng phất thế? Em với các anh chơi 3P được chứ?”

Tôi trợn mắt há mồm, này này này, này là ý gì? Cái gì mà không dùng đến phía trước của tôi, chẳng lẽ nó cho rằng bình thường, tôi đều dùng phía sau sao? Lại còn, gì mà 3P, ba người cùng làm á? Tôi chỉ có một con ch*m, làm sao mà cùng lúc làm với hai người được? Hay ý nó là, tôi X nó, còn Tiết Đồng X phía sau tôi?

Này nhá, dựa vào đâu mà cho rằng tao là cái loại chỉ dùng phía sau vậy? Tôi cảm thấy mình có vẻ hơi bị kích động quá đà rồi.

Tiết Đồng dùng chân lừa nó qua một bên, nói: “Tao lúc nào cũng dùng phía trước của anh ấy, mà không phải làm trò.”

Ày... Tôi rõ ràng cảm giác được, câu này Tiết Đồng vừa nói ra, mọi người xung quanh đều ngẩn cả người. Sao thế? Hay là hôm đó Tiết Đồng bảo ngoài tôi ra chưa bao giờ ở bên dưới là nói thật? Nói vậy là... tôi lời rồi.

Chờ đã, sao tôi nghĩ đến việc lời lẽ thế này? Tiết Đồng là đàn ông, mà đàn ông vốn chẳng có cái màng trinh gì gì đó đúng không? Nhưng sao mà tôi thấy vui sướng thế này nhỉ?

Ngay lúc chúng tôi định rời đi, từ cái buồng WC cứ truyền ra âm thanh vô cùng XO kia bỗng dưng phát ra tiếng kêu thảm thiết, không phải là cái giọng cứ kêu muốn chết kia mà là một giọng đàn ông khác. Tiếng kêu vô cùng khủng khiếp: “Cứu tôi với!!!!” Tôi còn tưởng cái người làm người kia kêu đến nửa chết nửa sống phải uy mãnh thế nào chứ, kết quả cũng cái giọng vịt đực, mẹ nó.

Tiết Đồng buông lỏng tay tôi, đá văng cánh cửa buồng WC kia ra.

Trong WC kia là hai tên bên dưới còn đang gắn vào nhau, một tên tóc không khác mấy gà trống ngồi trên bồn cầu, tên kia thì đang cưỡi trên người hắn. Tư thế này tôi cũng chẳng lạ, tôi với Tiết Đồng cũng đã thử ở nhà rồi, chẳng qua bây giờ cái tên cưỡi ở phía trên thì đang té xỉu. Nhìn cảnh tượng trước mắt, tôi nghĩ ngay đến một thuật ngữ quen thuộc “thượng mã phong” (1). Nhưng tôi nhớ rõ bình thường tình huống kiểu này đều là xảy ra trên người nam mà, làm sao... Í, chết quên, cái tên bên trên mà hoa cúc còn chưa đưa leo của tên kia cũng là nam mà, chỉ là lúc trước hắn kêu YD quá, tôi quên mất luôn hắn cũng là nam.

Tiết Đồng đi qua xem xét, lập tức bảo tôi tới cứu người. Tôi đến mới phát hiện nhịp tim và hô hấp đều đã ngừng, vội vàng bảo Tiết Đồng gọi xe cứu thương, sau đó làm xoa bóp tim ngoài với hô hấp nhân tạo, chôn rôn nửa ngày, vất vả lắm mới đưa được nhịp tim và hô hấp của hắn trở lại. Tôi thở phào nhẹ nhõm, còn may hai vị này làm ở chỗ đông người, bằng không, chỉ nhìn cái tên bên cạnh cứ kêu gào suốt kia là biết tên “thượng mã phong” này chết chắc rồi.

Sau khi xe cứu thương đến quán bar cũng tản đi, Tiết Đồng lại dùng tay phải kéo tên đầu gà trống kia rồi bảo tôi cùng đi lên văn phòng trên lầu. Đến nơi, Tiết Đồng ném thàng ranh kia về phía trước bàn làm việc, nói với người to cao ngồi sau bàn kia: “Lão Khải, chỗ anh có người dùng thuốc, không phải anh nói chỗ anh không bán thuốc sao?”

“Cái gì?” Người ngồi sau bàn nhảy ra nắm lấy chân tên đầu gà trống dốc ngược lên dùng đưa mấy cái làm rớt ra một đồng đồ, anh ta nhặt lên xem mấy lần xong liền điên cuồng đập thàng ranh kia. Tiết Đồng làm cảnh sát lại làm như không thấy, ngược lại đem tôi vẫn đứng bên cạnh kéo đến sofa ngồi.

Tuy tay trái bó bột nhưng Tiết Đồng chỉ dùng một cánh tay cũng có thể khống chế được tôi. Anh vòng tay qua cổ, đem đầu tôi ôm ở trong ngực, giọng điệu bình tĩnh nói: “Anh cái người này, tôi đi công tác bị thương đau muốn chết, vậy mà anh còn có thể đến nơi thế này. Nếu gặp phải loại người chuyên bỏ thuốc rồi đưa vào WC làm thế này, anh không chết cũng sẽ bị lột da.”

“Tiết Đồng, làm sao anh biết tôi ở đây.” Bên tai còn nghe thấy tiếng tên đầu gà trống bị đập kêu thảm thiết, tôi ghê hết cả người, lưng ướt mồ hôi lạnh.

“Hừ, về nhà không thấy anh, tôi gọi cho Uyển Uyển, cô ấy nói sáng sớm anh đã đi, tôi lại phát hiện trong nhà thiếu mất hai cái mũ. Rồi tôi gọi bạn tra vị trí GPS trên xe anh, thấy anh đang ở khu này nên tới đây luôn.”

Hự, ra là mũ với GPS... Tiết Đồng không hổ là cảnh sát. Nhưng mà dùng GPS trên xe có thể tra ra vị trí của tôi sao? Thế thì còn đâu là quyền riêng tư của dân đen chúng tôi chứ?

Đúng là, người đã đen đủi uống nước trắng cũng có thể mắc rằng. Khó có được lúc Tiết Đồng không nhà, đi làm thực nghiệm chút, cuối cùng lại bị bắt giữa đường, số tôi thật xui quá là xui.

Lần sau đi nhà thờ phải xem Thượng Đế có nhà không mà thăm hỏi ông ấy một chút mới được.

Tác giả: Vẫn muốn làm thành một chương mới, nhưng nghĩ lại, thôi thì cứ để cùng vào một chỗ đi.

Ở thư viện thấy có quyển sách mới tên là “Thức tỉnh, cuộc chiến của những người nhân bản” (2). Cảm thấy tên khá là hay nên tôi xem qua nội dung chính: Một số thiếu niên sinh ra ở mặt trăng phát hiện ra họ là người nhân bản mà người địa cầu tạo ra để lấy các cơ quan của họ đem cấy ghép.

Này, sao tôi cứ nghĩ đến “Huy dạ cơ” (3) nhỉ?

Tiểu thuyết đạt giải đặc biệt cúp XX trong cuộc thi lớn về khoa học viễn tưởng là loại ý tưởng này á? Ô cái đêch.

(1) “Thượng mã phong” hay còn gọi là Phạm phòng, (có một số nơi gọi là “trúng phong”, “trúng phòng”) là một hiện tượng có thể gây đột tử hoặc để lại di chứng ở con người khi sinh hoạt tình dục ở một số điều kiện nhất định. Đông y gọi là chứng tẩu dương, nếu chứng tẩu dương xuất hiện khi đang giao hợp gọi là thượng mã phong, nếu xuất hiện sau khi đã giao hợp xong gọi là hạ mã phong.

(2) Giới thiệu sách này (Wake up, the clone wars): [LINK](#) (Không có gì hay đâu nên bạn không dịch ra

13. Chương 13: Chuyện Chó Má Đầy Cả Sọt...

Tối hôm đó cùng Tiết Đồng từ quán bar về nhà, sắc mặt anh vẫn không tốt, dọc đường cứ luôn tròng mắt với tôi, làm tôi lúc lái xe lòng vẫn cứ giật thon thót. Tôi hơi bị chột dạ, cánh tay anh lại đang bị thương nên tôi cứ ngoan ngoãn như chó con theo đuôi anh làm đủ mọi việc.

Nhìn cánh tay bị thương của Tiết Đồng, tôi cũng nghĩ đã xảy ra chuyện gì rồi. Làm cảnh sát, công tác một là phải đi đào tạo gì gì đấy, hai là đi bắt tội phạm. Cánh tay trái của anh bị thương, cũng có thể là vì đánh nhau với tên tội phạm kia đi. Tôi làm bác sĩ, tình huống thế này vẫn có thể lo được.

Về đến nhà, Tiết Đồng ngồi xuống sofa bằng bộ dạng vô cùng lạnh lùng, cứ như đại lão gia quát tôi phải chuẩn bị nước ấm rồi lại bảo muốn tắm, bắt tôi cởi quần áo cho mình. Tôi lườm anh một cái, chẳng hiểu sao cái tên đàn ông thối như anh lại ưa sạch sẽ vậy, hồi trước ở một mình, cứ mùa đông là tôi cơ hồ cả tuần mới tắm được lần, cho dù sau đó kết hôn cũng nhiều nhất một tuần tắm hai ba lượt, đâu có như cái tên này ngày nào cũng tắm.

Tuy nói muốn tắm, anh vẫn cứ như ông lớn ngồi sofa phòng khách, vừa xem ti vi vừa bắt tôi cởi quần áo. Tôi giựt giựt khoe miệng, mùa đông ai cũng mặc một đồng quần áo là vì lạnh đấy, ông anh.

Tôi giờ đang mặc một áo trong giữ ấm, một sơ mi, một áo lông, một cái áo khoác nữa, vừa từ bên ngoài về còn lạnh đến phát run.

Có lẽ vì sắp tới ngày tận thế thật rồi, giờ cả thế giới không phải lũ lụt cũng là hạn hán, động đất, sóng thần, núi lửa... Mùa hè thì nóng muốn chết mà đông cũng lạnh không muốn sống. Rõ ràng thành phố tôi sống là ở dưới chí tuyến Bắc mà, sao gần đây trời lạnh cứ như sắp có tuyết vậy?

Mà trong thời tiết như vậy, ở thành phố phía nam không lò sưởi cũng không hệ thống sưởi hơi thế này, đúng là lạnh đến tận cốt tủy. Tôi bảo Tiết Đồng trời lạnh lắm đừng tắm, hơn nữa tay anh đang bị thương cũng không được dính nước, lau người là được rồi.

Anh lườm tôi nửa ngày, đứng lên về phía phòng ngủ, mở đèn đầu giường nằm tựa ở đó chờ tôi đến lau người cho mình. Cái người này, cứ như ông lớn trong nhà thế... Quên đi, tôi là bác sĩ, anh là bệnh nhân. Hơn nữa, tôi hôm nay cũng đã làm việc không tốt, còn bị bắt quả tang, tôi nhịn.

Tôi đóng cửa sổ phòng ngủ rồi mở điều hòa chỉnh độ ấm, chờ nó hoạt động mới tới trước giường muốn giúp Tiết Đồng cởi đồ, nhưng tay anh còn đang bó bột, không cởi được áo, lúc bó lại không cắt tay áo luôn, thành ra giờ cởi đồ cũng khó.

Kì thực trước đây, cánh tay trái của anh cũng từng bị thương rồi, nhưng lúc đó chỉ nẹp, lại là mùa hè. Giờ đã là mùa đông, quần áo mặc nhiều thật là phiền phức.

Ngay lúc tôi đang tính từ từ giúp anh cởi áo, anh đã gơ cánh tay gõ gõ mấy cái lên tường, vụn cả thạch cao. Tôi hoảng, chạy nhanh lại kiểm tra, phát hiện anh không gãy xương mới thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao, chỉ là bị rạn xương chút thôi, bọn họ chuyện bé xé ra to, cứ nhất định bắt tôi bó bột, phiền phức.” Rõ là đụng chút là đau đến nhúu mày mà còn cứ thích giả một bộ đại nam nhân đổ máu không đổ lệ ra về cool lắm. Cái tên ngốc này, giờ có mỗi hai cha đàn ông đàn ang với nhau, anh làm màu làm mè cái lông gì.

Tôi nhanh nhẹn giúp anh cởi quần áo, chỉ chừa có quần lót rồi bao anh vào chăn.

Chạy ra lục lọi, tìm được cái nẹp lần trước anh dỡ xuống giữa chừng, tôi liền đi qua kiên quyết buộc lại, bảo anh không được lộn xộn rồi mới đi lấy nước ấm.

Tôi xả nước ấm vào chậu, ném khăn tắm vào rồi tới giường xốc chăn, giúp Tiết Đồng lau người.

Lau mặt trước, râu chặc hẵn sáng nay chưa cạo, giờ đã dài ra không ít, cọ đau cả tay. Rồi đến cổ, ngực, bụng, đùi... Mấy cái là lau xong xuôi. Dù sao trước đây tôi cũng đã từng chăm sóc người bệnh, cũng chẳng có gì áp lực.

Chẳng qua, trước mắt tôi rõ ràng chỉ là thân thể một người đàn ông trung niên, vậy mà ch*m tôi sao lại hăng hái thế, nó hưng phấn đứng lên, lấy hành động để thể hiện sự tồn tại của mình. Cái con ch*m này, tôi sờ bà xã thì chẳng thấy lên, đi gọi gái thì giả bộ ngủ, nghe tên đàn ông khác kêu làm chết tôi đi cũng chẳng thấy phản ứng gì, nhưng sao mà vừa đụng tới thân thể Tiết Đồng, nó lại hưng phấn đứng ngay lên vậy chứ?

Tiết Đồng nhìn thấy một khối nổi lên trên quần tôi, cười thật là... mê người. Rõ ràng cũng từng thấy thẳng rãnh kia cười với mình như vậy, tôi chỉ thấy thật là kì dị, nhưng Tiết Đồng cười như vậy, sao tôi lại cảm thấy như có con chuột nhỏ cứ cào cào trong lòng chứ?

Tôi vội ném khăn vào chậu định rời đi, Tiết Đồng lại nói: “Anh đừng có lau có một nửa thế chứ, trong quần lót cũng phải lau nữa.”

Tôi không biết là đang vui sướng hay xấu hổ, dù trên mặt biểu hiện như không muốn, trong lòng lại không ngừng nghĩ: “Đem lột quần anh ấy xuống, nhanh lột ra, lột ra...”

Chắc lúc lột quần Tiết Đồng ra mắt tôi phải phát sáng xanh lè, lúc cởi anh cũng rất phối hợp nâng hông lên một chút, tôi... tôi vô cùng bỉ ổi cứ nghĩ muốn cho ch*m mình thân thiết với hoa cúc của anh.

Anh ấy là người bệnh, anh ấy là người bệnh, anh ấy là người bệnh...

Tôi trong lòng tự thôi miên, đưa tay cầm khăn đến lau phía trước cho anh.

Thật vất vả mới lau xong phần xung quanh ch*m, anh anh anh, vậy mà mở chân muốn tôi lau cả phía dưới. Ấy dà, đây là quyển rũ mà người ta vẫn nói đấy sao?

Nếu hiện tại một cô gái xinh đẹp làm như vậy, có lẽ sẽ mê đảo hết thầy đàn ông, nhưng là Tiết Đồng làm... lại khiến tôi mê đảo.

Thật ra, chúng tôi cùng nhau hơn bốn năm, lúc nào làm cũng là Tiết Đồng bắt đầu trước, anh giúp tôi cẩn cẩn trước rồi mới chậm rãi đưa ch*m tôi cùng hoa cúc của anh tới thân thân thiết, nhưng tôi chưa từng chủ động bao giờ.

Hôm nay nhìn Tiết Đồng thế này, tôi vậy nhưng lại muốn đè ngã anh ra mà làm.

Còn may có điều hòa, trong phòng đã ấm lên không ít, nếu không Tiết Đồng như vậy nhất định sẽ bị cảm mất. Điều hòa của tôi vốn không có chức năng sưởi nhưng mùa đông năm đó Tiết Đồng đến chỗ tôi, anh lấy lí do mùa đông làm không thoải mái giúp tôi đổi điều hòa, giờ đúng là thoải mái hơn.

Khăn tắm không biết đã bị tôi ném qua một bên bao lâu rồi, tay tôi trực tiếp ấn lên hoa cúc của anh, dang rộng chân anh hơn nữa, nửa đè lên người anh. Ch*m bên anh cũng đứng lên, anh liền dùng tay phải cởi quần cho tôi, đưa hai đứa em của chúng tôi lại gần giao lưu chút. Gỡ tay anh ra, tôi chọc này... hoàn toàn không vào được...

Không bao, không trơn, anh cũng không phải phụ nữ, đương nhiên không vào được rồi.

Tiết Đồng lấy ở ngăn kéo tủ đầu giường ra một lọ KY đưa tôi, nói: “Ngốc, anh phải lấy ngón tay mở rộng chỗ đó của tôi ra trước.”

“Ngón tay... mở ra... Chẳng lẽ, muốn tôi chọc ngón tay vào chỗ đó?” Tôi cầm KY trên tay, ngây ngốc hỏi.

Anh bắt đắ dĩ gật gật đầu nói: “Chúng ta đã ở cùng lâu như vậy, thế mà anh cả thường thức như vậy cũng chẳng có.”

“Thì anh đã nói với tôi bao giờ đâu.”

“Được rồi, là tôi sai, anh lại đây, để tôi dạy cho.” Tiết Đồng nhìn tôi, một bộ như vừa bị tôi đánh không bằng.

Tôi định với ngón tay vào, nhưng tự dừng lại nghĩ, cái đó với khám hậu môn thì có gì khác nhau? Giờ tôi ngay cả bao tay cũng không đeo lại đem với tay vào phía sau của một người đàn ông, thật là ghê quá. Là một thầy thuốc, chút sạch sẽ ấy tôi vẫn phải có.

“Với ngón tay vào đây thì ghê lắm, nhờ có c*t thì sao?” Tôi xấu hổ hỏi Tiết Đồng.

Tiết Đồng gân xanh nổi rần rần nhìn chằm chằm tôi nói: “Mẹ nó, thế bình thường đem ch*m nhét vào sao anh không nghĩ đến chuyện này?”

“Aish... Thực ra tôi vẫn luôn nghĩ đến.”

Tiết Đồng đẩy tôi ra, nhảy khỏi giường đi phòng sách ngủ. Tôi gõ cửa anh cũng không mở, sau đó, anh có mở nhưng lại vào phòng ngủ rồi khóa tôi bên ngoài. Tôi chỉ có thể tự làm trên giường nhỏ trong phòng sách, nhắm mắt lại, tưởng tượng đang cùng mỹ nữ XX, lại thấy làm sao vẫn thiêu thiếu, nhưng vừa nghĩ đến Tiết Đồng là đã bắn ra.

Xem ra, tôi quả nhiên đã hoàn toàn trở thành một nam đồng chí rồi.

Được rồi, tôi không biết, thế nhưng vẫn còn có internet cơ mà, tôi mặc quần áo mở máy tính lên mạng ngay, bắt đầu tìm hiểu tất cả về nam đồng chí.

Vì vậy... Tôi mở rộng tầm mắt rồi.

Thì ra nam đồng chí lúc làm phải như vậy như vậy rồi còn như vậy nữa, thật là không tra không biết, tra cái là bị dọa nhảy dựng. Làm cùng một người đàn ông làm đến bốn năm rồi mới phát hiện ra mình cũng đã thành nam đồng chí, năng lực tiếp thu của tôi quả là rất mạnh đó.

Chịu đựng đến tận nửa đêm, xem xong một đống phim kia xong tôi rút cuộc mệt quá mới đi ngủ. Đêm nằm mơ, tất cả diễn viên vừa xem lúc trước biến hết thành tôi với Tiết Đồng.

Có điều... đợi đến lúc tỉnh dậy, nghĩ lại mới phát hiện ra, tôi làm sao còn mơ thấy mình ở phía dưới nữa chứ? Rõ ràng tôi ở phía trên vẫn luôn tốt lắm mà, làm sao còn mơ kì cục vậy? Chẳng lẽ bản năng của tôi muốn anh đè mình í hả?

Hôm sau, tôi dậy thật sớm, làm một đống đồ ăn sáng cho Tiết Đồng, vừa lúc đang định ăn thì nhóc Tô Nam tới, nó như quỷ đói ăn điên cuồng, ăn được kha khá mới nói: “Ba, tối qua ba ra ngoài làm loạn bị chú Tiết bắt được, có phải không?”

“Làm sao con biết?”

“Hôm qua chú ấy gọi cho mẹ, con nghe trộm được, đúng rồi, ba ơi, “gọi gái” (1) là cái gì?”

Mặt tôi đen hơn phân nửa, nghĩ làm sao gạt Tô Nam, Tiết Đồng tay phải cầm bát húp phát hết luôn bát cháo, nói: “Gọi gái chính là đi chơi gái(1) ấy, hiểu chưa? A Đình, cho tôi thêm cháo đi.”

Tôi thật muốn hất cả nồi cháo lên mặt anh ta, nào có ai lại đi trực tiếp nói với trẻ con mấy chuyện này? Tô Nam nhà tôi mới có bảy tuổi, bảy tuổi đó, nó vẫn còn là nụ hoa tương lại của tổ quốc đó?

Tô Nam ăn uống no nê xong chuẩn bị đi học, trước khi đi còn dặn tôi: “Ba, nhớ tối mai phải đi họp phụ huynh đấy, còn nữa, không được nói cho mẹ đâu, nếu không con xui mẹ chuyện ba ra ngoài chơi gái đấy nhé.”

Thôi, giờ đến thẳng ranh thối này cũng ụ hiếp tôi, là học Tiết Đồng đi.

Tô Nam đi rồi, tôi nhìn khuôn mặt lạnh tanh của Tiết Đồng mới cười gượng bảo: “Tối qua tôi không chơi được mà...”

Tiết Đồng vừa ăn bánh hành tôi chiên, vừa khinh bỉ nhìn tôi: “Hừ, nếu anh mà chơi được thật, tối qua tôi đã bằm (2) nát ch*m anh ra rồi.”

Tôi cảm thấy bụng dưới hơi bị căng thẳng, đột nhiên nghĩ đến nguyên nhân ch*m mình hôm qua làm sao cũng không cương được, thì ra nó cũng biết hậu quả nếu làm như vậy, xem ra ch*m tôi còn thông minh hơn cả tôi ấy chứ.

Tác giả: Tôi biết tên truyện này thực sự không được hài hòa, nhưng nó là xấu kiểu thú vị chứ không phải xấu kiểu dung tục. Tôi không thể tưởng tượng được nếu đem sách của mình đặt thành “Bác sĩ, đừng nghĩ trốn” hay: “Bác sĩ bị thúc cảnh sát tàn bạo” linh tinh thì sẽ thế nào nữa, nếu như vậy, chính tôi nhìn đến những tên sách loại này cũng đã muốn nôn rồi.

(1) “Gọi gái” QT là “ ” – “gọi tiểu thư”. “Chơi gái” QT là “ X” – “phiêu X”

(2) Lúc mình làm đến chỗ này, cái từ bằm đấy nó không có trong QT, ngại tra từ điển, thế là thử Image search xem nó ra cái gì cho dễ hiểu, các bạn hứng thú thử search xem nó ra cái gì nhé

14. Chương 14: Thằng Nhãi Thật Phiền Toái...

Vốn tối thứ năm tổ chức họp phụ huynh chính là ý tốt của thầy cô trong trường, bởi hầu như phụ huynh nào cũng rảnh vào ngày này. Nhưng kì thực cũng không phải ai cũng rảnh, như tôi này, tối nay lại rơi đúng

phiên tôi trực đêm. Tôi nói với một bác sĩ khác, cô ấy bảo cũng phải đi họp cho con nhà mình, đang buồn bực thì thẳng ranh kia tới nói nó có thể trực đêm. Thế là tôi đi thương lượng với cấp trên, rốt cuộc cũng không vấn đề, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Kì thực trên nguyên tắc, thực tập sinh không được phép trực đêm một mình, nhưng thực tế trong nước vẫn có rất nhiều bệnh viện để thực tập sinh trực đêm cho nên cũng không có gì đáng ngại. Huống chi nhà tôi cách viện không xa, nếu có việc gì nó không ứng phó được thì cũng có thể gọi điện.

Tiết Đồng mấy hôm nay vẫn cứ như ông lớn, chỉ cần tôi ở nhà là chuyện gì cũng đến tay, nhưng tôi muốn sờ anh là một chút cũng không cho. Đáng giận, tôi còn đang muốn thử mấy phương pháp xem được trên mạng trên người anh chứ.

Tuy tôi có thể giả bộ chút như trước là có thể làm với Tiết Đồng, nhưng nhìn đến cánh tay đang nẹp của anh, tôi lại không nỡ xuống tay.

Aish, trước đây không ham học hỏi, rõ ràng đã ở cùng Tiết Đồng bốn năm, lại chưa một lần giúp anh khuếch trương hay bôi trơn gì, thậm chí cả giúp anh thủ dâm cũng không tình nguyện lắm, thối sáo linh tinh lại càng không nghĩ tới. Chỉ tưởng tượng đến đem ngón tay đưa vào chỗ phía sau kia đã cảm thấy có chút ghê tởm, càng đừng nói phải như trên phim với đến mấy ngón vào.

Nhưng mà, nếu tôi đã là một nam đồng chí mà ngay cả mấy thứ này cũng không biết làm thì không phải quá ngốc sao? Cứ coi như là trước kia không tính, nhưng giờ, vì hạnh phúc giường chiếu của mình, tôi nhất định phải học tập thật tốt.

Ở trường Tô Nam, các phụ huynh đều đã lái xe đưa con nhà mình tới cùng, quanh trường học chỗ nào cũng toàn xe là xe. Mấy đứa trẻ con bây giờ rất là thích khoe mẽ, ba mẹ làm ở cơ quan nào, đi xe gì, mỗi tháng được bao nhiêu tiền tiêu vặt đều thích khoe khoang. Nhà tôi cách trường có mấy trăm mét nên nấu cơm, ăn uống xong liền đưa Tô Nam đi bộ đi. Lái xe đến rồi lại không có chỗ đậu mới là cái trò ăn no rửng mỡ. Dù là lái xe đi quả cũng có sĩ diện thật nhưng mà thẳng vì mặt mũi mà ra vẻ tay chơi thì ngồi “siêu bò” cũng như xe bò thôi.

Trong trường, họp phụ huynh bình thường phần lớn là các bà mẹ tham dự nhưng tất nhiên vẫn dư ra vài ông bố. Ba mẹ mấy đứa nhỏ chơi thân với nhau vào dịp gặp gỡ thế này cũng làm quen nhau luôn.

Có một cô bé xinh xắn, mắt rất to, rất đáng yêu, vừa thấy Tô Nam nhà tôi đến liền lập tức vui vẻ chạy tới thân thiết chào hỏi. Tô Nam kéo bàn tay nhỏ nhắn của con bé, thật tự hào nói với tôi: “Ba, đây là bạn gái của con Tiểu Linh.”

Tôi thiếu chút là sắc nước miếng, bạn gái? Lớp một? Giờ bọn trẻ con trưởng thành sớm quá đi. Nghĩ đến ngày trước chúng tôi lên trung học rồi, nắm tay một chút còn bị nói là yêu sớm, so với chúng nó bây giờ, chúng tôi hồi đó là cái qué gì.

Một cô bé khác mặt mũi không tệ nhưng có chút tàn nhang vừa thấy Tô Nam liền chạy tới kéo tay thẳng bé, nói với người phụ nữ đi bên cạnh:

“Mẹ, xem này, đây là bạn trai của con.”

“Tinh Tinh, tớ đã nói là tớ thích Tiểu Linh mà.”

“Tinh Tinh, Tô Nam là bạn trai của tớ, không cho cậu cướp.”

“Hừ, Tiểu Linh, dù sao cậu cũng chưa lấy Tô Nam, cậu ấy vẫn còn có quyền lựa chọn.”

Phi

nhìn mỗi tình tay ba của ba đứa nhỏ trước mắt, tôi thật vô cùng muốn học máu. Tôi là 7X, đối với 6X mà nói, chúng tôi quả thực là hạnh phúc vô biên. 8X với 9X thì càng ngày càng khác, nhưng hiện tại bọn 10X này, cam đoan có thể làm cho cái lũ 9X phá cách gì đấy trên mạng cũng phải xấu hổ, đấy gọi là Trường Giang sóng sau đê sóng trước.

Không chỉ tôi, mẹ Tiểu Linh và Tinh Tinh đều vô cùng xấu hổ. ba người lớn chúng tôi chào hỏi, mẹ Tinh Tinh cũng rất nhiệt tình hỏi han chúng tôi về chuyện chăm sóc sức khỏe, sau đó từ trong cái túi to dùng lấy

một lọ bột lòng trắng trứng ra giới thiệu.

Tôi còn đang tự hỏi làm sao mà cô này nhiệt tình thế, hóa ra là muốn tiếp thị.

Aish, nếu anh vừa mới ra khỏi nhà đã có người đến chào hỏi vô cùng ân cần, chỉ có thể là người làm một trong hai nghề, một là bảo hiểm, hai là tiếp thị.

Có thể vì hiện nay không ít người rất quan tâm đến sức khỏe, hi vọng có thể cải thiện nhờ những loại sản phẩm bảo vệ sức khỏe, cho nên hiện tại các loại thực phẩm bảo vệ sức khỏe vô cùng đắt hàng. Như là Nào trừu cân, An Lợi, Hoàn Mỹ, Hồng Lâm Khải gì đó giờ tràn ngập khắp nơi.

Mấy vị phụ huynh trò chuyện với cái cô tiếp thị kia vui vẻ lắm, các cô đều nói mình cũng dùng mấy loại bột lòng trắng, nhựa quả, xen lu lô gì đó. Mẹ Tinh Tinh thấy tôi tránh ở một bên liền hỏi tôi có dùng những thứ kia không.

Bột lòng trắng tinh khiết 99% bổ béo lắm sao? Ngốc, chúng ta thật sự cần cái đó sao? Nếu chỉ ăn bột lòng trắng trứng thôi đã thấy bổ thì còn cần bác sĩ chúng tôi làm cái gì?

Bị mấy cô nhìn chòng chọc, tôi rất không thoải mái, liền nói: “Tôi là bác sĩ.”

Tô Nam nhà tôi bên cạnh lại bổ sung một câu: “Ba cháu là bác sĩ nhi.”

Ôi chao, câu này vừa thốt ra, tôi đã bị các cô bao vây, ai cũng hỏi bé nhà mình như thế này như thế kia là bị làm sao. Toát cả mồ hôi, sao tôi thấy còn mệt hơn cả đi làm vậy chứ?

Đợi mãi cô giáo mới đến cho phụ huynh chúng tôi đi vào, mấy đứa nhóc thì đứng ngoài.

Tôi đã tốt nghiệp nhiều năm, giờ lại ngồi trong phòng tiểu học, nghe giáo viên trên bục giảng nói chuyện, cảm giác thật kì quái. Nói thế nào nhỉ? Kì lạ như trong tiểu thuyết trùng sinh, một người đã tốt nghiệp đại học lại trùng sinh về lúc học tiểu học ấy.

Về Tô Nam nhà tôi, tôi cũng biết tật xấu của nó, vấn đề mấu chốt là thằng ranh này rất giống tôi trước đây, cứ thích suy nghĩ chẳng giống ai. Lúc thi có rất nhiều vấn đề vốn rất đơn giản nó không làm được, ngược lại nhiều chỗ người khác đều làm sai nó lại làm đúng. Giáo viên nói nhóc Tô Nam này cũng có chút thông minh, nhưng có khi thông minh quá lại bị hại bởi chính sự thông minh của mình.

Aish, ranh con thối này, quả thực là phiên bản lúc nhỏ của tôi mà. Có điều, tôi trước đây cũng chẳng có nhiều mối mai như nó, đừng nói gì đến trái ôm phải ấp.

Họp xong, Tô Nam còn ở ngay trước mặt chúng tôi hôn lên mặt Tiểu Linh một cái, Tinh Tinh cũng không vừa, chạy tới xoay mặt Tô Nam qua hung hăng hôn một cái lên môi cu cậu khiến mấy người phụ huynh chúng tôi muốn rớt cả cằm. Tôi không khỏi cảm thán, còn may chúng nó đều mới là mấy đứa trẻ con bảy tuổi, còn chưa sợ làm ra chuyện gì sai lầm.

Buổi tối tôi định đưa Tô Nam về lại nhà mẹ nó, nó lại nói muốn ở lại bên tôi. Tôi mặt thì ra vẻ nghiêm túc nói nó đừng có nghĩ đến chuyện ở bên này mà lên mạng, trong lòng lại cười trộm. Ha ha, mấy ngày nay tôi với Tiết Đồng đều ngủ riêng, giờ Tô Nam ngủ lại, Tiết Đồng chắc hẳn không để tôi tiếp tục ngủ trong phòng sách chứ?

Tôi gọi điện cho Uyển Uyển bảo Tô Nam tối nay ngủ bên này, Uyển Uyển nói chuyện mấy câu với Tô Nam mới yên tâm gác máy.

Tô Nam nói: “Ba, thực ra con thích ở hẳn bên này, ở đây gần trường, lại có máy tính chơi, sáng nào cũng có bữa sáng ăn, chú Tiết cũng dạy con học nữa. Có điều... ba với chú Tiết buổi tối hơi bị ầm ĩ tí.”

Mặt tôi tối sầm... Thằng ranh này, tai cũng thính quá đi?

Tối đi ngủ, Tiết Đồng bảo muốn tắm, tôi chuẩn bị nước tắm sẵn sàng rồi giúp anh cởi đồ, lấy túi nilon bao tay anh lại mới giúp anh tắm rửa. Đầu tiên giúp anh cạo râu ở bên ngoài, rồi chà lưng, chà lưng xong Tiết Đồng bảo tôi cũng vào tắm luôn đi, tôi mừng thầm nhanh chóng cởi quần áo rồi ngồi cùng vào bồn tắm.

Bởi mùa đông nước lạnh mau hơn, chúng tôi cũng chẳng làm gì trong bồn tắm, chỉ là tắm xong, giúp Tiết Đồng lau khô người rồi mặc cái boxer, tôi cũng tắm rửa qua loa rồi mặc đồ ngủ về phòng.

Tiết Đồng đã sớm chờ tôi trong chăn, tay trái anh bị thương nên tôi ngủ bên phải anh cho khỏi đụng đến cánh tay kia. Đến lúc vào trong chăn tim tôi vẫn cứ đập rất nhanh, nhưng tận khi tắt đèn anh cũng chẳng nói gì, cứ như có mỗi một lúc mà anh đã ngủ rồi ấy.

Tối lửa tắt đèn, tôi nhắm mắt lại là có thể cảm giác được hơi nóng từ anh tỏa ra bên người. Lặng lẽ với lấy điện thoại trên tủ đầu giường. Trón trong chăn mấy hôm nay mới phát hiện ra cái trang web đồng tính, xem mấy truyện cao H làm tài liệu lát nữa thực hành rồi mới đem nhét điện thoại xuống dưới gối, rúc cả người vào ổ chăn.

Trong truyện có đoạn một người ở trong chăn giúp người kia cắn, tôi cũng muốn thử xem. Chỉ là cắn thôi mà, trước kia tôi chưa từng nghĩ tới. Tiết Đồng đã làm cho tôi nhiều lần như vậy, tôi giúp anh thì có làm sao?

Trong bóng tối cũng chẳng nhìn thấy gì nên tôi nhắm mắt lại, tưởng tượng mình đang mơ, nằm úp sấp trên người Tiết Đồng, bắt đầu nhẹ nhàng liếm từ bộ ngực trần của anh, hai cái hạt nho nhỏ kia trong bóng tối rất khó tìm, nhưng là đàn ông như nhau, tôi cũng có thể ước chừng được.

Tôi cảm thấy được tim anh đang đập nhanh dần, liền liếm vòng quanh như trước kia anh thường làm với mình. Chậm rãi, liếm tới rốn, lại xuống dưới... ch*m anh đã bắt đầu vươn vai.

Nắm trong tay con ch*m đã nửa đứng thẳng, tôi cũng không biết kế tiếp nên làm thế nào, khẽ cắn môi, liền ngậm nó vào miệng như lúc ăn lap xưởng vậy.

“Ấy, đừng có dùng răng cắn chứ!” Tiết Đồng xóc chăn lên kêu: “Ngốc, cắn là phải liếm lên liếm xuống như ăn kem í, anh làm cứ như ăn lap xưởng vậy?”

E hèm, lúc này quả thực tôi nghĩ đến lap xưởng...

Tôi kéo chăn lại, lại bắt đầu liếm, tay phải Tiết Đồng vói vào vuốt ve gáy tôi, từng bước dạy tôi liếm thế nào, còn mở đùi hướng về phía tôi, đưa cho tôi gì đó, muốn tôi lấy tay giúp anh mở rộng phía sau.

Lúc trước bị tôi cắn rất đau làm anh liên tục hít sâu, ngón tay của tôi lại vói vào quá nhanh khiến anh đau thêm nữa, làm anh liên tục mắng tôi là heo, đến cuối cùng ngay cả khuếch trương phía sau cũng phải từng bước từng bước dạy tôi.

Sau đó, anh bắn ra, tôi lại nhớ đến tình tiết trong tiểu thuyết đồng chí mới đem thứ kia xoa lên con ch*m đã sớm nghẹn tắc từ lâu của mình, rút ngón tay rồi đâm ngay vào, đau đến nỗi cả hai chúng tôi suýt thì cùng kêu lên.

Anh đau, là bởi tư thế đâm vào của tôi không đúng, lại chưa khuếch trương đủ. Tôi đau, là bởi hoa cúc của anh sắp bóp chết ch*m của tôi rồi.

Còn may chúng tôi cũng đã làm nhiều lần, dần cũng tìm ra vị trí đúng, lúc này mới bớt đau. Cái kiểu chủ động đi đê Tiết Đồng thế này, đúng là đau cũng thấy sướng.

Vất vả lắm ch*m tôi mới được thả lỏng, Tiết Đồng cũng đã cắn vai tôi đến in sâu dấu răng, anh oán hận nói: “Tô Đình Chi anh thật đúng là đồ ngốc, đã làm với tôi đến bốn năm sao còn thế chứ? Đời phiên nhất là gà mờ mà.”

“Tôi chính là gà mờ đấy, anh kinh nghiệm phong phú thì chỉ dạy tôi nhiều nhiều một chút.”

“Mẹ, trước khi gặp anh tôi vẫn luôn ở phía trên, vốn cũng chẳng có kinh nghiệm ở phía dưới, sao mà dạy anh?”

“Vậy anh cũng là gà mờ thôi, còn nói tôi.”

“Anh vốn là gà mờ.”

“Thôi được rồi, thì tôi gà mờ, về sau sẽ cố gắng.”

Ngay sáng hôm sau, lúc đi làm mới biết quả thật đời phiên nhất là lũ gà mờ. Bởi vì tối qua trực đêm, thẳng gà kia đã phạm một sai lầm thật lớn – sai lầm làm chết một mạng người.

15. Chương 15: Tâm Trạng Không Tốt, Ra Đường Là Mất Ch*o ...

Hôm đó về bệnh viện làm tôi mới phát hiện có mấy người đang quây kín cửa bệnh viện, bọn họ cầm loa hò hét ầm ĩ, còn mang theo cả biểu ngữ, viết: “Lang băm hại người”. Lúc tôi đi làm không mặc blouse nên cứ cúi đầu giả như đang muốn đi khám bệnh mà lặng lẽ đi vào.

Vào rồi mới biết nửa đêm hôm qua có một đứa bé năm tuổi bị sốt được người nhà đưa tới tiêm, bác sĩ trực lúc đó tiêm được một lúc thì đứa bé hạ sốt nên được người nhà đưa về. Trên đường về, thấy đứa bé ngủ họ cũng yên tâm, đưa nó về giường nhỏ của mình, kết quả sáng nay thức dậy lại phát hiện ra đứa bé đã chết rồi.

Chuyện như vậy tôi thường thấy trên thời sự hay trên mạng, có lúc cũng thấy hoang đường, giờ phát sinh ở bệnh viện chúng tôi mới nhận ra, thì ra bệnh viện ngày nào cũng tiếp nhận không ít bệnh nhân như thế, giống như đứng bờ sông sao tránh khỏi ướm gót.

Tôi nhớ trước kia đã nghe ai nói, nói nơi nào người chết nhiều nhất, đáp án chính là: bệnh viện.

Bởi bất luận là ở trên chiến trường bị thương, hay trên đường bị xe đụng, trước cửa bị chém, hay đau tim, cao huyết áp, trúng gió, ung thư, vân vân, chỉ cần thân thể có vấn đề, bọn họ cuối cùng cũng đều đi bệnh viện, sau đó chết cũng chết ở đây.

Bác sĩ trực đêm hôm qua là thằng nhãi kia, bởi nó vẫn là thực tập sinh, nếu để người ngoài biết để cho thực tập sinh trực đêm còn làm chết người, thanh danh bệnh viện chúng tôi đây cũng đi đứt luôn. Vậy nên...

Khi từ chỗ viện trưởng biết được bọn họ đã đem hết thảy nguyên do đều đổ lên đầu mình, tôi đầu vầng mắt hoa. Cái gì mà bác sĩ trực đêm vô cớ nghỉ làm, chỉ để lại thực tập sinh không đủ kinh nghiệm làm bệnh nhân tử vong ngoài ý muốn. Đm, ăn ốc rồi bắt ông đổ vổ, lúc thằng nhãi kia nói muốn trực đêm, cấp trên rõ ràng đều đã gật đầu đồng ý. Thực tập sinh trực đêm ở bệnh viện đều rất bình thường, hơn nữa, theo bệnh án thấy thuốc thằng nhãi kia kê đều không có vấn đề gì, giờ nguyên nhân tử vong của đứa bé còn chưa xác định đã lập tức xử phạt tôi, tôi đương nhiên khó chịu.

Nhưng mà khó chịu thì được gì chứ? Quan to ép chết người thôi. Phía trên đã sắp xếp hết rồi, tiểu thị dân chúng tôi có thể làm gì chứ?

Cứ như vậy, tôi ở bệnh viện này chẳng bao lâu, lại vác danh bị phạt về nhà.

Về tới nhà, tôi mỗi một vô cùng, ngã xuống sô pha, lòng rối như tơ vò, hoàn toàn không biết tiếp theo phải làm gì đây?

Tiết Đồng không ở nhà, cũng chẳng biết chạy đâu mất rồi, rõ ràng anh bị thương trong lúc thi hành công vụ có thể nghỉ ngơi nửa tháng, thế mà chẳng ở nhà dưỡng thương cho tử tế. Ừm... Có lẽ đã về kí túc xá rồi, cái người này, rõ đã được đơn vị phân kí túc, thế mà một tuần ít nhất cũng phải ở chỗ tôi đến năm sáu ngày, tôi suýt đã quên anh cũng có nơi ở khác.

Quên đi, anh không ở nhà cũng tốt, giờ tôi cũng chẳng muốn gặp ai.

Lúc phiền muộn muốn hút thuốc, nhưng bởi tôi là bác sĩ nhi, sợ nhiễm khói thuốc sẽ bị bọn nhỏ chán ghét nên bình thường cũng hút rất ít, nhiều nhất là cọ cọ miệng Tiết Đồng cho đã ghiền thôi. Tiết Đồng luôn hút loại thuốc đóng gói màu trắng, bên trên chẳng in chữ gì, tuy không biết hiệu gì nhưng hương vị cũng không tồi.

Tìm được nửa cây thuốc trong phòng ngủ, tôi ngồi trên sô pha bắt đầu nuốt mây nhả khói. Hút được ba gói tôi đã bị khói ngạt phòng không chịu nổi, chạy tới mở cửa sổ cho tán hơi khói đi. Gió lạnh bên ngoài thổi qua, đột nhiên cảm thấy mình thật ngốc, không phải chỉ là thất nghiệp thôi sao, việc gì phải tự hành hạ mình như vậy chứ.

Tâm tình vừa thả lỏng, tự nhiên lại thấy buồn tè, chạy ngay vào WC xả hàng tồn mới trở ra phòng khách, mở TV xem vợ vẫn. Đột nhiên mới nghĩ đến diễn viên trong mấy phim truyền hình, bị đả kích xong thường tự nhốt mình trong phòng N ngày N đêm, không ăn không uống, hoặc là không ngừng uống rượu. Lúc đó còn chẳng cảm thấy gì, nhưng vừa rồi hút xong ba bao thuốc đã thấy buồn tè quá rồi, mấy cái người uống rượu N ngày kia không biết làm sao mà giải quyết đại tiểu tiện đây? Đúng là vấn đề rất là thần bí đó.

Vừa lúc đang chiếu thời sự địa phương. Vì có người đi báo nên phóng viên tới bệnh viện chúng tôi phỏng vấn. Mẹ, cái người đi trình báo kia nói cái gì phóng viên sẽ tin cái đó, bệnh viện qua quýt sao nhãng khiến đứa bé tử vong. Ngài viện trưởng trăm năm khó gặp giờ đang trên màn ảnh nói gì mà, đây là do một bác sĩ vô cố nghĩ làm mà dẫn đến chuyện ngoài ý muốn, phía bệnh viện đã xử phạt bác sĩ Tô. Hình ảnh trên TV vừa vặn chiếu đến ảnh chụp của tôi trong bệnh viện. Tuy đã che mờ phần mắt nhưng lại vô cùng nham hiểm đem tên tôi lộ lộ chiếu hết lên, đm, lúc trước còn nói là bác sĩ Tô nào đó, giờ thì chỉ cần xem TV cũng biết bác sĩ đó tên là Tô Đình Chi.

Đm, vì thể diện của bệnh viện mà lấy tôi ra hứng đòn. Thằng nhãi kia chẳng biết đã sớm chạy đi đâu mất rồi, như vậy trách nhiệm đổ hết cả lên đầu tôi.

Làm sao bây giờ? Tô Nam còn đang đi học, nhà cũng phải trả hàng tháng, tôi còn phải ăn cơm, nếu việc này bị truyền thông làm tới như vậy, tôi liền biến thành chuột chạy qua đường, căn bản không thể nán lại đây nữa, chỉ có thể đi một thị trấn nhỏ xa xôi nào đó mở phòng khám nhỏ hoặc làm một bác sĩ tại nhà trong tiệm thuốc thôi sao?

Mẹ nó chứ, tốt xấu gì tôi cũng là phần tử trí thức tốt nghiệp trường y danh tiếng mà ra, làm sao lại rơi vào kết cục thế này chứ?

“Ba, con về rồi, mệt mỏi quá đi!” Mùa đông trời nhanh tối, mới có năm giờ mà trời cũng sắp tối đen. Lúc tôi còn đang miên man suy nghĩ Tô Nam đã trở về, nó cầm chìa khóa mở cửa xong liền ho mấy tiếng: “Ồi chào, ba già ơi, trời lạnh như vậy ba mở hết cửa sổ ra làm gì? Muốn bị cảm à, dù ba có là bác sĩ thì cũng không được lãng phí sức khỏe chứ.”

“Ba đã không còn là bác sĩ nữa rồi.” Tôi nằm trên sô pha như người không xương, chậm rãi hút thuốc, chẳng biết từ bao giờ tàn thuốc đã vương đầy sô pha.

“Gì cơ?”

“Ba nói, ba mà sắp bị thu hồi giấy phép bác sĩ rồi.”

“Sao vậy?” Nói lời này không phải Tô Nam, mà là Tiết Đồng theo sau Tô Nam đi vào, tay phải còn cầm theo đồ ăn vừa mua. Thằng nhóc kia thì đã đi mở tủ tìm đồ ăn. Bởi sắp đến Tết, tôi với Tiết Đồng đi mua không ít đồ Tết, Tô Nam ngày nào cũng đến ăn, lúc đi còn đem theo một ít.

Nhìn thấy Tiết Đồng, tôi vội cúi đầu vào gạt tàn, bước nhanh tới nhận lấy đồ ăn trong tay anh. Người này cũng thật là, tay trái bị thương không lái được xe còn ra ngoài đồ ăn, tôi hiện tại bộ dạng có sự sụp đổ thế nào, ít nhất cũng phải tới xách đồ giúp anh, bằng không cũng chẳng còn là người nữa.

Tôi đem chuyện hôm nay kể ra, Tô Nam cứ như ông cụ non vuốt vuốt vai tôi nói: “Không sao, sau cơn mưa trời lại sáng mà.”

Tôi nhìn nó nói: “Hôm nay ở lớp lại có ai nói với mấy đứa đấy hả?”

Tô Nam kiêu ngạo nhìn tôi nói: “Ba, hôm nay không phải thứ bảy mà? Chú Tiết mang con ra ngoài chơi cả ngày, lúc ăn cơm trưa lại nghe được người ta hát vậy, con còn đặc biệt hỏi chú Tiết ý nghĩa là gì, chú Tiết bảo ý là làm người xấu về sau tất có quả ngọt.”

%#@*&... Tôi trong lòng phỉ báng Tiết Đồng, thằng cha này thật đúng là cái đồ hại con hại cháu, còn may anh ta không phải giáo viên, nếu không vài thập niên sau xã hội này cũng đi đứt luôn.

Nghe xong chuyện của tôi, Tiết Đồng mở tủ lạnh đem đồ ăn mua hôm nay cất hết vào, sau đó nói với tôi và Tô Nam: “Hôm nay lạnh quá, chúng ta ra ngoài ăn lẩu đi.”

Tôi thích vừa ăn lẩu vừa uống chút bia, Tiết Đồng biết trong lòng tôi khó chịu nên tìm cách cho tôi đi uống rượu đây mà. Tôi vẫn buồn bực không thôi, dưới hành vi coi lớn thành nhonày của anh cũng đi đi, mẹ nó, chúng nó cứ muốn làm đến cùng thì cùng lắm ông đây không làm bác sĩ nữa, người sống một đời, sống cho vui vẻ là tốt rồi.

Kim Đô là một nhà hàng lẩu tự phục vụ nổi tiếng trong thành phố, có 19 đồng là có thể ăn nên ngày nào cũng rất đông người đến ăn. Tiết Đồng thường đưa tôi đến đây ăn, tôi với Tô Nam đã sớm quen với kiểu ăn tự phục vụ này, vừa tới đã bảo Tiết Đồng đi chiếm chỗ, tôi với Tô Nam bưng chén đĩa ra ngoài lấy đồ ăn.

Kì thực làm ăn ai mà chả tinh ranh, nói 19 đồng một người nhưng kì thực nồi nước lẩu đã 30 đồng, mỗi người ba đồng phí tương mắm, đồ uống lại tính riêng nữa. $19 \times 3 + 30 + 9$ là bao nhiêu? 96, nói cách khác, chúng tôi mỗi người ăn 32 đồng mới có thể hòa vốn. Đồ tự chọn thoạt nhìn có vẻ nhiều nhưng thực ra miến, đậu, cải trắng không đáng tiền là chủ yếu, tôm cua gì đó á, vừa mới đem ra đã bị cướp sạch, muốn ăn cho hòa vốn cũng hơi bị khó.

Tôi và Tô Nam đều xác định chắc chắn không ăn hòa được vốn, nhưng mà Tiết Đồng không phải vậy, anh là cái đồ phàm ăn, tuyệt đối làm được đến cảnh giới ăn mòn thiên hạ của thực thần (thần ăn) trong truyền thuyết.

Nhưng kì thật cảnh giới cao nhất của việc ăn buffet chính là: “Đỡ tường mà vào, dựa tường mà ra.” Trước kia tôi cũng muốn thử nhưng cũng chưa có cơ hội, nhưng hôm nay không vậy, tôi từ sáng tới giờ còn chưa ăn gì, bụng đã sớm réo ầm ầm, hơn nữa tôi muốn hóa bị phần thành thêm ăn, cho nên tôi cũng bắt đầu nhồi nhét.

Rất nhiều người thích vừa ăn lẩu vừa uống đồ uống lạnh, đúng là ngốc, lạnh nóng cùng lúc như vậy không đau dạ dày mới là lạ. Không muốn uống bia, nhưng tôi chỉ muốn uống đồ không lạnh. Bởi vì nghĩ đến chuyện uống rượu nên chúng tôi không lái xe, nhưng Tiết Đồng lại đang bị thương nên tôi cũng không dám để anh uống nhiều, bốn chai bia hầu như toàn tôi uống. Nhưng cái kiểu bia bọt này còn gọi là trà lạnh của người nước ngoài, uống xong đi tè cái là hết, cũng chẳng say được.

Ăn lẩu xong tôi gọi điện cho Uyển Uyển, sau đó gọi taxi đưa Tô Nam về nhà.

Taxi đi rồi, tôi bảo Tiết Đồng: “Đưa tôi đến một nơi có thể điên cuồng, để tôi thả lỏng một chút đi.”

Tiết Đồng nói: “Được, nhưng mà giờ còn sớm, chúng ta đi bộ tiêu thực một chút, muộn muộn hăng đi.”

Cuối cùng, dạo phố được ba tiếng đồng hồ, tôi được anh đưa đến một quán bar tên là “Vườn địa đàng thưởng ban sơ” (=) không chắc, thể này nghe sến súa quá, nhưng mà cũng thi thú đáo để (=)~).

Cái tên bar rõ là tầm thường như mọi bar, nhưng đây là gay bar. Là gay bar lớn nhất thành phố, cũng là nơi mà hôm trước tôi bị Tiết Đồng xách về.

Tôi nhìn cả đám đàn ông bên trong, thấp giọng hỏi Tiết Đồng: “Vườn địa đàng không phải có Adam với Eve sao? Sao đây lại chỉ có đàn ông?”

16. Chương 16

Tiết Đồng cười đưa tôi đến một góc ngồi xuống, nói bên tai: “Đây là vườn địa đàng khi Thượng Đế dựa theo hình dạng của mình tạo ra Adam, nhưng còn chưa tạo ra Eva.”

... Cả nửa ngày tôi mới phản ứng lại được... Có một sự hại não nhẹ, thật không biết mấy người này nghĩ thế nào nữa...

“Thế anh dẫn tôi đến đây làm gì?”

“Không phải anh nói tâm tình không tốt sao? Tối đây thả lỏng một chút.” Tiết Đồng xem ra thật sự rất quen thuộc chỗ này, anh vẫy tay cái, một cậu bé đã tiến lại hỏi: “Anh Tiết, anh muốn gọi gì?”

Tiết Đồng bảo cậu ta mang rượu của anh giữ ở đây ra, rượu mang đến tôi cũng không để ý là hiệu gì nữa, nghĩ tới bar thì không phải Chivas cũng là XO đi. Đến lúc anh rót rượu, tôi uống một ngụm mới phát hiện ra là rượu trắng. Miến cứng nuốt xuống, cổ họng bị bỏng hơi đau, tôi hỏi anh rượu gì, anh bảo: “Không phải anh muốn say hay sao? Tôi bảo cậu ta mang Lão Bạch Kiền (1) ra.”

Tiết Đồng, anh ác thật đấy.

Lúc mới uống tôi cũng hơi căng thẳng, nhưng ngẫm lại, quán bar kì thật đúng là nơi người ta có thể thả lỏng. Nhưng đây là gay bar đó, lỡ mà tôi uống say rồi thì làm sao?

Tuy đã cảm thấy mình là gay, nhưng tôi thật sự chẳng có cảm giác với người đàn ông nào khác ngoài Tiết Đồng, nhưng có Tiết Đồng ở đây, dù tôi say thật cũng chẳng lo chuyện bị giật tiền cướp sắc linh tinh – bị cướp cũng là anh ta cướp thôi.

Thế là tôi liền lớn mật cầm rượu trên tay Tiết Đồng bắt đầu uống. Tiết Đồng cũng chẳng can ngăn gì, anh biết bức bối trong lòng tôi không phát ra không được.

Để tôi mượn rượu quên sầu đi.

Sáng hôm sau, đầu đau đến nứt ra, tôi rời giường ngồi dậy. Tối qua uống nhiều quá, chuyện lúc sau tôi đều không nhớ rõ.

Nhìn trái nhìn phải một lúc, không phải ở nhà, nhưng Tiết Đồng thì đang ngồi cạnh giường xem TV.

Xem ra tôi say quá, Tiết Đồng phải để tôi nghỉ bên ngoài.

... Tối qua rốt cuộc tôi uống đến bao nhiêu mà có thể say đến độ này?

Tiết Đồng thấy tôi tỉnh, xuống giường rót cho tôi chén nước, tôi uống xong liền đi tắm rửa, lúc này mới tỉnh táo được chút.

Tôi ngồi sô pha bên cửa sổ hỏi Tiết Đồng: “Tối qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao tôi chẳng nhớ gì cả vậy?”

Tiết Đồng đi tới, ngồi ở ghế bên cạnh, cười như có như không nói: “Chúc mừng anh, anh giờ về vang rồi, người lừa ạ.”

“Sao anh biết biệt danh tôi ở đại học vậy?”

Tiết Đồng dùng giọng chọc tức bảo tôi: “Bởi vì tối qua anh uống say xong rồi leo lên sân khấu giữa bar múa cột thoát y, cởi sạch xong rồi còn chơi đi khoe ch*m trước mặt tất cả mọi người. Bởi vì ch*m của anh đúng là tuyệt thế kinh người nên mọi người đều thán phục gọi anh là người lừa rồi.”

Ấy da... Gì chứ? Tối qua tôi... khoe ch*m? Nhưng lại là trước mặt mấy trăm ông gay?

Làm sao bây giờ? Thật muốn đào cái lỗ mà tọt chui xuống cho rồi.

17. Chương 17: Những Chuyện Chó Chết...

Vốn tôi còn đang thấy xấu hổ muốn chết vì chuyện lúc say lại đi khoe chim trước mặt một đồng nam đồng chí, tin tức phát trên TV Tiết Đồng đang xem lại khiến tôi quên cả xấu hổ, vội bước tới ngồi cuối giường chăm chú xem tin tức.

“Chào mừng quý vị và các bạn đến với bản tin buổi sáng hôm nay, tôi là MC XX. Hôm nay chúng tôi xin được đưa tin về sự kiện mới phát sinh: Theo ông Y trình báo, bé Tiểu XX, con ông S, bạn của ông, rạng sáng ngày hôm qua bị sốt, sau khi được đưa tới bệnh viện XX thì ngược lại chết thảm. Mọi người xem, đây là ảnh chụp mới nhất của Tiểu XX, đứa nhỏ hoạt bát đáng yêu trên ảnh chụp này chính là Tiểu XX, vốn chỉ một cơn sốt nhẹ, cuối cùng lại khiến em vĩnh viễn rời xa thế giới em còn chưa kịp hoàn toàn quen thuộc. Rốt cuộc nguyên nhân nào lại khiến chuyện như vậy phát sinh? Từ hiện trường, phóng viên XX đài chúng tôi sẽ đưa tin ngay bây giờ.”

Nhìn nữ MC vô cùng máy móc dùng giọng điệu khiển trách kia đưa tin, tôi thật sự hết nói nổi, nếu bình thường xem loại tin tức này tôi sẽ cùng Tiết Đồng trách mắng người bác sĩ không có y đức kia, nhưng giờ... cái người bị mắng không có y đức trên bản tin kia lại chính là tôi.

Phóng viên kia đứng trước cửa bệnh viện chúng tôi nói với ông kính: “Ô Đình Chi, năm nay ba mươi ba tuổi, tốt nghiệp đại học y XX, từng công tác ở bệnh viện công X, hiện nay đang làm bác sĩ nhi tại bệnh viện tư XX. Diễn viên trong câu chuyện chữa bệnh lần này tựa hồ chính là bác sĩ Tô này, nhưng thời điểm chúng tôi phỏng vấn, bác sĩ Tô không có mặt. Trong khoa nhi cũng chỉ có vị nữ bác sĩ này, chúng ta đến phỏng vấn cô ấy một chút. Xin chào bác sĩ, cô có thể cho chúng tôi biết bác sĩ Tô ngày thường là người như thế nào được không?”

Đang lúc phỏng vấn, lại có một tên đến cướp lấy mic trong tay phóng viên hét to vào màn hình cái gì mà bác sĩ vô lương tâm cướp đi sinh mạng con tôi, lúc anh ta đã bị những người khác kéo ra, phóng viên kia lại nhìn vào màn hình nói:

“Theo những đồng nghiệp của bác sĩ Tô, anh ta có một đứa con bảy tuổi đang học tiểu học, vậy chính anh ta có nghĩ tới không, nếu con anh ta cũng gặp phải chuyện như thế này, anh ta sẽ làm sao? Cho nên, mọi người hẳn có thể hiểu được tâm trạng của cha đứa trẻ đã mất.”

Trong phòng khách sạn có hệ thống sưởi hơi nên tôi có mặc mỗi bộ đồ giữ ấm từ tối qua thôi cũng không thấy lạnh. Nhưng càng xem tiếp, tôi càng cảm thấy toàn thân rét lạnh không thôi, bọn người kia đã bắt đầu lấy tôi làm gà tần nhân sâm rồi đấy.

Cũng chẳng phải tôi đem dao ra mà đâm chết đứa trẻ năm tuổi này trước mắt bao người, cũng chẳng phải tôi kê thuốc độc hại chết nó. Tôi chẳng qua là đổ ca đi họp phụ huynh thôi mà, sao trách nhiệm cứ đổ hết lên đầu tôi vậy, bọn họ đưa tin như vậy thật là sắp đem tôi biến hành tội phạm giết người rồi. Hơn nữa nếu tôi là tội phạm giết người thì làm sao? Bọn họ có thể rửa Tô Nam nhà tôi chết sao? Lũ phóng viên này có còn đạo đức nghề nghiệp không vậy?

Còn nhớ năm đó chỗ chúng tôi có tên trộm vặt lên tận tầng hai mươi bảy trộm đồ, ngã xuống đất chết. Vấn đề này cũng chỉ là việc nhỏ thôi, nhưng lúc tên kia ngã xuống vừa vặn lại rớt vào cầu thang trước cửa hàng Kentucky đề chết một phụ nữ. Nói đây cũng chỉ là việc nhỏ, thời sự đưa tin lại khiến người ta vừa buồn cười vừa ớn lạnh: “Cô gái bị tên trộm vặt kia đè tên XXX, năm nay ba mươi tuổi, chưa chồng, hôm nay hẹn đối tượng xem mắt ở trước cửa KFC, vừa gặp mặt chưa được một phút đồng hồ đã gặp phải sự việc ngoài ý muốn như vậy.”. Lúc ấy tôi nghĩ, nếu người chết thật sự sẽ biến thành quỷ, vậy cô gái này chắc chắn thành quỷ rồi cũng không được an thân.

Bây giờ, tên phóng viên này đến phỏng vấn nhóm đồng nghiệp của tôi làm tâm tình tôi cơ hồ trải qua cảm giác năm đó, quả thực khiến tôi cảm thấy rét lạnh như đang đứng giữa đất tuyết trời băng.

Tiết Đồng nhìn bộ dạng tôi, từ phía sau đem chăn bao lấy tôi, nói: “Anh có hại chết người hay không, thời gian sẽ chứng minh, đừng xem mấy bản tin này nữa.”

A a a a

~~ tôi thực chịu không nổi loại cảm giác nghẹn khuất này, rõ ràng tối qua đã uống rượu, giờ xem xong bản tin lại muốn uống nữa. Vừa lúc thấy bên TV có cái hộp, trên viết rượu XXX. Tôi liền từ trên giường nhảy tót xuống, lấy rượu trong hộp kia ra, lọ rất nhỏ, chắc chỉ được 100ml, nhưng giờ tôi muốn uống rượu, một chút thôi cũng được.

Một ngụm là đánh bay hết chai rượu, đầu lưỡi thấy tê tê, xem thành phần, một cỗ mùi rượu thuốc bốc lên. Đến lúc cảm giác nóng bỏng ở cổ họng tiêu hết đi mới phát hiện Tiết Đồng đang hoảng hốt nhìn mình.

“A Đình, anh uống hết chỗ rượu đấy rồi hả.”

“Sao vậy?” Tôi cảm thấy kì quái, đem qua tôi uống hết cả chai rượu trắng anh cũng không bày ra vẻ mặt này, giờ lại hốt hoảng nhìn tôi như thế, chẳng nhẽ rượu này không dùng để uống?

“Đó là rượu “Lực áp quần hùng” đấy.” Anh ngồi đầu giường nhìn tôi, trong mắt đầy vẻ cảm thông.

Tôi nghe được tên rượu kì quái như thế, không khỏi gờ chai lên nhìn một chút. Chỉ thấy bên trên viết “Rượu Lực áp quần hùng (sản phẩm rượu thuốc tráng dương)”. Thuốc tráng dương... Không phải chứ... Tôi lật chai qua, bên trên viết: thành phần chủ yếu: Lá dâm dương, đông trùng hạ thảo, tắc kè, lộc nhung, lộc tiên vân vân. Công hiệu: Rượu này có thể thúc đẩy sức mạnh nam tính, cho bạn X càng thêm dễ dàng, X khỏe, kéo dài, tăng cường khả năng X, nâng cao khoái cảm khi XX. Có thể cho bạn cảm giác vô cùng tuyệt vời trong sinh hoạt X.

Lúc này tôi cảm thấy như một cỗ lửa nóng từ dạ dày đang truyền đi khắp toàn thân, cảm giác hơi lạnh leo giờ hoàn toàn biến mất, cả người ấm áp, sau đó, khí nóng dần tập trung lại ở nơi dưới rốn ba tắc kia, còn may trên nên có trải thảm, không bị ngã ngựa.

“Này! Tiết Đồng, sao anh không sớm một chút nhắc tôi đây là rượu trắng dương hả?” Tôi chạy tới kéo áo anh hỏi.

Tiết Đồng cánh tay còn bị thương nên cũng không tránh được tôi đến cởi đồ của mình. Anh để kệ tôi làm, chậm rãi nói: “Đây là khách sạn ngay cạnh bar, có rượu trắng dương thì có gì lạ? Giờ khách sạn bình thường cũng để loại rượu này.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Tôi nhìn phía dưới đã sớm đội quần giữ âm căng lên, bất lực hỏi Tiết Đồng.

Tiết Đồng thật nhẹ nhàng nói: “Vậy thì làm thôi.”

Đúng rồi, dù gì thì cũng đã cương, sao mà không làm? Tôi với Tiết Đồng là thế nào chứ, chúng tôi đã làm bao nhiêu năm nay rồi, thêm một lần cũng chẳng nhiều hơn, bớt một lần cũng chẳng ít đi.

Tôi lung tung cởi hết quần áo trên người Tiết Đồng, anh cũng vô cùng phối hợp để tôi cởi sạch quần áo trên người mình, nằm thẳng chờ tôi đến.

Lúc mở chân còn nói: “Chỉ cần không đụng tới cánh tay trái của tôi là được, còn lại tùy anh muốn làm thế nào thì làm.”

Sau đó, tôi còn có thể thế nào? Không hề còn gì là đàn ông nữa, tôi mau chóng cởi sạch rồi nhào lên người anh.

Tuy nói lần trước tôi cũng đã chủ động làm với anh rồi, nhưng lúc đó tối lửa tắt đèn, nhìn nhau cũng chẳng rõ, giờ đang ban ngày ban mặt, lúc nhìn thấy anh mở chân ra cảm giác thật đúng là... xấu hổ quá đi (này thì đáng yêu nữa ná =))~). Nhưng xấu hổ thì xấu hổ, con ch*m kia của tôi lại vô cùng phấn chấn muốn tìm cái lỗ mà chui vào, tôi cũng chỉ có thể thuận theo dục vọng của thân thể thôi.

Tôi đè trên người Tiết Đồng, ngón tay vòng qua chọc ngay vào cái lỗ phía sau anh, anh vội nói: “Trong ngăn tủ có dầu trơn, phải dùng cái đó.”

Ày, tôi lại quên mất, Tiết Đồng là đàn ông, không thể tự động trơn như phụ nữ được, chỉ có thể sử dụng công cụ. Nếu giờ tôi mà trực tiếp tới, có đến tới cũng chưa chắc đã vào được.

Tôi rời khỏi người anh, lại tú đầu giường tìm dầu trơn, trong tủ có một đồng các thứ linh tinh, gì mà băng lửa lưỡng trọng thiên, rồi dịch tẩy, Ấn Độ thần du... Sao mà khách sạn nào cũng bày mấy thứ này thế? Còn đất muốn chết nữa. Nhưng mà cũng chẳng còn cách nào, không dùng không được. Có cái hộp bên trên viết dầu bôi trơn, nhưng bên cạnh lại có cái nhãn nhỏ: sản phẩm không miễn phí, rách niêm phong coi như đã mua. Vừa thấy giá ghi bên trên, đất đến dọa người, nhưng giờ không chịu cửa cổ cũng không xong.

Tôi lấy từ trong hộp một tuýp giống tuýp kem đánh răng, bóp lung tung ra tay. Bởi cũng không muốn nhìn phía dưới của anh lắm nên tôi lại đè lên người anh rồi sờ soạn tìm phía sau Tiết Đồng, tìm được rồi mới chậm rãi đâm ngón tay vào, học như phim ở đó xoay xoay. Đáng tiếc, lí luận vào thực tiễn là hai chuyện khác nhau, anh bị ngón tay tôi chọc lung tung đến cau chặt mày, vừa cần nhân vừa chỉ cho tôi phải làm thế nào, khiến lòng tự tin của tôi bị đả kích nặng nề, dứt khoát vươn lên chặn lấy miệng anh. Chúng tôi đã làm rất nhiều lần, nhưng số lần hôn nhau cũng không nhiều, bình thường đều là anh chủ động hôn tôi, số lần tôi chủ động có thể đếm trên đầu ngón tay. Tiết Đồng hơi sưng sốt, rồi dùng tay phải không bị thương được ấn sau gáy tôi bắt đầu nụ hôn ướt át.

Ch*m của tôi vội vàng muốn đi vào, thật không dễ dàng gì mới thấy ỏn ỏn, liền dừng lại động tác thiếu chút đã vùi mình vào cơ thể Tiết Đồng, nhưng đúng lúc định vào lại ngừng lại.

“Này, Tiết Đồng, tôi không mang mũ rồi.”

“Trên tủ đầu giường có.” Tiết Đồng nhắm mắt, chờ đợi sự xâm lấn của tôi, lại nghe tôi nói thế, thuận miệng nói một câu.

Tôi nhìn mấy thứ trên tủ đầu giường, kì thực tôi cũng muốn thử cái băng lửa lưỡng trọng thiên kia, nhưng đó là size thường, tôi không dùng được. Như là người mặc quần áo vậy, người béo chắc chắn không mặc được size trung bình rồi. Tương tự như thế, ch*m của tôi phải dùng mũ loại lớn mới được, mũ ở chỗ bình thường thế này chỉ có cỡ vừa mà thôi.

“Tôi mang không được.”

Tiết Đồng mở mắt liếc tôi, nói: “Vậy đến luôn đi.”

“Vậy nhưng mà...”

Nhìn bộ dạng khó xử của tôi, Tiết Đồng nói: “Cho anh ba lựa chọn, một là làm luôn, hai là anh ra ngoài mua, ba là tự mình giải quyết đi.”

Hự, tôi giờ như vậy mà phải ra ngoài mua mũ có chút khó. Bình thường tự làm còn không nói làm gì, nhưng hôm nay không cẩn thận đi uống rượu thuốc vào, nếu tự làm thì mệt chết mất.

Nghĩ nghĩ, hết cách, chỉ có thể trực tiếp cầm thương ra trận thôi.

Aish, nghe nói AIDS đều là do tình dục nam nam mà lan ra, vạn nhất không cẩn thận, tôi đây quả thực còn thắm hơn cả chết. Xì, nghĩ lại, tôi cũng bao nhiêu lần không mang mũ làm với Tiết Đồng rồi, bị thì cũng bị rồi. Quên đi, giờ không nghĩ mấy chuyện này nữa.

Tôi đem hết năng lực tự hồi giao cho ch*m bên dưới, tùy nó phát huy đi.

Đến tối, tôi mệt tới nỗi ngón tay cũng không muốn cựa, Tiết Đồng tuy rằng bình thường làm xong cũng vẫn cứ chạy lung tung như không việc gì, giờ vốn đã bị thương, còn bị tôi lật qua lật lại làm bao nhiêu lâu, khiến anh cũng mệt mỏi đến không muốn động đậy nữa.

Rượu lực áp quần hùng này đúng là mạnh thật đấy, ngay cả Tiết Đồng còn mệt đến như vậy, quả xứng với tên “lực áp quần hùng”. Nhưng mà hậu quả cũng nghiêm trọng quá cơ, eo tôi, đều sắp không thẳng lại được, ch*m cũng suýt rách cả da. Nếu mỗi ngày tôi uống một chai này, qua một tháng, chắc cả hoa cúc của Tiết Đồng cũng bị mài chai lại mất.

Ngủ dậy, đói không chịu nổi, tôi gọi điện gọi phục vụ đưa thức ăn tới. Làm hết nửa ngày, tôi giờ thực đói vô cùng.

Lúc sau, có người gõ cửa, tôi nghĩ hẳn là cơm đã tới, liền mặc quần lót ra mở cửa, kết quả, cửa vừa mở đã có một đồng người vọt vào phòng. La hét, chụp ảnh đủ kiểu.

Sao thế này? Bắt gian hay là cảnh sát tra phòng? Mẹ nó, sao mà tôi đen đến vậy cơ chứ.

Tác giả: Kia đều là chuyện thật, không tin bạn đi thiên nhai tạp đàm xem thử xem, cơ hồ một trang thôi cũng có thể thấy rất nhiều chuyện người chết trong bệnh viện.

Thời buổi này, người đông quá, nên người chết bất ngờ cũng nhiều. Trong tiểu thuyết giờ không phải đang mốt diễn viên vừa mới vào truyện đã chết rồi, thế là, anh ta xuyên qua, anh ta trùng sinh, anh ta tá thi hoàn hồn, sống lại khỏe mạnh.

Có khi, bọn họ đều là xuyên qua ấy chứ. Mà mấy người tim ngừng đập còn có thể cứu lại hay mấy người mất trí nhớ, hẳn toàn là xuyên qua hết rồi.

18. Chương 18: Cái Đám Điều Nhân Này...

Làm việc vất vả đã lâu, bụng thì đói kêu ầm ầm, tôi mặc đợc cái quần lót đứng ngốc ở cửa phòng, nhìn đám đàn ông vọt vào, đại não đột nhiên chập cheng.

Đang nghĩ xem là đến bắt gian hay cảnh sát tra phòng đã nghe tiếng Tiết Đồng quát to: “Lão Khải, mấy tên khốn các ông đến đây quay chụp tôi làm cái gì?”

Sau đó chợt nghe một đám ồn ào: “Tiết đại ca, anh đều ở trên nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã sẩy chân xuống dưới (1), chẳng nhẽ không đáng kỉ niệm một chút sao?”

“Đúng vậy, lão Tiết, dù sao đây toàn là người quen, để họ chụp một chút anh sau khi hầu hạ trông thế nào thì cũng có sao?”

Ừm? Sao không cảm thấy giống người quen nhỉ? Tôi tỉnh lại sau cơn chập mạch, vội đóng cửa đi vào phòng.

Phòng vốn chỉ có hai chúng tôi, giờ lại thêm hơn chục ông đàn ông kì hình quái trạng, thẳng còn đang đi giày cũng nhảy luôn lên giường kéo chăn của Tiết Đồng tôi đã gặp rồi, là Lão Khải hôm ở quán bar đã cầm ngược cổ chân người ta xách lên rồi quăng tới quăng đi. Mấy tên đang chạy tới sờ loạn phần thân thể Tiết Đồng lộ ra khỏi chăn cũng giống kiểu mấy người tôi đã gặp trong bar, trong mấy tên cầm camera với DV quay chụp lia lịa kia còn có cả thằng nhãi ranh đã hại tôi thật thảm.

Kì quái, tôi sao cứ cảm thấy đây chẳng giống bắt gian hay cảnh sát tra phòng gì, ngược lại cứ giống như đám bạn ăn hại đến quậy động phòng đêm tân hôn của cô dâu chú rể ấy?

Tiết Đồng vốn đang dùng cánh tay còn chưa bị thương giữ chăn trên người lại, nhìn đến tôi liền ngậy ra một chút, sau đó ánh mắt đám người chung quanh liền tập trung cả lên người tôi.

Lão Khải từ trên giường nhảy xuống, hai tay chụp mạnh lấy bả vai tôi nói: “Người lừa, anh thật sự là đồng chí tốt, nhờ có anh mới làm cái đám khí đột chưa tiến hóa hết trong bar kia mất mặt.”

Ày? Cái gì mà khí đột? Lúc tôi đang buồn bực thì quần lót trên người cũng bị tụt xuống, sau đó lại là một loạt tiếng tanh tách. Tiết Đồng quát to một tiếng, ôm chăn từ trên giường nhảy lại, kéo tôi vào WC khóa trái lại. Một loạt tiếng gõ cửa, tiếng chửi bậy vọng vào, nói cái gì mà Tiết Đồng xấu xa, khiến bọn họ không chụp được kỉ niệm vĩ đại.

Đến tận khi chỉ còn hai chúng tôi trong WC tôi mới có cơ hội hỏi Tiết Đồng lúc trước đã xảy ra chuyện gì, Tiết Đồng ngược lại mắng tôi: “Anh không biết là ai sao còn mở cửa hả?”

“Tôi sao biết được họ là ai chứ? Tôi gọi đồ ăn, lúc sau lại thấy họ gõ cửa, cứ tưởng là thức ăn đã đem tới chứ.” Tôi thấy sao mà oan uổng.

Tiết Đồng bao tôi vào chăn, anh trần truồng vào buồng tắm chỉnh nước ấm định tắm rửa, tôi nhìn rõ một dòng chất lỏng trắng ngà từ giữa đùi anh chảy xuống, đột nhiên, mặt đỏ tai hồng. Bình thường chúng tôi đều dùng bao nên cái kiểu bắn vào trong thể này không nhiều lắm, dù có, Tiết Đồng cũng không để tôi nhìn thấy, mà hiện tại, nhìn cảnh sắc trước mặt, cái con ch* m vốn đang nghỉ ngơi của tôi lại phấn chấn lên.

Chỉnh xong nước ấm, anh gọi: “A Đình, mau lại tắm đi.”

Tôi bọc chăn ngồi trên bồn cầu, không biết phải làm sao, vừa mới làm nhiều quá rồi, giờ lại lên, Tiết Đồng sẽ cho tôi là thể nào chứ?

Tiết Đồng từ buồng tắm đi ra, ném chăn trên người tôi qua một bên, kéo tôi vào cùng tắm vòi sen. Tôi lấy tay định che đi con ch* m còn đang hưng phấn, nhưng Tiết Đồng lại như không việc gì nói: “Xem ra được hiệu vẫn chưa hết.” Nhìn bộ dạng thản nhiên của anh như vậy, tôi cũng chẳng thèm che nữa, anh còn không sợ đem hoa cúc làm việc quá độ của mình bày ra, tôi còn giả vờ thẹn thùng cái gì chứ. Nhìn cánh tay trái còn đang mang nẹp, không thể đựng nước của anh, tôi lấy vòi sen giúp anh tắm rửa, anh xoay người qua, giang chân nói: “Ồ đây cũng phải rửa giúp tôi.”

Này này... Đại ca, anh có chắc không phải đang quyến rũ tôi không đấy? Rõ ràng nhìn ch* m tôi còn đang đứng thẳng lại còn gơ hoa cúc ra muốn tôi rửa?

Tôi dùng vòi sen tráng phía sau anh một chút, dòng nước từ trên lưng anh chảy xuống, qua bụng, sau eo, e hèm, đến khi chảy tới đó bông hoa nhỏ màu đỏ sậm liền co rút lại một chút, từ bên trong phun ra chút chất lỏng trắng ngà.

A a a, đến nước này ai còn chịu được nữa, tôi cài lại vòi sen lên giá, nắm eo Tiết Đồng tiến thẳng vào trong.

Tiết Đồng kêu lên một tiếng, sau đó quay đầu lại hung tợn nói: “Ô Đình Chi, đồ khốn nhà anh, lần sau ông đây nhất định phải làm cho ông anh nở hoa.”

Xời, nếu là trước kia còn dọa được tôi nhảy dựng lên, giờ tôi đã xác định rồi, dù sao Tiết Đồng đã nói phải bạo cú tôi đến trăm lần mà đã làm thật bao giờ đâu. Huống gì, tôi giờ đã có tự giác của nam đồng chí, cũng đã xem phim có hai người đổi vị trí rồi, tuy rằng bị bạo có thể sẽ đau chút, nhưng Tiết Đồng có thể chịu được, chẳng lẽ tôi không thể? Huống gì, nghe nói đằng sau của đàn ông có tuyến tiền liệt, cọ xát nơi đó cũng sẽ thích mà.

Cho nên, nếu Tiết Đồng muốn bạo lại tôi, tôi cũng chịu. Giờ thì cứ đem anh bạo đủ đã.

Cái đám ngoài cửa vốn còn đang gõ cửa bên ngoài, đến lúc chúng tôi bắt đầu làm, Tiết Đồng cố ý kêu thật to. Chẳng bao lâu sau, bên ngoài dần an tĩnh, lúc ấy tôi cũng không chú ý, đến lúc làm xong một hiệp mới thấy thật là im lặng.

Đến lúc chúng tôi đã tắm xong thật Tiết Đồng cầm khăn tắm bảo tôi quần quanh hông cho anh, xoa xoa eo, mở cửa ra ngoài. Anh cũng chẳng ngưng ngừng gì, tôi cũng chỉ có thể lau lau khô nước một chút, quần khăn tắm ra ngoài. Trước lúc ra, tôi nhìn cái chắn bị ném trên sàn WC, bên trên còn có mấy vết chân đen đen, trong lòng nghĩ đến lúc chúng tôi trả phòng, nhân viên phục vụ liệu có tức chết hay không.

Mấy người kì hình quái trạng lúc này đã đi rồi, giờ trên sofa bên cửa sổ chỉ còn Lão Khải và thằng nhãi kia ngồi. Lão Khải đang hút thuốc, trên thảm toàn là tàn thuốc, ga giường màu trắng thì toàn là dấu chân đen sì, tôi lại một lần nữa mặc niệm cho cô nhân viên phục vụ.

Thằng nhóc kia thấy tôi ra, ra vẻ lấy lòng đi lại chỗ tôi. Nhìn thằng chó đáng ghét này, tôi bước mấy bước lại đá cho nó một đá. Mẹ, nếu không phải thằng khốn phiền phức này, tôi sao lại rơi vào tình cảnh này?

Thằng kia bị tôi đập trúng bụng, ngã lăn ra thảm. Sau đó... Nó ôm chân tôi nói: “Lại đập em nữa đi.”

Tôi đen mặt... Đây là cái loại người gì vậy, bị người ta đập một đập còn muốn bị đập cái nữa... Chẳng lẽ thằng này chính là “biến thái” người ta vẫn nói sao?

Tiết Đồng ngồi trên giường, lạnh lùng nhìn trờ hề của chúng tôi, nói: “A Đình, anh lộ hàng rồi kia.”

Lúc này tôi mới phát hiện, thằng ranh kia đang nằm trên thảm từ dưới nhìn lên phía trong khăn tắm của tôi, vừa mới tắm xong, bên trong khăn tắm quả là trống trơn, ở góc độ này của nó, đương nhiên là nhìn thấy hết sạch. Nghĩ đến đó, tôi đột nhiên thấy mặt hơi đỏ. Tình huống này cứ như biến thái trong phim Nhật rình coi dưới váy người ta ấy.

Tiết Đồng cầm quần áo ném cho tôi, bảo tôi vào WC thay. Tôi hai chân đá văng cái thằng còn đang ôm chân mình, như chạy trốn vào WC, mặc quần áo xong xuôi mới dám đi ra.

Nếu như trước kia, với đàn ông bình thường tôi cũng sẽ coi như không, khoe ch*m ra cho bọn họ đổ kị tí. Nhưng nay đã khác xưa, giờ đàn ông tôi gặp toàn những người tính hướng hơi không bình thường, tôi cũng không muốn ch*m mình tùy tiện đi vào chỗ kia của đàn ông. Đương nhiên, mặt sau của tôi cũng không thể để người khác bạo, hèm, nếu người này là Tiết Đồng, tôi có thể cân nhắc một chút.

Chính là nghĩ cũng chỉ là nghĩ thôi, tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý bị bạo đâu.

Lúc đi ra, tôi thấy Lão Khải đang giúp Tiết Đồng mặc quần áo, động tác kia, sao cứ giống như người hầu lâu năm hầu hạ đại thiếu gia mặc quần áo chiếu trong TV ấy. Đáng ghét, rõ ràng sau khi Tiết Đồng bị thương đều là tôi giúp anh thay đồ, sao thằng cha này dám cướp công việc của tôi?

Nhìn thấy tôi ra, Tiết Đồng bắt chuyện, nhưng vẫn cứ để Lão Khải giúp mình mặc đồ. Tôi đi qua đoạt lại công việc của mình, giúp Tiết Đồng mặc đồ.

Đến lúc mặc xong quần áo cho Tiết Đồng mới phản ứng lại được, tôi hình như vừa làm chuyện thật là ngốc. Bởi Lão Khải nói với thằng nhãi đứng cạnh: “Người ta phu phu với nhau tình cảm thế kia, chú mày đừng có chen vào.”

Thằng kia nói: “Đáng ghét, không phải nói Tiết Đồng là vạn năm tổng 1 sao? Sao giờ lại biến thành tiểu 0 thế này?”

Lão Khải khinh thường đáp: “Nếu chú mày có ch*m to như A Đình vậy cũng có thể trở thành tổng 1 thôi.”

Nó lại nói: “Làm 1 có gì tốt, em thì thích làm 0.”

Lão Khải thấp giọng: “Mỗi người một chí hướng, đạo này trong giới tổng 0 ngày một nhiều, hảo 1 khó cầu. Cứ như les giờ toàn là T, tiểu P xinh đẹp cũng ít đi. Có khi sau này giới gay thì toàn đàn bà, bên les lại toàn đàn ông mất.”

Ế... Đây là cái logic gì vậy? Tôi bị lời Lão Khải khiến cho hồ đồ mất rồi.

Về sau Tiết Đồng mới nói cho tôi biết: “Số 0 trong giới gay với T trong giới les là đồng chí hoàn toàn, mà số 1 trong giới gay bởi thích tiến công nên cũng có thể kết hôn với phụ nữ, sau đó xây dựng gia đình bình thường. Mà 0 lại ưa bị đàn ông tiến công mà không thể thích phụ nữ, cho dù có thể kết hôn với phụ nữ cũng sẽ vì nguyên nhân đó mà gia đình không thể duy trì. Trong giới les, những người phụ nữ lại giống đàn ông này đều cảm thấy mình là đàn ông mà đi yêu phụ nữ, nếu để họ kết hôn với đàn ông, họ sẽ thấy thật ghê tởm, cuối cùng đều gặp phiền toái.

Tôi ngày càng choáng váng, cái gì mà đàn ông trong phụ nữ, phụ nữ trong đàn ông... Theo tôi, vẫn là Tiết Đồng cái kiểu đàn ông trong đàn ông là tốt nhất.

Sau đó nữa, thức ăn gọi đã lâu rồi cuộc cũng đưa tới. Tôi định ăn lại bị Tiết Đồng với Lão Khải kéo ra ngoài, lúc ra khỏi cửa khách sạn mới biết trời đã tối đen. Xem ra tôi đã cả ngày chưa ăn gì, đói đến nỗi chẳng muốn đi nữa. Nhưng nhìn sang Tiết Đồng, anh vẫn như không việc gì, nói giỡn với Lão Khải bên cạnh.

Đến một nhà hàng gần đó, gọi một đồng hồ ăn, một âu cơm to. Tôi điên cuồng ăn như quỷ đói. Tiết Đồng tốc độ cũng không chậm hơn tôi, tuy tay trái anh không thể dùng nhưng tay phải vẫn còn dùng tốt. Gắp đồ ăn thật là nhanh, ào ào mấy cái đã đánh sạch bay.

Lão Khải với thằng ranh kia ngồi dần ra nhìn chúng tôi tiêu diệt đồng hồ ăn, bọn họ ngay đũa còn chưa đựng, khay đồ ăn mới mang lên đã gần sạch. Lão Khải mau chóng gọi phục vụ mang thực đơn tối, gọi thêm ít đồ ăn, lúc này mới tốt hơn chút.

Tiết Đồng vừa ăn vừa bảo tôi: “A Đình, chỉ cần ăn tám phần no là được rồi.”

Lúc này tôi mới nghĩ đến lúc rất đói không thể ăn quá nhiều, ngừng đũa đi uống trà. Thằng nhãi kia gắp mấy gắp thức ăn, len lén ngồi bên cạnh tôi, tôi với tên này chẳng có hảo cảm, tính không để ý đến nó, nó lại ở bên cạnh gờ ngón cái nói: “Anh Tô giỏi thật đấy, hôm qua đọ thắng hết cả mấy tên ngoại quốc.”

Ngoại quốc gì cơ? Tôi chẳng hiểu gì nhìn nó, hỏi: “Đọ cái gì?”

Nó đáp: “Đọ ch*m ấy.”

Phụt... Tôi phun hết cả miệng trà.

Sau đó từ thằng nhãi kia mới biết tối qua lúc tôi cùng Tiết Đồng đi bar uống rượu có mấy anh bạn ngoại quốc lên sàn nhảy, nhảy nhảy, có tên tóc vàng nhảy lên trên đài múa cột bắt đầu múa thoát y, quần chúng vây xem cũng chỉ xem náo nhiệt thôi. Không nghĩ tới tên kia cởi xong lại đi thủ d*m, đến lúc ch*m dựng thẳng lên rồi, thằng quỷ Âu Mĩ kia lại nói ch*m người Châu Á quá nhỏ chẳng đủ xem, chỉ đáng cho chúng làm, còn nói nếu ai ở đây ch*m to hơn hẳn sẽ để tùy người đó làm, nhưng nếu ai ch*m nhỏ hơn sẽ bị hẳn làm.

Bởi ch*m tên kia quả thực rất lớn, không ít người đều tự lượng sức mình, không dám lên so. Chỉ có mấy tên tổng 0 để được ch*m to làm mà làm bộ chạy lên muốn đọ, kết quả bị cả đám mắng mỏ. Đúng lúc này, tôi uống say thấy nóng lại bò lên đài cởi bậy, còn cầm cột xoay mấy vòng khiến mọi người được trận cười to. Nhưng đến lúc tôi cởi sạch khoe ch*m, mọi người cũng chỉ có ngạc nhiên thán phục, lúc ấy mấy tên quỷ Âu Mĩ kia hoảng sợ không ngừng kêu Thượng Đế.

Nhìn thằng nhãi kia kể thích thú như vậy, mặt tôi mau chóng đen như đáy nồi. Bất luận vì sao, khoe ch*m trước mặt mọi người vẫn là chuyện thật vô đạo đức, thật là đồi phong bại tục.

Không nghĩ tới Tô Đình Chi tôi nhiều năm tiếp nhận giáo dục tư tưởng chính trị như vậy có thể say rượu loạn tính, khoe ch*m trước mặt mọi người như vậy. Rõ ràng từ trước tới giờ không làm, giờ lại làm. Xem ra, tôi từ lúc cảm thấy mình đã biến thành gay cũng đã từ thế giới bình thường quá độ tới thế giới đồng chí không bình thường rồi.

Nhưng mà, ch*m tôi có thể đọ thắng người châu Âu như vậy, xem ra tôi quả nhiên có vốn liếng để mà kiêu ngạo mà.

Tác giả: Hôm qua nhiệt độ cao nhất chỗ tôi là 27 độ, buổi sáng ra ngoài mua đồ ăn, thấy người bán đang giết cá, liền mua cái đầu cá về tính bữa trưa nấu canh đầu cá đậu phụ. Kết quả đến trưa lại có người mời ra

ngoài ăn cơm, buổi chiều về nhà thấy nóng quá, nhìn đầu cá còn đang để trong bếp liền để lại vào tủ lạnh. Đến tối, mẹ tôi bảo: “Con cá này đầu sao mà thối vậy, có phải con mua phải cá chết không đấy?”

Tôi nghe, thấy cũng hơi thối thật, liền vứt đi.

Cuối cùng lại bị mẹ kêu lãng phí.

Aish, càng ngày càng không biết làm sao mà sống cùng với mẹ nữa.

(1) Mã thất tiền đề: Chuyện ngoài ý muốn

19. Chương 19: Cả Ngày Chẳng Có Chuyện Chó Giẻ...

Tối đó ăn uống no nê xong tôi với Tiết Đồng bắt taxi về nhà. Về đến nhà, hai người chúng tôi đều mệt muốn chết, ngã vật luôn ra giường ngủ. Đến nửa đêm, Tiết Đồng bắt đầu tiêu chảy, hơn nữa bị đến mấy ngày. Nguyên nhân? Tiết Đồng nói đều là do tôi hại. Lúc này tôi mới nghĩ, hóa ra trong truyện nói nếu để thứ kia lại trong người sẽ bị tiêu chảy là thật. Lúc tắm anh bảo tôi rửa bên trong, tôi lại cho thành anh đang quỵên rũ mình, lại làm thêm một hồi, sau đó phải ra ngoài, chúng tôi chỉ tắm vội bên ngoài liền đi ra, thành ra...

Cái này chứng minh điều gì, chính là làm người không thể lười biếng, bởi chỉ lười chút thôi hậu quả cũng thật là nghiêm trọng. Tựa như đứa trẻ thích ăn kẹo lại không thích đánh răng tương lai chắc chắn sẽ bị sâu răng, nhất định không được lười biếng với cơ thể, nếu không tương lai cũng sẽ bị chính cơ thể trả thù.

Cho nên, mấy hôm sau, tôi ngày nào cũng đều nuôi Tiết Đồng ăn uống như ở cũ. Ngày nào cũng đổi cách làm những món có lợi cho đại tràng, nhưng có như vậy, anh vẫn tiêu chảy mất mấy ngày.

Kết quả bởi Tiết Đồng bị tiêu chảy, tôi không thể đụng đến anh trong hai tuần. Lúc này, tôi khắc sâu nhận thức phiền toái lớn khi hai người đàn ông ở cùng. Đó là vạn nhất sau này lại bị tiêu chảy, táo bón hay trĩ linh tinh, lửa ấm chăn gối của tôi cũng sẽ suy giảm nghiêm trọng.

Đột nhiên, tôi nghĩ đến chuyện Tiết Đồng nói sẽ bạo tôi lúc trước. Tôi còn chưa từng thử dùng mặt sau với người đàn ông khác, mà của Tiết Đồng nói nhỏ cũng không nhỏ, nhớ lúc nào đó anh muốn đề tôi, không cần thận lại khiến tôi bị nứt hậu môn linh tinh thì phải làm sao?

Sau đó, trong hòm thuốc nhà tôi lại được bổ sung thêm một chai Mã Ứng Long. Đương nhiên, đây là chuyện về sau.

Hai ngày sau khi chuyện kia phát sinh đều là ngày nghỉ lễ, có lẽ cu Tô Nam nhà tôi có mẹ nó trông cũng không sang bên này. Nhưng đến trưa hôm thứ hai lại thấy Tô Nam khóc chạy về nhà. Thấy tôi, nó khóc ầm lên, khóc nửa ngày mới biết nguyên nhân, thì ra lúc nó đến cổng trường thì bị một phóng viên truy hỏi có biết chuyện chữa bệnh của ba nó không. Chẳng bao lâu sau, hai bạn gái nhỏ của nó cũng biết việc này, đá nó. Lúc ở trường, các học sinh còn cùng bảo ba nó là tội phạm giết trẻ con.

Tôi nhin không chửi ra miệng, cái đám kí giả đó còn đạo đức nghề nghiệp hay không? Tô Nam nhà tôi cũng đã vị thành niên đâu!

Tôi vừa an ủi Tô Nam đại trượng phu cần gì vợ, vừa bảo nó tạm thời không phải đi học nữa.

Trừ cách đó ra, tôi không nghĩ được cách nào khác nữa.

Nghe tôi bảo không phải đi học, Tô Nam quăng ngay cặp sách ra, vô cùng hăng tiết vọt nói: “Đúng vậy, con không đi học nữa, trường học thì có gì tốt!”

Còn chưa nói xong đã bị Tiết Đồng tét vào gáy. Tiết Đồng mắng: “Mày cái đồ không chí khí, không đi học thì mày làm gì? Định làm thằng lưu manh vô văn hóa hả? Nên biết, thời đại này ngay cả lưu manh cũng phải có văn hóa mới được.”

Tô Nam không dám làm càn với Tiết Đồng, chỉ có thể không cam lòng bùng đầu nói: “VẬY CHÚ MUỐN CON LÀM SAO BÂY GIỜ? GIỜ TRONG TRƯỜNG AI CŨNG BẢO BA LÀ TỘI PHẠM GIẾT NGƯỜI.”

“Ngu ngốc, mày đã gặp tên tội phạm giết người nào ở với cảnh sát chưa? Ba mày đạo đức thế nào mày còn chưa biết sao? Bình thường chỉ là miệng tiện một chút mà thôi, nào dám giết người thật chứ. Huống chi tối hôm đó không phải ba mày đi họp phụ huynh cho mày sao? Sao có thời gian mà giết người.”

Nghe Tiết Đồng nói với Tô Nam như vậy, tôi cũng không biết nên khóc hay nên cười, Tiết Đồng thật sự thấu hiểu con người tôi. Đúng thế, tôi thật sự chỉ là anh phó thường dân lắm mồm nhiều miệng thôi, bình thường mắng người ghê gớm như vậy, nhưng nếu là giết người phóng hỏa tôi vẫn là không dám, điển hình của loại người có lòng dè mà không có gan dờ dẫm.

Chiều hôm đó, Tiết Đồng đưa Tô Nam đến trường, một tay lôi tên kí giả trước cổng trường đi, nói có người trình báo ở đây có kẻ quấy rối trẻ vị thành niên, dễ dàng tạo ra ám ảnh tâm lý, khiến chúng tương lai sẽ đi vào con đường trả thù xã hội.

Sau đó Tô Nam kể lại với tôi Tiết Đồng oai phong thế nào, tôi thực chẳng biết nói gì, đây là gì với gì chứ. Tiết Đồng làm cảnh sát đã lâu, đầy miệng đều là đạo với lý.

Nhưng Tiết Đồng cũng cho tôi biết có ẩn tình khác ở đây, kí giả kia không phải phóng viên chính quy mà chỉ từ một tờ báo mạng lá cải nào đó đi kiếm chút thông tin bên lề. Anh dọa một cái, tên kia đã khai sạch, nói có người cho tiền công ty hấn, hấn đang nghĩ cách tìm ra tôi.

Báo mạng lá cải? Chính là cái loại công ty tung tin lá cải “XXX, mẹ con gọi con về nhà ăn cơm!” năm đó hay “Thần mã cũng là mây bay” năm nay sao? Là ai rảnh rỗi đi bỏ tiền để bôi nhọ tôi như vậy?

Thời buổi này, người viết báo chia làm hai loại, một là những phóng viên có đạo đức nghề nghiệp, loại kia là những kí giả chỉ thuần túy đi xào xáo lại tin tức mà thôi. Bọn họ có thể xào từ Phù Dung ra Phượng tử (1), còn khuyến mại xào ra vô số thông tin bên lề. Một vị quan chức thất thế, bọn họ có thể viết ra bài mười vạn chữ tươi đẹp. Tiểu thuyết tình yêu, chuyện xấu của một ngôi sao nữ, bọn họ có thể viết ra đa giác tình yêu mấy trăm P.

Cho nên, như vụ án chữa bệnh tôi gặp lần này chẳng phải chuyện lớn gì, nhưng chỉ cần đám kí giả tới xằng bậy một chút, tôi từ người bị liên lụy biến ngay thành tôi phạm trực tiếp giết người.

Cổ đại còn có tam nhân thành hổ, càng đừng nói đến hiện tại miệng lưỡi thế gian nấu chảy cả gang thép.

Thời buổi này chuyện liên quan đến bác sĩ đều rất căng thẳng, các diễn đàn lớn cũng đều hay đăng chuyện về bác sĩ này ở bệnh viện kia, mà kì thực nguyên nhân chủ yếu vẫn là: Bác sĩ cũng phải ăn cơm mặc đồ nuôi gia đình. Bác sĩ không phải là thần, bác sĩ cũng là người, chỉ có điều chuyên môn của chúng tôi là trị bệnh cứu người mà thôi.

Có mấy tiểu thuyết cứ thích YY một thần y chuyên trị kì nan tạp chứng, ung thư AIDS gì đều trị được hết. cũng không ngần ngại xem đó là những ai, không phải tu tiên cũng là mấy nhân vật máy tính công nghệ cao ngư X của tương lai, mà bác sĩ bình thường chúng tôi trong mấy câu chuyện như thế chỉ là nhân vật bị diễn viên chính chà đạp mà thôi.

Kì thực tất cả đều là vợ vắn, nếu tác giả viết truyện thần y kia bị bệnh, hấn ta tìm thần y trong tiểu thuyết khám cho hay là đến bệnh viện lấy số? Đùa, chúng mày thử cắm USB về hai mươi năm trước đi, xem có chỗ nào cho mày cắm không? Còn sinh vật máy tính á. Làm người thì phải thực tế, đừng chỉ nghĩ đến bị người ngoài hành tinh đánh cho ngu đầu, dù thực sự như thế, cũng là bị trời cao ném đồ xuống cho chấn thương sọ não cũng chẳng có ai đền đâu.

Những ngày sau đó, tôi ở nhà suốt ngày làm trạch nam. Tiết Đồng tay bị thương đáng ra phải nghỉ ngơi nhưng anh ngày nào cũng ra ngoài, thậm chí còn thường hay không về chỗ tôi qua đêm, đến nỗi khiến tôi thực sự nếm trải cuộc sống “Ban ngày không có việc bu*i gì, ban đêm bu*i lại không có việc gì”.

Aish, không phải cả Tiết Đồng cũng muốn vứt bỏ tôi đấy chứ? Nếu quả thực như vậy, tôi thực sự phải lên kế hoạch về quê mở phòng khám nhỏ nhỏ thôi.

Lúc không có việc gì làm, tôi lại lên mạng viết tiểu thuyết, lấy chuyện gốc, sắp xếp thêm một đồng diễn viên phụ ra cho diễn viên chính hành hạ. Kết quả bị độc giả phía dưới la mắng, nó gì mà tác giả muốn trả thù xã hội thì sao? Hành chết mấy vai phụ còn chưa tính, còn không ngừng hành vai phụ khác. Tác giả anh muốn câu thêm từ, hay là kéo thêm từ, hay là muốn câu thêm từ?

Nhìn mấy câu này, tôi thường cũng hay cho qua, nhưng cơn tức giờ lại bị mấy người này chọc tới. Mẹ, là miệng tiện chứ gì? Chúng ta tới so xem ai mới là miệng bẩn nhất?

Tôi đăng kí acc mới, bắt đầu tìm người chửi tay đôi, từ độc giả mắng tôi kia tới chỗ quảng cáo, lại tới sách của tháng, chửi hết. Dem miệng tiện của mình phát triển hết mức, thấy ai mắng người đó, nhìn cái gì mắng cái đó.

Mẹ, ông đây khó chịu cũng không cho người khác được sung sướng.

Vì thế, cái trang truyện kia đâu đâu cũng toàn tiếng mắng chửi. Tôi bị khóa nick sẽ thay nick khác, bị khóa IP thì dùng phần mềm vượt tường.

Tiết Đồng tới thấy tôi làm loạn như vậy cũng chỉ bĩu môi, chẳng biết nói gì.

Chuyện của tôi dưới sự xào xáo của truyền thông ngày càng đi theo chiều hướng càng kì quái, từ chuyện lúc đầu là tự ý rời vị trí công tác rồi đến sự cố chữa bệnh sau đó rồi thành cố ý giết người. Sau đó, tự nhiên lại truyền ra kết quả khám nghiệm tử thi, đứa bé kia chết là do nhồi máu cơ tim. Tiếp đó, chuyên gia các ngành bắt tay vào phân tích, cuối cùng chỉ ra đứa nhỏ này khả năng sẵn có bệnh tim, sự việc lần này chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.

Qua chưa đến hai ngày sau lại đưa tin bác sĩ thực tập trực ban không đủ kinh nghiệm, không quan sát cẩn thận bệnh tình của đứa bé.

Sau đó lại có mấy chuyên gia nói thời điểm tử vong đứa bé kia vẫn mặc quần áo đi nhà trẻ, suy đoán rằng có thể là do sơ suất khi chăm sóc. Có thể là do lúc ở nhà trẻ ra mồ hôi không lau khô ngay, về nhà ba mẹ cũng không quan tâm mà khiến đứa bé tử vong. Chuyên gia nào đó còn thẳng thừng tuyên bố, gia đình ngày nay cha mẹ nhìn như rất quan tâm đến con nhỏ, kì thực vẫn là hờ hững. Còn nói đến chuyện nhà trẻ hiện nay, bé nào mà phụ huynh không dứt tiền sẽ không chú ý cẩn thận, có một số nhà trẻ ham tiền, những bé không dứt tiền quần áo có ướt cũng không thay cho khiến rất nhiều bé đi nhà trẻ được ít ngày đã cảm sốt đủ kiểu.

Cuối cùng dẫn đến một hồi thảo luận sôi nổi.

Đề tài thứ nhất: “Hơn chín mươi phần trăm bệnh viện để thực tập sinh trực đêm, xin hỏi ý kiến mọi người với chuyện này như thế nào?”

Đề tài thứ hai: “Các vị thấy nhà trẻ và gia đình chăm sóc trẻ em như vậy là đã đủ hay chưa?”

Dù sao mới qua hơn nửa tháng, tôi sống cuộc sống trạch nam còn chưa đã ghiền, đột nhiên chuyện của tôi đã được sửa sai, khiến chính tôi cũng thấy ù ù cạc cạc.

Nói thế nào nhỉ, cảm giác cứ như cái vụ học sinh tiểu học bán d*m năm đó vậy. Lúc đầu cảnh sát nói có học sinh tiểu học bán d*m, hai học sinh dùng màng trinh chứng minh mình trong sạch, mọi người đều cảm thấy cảnh sát sắp vãi cả ch*m ra rồi. Sau đó, đột nhiên lại có tin cảnh sát vô tội, mẹ của mấy đứa trẻ nói chúng quả thực có bán d*m. Sau đó nữa lại lật lọng nói cảnh sát bức cung, hết thấy đều là giả. Cứ như vậy, chân tướng cứ hết cái này đến cái khác, không ai biết ngày mai còn có thêm chân tướng mới nào nữa.

Tôi ngồi chờ dẫn trên sô pha, xem một chuyên gia luật làm khách mời trong chương trình “Mổ mổ giảng đàm”, dùng giọng điệu vô cùng chuyên nghiệp nói ra suy luận của mình, MC thì cứ say mê kể lại sự kiện đang được thảo luận sôi nổi của thành phố, phát sinh hơn nửa tháng trước.

“Mọi người đã biết, thời gian trước bệnh viện XX của thành phố chúng ta xảy ra một vụ việc đau lòng, bé Tiểu XX năm tuổi ban đêm bị sốt cao rồi được cha mẹ đưa tới bệnh viện XX. Tiêm thuốc hạ sốt xong, bé cũng hạ sốt, chỉ là sau khi về nhà, bé cũng không bao giờ tỉnh lại nữa. sự việc biến chuyển bất ngờ, dưới sự trợ giúp của đồng đội nhân sĩ nhiệt tình, rốt cuộc hôm nay bức màn đã được hé mở. Chúng ta cùng nhìn lại cụ thể tình tiết sự việc.”

Sau đó chính là tất cả tin tức đã được phát sóng trước kia, bên cạnh còn có thêm phụ đề. Nhìn mấy thứ này, tôi đột nhiên thấy chút bi ai, rõ ràng diễn viên là tôi, nhưng ngoại trừ tấm ảnh chụp ở bệnh viện với tên tôi, từ đầu tới cuối tôi cũng chưa từng lên hình lần nào. Cũng không biết sao, mấy kí giả này, ngay đến

Tô Nam nhà tôi cũng chạy tới hỏi nhưng chắc ai chạy tới nhà tôi nằm vùng, cũng chẳng có ai gọi điện quấy rầy, đúng là chuyện kì quái.

Điện thoại... Giờ mới nhớ... Di động của tôi nhiều ngày như vậy cũng chưa thấy chuông, kì quái, rõ là lúc trước tôi còn gọi cho Uyển Uyển...

Tôi bảo với Tiết Đồng đang vừa ăn bò khô vừa xem máy tính bên cạnh: “Tiết Đồng, gọi thử cho tôi một cuộc?”

Tay Tiết Đồng bị thương vốn chẳng nặng lắm, hơn nữa anh lại ngại phiền nên đã bảo tôi bỏ nẹp ra, giờ tuy không thể dùng sức quá nhưng cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ cần hạn chế dùng tay trái là được. Nghe tôi nói như vậy, anh dùng tay phải lấy một miếng thịt bò nhét đầy miệng tôi, nói: “Không cần gọi, tôi sợ anh phiền nên chặn hết cuộc gọi rồi, ngoài tôi với Uyển Uyển không ai gọi được đâu.”

Tôi quay đầu hỏi anh: “Anh làm lúc nào?”

Tiết Đồng nói: “Cái tôi anh vác ch*m đi khoe ấy.”

Lúc này TV vừa lúc chiếu quảng cáo, cái loại chương trình thiếu não này không cần xem, dù sao dạo này cũng chẳng mấy quảng cáo có sáng tạo. Tôi bỏ nhào lên người Tiết Đồng kéo cổ áo anh nói: “Anh làm thế để làm gì, có biết tôi muốn mắng chửi người lắm không, người ta gọi điện đến thì tốt biết bao, tôi có thể mắng người mà còn chẳng tốn tiền điện thoại.”

“Anh cho là bên ngoài cũng cứ như trên mạng, mắng chửi người cũng không ai biết anh là ai, tôi sợ anh chửi người lại bị người ta chỉnh chết. Cái miệng này của anh á, có thể dùng tiện như vậy không hả?”

Tiết Đồng nói xong, thừa dịp tôi còn tiêu hóa mấy câu vừa rồi bèn kéo đầu tôi lại hôn một cái, chặn lấy miệng tôi, đầu lưỡi dạo quanh một vòng trong miệng tôi, cuốn lại miếng thịt bò còn trong miệng. Mẹ, rõ là vừa cho tôi, giờ lại muốn lấy lại, không có cửa đâu.

Tôi kéo tay anh, đổi thành ôm lấy cổ, chúng tôi hôn nhau ngay ở sô pha. Trong nụ hôn còn có vị thịt bò khiến tôi càng hôn càng cao hứng.

Tôi bị Tiết Đồng đặt trên sô pha, đột nhiên lạnh cả người. Nếu như trước kia, tôi còn nghĩ Tiết Đồng muốn dùng tư thế cưỡi. Nhưng sau khi đã thành đồng chí, đọc vô số tác phẩm về đồng chí, biết được trong giới đồng chí có mấy người đóng vai cố định, nhưng vẫn có một số là có thay đổi.

Tựa như Tiết Đồng, trước kia là kiểu chỉ dùng phía trước, đến khi cùng tôi mới dùng đến mặt sau. Mà tôi trước kia cũng là kiểu chỉ dùng phía trước, giờ gặp Tiết Đồng... Xong, xem ra tôi sau này sẽ ban ngày không có việc bu*ì gì, buổi tối buổi cũng chẳng có việc gì, chỉ dùng hoa cúc mà sống.

Tác giả: Gần đây mẹ tôi tối nào cũng xem một bộ phim truyền hình, có cô nào đó yêu anh nào đó, anh kia lại đi kết hôn với một cô mù. Dù sao không xem từ đầu, tôi cũng chẳng rõ lắm chuyện gì, nhưng tối qua đi qua phòng khách xem một chút, thấy có cái tiểu tam sinh con cho nam chính, nữ chính lại nói với tiểu tam cảm ơn cô đã sinh con cho chồng tôi, còn nói cô ta có thể coi đứa bé kia như con ruột của mình vậy, còn có thể làm cam kết.

Mẹ, ghét nhất là vai nữ lòng dạ hiểm độc phối với vai nữ thánh mẫu. Thánh mẫu, thánh mẫu là bị người ta hại đến hại đi suốt cũng không chết, khi nào cũng như sen trắng mịn đến mịn cả não, đêch, nhìn đến đã muốn ói.

Giờ phim truyền hình toàn dạng thối nát, nam nam nữ nữ một đa giác tình yêu, tiểu tam đấu đá với nhà chồng không dứt. Đám diễn viên lúc nào cũng tập một thì ở bên nhau, đến giữa thì bị vô số người tra tấn lên tra tấn xuống, hết mấy chục tập đến kết người xấu sẽ bị quả báo, người tốt thì kết cục tốt lành.

(1) Phù Dung và Phượng Tỷ: Hai hình tượng xấu xí vô duyên lại tưởng mình là nhất được truyền thông Trung Quốc đảo qua đảo lại, thành ra cũng rất nổi. Ngay ở Việt Nam nếu theo dõi Mương mười mấy cũng sẽ thấy xuất hiện nhân vật này =))

20. Chương 20: Đêm Nay Tính Là Cái Chuyện Éo Gì...

Tiết Đồng là đàn ông, đây là chuyện quá rõ ràng, dù là ai nhìn thấy Tiết Đồng cũng đều sẽ nói anh là đàn ông trong đàn ông. Diện mạo dương cương, mày rậm mắt to, mét tám lăm to cao ngời ngời, phong cách làm việc mạnh mẽ dứt khoát đều cho thấy anh chính là một ông anh hàng thật giá thật.

Mà một người như đàn ông như anh lại bị tôi đè ép dưới thân bốn năm trời, ngay đến tôi tự ngẫm lại còn thấy khó nói nên lời. Nhưng thế cũng không có nghĩa là giờ tôi muốn dùng thân thể để chứng minh anh là đàn ông tinh khiết đến cỡ nào.

“Tiết Đồng, anh... anh muốn làm gì?” Tôi dường như đang nói lắp, bởi động tác hiện tại của chúng tôi khiến tôi cảm thấy bất lực, cứ như cô gái nhỏ sắp bị hấp diêm.

“Làm anh.” Để giảm bớt áp lực lên cánh tay trái, anh đè cả người lên người tôi. Bình thường đều là tôi đè anh nên cũng không cảm thấy vấn đề gì về thể trọng của anh, nhưng giờ anh đè lên người mới thấy tám mươi lăm cân là nặng đến thế nào. Tuy tôi vẫn nghĩ thể trọng với đàn ông cũng không phải vấn đề gì quá quan trọng, nhưng hiện tại tôi chỉ muốn nói với Tiết Đồng: giảm béo đi.

Giữ lấy đầu tôi hôn một trận thỏa thích xong, anh hỏi: “Muốn tôi làm anh từ trước mặt hay từ phía sau đây?”

Ế... Sao tự nhiên lại chuyển đề tài tới đây? Chẳng lẽ hôm nay anh thật sự muốn bạo tôi? Tuy nửa tháng này tôi luôn muốn làm với Tiết Đồng nhưng không có nghĩa là tôi có thể chấp nhận để anh làm.

“Này, Tiết Đồng...” Hai tay tôi ấn vai Tiết Đồng, trong lòng không ngừng đấu tranh, đấu tranh, đấu tranh... Quên đi, không đấu tranh nữa, dù sao tôi cũng đã đè Tiết Đồng hơn bốn năm rồi, anh muốn đè tôi cũng là bình thường, dù sao Tiết Đồng cũng là đàn ông có ch*m hẵn hoi, đâu có thể giống như đàn bà để tôi đè cả đời được. Hơn nữa tôi có muốn đấu thì cũng tranh nổi sao? Cho dù lần này đấu tranh được thì lần sau phải làm sao đây?

Nếu tôi không phát hiện ra mình đã không làm gì được với phụ nữ, tôi còn còn thể nghĩ lại mà đá Tiết Đồng, lần nữa tìm một cô gái trở lại cuộc sống bình thường. Nhưng hiện tại thế nào chứ? Tiết Đồng bẻ cong tôi rồi tôi mới đá anh không phải sẽ lỗ to sao?

Tôi nhìn vào mắt Tiết Đồng mới nhận ra mắt anh rất đen, rất là... mê người... Ày, tôi thực ra vẫn muốn hỏi có phải anh đeo kính giãn trông không. Mắt anh rất là to, đen đen, cứ như mắt siêu sao trong TV ấy, thực không hổ với tên Đồng (đồng tử, con người) của anh. Mà hiện tại, trong mắt anh như có ngọn lửa cháy bùng, sắp đốt cháy tôi rồi.

Tiết Đồng di chuyển thất lưng, của anh ở trong quần cọ cọ với của tôi, tuy cách một lớp quần nhưng vẫn rất có cảm giác. Bởi đã nửa tháng chưa làm, vừa đụng chạm như thế cũng khiến tôi kích động.

“Từ phía sau đi...” Quên đi, tôi đầu hàng, anh muốn đè thì đè đi. Tôi nhớ lúc trước xem mấy tiểu thuyết đồng tính có nói lần đầu tiên làm từ phía sau thì dễ vào hơn, bên thụ cũng không quá đau. Hướng chi, để tôi nhìn Tiết Đồng đem ch*m đâm vào hoa cúc mình, tinh thần tôi cũng suy sụp mất.

Tiết Đồng một chân ở dưới, một chân quỳ trên sô pha cởi quần của tôi, sau đó để tôi xoay người. Tôi rất muốn nói lên giường đi, lại sợ lên giường càng không thể vận hồi, nếu anh đem tôi lật qua lật lại cả tối, hoa cúc tôi chắc chắn tàn đời, thương tích đầy người. Ở sô pha vẫn tốt hơn, sô pha hẹp khó làm, làm xong tôi còn có thể được thả.

Tôi quay đầu nhìn xung quanh, rèm phòng khách đã hạ, hẳn sẽ không bị người ta thấy. Nhưng nhìn đến TV đang chiếu bộ phim yêu hận tình thù tôi cũng muốn nôn, mẹ, tối nào thời sự xong cũng phát gì mà hoàng kim kịch trường, phim dân quốc, phim thương chiến không dứt.

Tôi xoay người nằm úp sấp trên sô pha, bảo Tiết Đồng: “Tắt TV đi, àm muốn chết.”

Tiết Đồng ừ một tiếng, tắt TV. Trước lúc tắt TV còn thấy một bác gái bi phẫn mắng Hán gian: “Thật muốn nôn cho mày đầy mặt c*t chó.”

Tắt TV xong, trước mắt một mảnh tối đen, giờ mới cảm giác được ánh sáng mờ hồ xuyên rèm cửa chiếu vào. Tiết Đồng từ phía sau kéo quần tôi xuống, khiến mông tôi lộ ra ngoài không khí lạnh như băng, tôi thì vẫn cứ nghĩ chuyện bác gái kia làm thế nào mới nôn cho người kia đầy mặt c*t chó, là bà ta ăn rồi nôn ra hay bà ta vốn thích phun c*t? Cảm giác lạnh như băng trên mông đem suy nghĩ của tôi từ chuyện bác gái với c*t chó kéo về với chuyện sắp xảy ra bây giờ.

Giờ đã tháng một, không bao lâu nữa là đến Tết, tuy chúng tôi ở bờ biển phía nam nhưng mùa đông bên này cũng khá lạnh, nhất là buổi tối, nhiệt độ cũng có thể xuống dưới mười độ. Giờ tôi mông lộ bên ngoài, đương nhiên thấy lạnh.

Giữa một mảnh tối đen, tai tôi lại đặc biệt thính, tôi nghe tiếng Tiết Đồng ở phía sau dùng một tay tự cởi quần, tiếng khóa kéo chói tai làm tôi đột nhiên hoảng hốt. Anh đè tôi xuống dưới, tôi cảm thấy có gì đó cực nóng chọc trên mông khiến hoa cúc không khỏi siết lại một chút.

Tôi không phải bạn nhỏ thuần khiết không biết gì nên rất rõ ràng kia là cái gì, cũng biết lập tức sẽ phát sinh chuyện gì. Tuy cũng đã đọc không ít tiểu thuyết bên thụ ở ngôi thứ nhất nhưng vẫn không thể tưởng tượng nổi lát nữa Tiết Đồng đâm vào hoa cúc sẽ là cảm giác thế nào.

Cảm giác đáng sợ này khiến cơ thể tôi không khỏi cứng ngắc, Tiết Đồng kéo áo tôi xuống, nhẹ nhàng liếm sau gáy. Vốn sau gáy là điểm mẫn cảm của tôi, hiện tại cứ như bị tê dại, một chút cảm giác cũng không có.

“Sao vậy? Không muốn?” Hơi thở Tiết Đồng phả vào bên tai, anh lại cắn lên tai tôi.

“Không... Chỉ là... sợ...” Đúng vậy, tôi sợ, tôi thật sợ, tôi vô cùng sợ, được chưa?

Mỗi người đều có nỗi sợ riêng, lúc trước tôi nghĩ mình không sợ trời không sợ đất, chuột gián gì cũng chưa từng thấy sợ, máu thịt xương cốt gì tôi cũng chưa từng sợ, thậm chí lần đầu tiên quan hệ với Tiết Đồng cũng chỉ thấy mùi vị làm cùng đàn ông cũng không tồi mà thôi.

Nhưng giờ... Cái kia nóng rực của Tiết Đồng đang trượt lên trượt xuống ở đùi trong, giống như sắp đem lưỡi dao sắc bén chọc thủng tôi. Loại cảm giác này, thực sự rất đáng sợ.

Tay trái anh nắm nhẹ lấy mông tôi, sau đó đổi thành vỗ lên.

“Này, anh thả lỏng một chút, nếu không lát nữa cả hai đều phải chịu khổ đấy.”

Thả lỏng, nói thì dễ, làm cũng chẳng dễ đâu. Tôi nghĩ phải hít sâu mấy cái để bình tĩnh lại, lại phát hiện dưới tình huống này căn bản không thể thở được, loại cảm giác sắp bị chinh phục này, thực rất khó chịu.

Tiết Đồng ở phía sau tôi thở dài, quay đầu tôi lại hôn. Cổ đau quá, rõ là xem phim cũng có cái kiểu này, người trên phim thấy cũng rất là hưởng thụ nhưng lúc chúng tôi làm thế này, tôi cứ cảm thấy như đang bị Tiết Đồng dùng kĩ thuật treo cổ bẻ gãy xương cổ vậy.

Kì quái? Anh đã đâm được vào rồi à? Sao tôi không thấy đau nhỉ, rõ là hoa cúc của tôi còn chưa có kinh nghiệm bị tiến vào, theo như tiểu thuyết hẳn là cảm giác cũng không khác lắm phụ nữ khi lần đầu tiên bị xé rách cái màng kia chứ. Nhưng sao lúc này chẳng có cảm giác gì cả, chỉ cảm thấy nơi đó bị động tác ma sát của anh làm cho có chút nóng thôi.

Hay là... Hoa cúc phía sau tôi kì thật cũng có quan hệ với ch*m phía trước, bởi ch*m Tiết Đồng không to bằng ch*m tôi, cho nên... hoa cúc của tôi cũng to hơn so với ch*m anh, tôi mới không có cảm giác gì?

“Đinh, kẹp chặt chân một chút.”

Ế, kẹp chặt chân, không phải bình thường là anh phải bảo tôi tách chân ra sao? Lúc này tôi mới phản ứng lại được, ch*m Tiết Đồng thì ra chưa có vào, anh chỉ đem vật kia kẹp giữa hai chân tôi mà thôi.

Tôi còn bảo, làm sao anh đi vào mà tôi chẳng cảm giác gì, thì ra anh còn chưa có vào. Dọa tôi sợ quá đi, tôi còn tưởng hoa cúc mình lớn lắm cơ.

Động tác của anh càng lúc càng nhanh, tay anh vén áo tôi lên từ phía sau, sau đó... tôi cảm thấy có gì nóng nóng phun lên lưng.

Sau đó nữa, chúng tôi cùng đi tắm, tôi lúc này mới phát hiện, người này đã bắn hết ra quần áo phía sau tôi rồi. Nhưng còn may, hoa cúc của tôi vẫn bảo toàn.

Đến khi cùng nằm ngủ trên giường, tôi hỏi Tiết Đồng: “Lúc này tôi còn tưởng anh thực sự muốn đè tôi chứ, sao cuối cùng lại không đè?”

Tiết Đồng tựa ở đầu giường hút thuốc, nửa người trên rắn chắc lộ cả ra ngoài chăn. Nhìn anh như vậy, tôi mừng là trước lúc đi tắm đã mở sưỡi, bằng không anh như vậy chắc chắn sẽ bị cảm.

Nhưng nói thật ra, Tiết Đồng như vậy quá là đẹp, lần đầu tiên tôi phát hiện ra anh thực sự rất tuấn tú. Không phải đẹp kiểu thư sinh chảy nước như trong TV mà là kiểu đẹp già dặn nam tính đầy mùi đàn ông ấy.

Mắt này, tóc này, mũi này, ngực này, ngón tay này... Tôi thật sự bị người đàn ông này làm cho chết mê rồi, tim đập cứ như thiếu niên thưở tình đầu, như thấy được nữ thần trong lòng lúc còn trẻ ấy.

Tiết Đồng quay sang, dùng đôi mắt đen như mực kia nhìn tôi, thật bình thản nói: “Tôi thực sự thích anh, mong anh có thể hoàn toàn tiếp nhận tất cả mọi điều về tôi. Nhưng giờ chưa phải lúc, tôi sẽ đợi tới khi anh tự nguyện hiến thân mới thôi.”

Không biết vì sao, đối diện với Tiết Đồng như vậy, mặt tôi vậy mà lại đỏ lên. Tôi vậy mà làm với Tiết Đồng mấy năm trời mới phát hiện tôi yêu người đàn ông này, thậm chí vô cùng vui mừng cảm thấy được người đàn ông này thích là một chuyện thật hạnh phúc.

Trên thế giới này còn gì hạnh phúc hơn chuyện hai người cùng yêu thương, chấp nhận nhau chứ?

Mẹ, ch*m của tôi quả thực không thức thời, lúc tôi đang trong ngọt ngào tình yêu thì nó lại đúng lúc này dùng cách đội chăn lên để chứng minh tồn tại của mình. Xem ra, đàn ông quả là đều dùng nửa người dưới để suy nghĩ.

Tiết Đồng nhìn phần chăn nhô lên kia, dập thuốc vào gạt tàn trên tủ đầu giường, cười bảo: “Lần trước không phải anh muốn thử dùng mấy loại kích thích chút sao?”

Gì? Lần trước? Chẳng lẽ lần trước ở khách sạn, lúc tôi phàn nàn vì không có cơ hội dùng đến mấy thứ không hợp số đo kia bị anh nghe thấy sao?

Chỉ thấy Tiết Đồng từ tủ đầu giường lấy ra mấy thứ đồ, khiến tôi chắc chắn đúng là như vậy. Trời ạ, mấy kiểu mũ kì hình quái trạng vừa số đo của tôi cũng có. Mấy thứ này tôi mới chỉ nhìn thấy ở cửa hàng trên mạng, vậy mà giờ Tiết Đồng cầm cả đồng.

Đột nhiên tôi nghĩ đến cái màu đen với cái Mickey kia, còn may Tiết Đồng không sinh em bé, bằng không, liệu có thể sinh ra đứa bé kì quái hay không.

Tôi nhào qua hung hăng hôn Tiết Đồng, tuy miệng anh vẫn còn mùi khói nhưng tôi vẫn cảm thấy thật ngọt ngào.

Anh nắm lấy ch*m tôi nói: “Cái của nợ này của anh, vừa này tôi muốn đè thì bất động như con cá chết. Giờ lại hoạt bát hiếu động vậy?”

Tôi đáp: “Trạng thái bị động với trạng thái chủ động nó khác nhau chứ.”

Hai điểm nhỏ trước ngực anh bị tôi chằm chằm cắn, anh cũng bị tôi khơi lửa, đẩy mạnh tôi xuống dưới. Tuy giờ vẫn ở phía dưới nhưng tôi biết Tiết Đồng muốn làm gì nên hoàn toàn không hoảng sợ như lúc trước, chỉ là vô cùng hưng phấn chờ đợi Tiết Đồng giúp tôi cắn.

“Tiết Đồng...” Anh cười trên người tôi hoạt động, tôi thì ngẩng đầu cắn điểm nhỏ trên ngực anh, giọng có chút khàn kêu tên anh.

“Ngậm miệng lại, chỉ dùng để làm là được rồi.” Tiết Đồng vừa di chuyển eo, vừa phải tự thủ d*m, làm gì còn thời gian mà để ý đến tôi.

“Tiết Đồng... Mũ này sao còn có thể rung á?”

“Ừm, mạnh... Lại sang trái chút... Chính là chỗ đó... A...”

Tối hôm đó tôi bị Tiết Đồng đè phía dưới nửa ngày, còn cứ chỉ huy tôi phải chọc này chọc kia, còn may tôi ra sức phản công, rốt cuộc cũng đè anh xuống lại phía dưới mà đâm đủ.

Lúc đó cũng không dùng hết mũ, dù sao tôi cũng không phải kim thương bắt đảo khách trong truyền thuyết, nhưng mũ tốt có thể để dùng dần mà.

Tiết Đồng đúng là đàn ông, dù đến lúc bị tôi đâm cho kêu liên tục, hai chân vòng qua cổ tôi vẫn cứ thấy đàn ông, nhưng sao tôi lại thấy Tiết Đồng như vậy cũng gọi cảm quá đi? Xem ra, đàn ông chỉ cần trở thành đồng chí, cách nhìn đàn ông cũng đã khác đi rồi.

Tác giả: Hôm nay thấy giới thiệu một MJ Trung Quốc, cảm giác... kiểu khó nói nên lời.

Từ sau khi MJ mất đi, người Trung Quốc học cách nhảy của ông ấy không được một vạn cũng có tám nghìn.

Chỉ là, thế giới này vĩnh viễn cũng chỉ có một MJ.

Bắt chước người khác, có lẽ là chuyện đầu tiên mà người ta thường làm khi mộng tưởng, nhưng tới cuối cùng, chỉ có điều của chính mình mới có thể khiến người khác nhớ tới.

21. Chương 21: Làm Điều Nhân Có Gì Không Tốt...

Sau chuyện xử án sai, tôi bắt đầu mở máy, chẳng bao lâu sau liền nhận được một đồng cuộc gọi.

Nếu cứ theo thói quen trước đây, tôi hẳn sẽ chẳng màng đối phương là ai lập tức mắng chết người. Nhưng sau khi được Tiết Đồng giáo dục, tôi cũng sửa được thói miệng bần một chút, bớt chuyện nói hai câu không được là bắt đầu chửi rồi.

Cuộc này thì không, là giáo viên chủ nhiệm của Tô Nam, người kia giải thích với tôi, nói lúc trước công tác bảo hộ cho con em không tốt mới khiến mấy người ở cửa trường học tung tin, khiến Tô Nam nhà tôi bị ảnh hưởng. Mong tôi bỏ quá cho, về sau trường sẽ làm thật tốt công tác bảo hộ cho học sinh.

Ừ ừ mấy tiếng như đã nhận lời xin lỗi rồi gác máy, tôi bĩu môi, cắt điện thoại vào túi rồi đi vào bếp chiến đấu với đồng thức ăn.

Mẹ nó chứ, xin lỗi thì ích gì, xin lỗi là xong thì cần cảnh sát làm gì? Lời này thật không sai. Tên quản lý trường này đúng là Chư Cát Lượng, xử lý vụ việc chẳng khác gì heo. Học sinh trong trường buổi trưa bị người ta quấy rầy trước cổng, bọn họ mặc kệ, còn để lời đồn lan truyền giữa các học sinh. Đến tận chiều khi Tiết Đồng đi bắt tên kia bọn họ mới phản ứng: A, học sinh của chúng ta bị người ta làm hại kia.

Đm, cũng giống như cái chuyện chém người trong nhà trẻ kia, một tên đi vào chém, bọn họ không cảnh giác, hai tên vào chém họ mới bắt đầu cảnh giác: A, chém người kia. Nhưng mà không sao, tin đưa đứa bé bị chém cũng chưa chết, chỉ bị thương nặng thôi, thật đúng là một xã hội hài hòa mà.

Lần nào cũng lặp đi lặp lại vậy, xin lỗi rồi đủ kiểu, quả thực cứ thuận tiện như nhổ dờm. So với chuyện để họ cứ phun dờm vào tai, không bằng để cho nó nghẹn trở về họng luôn đi.

Aish, tháng này đã qua quá nửa, Tô Nam mấy hôm nữa cũng bắt đầu nghỉ đông.

Thằng ranh này, từ nhỏ đến giờ cứ thích sang bên tôi, đòi tôi làm đồ ăn. Sắp đến Tết rồi, không chuẩn bị chút đồ Tết không được.

Tôi đang làm rượu nếp, dân gian vẫn gọi là rượu nếp than ấy. Làm xong có thể để thật lâu, ra giềng rượu chín, ăn với bánh trôi là tuyệt nhất.

Cái cô Uyển Uyển này cũng không phải không biết nấu nướng, cô ấy chỉ lười thôi, đã lười còn thích ăn ngon. Luôn thích ăn rượu nếp than, cho nên mỗi lần làm xong tôi đều phải cầm sang cho một nửa, nếu không cô ấy cũng sẽ tự truy sát tới đòi.

Men rượu là của mẹ tôi gửi dưới quê lên, trong thùng còn có mấy chục cân thịt khô với Lạp xưởng bà tự làm. Bà còn đặc biệt gọi điện bảo sắp đến Tết, bà gửi ít thịt khô cho tôi với Uyển Uyển ăn Tết. Kì thực tôi làm bác sĩ cũng biết ăn thịt khô không tốt, nhưng tấm lòng cha mẹ thật đáng quý, nếu là của họ làm, hại thế nào cũng muốn ăn hết.

Bình thường Tết tôi cũng không hay về quê, bởi thời tiết phương Bắc lạnh, cũng vì xuân vận nữa.

Có câu: Động vật trên Thế giới có hai đợt di chuyển lớn, một là động vật ở Châu Phi, hai là xuân vận ở Trung Quốc.

Tôi nhớ trên mạng, từ điển viết: “Xuân vận được coi là đợt di chuyển có chu kì của con người có quy mô lớn nhất trong lịch sử nhân loại. Trong khoảng 40 ngày, có hơn hai mươi triệu lượt người di chuyển, chiếm một phần ba dân cư thế giới”. Tuy chẳng biết con số hai mươi triệu lấy ở đâu ra nhưng xuân vận hàng năm quả thực đều có thanh thế lớn.

Cho nên Tết mấy năm gần đây, tôi đều chẳng về quê. Dù lúc đầu ba mẹ tôi không hiểu cho, có năm còn kiên quyết bắt tôi về, thành ra bộ dạng chật vật khi về tới nơi của tôi dọa cho hai cụ khiếp vía, sau đó cũng không bao giờ nói chuyện muốn tôi về Tết nữa. Vậy nhưng hằng năm kỳ nghỉ tháng bảy tháng tám nào tôi cũng đem Tô Nam về, hai cụ cũng bớt cô đơn.

Ầy, tôi nghĩ hơi xa rồi, giờ đang làm rượu nếp than cơ mà. Tôi đang chưng gạo nếp, lát chưng xong phải có người hỗ trợ mới được. Không thì lúc đó hai tay dính đầy gạo nếp, muốn rải men rượu cũng không tiện, chỉ có thể kêu Tiết Đồng thôi.

Tiếc thay, Tiết Đồng lại không ở nhà.

Dù sao đây cũng là nhà của tôi, chẳng phải nhà anh, dù anh hay tới qua đêm, có khi mấy ngày không đi. Trong tủ có quần áo của anh, tủ giày có giày của anh, nhà tắm có bàn chải, khăn rửa mặt, dao cạo râu của anh... Chúng tôi như vậy coi như là nửa ở chung rồi.

Bốn năm nay anh đã hoàn toàn xâm lấn tới từng góc cuộc sống của tôi, mà tôi, chỉ biết anh là một cảnh sát, trừ lần đó ra cũng chỉ biết anh rất thân thuộc với người trong quán bar kia.

Không phải anh không muốn cho tôi biết, mà là trước đây tôi chỉ nghĩ quan hệ với anh cũng chỉ là bạn giường mà thôi, giờ nghĩ đến, quan hệ của tôi với Tiết Đồng, hẳn nên gọi là “người tình đồng tính” chứ.

Ầy, kêu thế này quai quái.

“Ba, con đã về! Con được nghỉ đông rồi!” Cánh cửa phòng khách bị đá văng, Tô Nam trên lưng còn đeo cặp sách, chạy thẳng vào bếp. Nhìn thấy tôi đang chưng gạo nếp vội nói ngay: “Ba, con muốn ăn cơm nếp ngọt.”

Tôi nguyền nó một cái, bắt nó phải cất cặp rửa tay đã. Năm nào tôi cũng làm rượu nếp than mấy lần, Tô Nam đã quen ăn cơm nếp ngọt nên lập tức chạy đi. Nhưng lại có thêm ông Tiết Đồng tò mò thò đầu vào nói: “Tôi cũng muốn ăn cơm nếp ngọt này.”

Tôi nói: “Anh là trẻ con hả?”

Anh trả lời như không: “Không phải anh cũng thích ăn hay sao?”

“...” Cái người này... Còn may tôi biết ai cũng thích ăn nên lần nào cũng chưng dư ra chút gạo, nếu không chúng tôi ăn xong cũng không đủ làm rượu nữa.

Thấy cơm chưng đã chín, tôi tắt bếp, xúc một ít cơm nếp, trộn với đường, lại bỏ thêm chút phụ gia rồi mang qua cho hai chú cháu ăn. Sau đó tôi lại vào xúc nốt chỗ nếp còn lại thả vào nước cho nguội, đến lúc tôi ra ngoài, trừ cái bát để phần cho tôi, hai người đã xử xong cả rồi.

Một buổi sáng mùa đông, ba người chúng tôi ngồi trong phòng khách, ăn cơm nếp ngọt, ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ chiếu vào, tâm trạng thật là tốt.

Tô Nam nói bắt đầu từ mai chúng nó sẽ nghỉ đông, đến lúc đó, ngày nào nó cũng sẽ ở đây, để được tôi cho ăn ngon.

Không chỉ có nó, Tết năm nào Uyển Uyển cũng chạy tới ăn chực. Lúc mới quen, Tiết Đồng cũng tới ăn chực mấy lần, tôi biết anh trở về cô độc một mình cũng không vui nên mới để anh ở lại, thành ra, sau Tết anh ta liền ở lại luôn chẳng thèm đi nữa.

Chúng tôi bảo với mấy người hàng xóm hay đưa chuyện chúng tôi là anh em họ, chẳng ai nghi ngờ gì cả. Dù sao chúng tôi hai ông đàn ông, ngoại trừ quan hệ họ hàng thì còn có thể là gì chứ.

Tiết Đổng bảo đồng chí ở Trung Quốc điểm lợi nhất là việc không come out cũng có thể lớn mật ở chung, nếu như ở nước ngoài, hai người cùng giới đi quá gần là người ta hiểu rõ nói: “A, đây là đôi đồng tính đây.”

Mà Trung Quốc thì sao? Phụ nữ ở bên ngoài tay trong tay, gọi người kia là em yêu, cùng đi WC, mọi người cũng sẽ nói: “Cô này với bạn quan hệ thật tốt.” Đàn ông cùng đi ăn cơm, cùng đi uống rượu, kề vai sát cánh, mọi người sẽ bảo: “Hai anh bạn này thật là thân thiết.” Dù hai ông đàn ông đi khách sạn thuê phòng, mọi người cũng sẽ nói: “Thật là tiết kiệm.”

Khó trách được nghe nói, người nước ngoài đến Trung Quốc xong liền phát biểu: “Ai bảo Trung Quốc không cởi mở, Trung Quốc đầy đường đều là đồng tính luyến ái đó.”

Tiết Đổng bảo đơn vị phát cho phiếu mua sắm hai ngàn đồng ở siêu thị, buổi chiều đi mua hàng Tết đi, khiến Tô Nam thích phát điên.

Không biết từ lúc nào, rất nhiều đơn vị thích phát phiếu mua sắm vào dịp Tết, Tiết Đổng chính là biên chế trong đơn vị nhà nước tiêu chuẩn, phát cái gì cũng đều rất nghiêm chỉnh. Dù sao đơn vị nhà nước với đơn vị tư nhân cũng không giống nhau được, phải nói thế này, một cái BOSS phía sau chính là quốc gia, cái kia BOSS chỉ là tư nhân, tư nhân tiền có nhiều thế nào cũng không thể bằng tiền của công được.

Vốn tôi cũng có thể được phát đồ, nhưng tình trạng của tôi bây giờ còn không biết có phải thất nghiệp rồi hay không, bệnh viện không gọi cho tôi, tôi cũng thất vọng với bệnh viện này rồi, bọn họ sau này có bảo tôi quay lại tôi cũng không thêm.

Người ta lúc buồn bực là cứ thích đi tiêu tiền, vừa hay Tiết Đổng có phiếu mua sắm cho chúng tôi đi tiêu, sao mà không đi? Mua hàng Tết chính là truyền thống tốt đẹp của người Trung Quốc mà.

Buổi chiều, tôi, Tiết Đổng với Tô Nam cùng lái xe đi siêu thị có phiếu mua sắm kia, tuy mua đồ có thể gửi xe miễn phí nhưng muốn tìm được chỗ đậu xe cũng thật phiền, bọn họ xuống xe nửa ngày tôi mới tìm được chỗ đậu ở tầng hầm ba. Đến lúc tôi lên bọn họ đã đi vòng vòng được lâu rồi, thấy tôi đến liền đưa ngay xe cho tôi đẩy.

Hai người đi phía trước, tôi đẩy xe phía sau. Xe đẩy ở siêu thị nổi tiếng khó đẩy, Tô Nam còn nhỏ, tay Tiết Đổng lại bị thương, tôi không đẩy thì để ai đẩy đây.

Tết năm nào siêu thị cũng ăn nên làm ra trông thấy, chỗ nào cũng đầy các loại đồ ăn vặt hàng Tết. Tô Nam nói muốn ăn gì Tiết Đổng cũng cho nó tùy ý lấy, tôi tới nhìn, nhìn đến cái gì cũng ném vào xe, kết quả chẳng bao lâu ba chúng tôi đã đập đống đồ đầy tràn cái xe. Dù sao xe ai cũng đầy, có gì mà ngại đâu.

Có lúc tôi cũng thấy kì, nếu đơn vị phát hai ngàn tiền mặt cho mọi người mua đồ, có lẽ cũng chỉ mua gần một ngàn là ngừng, nhưng là hai ngàn bằng phiếu thì khác, ai cũng cảm thấy nếu dùng không hết sẽ lãng phí nên sẽ dùng sạch tiền trong phiếu, cứ như tiền trong phiếu không phải là tiền ấy.

Mua xong một đồng đồ đi thang máy xuống bãi đỗ xe, để lại một ít đồ ăn vặt, còn lại ném hết vào cốp, chúng tôi tính về nhà sẽ làm một bữa tiệc lớn. Nhưng dạo này, bãi đỗ xe ngầm nó cứ như mê cung, chỗ đậu nào cũng nhỏ xíu xiu, chỉ lệch một chút là sẽ quệt vào xe khác. Còn may chỗ tôi đậu ở trong góc ngách nên không mắc phiền toái quệt phải xe khác, nhưng đồng thời, đi vào thì dễ mà lái ra thì khó.

Còn may tôi cũng coi như lão làng lái xe đã nhiều năm, chậm rãi lùi, tôi đánh lái, thấy đầu xe đã sát tường, tôi giảm phanh, tính lùi ra sau một chút là ra được, nhưng đúng lúc này mũi lại ngứa, tôi đánh cái hất xi.

Kết quả... Phanh lỏng ra một chút, xe lao về trước, đụng vào tường.

Mẹ, là ai nghĩ đến tôi vậy chứ? Sao sớm không nghĩ, muộn không nghĩ, hại tôi

đụng xe, tuy chỉ có chút thôi, nhưng vẫn là tổn thương tự tôn đó.

Từ bãi đỗ đi ra đi thẳng quẹo trái, qua cầu vượt là đi thẳng quẹo phải nữa là về đến nhà. Quảng đường vốn thẳng tắp, chỉ khoảng ba cây số là cùng, giờ lại... kẹt xe.

Aish, thời buổi này, anh không muốn chen chúc thì mua xe, không muốn kẹt xe thì đi tàu ngầm, muốn tiết kiệm thì đi xe bus. Nhưng xe bus cứ đi một tí lại dừng, còn nhiều loạn nữa, tàu ngầm thì chen lên chen xuống, xe riêng thì xăng dầu đắt lại còn bị tắc đường, kiểu gì cũng có chỗ không vừa ý. Nghĩ muốn đi thẳng tấp cái tới nơi? Mặc quần lót ra ngoài mà bay về đi.

Lúc kẹt xe, cứ đi chút lại phải dừng, Tiết Đồng với Tô Nam ngồi phía sau vui vẻ ăn chơi, tôi lại phải chuyên tâm lái xe. Còn may Tiết Đồng cũng hay đem đồ ăn nhét vào miệng tôi mới không khiến tôi tức chết.

Đã hơn mười phút mà xe mới đi được mấy chục mét, Tô Nam nói: “Con muốn đi tè.”

Tôi nhìn tình hình bên ngoài, không yên lòng nói: “Tè vào chai nước con vừa uống xong đi.”

Tô Nam bất mãn nói: “Ba ghê quá, con năm nay đã lớp một rồi, làm sao có thể để lộ kê kê trước mặt mọi người được?”

Tiết Đồng ở một bên nói mát: “Ba cháu đã ba mươi ba tuổi rồi, trước đây không lâu còn lộ ch*m trước mặt mọi người cơ mà.”

Tôi quay đầu, hung tợn kêu Tiết Đồng: “Câm miệng!”

Sau đó bảo Tô Nam: “Gần đây có tiệm McDonald, để chú Tiết đưa con vào đó tè đi.”

Vậy nên, Tiết Đồng mở cửa xe, đem Tô Nam tiêu sái vào McDonald đi tè nhờ.

Tuy tôi ủng hộ hàng nội nhưng vẫn phải thừa nhận, McDonald và KFC là những nhà vệ sinh công cộng tốt nhất Trung Quốc, chẳng những miễn phí còn sạch sẽ, thậm chí còn cung cấp cả giấy vệ sinh.

Họ đi rồi, tôi nhàm chán nhìn phía trước, cũng chẳng biết lúc nào đường mới thông. Bi kịch lớn nhất với người lái xe là, người khác có thể xuống xe đi bộ, nhưng lái xe thì không. Giống như cái phim nát trong ti vi, nam chính theo nữ chính mà bỏ xe đẩy chạy, hậu quả là tắc đường, xe bị kéo đi.

Lúc này, điện thoại reo, người gọi là chủ nhiệm bệnh viện trước kia, ông ta hết lời khen ngợi chuyện tôi trước đây làm ở viện tốt thế nào, rồi hỏi tôi có muốn trở lại làm nữa không. Tôi ừ ừ mấy tiếng nói phải suy nghĩ đã.

Gác máy, đột nhiên cảm thấy xã hội này thật con mẹ nó hiện thực quá, rõ ràng tôi rất muốn nói: “Cút con mẹ mày đi, ông đây không muốn đi làm ở bệnh viện chúng mày nữa.” Nhưng mà... nói thế nào tôi cũng đã làm ở đó lâu như vậy, giờ trở về, tốt xấu cũng sẽ được phát tiền tiêu Tết với thưởng cuối năm chứ?

Đợi Tiết Đồng với Tô Nam về, Tô Nam đang cầm một cái kem nhỏ liếm, mà xe tôi so với lúc họ rời đi mới dịch được có mấy mét. Thấy Tô Nam ăn kem, tôi bảo Tiết Đồng: “Lạnh vậy anh còn mua kem cho nó?”

Tô Nam khinh thường nhìn tôi: “Ba, ba không thấy quảng cáo: “Đưa trẻ em tới McDonald miễn phí ăn kem ngọt mê người” sao?”

Được rồi, tôi không thấy, tôi lạc hậu rồi, giờ đi WC mà cũng được kem ngọt miễn phí, McDonald quả nhiên là nhà vệ sinh công cộng tốt nhất Trung Quốc.

Tác giả: Người hạnh phúc đều tự hưởng hạnh phúc của mình, người bất hạnh thì chẳng ai muốn nhìn tới.

Trên một diễn đàn săn tìm bí ẩn thấy có người đăng topic như vậy, đăng lên để mọi người tự đi tìm.

(Thấy có người đã đi search câu trên, giờ topic này không còn nữa đâu.)

Kết quả... Tôi từ trang web chính thức của Chính phủ kia thấy được một mặt tối tăm của Thế giới này.

Kia hàng loạt những người vô danh, đứa trẻ vô danh bị vứt bỏ, bị dị dạng... Kia các loại hình thức, địa điểm tử vong.

Những đứa trẻ mới sinh còn chưa nhận thức được Thế giới này, chúng đều đã chết.

Nhìn hình chụp những đứa trẻ kia, lòng không nhịn được đau xót.

Trên Thế giới này, còn có những chuyện còn tàn nhẫn hơn cả săn tìm bí ẩn, chính là hiện thực.

22. Chương 22: Mấy Chỗ Khốn Nạn Chẳng Muốn Nán Lại...

Khi tôi trở lại bệnh viện, chủ nhiệm cùng với đám đồng sự trước kia đều ở công nhiệt liệt hoan nghênh, thậm chí ngài viện trưởng bình thường thần long thấy đầu không thấy đuôi cũng ra bắt tay, thái độ vô cùng thân mật tỏ vẻ chuyện trước đây thật sự đã khiến tôi oan ức, nhưng giờ thì tốt rồi, sau cơn mưa trời lại sáng.

Quái, câu này hình như cũng nghe Tô Nam nhà tôi nói mà, chẳng nhẽ năng lực biểu đạt ngôn ngữ của viện trưởng đây cũng cùng cấp bậc với Tô Nam nhà tôi sao?

Viện trưởng cười cứ như phật Di Lặc, làm trò trước mặt mọi người đưa cho tôi một cái phong bì, lúc tôi còn chưa hiểu ra sao đã dùng âm lượng ai cũng phải nghe được lớn tiếng nói: “Bác sĩ Tô, chuyện lúc trước đã tổn hại đến danh dự của anh, để tỏ lòng xin lỗi, tôi thay mặt phía bệnh viện tặng anh chi phiếu năm vạn đồng xem như phí bồi thường tổn thất tinh thần cho anh lần này.”

Viện trưởng thật chẳng ra sao, thật sự muốn cho tiền thì cứ lẳng lẽ mà cho là được rồi, sao phải làm trò cho trước mặt mọi người. Việc này khiến mọi người ai cũng ngẩn tò te, vừa nhìn đã biết đúng là cái trò làm màu điển hình trong giới quan quyền.

Đạo này, chuyện màu mè thế này không đâu không có. Tôi lấy ví dụ phổ biến nhất ra nhé, nếu là hoạt động bảo vệ môi trường, đám lãnh đạo lúc đến mặc áo của công nhân vệ sinh, cầm chổi ra bộ quét rác, quay chụp xong cái là cởi luôn ngồi xe đi ngay. Người nổi tiếng lúc muốn quyền tiền là phải làm chi phiếu thật to đưa người ta, nhất thiết phải để phóng viên chụp được số tiền trên chi phiếu (thật ra có bao nhiêu tiền cũng không thể kiểm chứng được). Cái khiến tôi nhớ nhất phải kể đến một lần tôi xem báo thấy có cô chuyển giới nào bên Hàn Quốc quyền tiền cho đứa bé bất hạnh nào đó, cô nói: Đứa bé này đáng thương như vậy không giúp đỡ sao được. Vì thế, cô quyền... năm ngàn đồng.

Thế nên, so với đứa bé bất hạnh kia, tôi mới nửa tháng không đi làm đã được năm vạn đồng, thật là may mắn làm sao.

Trở lại phòng khám trước kia, tôi đột nhiên thấy xúc động vô ngần, rõ ràng nửa tháng vừa qua đã nghĩ tới vô số cái có thể, nhưng rồi lúc quay về đây, tôi trừ thấy xúc động ra thì chẳng nghĩ được gì hơn.

Vào văn phòng đã lâu không đặt chân tới, lập tức có đồng nghiệp qua thăm, tất cả đều an ủi, ai cũng biết trong sự kiện lần này tôi là con cừu thể mạng. Nhưng còn cách nào nữa? Xã hội này vốn là như thế, tiến bộ nữa thì vẫn luôn tồn tại án oan. So với cái người giết vợ bị ngồi tù, mười một năm sau người vợ trở về mới phát hiện hóa ra là án oan, tôi vẫn có thể coi là người vô cùng may mắn rồi.

Không thấy thằng ranh kia ở bệnh viện, xem ra là bị đuổi rồi, kỳ thật thằng này cũng là thằng xui xẻo, thậm chí còn xui xẻo hơn cả tôi. Tôi dù sao cũng là bác sĩ chính thức, bị liên lụy là chuyện đã nằm trong dự tính. Nó lại không phải, bác sĩ thực tập bình thường nếu trong quá trình khám chữa xảy ra vấn đề đều thành vật hi sinh. Giống như TV hay đưa tin có nhân viên công vụ hay quản lý đô thị đánh người, chưa cần biết gì hết, chỉ biết chắc những người đánh người trên đều là nhân viên tạm thời, lãnh đạo không biết gì hết.

Nhưng theo biểu hiện lúc trước, thằng nhóc này hẳn cũng là loại trong nhà sẵn tiền, cho nên tương lai nó cũng chẳng cần tôi quan tâm, dù sao cậu ấm như nó hẳn sẽ không chết đói đâu.

Họp xong, chủ nhiệm qua mang tiền lương lúc trước cùng với thưởng Tết cuối năm và vân vân vũ vũ tới đưa, tôi giàu to. Đương nhiên, thẻ mua sắm Tết đơn vị nào cũng phát là không thể thiếu được. Nhìn đến siêu thị trên thẻ mua sắm, tôi có chút khinh bỉ.

Bởi siêu thị kia luôn bán đắt hơn các siêu thị khác không ít, một thứ đồ mua ở siêu thị khác có thể mất một trăm nhưng ở đây phải mất hơn trăm mới mua được. Nhưng còn cách nào đâu, tất cả đều là trò cầu kết của mấy công ty, dân đen chúng ta không chấp nhận cũng không được. Giống như đặt báo ở văn phòng ấy, đơn vị đặt báo có thể được ưu tiên đăng quảng cáo ở chính báo đó. Mấy quy tắc ngầm đó, lòng dân ai cũng đều hiểu rõ.

Kết cục chuyện đứa bé kia chết cứ như hí kịch, lúc đầu thì bảo là tai nạn chữa bệnh.

Cuối cùng lại thành mùa đông cha mẹ mặc cho quá nhiều quần áo, cô giáo nhà trẻ chăm sóc không chu đáo, đứa bé chảy mồ hôi không thay quần áo, lúc về ba mẹ cũng không để ý, khiến nó bị cảm. Đứa bé phát sốt chảy quá nhiều mồ hôi, tiêm xong ở bệnh viện đã giảm sốt nhưng về nhà cha mẹ lại không thay đồ, đứa bé mặc quần áo ướt lại quá chật, đến nỗi bệnh tim phát tác mà tử vong.

Chuyện người nhà đứa bé kiện lên pháp viện cuối cùng dưới yêu cầu mạnh mẽ của dư luận phải công khai xét xử phán quyết: nhà trẻ chăm sóc không chu toàn chịu 20% trách nhiệm, bệnh viện dùng thực tập sinh, chưa rõ tình trạng đã cho bệnh nhân về nhà chịu 20% trách nhiệm, cha mẹ chăm sóc lơ là chịu 60% trách nhiệm.

Cứ như vậy liền hoàn toàn chẳng liên quan gì đến tôi nữa (kì thực vốn đã chẳng liên quan), nhưng nếu lúc ấy người trực là tôi, tôi vẫn cứ phải chịu trách nhiệm. Nhìn ảnh chụp đứa bé kia lúc còn sống trên báo, thực sự thấy đứa trẻ thật đáng thương.

Hiện tại rất nhiều cặp vợ chồng chỉ có thể sinh một đứa nên trẻ con quý như bảo bối, nâng trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan. Nhưng kì thực là thế nào? Nhìn chuyện sữa bột Lộc Lộc Lộc kia, rõ ràng là cha mẹ thì yêu con, sợ sữa mẹ không đủ phải cho uống sữa bột, kết quả thế nào? Lúc tôi còn bé làm gì có sữa bột mà uống, không phải lớn lên cao vẫn cứ cao hay sao?

Trên tin tức bây giờ có rất nhiều trẻ con bị cắt tay, mà cũng chỉ vì cha mẹ sợ đứa bé xảy ra chuyện mà dùng phương thức họ cảm thấy đúng để bảo vệ con. Kết quả là sao?

Vì phòng đứa bé cào mặt mà cho đeo bao tay, hại con bị cắt tay, bọn họ có hối hận không?

Sau khi tôi đi làm, ngồi trong phòng cả buổi sáng cũng chẳng có mấy bệnh nhân nhỏ tới, nữ bác sĩ bên cạnh lại bệnh nhân đông đúc. Có không ít người ở cửa vừa thấy là tôi liền đi qua bên kia khám. Aish, xem ra tôi thật đúng là tiếng xấu đồn xa. Thời gian trước tin tức ngày nào cũng đưa tin bác sĩ Tô ở khoa nhi bệnh viện XX, mọi người muốn không biết cũng khó.

Truyền thông ấy à, có khi chính là tảng đá lót đường cho người ta. Từng có thời gian bản tin mỗi ngày đều đưa tin về một anh muốn chuyển giới, kì thực anh ta là người có vợ có con nhưng sau khi ra ngoài đi làm lại yêu người đàn ông khác, giờ anh ta muốn làm đàn bà. Sau đó, truyền thông vừa phát tin đã có bệnh viện vì muốn quảng cáo liền giúp anh ta chuyển giới miễn phí, thế là thế giới này thái bình. Muốn làm gì mà không có đủ tiền, cứ tìm truyền thông mà giải bày, lập tức sẽ có đồ miễn phí đưa đến cửa.

Đồng thời, truyền thông cũng sẽ biến người ta thành tảng đá lót đường cho người khác, giống như báo vừa đưa tin kem Häagen-Dazs (1) phải có thời gian kem Häagen-Dazs trên cả nước không bán được sao?

Nói cách khác, tôi hiện đang trải qua chuyện của Häagen-Dazs. Nhưng vẫn còn may, con người dễ quên, qua đoạn thời gian này phong trào lắng xuống, bệnh nhân của tôi rồi sẽ trở về, dù sao bác sĩ nhi ở đâu cũng thiếu.

Có điều, tôi đợi không nổi rồi, giờ phí tổn thất tinh thần, phí ăn Tết, thưởng cuối năm vân vân đều đã phát rồi, tôi chờ tiền về tài khoản hết sẽ rời khỏi cái viện nát này.

Đương nhiên, không thể từ chức, nhất định phải là bệnh viện sa thải tôi, như vậy còn có thể lấy được khoản bồi thường nữa. Nói tôi vô sỉ cũng được, dù sao vẫn hơn đầu năm mới còn phải ngồi ở chỗ này làm khỉ cho người ta xem.

Đến trưa, tôi đi ăn với mấy bác sĩ quen biết trước kia, bọn họ nói muốn giải xui cho tôi.

Tôi bảo họ đi một nhà không tôi gần đó ăn trước, tôi thì đi ngân hàng đổi chi phiếu kia. Phát hiện tiền đã về đủ, buổi chiều tôi có thể biến rồi.

Lúc cùng ăn, ai cũng an ủi bảo tôi làm việc thật tốt, cũng có người đề nghị tôi đi ăn máng khác đi. Tôi vui vẻ ăn uống với họ, miệng vẫn cứ ngậm chặt chẳng nói gì.

Đến chiều tan sở, mượn cơ hội đi văn phòng chủ nhiệm bàn chuyện, tôi qua tìm cố gắng chủ nhiệm tới máu chó đây đây. Khoảng thời gian qua tôi kim nén quá nhiều, không mắng người lòng không yên được cho nên lần này phát huy hết công suất cái mồm thối của mình, rất có phong cách của Châu Tinh Tinh mắng biển trong Quan cứu phẩm (2).

Cuối cùng, đương nhiên khỏi nói, tôi được cuốn gói. Ha ha ha, rốt cuộc có thể ở nhà vui vẻ ăn Tết.

Buổi chiều, tôi thu dọn đồ đạc rời khỏi bệnh viện kia, đem đồng đồ ném vào cốp xe xong liền đi mua một đồng đồ ăn, túi to túi nhỏ về nhà tính làm tiệc lớn luôn.

Nhóc Tô Nam nghĩ đồng liền tha một túi quần áo cùng Uyển Uyển sang. Lúc đến Uyển Uyển còn đưa lại một đồng đồ linh tinh bắt tôi mặc cho nó. Tôi có thể nói không sao? Thằng ranh Tô Nam này dù thế nào cũng là con trai tôi, tôi là ba nó, tôi không mặc cho nó thì còn chờ ai tới mặc cho?

Ai ngờ Uyển Uyển lại còn nói Tiết Đồng so với tôi còn giống ba nó hơn.

Tôi không khỏi bi ai, Uyển Uyển, tôi mới là ông xã nhà em, là ba cu Tô Nam cơ mà?

Tiết Đồng nhiều nhất chỉ xem như vợ hai của tôi thôi.

Lời này của tôi chết cái lại để Tiết Đồng nghe được, ánh mắt anh lúc đó, thiếu chút nữa muốn rán chín tôi luôn.

Lúc về nhà Tô Nam với Tiết Đồng đang ngồi sofa xem tivi, lúc này đang chiếu phóng sự của CCTV9. Chương trình không tôi, để Tô Nam học thêm chút kiến thức cũng tốt.

Tô Nam thấy tôi mua nhiều đồ ăn vô cùng cao hứng, chỉ là Tiết Đồng liếc tôi được một cái liền quay lại xem tiếp tivi.

Aish, người này biết rõ tôi miệng tiện hay nói lung tung, tôi nói gì nghe là được, lại còn dối.

Hừ, muốn nắm được trái tim đàn ông, phải nắm được dạ dày anh ta đã, cho anh ta no nê rồi tính sau. Dù sao giờ Tô Nam đang ở phòng máy tính, buổi tối anh cũng chỉ có thể ngủ cùng phòng với tôi. Không phải có câu “đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa” sao? Trên giường khơi thông thêm một chút không phải là xong sao?

Ăn tối no nê đi ngủ, Tiết Đồng tắm rửa xong liền quần chặn ngủ, dù tôi lay thế nào cũng cứ giả bộ ngủ không thêm để ý.

Tôi hung tợn nói: “Cứ giả vờ ngủ là tôi cưỡng gian anh đấy!”

Tiết Đồng nhắm mắt lại nói: “Giỏi thì anh thử xem?”

Tôi giận, khinh tôi không làm được hả? Tôi làm cho anh xem.

Lúc đi ngủ anh luôn thích mặc độc cái quần lót, tôi liền từ phía sau luồn tay tới vuốt ve ngực anh, anh khê hừ một tiếng, nhưng cũng chẳng nhúc nhích gì. Tôi liền lật anh lại trèo lên người anh cắn điểm trước ngực kia, bên dưới thì cọ với phía dưới của anh.

Liếm hai vật nhỏ kia rồi lại liếm xuống nữa nhưng đến chỗ gồ lên dưới quần lót kia lại không muốn liếm nữa. Loại chuyện giúp đàn ông cắn này tôi không làm được đâu, nhưng... Tôi quyết tâm một lần, kéo quần anh xuống, nhắm mắt lại liền cắn tới.

“A! Cái ông này, đừng có dùng răng!” Tiết Đồng bị tôi cắn đau, không thể không đẩy đầu tôi ra.

Tôi chống người lên nói: “Sao? Không giả vờ ngủ nữa à?”

Tiết Đồng nắm đầu tôi ấn xuống dưới, nói: “Mau giúp tôi liếm.”

Tôi kéo quần lót của anh, anh nâng eo để tôi cởi ra giúp. Tôi ngại phiền cũng chỉ cởi bên chân bên trái, khiến cho cái quần vẫn còn vắt ở một bên chân.

Thân thể Tiết Đồng dưới ngọn đèn thật là đẹp, cơ bụng cơ ngực cường tráng, thắt lưng dẻo dai, còn có con ch* m đang nửa đứng lên giữa bụi cỏ, kia nhưng lại khiến tôi cảm thấy muốn chảy nước miếng. Người đàn ông trước mắt vậy mà lại là của tôi, mà tôi đến khi ngủ với anh hơn bốn năm rồi mới sâu sắc cảm giác được điều này.

Đột nhiên lại có chút hối hận vì sao tôi không sớm phát hiện thân thể anh hấp dẫn mình đến vậy? Tôi sờ lên đùi anh, với ra phía sau vuốt lên cặp mông rắn chắc mà rất tròn kia. Anh không kiên nhẫn ấn đầu tôi

xuống, tôi thấy cái kia cách mình ngày một gần, trong lòng vẫn hơi mất tự nhiên, liền nhắm mắt lại giúp anh liếm.

Tay anh với lại cởi nút thắt áo ngủ của tôi, tay tôi thì theo mặt sau của anh mò tới cái động kia. Không thể nào, ngón tay tôi dễ dàng đi vào, hay là... lúc trước anh đã chuẩn bị sẵn chờ tôi tới ư? Ý nghĩ này khiến tôi thú huyết sôi trào, ch*m cọ một chút liền đứng thẳng. Tôi cởi quần đã muốn vào ngay, anh đưa tôi cái bao, là cái kiểu mới lúc trước anh cầm về, ở trên có một viên hình tròn.

Tiết Đồng người này đúng là khẩu thị tâm phi, rõ ràng đã chuẩn bị sẵn, đem cả bao đặt dưới gối rồi còn giả bộ ngủ, khiến tôi còn tưởng anh thật sự giận tôi cơ.

Lúc đeo bao tôi lại nghĩ một chuyện, hạt tròn kia ở bên ngoài như vậy, Tiết Đồng sẽ thấy thoải mái sao? Hay là như vậy mới kích thích? Khó trách trong phim còn có người nhét hạt vào.

Tôi nhớ có chuyện cười, có người hỏi làm việc này bên tiến vào thoải mái hay bên bị tiến vào thoải mái. Đáp án là khi anh lấy gỉ mũi ngoán tay thoải mái hay lỗ mũi thoải mái? Đáp án đương nhiên là lỗ mũi.

Vậy thì? Tiết Đồng sở dĩ ở bên dưới, chẳng nhẽ ở bên dưới thực sự thoải mái?

Nhìn dáng vẻ Tiết Đồng bị tôi làm mà sung sướng thế, tôi cũng nhịn không được muốn biết đáp án cho vấn đề này, nhưng lại sợ Tiết Đồng lập tức kéo tôi đi thực hành, cho tôi thử cảm giác của lỗ mũi.

Lần này làm xong cũng đã quá nửa đêm. Làm xong Tiết Đồng hỏi tôi: “Anh làm muộn vậy, ngày mai không sợ không dậy đi làm được sao?”

Tôi nằm bên cạnh anh thở phì phò, cảm thấy chủ động tiến công đúng là chuyện thật

tốn sức. Xem ra tôi phải bỏ chút thời gian đi tập thể dục mới được, không thì thể lực ngày càng kém đi mất.

Tôi nghe Tiết Đồng hỏi nhưng không trả lời ngay, đợi khi hô hấp bình phục rồi mới nói:

“Bệnh viện kia tôi không làm nữa, lại đi tìm việc chỗ khác.”

“Sao không làm nữa?”

“Tôi không thích ở đây, không thoải mái.”

“Vậy thì không làm nữa, dù sao anh hẳn cũng không khó tìm việc.”

“Ừm.”

“Vậy ngủ đi.”

Mùa đông giá rét, cùng người thân thể ấm áp, lại hiểu rõ mình ngủ thật sự là việc không tồi.

23. Chương 23: Đời Không Chuyện Chó Má...

Buổi sáng, lúc tỉnh dậy thấy phòng lặng ngắt, tôi mở to mắt ngậy ra một lúc, tay vô ý thức sờ sang bên cạnh. Tiết Đồng không ở bên người, ngủ một mình lại thấy kì kì.

Theo thói quen trước kia, lúc nào ngủ tôi cũng mặc áo ngủ, nhưng từ khi Tiết Đồng bắt đầu ở lại qua đêm thường khiến tôi chỉ có thể ngủ trần. Còn biết làm sao, làm xong tôi mệt muốn chết, anh ta còn ôm mãi không buông, cuối cùng là quên luôn chuyện mặc áo ngủ.

Lúc này, áo ngủ tôi lại đang mặc chỉnh tề, Tiết Đồng người này, tay mới khá lên một chút đã đi làm, nói gì mà cuối năm càng phải thêm cẩn thận các loại án kiện phát sinh.

Aish, thời buổi này chẳng ai sống dễ dàng. Làm công vất vả cả năm định mang tiền về quê, đám lừa đảo trộm vặt cuối năm cũng muốn vét nốt một mẻ nên đến cuối năm các loại án kiện đặc biệt nhiều.

Cũng không biết Tiết Đồng giờ thế nào... Tôi thở dài, nhìn đồng hồ đeo tay, mới hơn sáu giờ. Trời mùa đông lúc nào cũng sáng muộn hơn, vậy nên tôi lại quần chăn tính ngủ nướng, nhưng thế nào cũng không ngủ được.

Trước kia, Tiết Đồng có không tới qua đêm tôi cũng chẳng thấy sao, nhưng hiện tại...

Tôi cảm thấy đã yêu anh, muốn thấy không sao cũng khó. Nhưng chúng tôi đều là đàn ông, chơi cái trò lưu luyến không rời thì giả tạo quá, lúc anh không ở bên, tôi chỉ cảm thấy thiếu thiếu chút thôi.

Nghĩ lại, còn không bằng dậy sớm ra ngoài chạy bộ một lúc, rèn luyện thân thể rồi nói sau. Tôi với Tiết Đồng cùng là đàn ông, tuổi lại xấp xỉ nhau, thể lực của tôi lại kém anh nhiều như vậy, còn cứ tiếp tục như thế là không được.

Mặc áo ngủ tới phòng bên cạnh, mở cửa nhìn một chút, nhóc Tô Nam còn đang ngủ say sưa, cả người bọc trong chăn, chỉ lộ có ít tóc ra bên ngoài, trẻ con trùm kín chăn ngủ không tốt.

Đến lúc tôi xong việc Tô Nam vẫn chưa tỉnh, xem ra ranh con này hôm qua quậy mệt quá rồi.

Lúc đi tiểu lại thấy chính mình trong gương. Tóc tôi dài hơn tóc Tiết Đồng một chút, nhưng cũng là kiểu tóc nam bình thường, trước không che trán, giữa không che tai, sau không che gáy. Bình thường ra ngoài tôi còn lấy lược chải qua, nhìn cũng tạm tạm được. Nhưng giờ vừa mới tỉnh dậy, tóc rối bù, râu ria cũng dài ra, nhìn cứ như tên lang thang.

Nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc, vừa xa lạ trong gương, cảm thấy có chút hoảng hốt.

Ánh sáng mờ quá, không thấy rõ lắm.

Bật đèn nhìn kỹ chính mình, trên đầu có không ít tóc bạc, rõ ràng tôi mới hơn ba mươi tuổi đầu, vậy mà đã bạc nhiều như vậy. Vuốt râu trên cằm, đột nhiên cảm thấy mình thực sự đã già rồi.

Năm xưa cằm còn nhẵn nhụi thì đặc biệt hâm mộ mấy đứa mọc râu sớm, còn dùng mấy phương pháp dân gian để sớm mọc râu một chút. Nhưng giờ vuốt đám râu ria này lại muốn trở lại lúc còn thanh niên, khi đó thật là thoải mái.

Nhìn lại chính mình đã quá ba mươi, tôi không đẹp trai, chỉ có thể xem như ngũ quan cân đối. Nhưng vì nhân tố nghề nghiệp, lúc nào ở cùng với các bạn nhỏ cũng phải biểu hiện ra dáng vẻ hòa ái dễ gần, tránh cho các bạn nhỏ ốm bệnh này bị dọa chạy mất. Kết quả thời gian cứ thế qua đi, tôi cũng thành ra một tiên sinh nho nhã. Nhưng tôi vẫn cảm thấy trong cái vỏ hòa ái này của mình chứa đựng một linh hồn không cam nguyện tịch mịch, tôi muốn mình không giống người bình thường, nhưng lại không làm được.

Trên đường cứ hay nhìn thấy mấy người quần áo lố lằng, mọi người xung quanh đều cảm thấy những người này có phải có bệnh hay không, nhưng kì thực ai cũng có chút ý tưởng kì quái, chính là mọi người đều không dám biểu lộ ra mà thôi.

Tôi đôi khi cũng muốn xé mở lớp mặt nạ ngụy trang này, nhưng vẫn không dám. Chính là lần trước Tiết Đồng mang tôi tới quán bar kia, tôi lại uống rượu xong đem ch*m đi dạo, có lẽ đó mới là bản tính của tôi đi.

Cảm thấy hơi lạnh, về phòng thay quần áo. Lúc thay quần áo nghĩ đến cơ thể Tiết Đồng, lại nhịn không được sờ sờ trên người mấy cái.

Hai cánh tay Tiết Đồng đều rất cường tráng, bắp thịt rắn chắc. Mà tôi thì, nhéo thịt trên hai cánh tay đều thấy mềm oặt. Từ lúc cuộc sống tốt lên, tôi cũng lâu rồi chưa làm việc nặng, bình thường gạo dầu đều để người khác mang, mấy năm nay cũng là Tiết Đồng mang tới. Anh bảo là của đơn vị phát cho, nhưng đơn vị nào lại có thể mỗi lần ở nhà không gạo liền phát gạo, không dầu liền phát dầu chứ.

Anh cơ ngực nảy nở, cơ bụng rõ ràng, mà tôi thì... cơ ngực cũng có chút, còn cái bụng này... Véo một vòng thịt trên bụng, tôi đột nhiên nghĩ tới chuyện giảm béo. Kì thực, giảm béo rất đơn giản, chỉ cần mỗi ngày gần đến giờ ăn lên mạng xem bài đăng về mỹ thực của Lý Trí Đại Thấp (1) là có thể gây thôi, thật không biết vì sao tên đó có thể tìm ra mấy cái ảnh giống bãi nôn hay vật bài tiết như vậy.

Thay xong quần áo, tôi nhẹ nhàng đóng cửa lại, ra ngoài tập luyện.

Chạy bộ một hồi, mệt quá, giờ trong thành phố thời gian thanh niên luyện tập còn ít hơn người già. Lúc còn học đại học tôi cũng có vận động chút nhưng sau đó là thôi luôn.

Những năm gần đây ngày nào không phải lái xe cũng ngồi trong phòng, cơ thể tôi kì thực đã có chút kém đi rồi.

Từ nhà đến chợ phải đi qua một con phố, ở bên đường trên phố kia cũng bán không ít thức ăn, giá cũng rẻ hơn trong chợ với siêu thị một chút. Bình thường có không ít các bà các cô tới đây mua thức ăn, tôi cũng hay mua ở đây, có điều cứ cảm thấy chen giữa đám chị em mua đồ cứ kì kì.

Ai nói quân tử không vào bếp, quân tử cũng là người, cũng phải ăn cơm. Đừng nghĩ chỉ phụ nữ mới có thể xuống bếp, đầu bếp trong các nhà hàng lớn đa số đều là nam.

Lúc tôi độc thân tự mua thức ăn nấu cơm, lấy Uyển Uyển xong cũng là tôi mua đồ nấu cơm, giờ ở cùng Tiết Đồng vẫn cứ là tôi mua đồ nấu cơm. Nấu cơm cho chính mình hay người mình thích, có gì không đúng?

Chạy bộ, mua đồ ăn xong về nhà, lúc qua cửa cầu thang đột nhiên nghĩ tới hộp thư hẵn là có hóa đơn rồi, liền mở hộp thư lấy, đứng ngay cạnh hộp thư sàng lọc. Có lẽ tâm lý mọi người đều không mấy khác nhau, nên ai cũng vô cùng cảm tạ ban quản lý đã đặt thùng rác ngay cạnh hộp thư, thật là nhân tính hóa.

Màu sắc sắc sỡ thế này là áp phích của siêu thị rồi, giờ siêu thị lớn nhỏ đều thích cứ một thời gian lại cho ra một áp phích mới, các loại đồ ăn, đồ dùng hàng ngày đều có tất, cơ hồ siêu thị nào quanh khu cũng định kì cho người đem áp phích mới nhất đến hộp thư từng hộ một. Tôi đưa tay lật qua áp phích, để lên trên mặt hộp thư, cái này có thể giữ lại, lát đi mua đồ, dù sao có lợi thì ai mà chẳng thích.

Kế tiếp là hóa đơn điện, nước, ga, phí quản lý, cái này đương nhiên phải giữ lại, dù sao cũng phải biết mình mỗi tháng dùng hết bao nhiêu phí tổn. Có khi tính phí không đúng cũng có thể lấy ra làm bằng chứng. Như là có lần tôi nhận được hóa đơn điện tính cho tôi một tháng hơn một vạn số, còn may tôi tới mới biết họ đổi máy đo điện, đem số điện tôi dùng mấy năm nay tính hết vào, nếu không đi tìm, họ thật sẽ trừ tôi tiền hơn một vạn số điện ấy chứ. Cho nên hóa đơn các thứ nhất định phải xem kĩ, tránh vướng vào mấy trò không minh bạch.

Tiền nước cũng được, tiền gas hợp lý, phí quản lý không chênh lệch với tháng trước nhiều lắm. Nhưng mà... tiền điện thoại thế này... Tôi với Tiết Đồng đều có di động, điện thoại bàn bình thường đều để trang trí thôi, tháng nào cũng chỉ quá tiền thuê bao một chút, sao đột nhiên lại hơn những mấy trăm đồng, xem ra lát lại phải tới bưu điện rồi.

Giữa một đồng quảng cáo lộ ra một tấm bưu thiếp, của một người tôi không biết gửi từ một thành phố tôi cũng không biết. Ở trên chỉ có hai câu “hải nội tồn tri kỉ, thiên nhai nhược bỉ lân.” (2). Nhìn hai câu này là biết đây là thành quả của việc tôi chơi trò trao đổi bưu thiếp với mọi người trên diễn đàn.

Đến lúc tôi đem mấy tờ quảng cáo thương mại đầu tư linh tinh ném hết đi, vẫn còn một quyển sách tuyên truyền nhỏ, nội dung bên trong là đề xướng mọi người nên ăn chay, nói cái gì ăn thịt sẽ sinh bệnh nọ bệnh kia và các loại lợi ích của việc ăn chay. Tôi tuy không phải là kiểu người chỉ ăn thịt nhưng cũng không thể hoàn toàn ăn chay, hơn nữa nhà tôi còn có Tô Nam đang tuổi ăn tuổi lớn, nếu ngày nào cũng ăn chay Tô Nam nhà tôi sau này không cao lên được thì làm sao? Huống chi, nhân loại vì sao phải nuôi trâu, lợn, dê, gà chứ? Vì chúng với sản phẩm phụ của chúng có thể ăn chứ sao, nếu nhân loại sau này không ăn thịt nữa, những động vật cung cấp thịt này sẽ làm sao? Người ta không phải chúa cứu thế, cũng chẳng nên giả vờ làm gì, cách để cứu vớt Thế giới cũng chẳng phải là ăn chay hay luyện công gì gì đó. Chuyện duy nhất chúng ta có thể làm là phối hợp chạy mẫn cho tốt, không làm lãng phí vô ích là tốt rồi, công tác cứu vớt thế giới cứ giao cho anh siêu nhân mặc quần lót ra ngoài hay Ultraman (3) mỗi lần chỉ có thể hùng khởi được ba phút đi.

Tôi mang theo hóa đơn với áp phích siêu thị lên lầu, trên đường đi lên nhìn tấm bưu thiếp vui mắt kia, cảm thấy trong lòng thực thoải mái. Trước kia khi khoa học kĩ thuật còn chưa phát triển, ai cũng chỉ có thể viết thư, nhưng từ khi khoa học kĩ thuật phát triển, điện thoại và internet dần thay thế thư tín. Mà dạo này ai cũng dùng máy tính gõ chữ, chữ viết tay càng viết càng xấu, giờ thì người ta ngày càng “ngôn nhi vô tín” (4). Nhận được bưu thiếp thật đúng là chuyện rất vui.

Về nhà, phát hiện Tô Nam đang ngồi bên bàn cơm ăn sáng với Tiết Đồng, thì ra lúc tôi ra ngoài Tiết Đồng cũng mua bữa sáng về. Vừa lúc có bữa sáng, tôi ra ngoài thể dục cũng đang đói, đem đồ ăn mua được vào bếp xong liền gia nhập sự nghiệp lớn ăn cơm.

Vừa ăn sáng vừa nhìn hai người ngồi bên cạnh, tôi đột nhiên nở nụ cười.

Tiết Đồng còn đang ăn dở bánh bột ngô thấy vậy hỏi tôi cười cái gì, nhìn bên mép anh còn dính hạt vừng của bánh hành, tôi đưa tay lấy đi hạt vừng, lại thấy vớt đi thì phí liền đem bỏ vào miệng.

Đột nhiên, tôi hoài nghi mình bị hoa mắt, bởi tôi thế mà thấy Tiết Đồng anh... đỏ mặt.

Tác giả: Tôi biết đã một thời gian rồi chưa cập nhật, chủ yếu là tại không đào đâu ra thời gian. Bé con đi nhà trẻ không lâu là bị ốm. Đây có vẻ như giai đoạn đứa trẻ nào đi nhà trẻ cũng phải trải qua đi.

Để xin lỗi, xin tặng mọi người mấy hình ảnh mắt hồn này.

Để tránh dọa sợ mọi người, ai thừa nhận kém đừng có xem.

24. Chương 24: Chỉ Sợ Có Loại Khốn

Vừa ăn sáng xong đã nghe tiếng mấy đứa trẻ con dưới lầu lớn tiếng gọi: “Tô Nam, Tô Nam, mau xuống chơi đi!”. Nhóc Tô Nam lập tức chạy ra ban công nhìn, ngoài người ra chào hỏi mấy đứa ở dưới.

Nhà tôi là căn hộ kiểu cũ, có bảy tầng, nhà tôi ở tầng ba, không cao cũng không thấp. Vì theo quy định bảy tầng trở lên mới phải trang bị thang máy, năm đó để tiết kiệm tiền, cái tên gian thương kia chỉ xây có bảy tầng, thế là không cần lắp thang máy. Kì thực vậy cũng tốt, nếu có thang máy, tôi ở tầng ba sẽ rất thiệt. Như chỗ phòng tôi đang ở bây giờ một thang hai nhà không có thang máy, lúc mua cũng rẻ hơn, mà phí quản lý đóng mỗi tháng cũng ít hơn tầm một nửa so với những tòa nhà cao tầng có thang máy.

Tôi ra ban công nhìn, dưới lầu là bốn năm thằng nhóc trạc tuổi Tô Nam. Đều là mấy đứa trong cùng khu, hơn nữa đều là bạn cùng lớp hoặc bên cạnh lớp Tô Nam, từ nhỏ đã chơi với nhau. Nhìn thấy là mấy đứa, tôi cũng yên tâm, đám nhóc thường chơi ở quanh đây, đã quen đến không thể quen hơn nữa, không sợ bọn chúng chạy mất đi đâu.

Tô Nam đáp: “Tớ xuống ngay đây!” Sau đó chạy ra cửa xô giày, xô xong lại chạy đến chỗ tôi bảo: “Ba, cho con ít tiền tiêu vặt, con muốn ra ngoài chơi với bạn.”

Ra ngoài là phải có tiền tiêu vặt? Sắp đến Tết rồi, tiền tiêu vặt làm gì? Không cần phải nói, chắc chắn là đi mua pháo. Rõ là Nhà nước cấm pháo đã nhiều năm mà sao cũng không cấm được. Hàng năm, cứ sắp đến Tết là mấy cửa hàng nhỏ chỗ nào cũng bán pháo hoa, mà việc đám con trai thích nhất cũng là bắn pháo.

“Muốn mua pháo hả? Không có cửa đâu!” Tôi thu dọn túi nilon, cặp lồng đựng bữa sáng trên bàn, đi vào bếp không để ý tới nó nữa. Trước khi đi còn liếc Tiết Đồng một cái, này là cảnh cáo anh không được cho tiền Tô Nam. Lấy sự ăn ý của chúng tôi khi ở chung lâu như vậy, tôi nghĩ Tiết Đồng hẳn biết là ý gì.

Lúc ở phòng bếp, lại nghe tiếng Tô Nam làm nũng bên ngoài: “Chú Tiết...”

“Cầm lấy.”

“Cảm ơn chú Tiết!” Tô Nam reo lên, sau đó chính là tiếng đóng cửa.

Đáng giận, Tiết Đồng cái người này, tính làm cái gì thế, rõ là thấy tôi ám chỉ rồi, vậy mà còn cho tiền Tô Nam.

Tôi cả bụng tức giận cầm khăn lau ra khỏi bếp, nhìn Tiết Đồng còn đang ngồi bên bàn ăn, thực có chút không nói lên lời. Nhà nước cấm pháo, trẻ con càng không thể chơi mấy thứ kia. Mà Tiết Đồng thân là cảnh sát tất nhiên phải biết pháp luật, biết Tô Nam muốn đi mua pháo còn cho nó tiền.

Tôi trừng mắt liếc anh một cái, đi lau bàn. Đến lúc lau bàn xong, Tiết Đồng đột nhiên đứng lên, ôm eo ấn tôi lên bàn, tôi còn chưa phải ứng lại được anh đã đè lên. Lúc bị đè lên tôi có thể cảm thấy anh đã cương rồi, khó trách vừa rồi vẫn không đứng lên, không đứng ban ngày ban mặt lại động dục.

Lúc bị anh đè trên bàn, tôi hơi hoảng, nhìn xung quanh một chút mới thở phào nhẹ nhõm, còn may là ở trong bếp, chỗ này bên ngoài không nhìn vào được, không thì cũng sợ người ta thấy. Nhưng mà nếu Tô Nam lại quên cái gì đột nhiên mở cửa thì làm sao bây giờ?

Anh nói: “Lúc này anh làm gì mà dụ dỗ tôi ngay trước mặt Tô Nam?”

“Dụ dỗ? Có sao?” Tôi thấy thật oan uổng, tôi rõ là chỗ đó cũng chưa lộ ra, cũng chưa nói gì dụ dỗ anh cả mà.

Chưa đợi tôi giải thích xong, anh đã đè hết cả người lên, đến nỗi cái bàn hơi kê kẹt. Anh tay phải chống bàn, tay trái cách quần vuốt ve ch*m tôi.

Người này biết rõ nhất làm thế nào để làm cho tôi hưng phấn nhanh nhất, thủ đoạn vô cùng cao minh, thế nên không được mấy cái quần tôi đã nổi lên lều trại.

Lúc sắp hôn tôi, anh nói: “Đừng có dùng cái biểu cảm như bị hiếp này nhìn tôi, tôi nghĩ chúng ta còn chưa thử làm trên bàn, lần này thử xem.”

Tôi đã xem phim làm trên bàn kiểu này rồi, bình thường đều là bên tiến công đè bên nhận ở dưới, tôi căng thẳng. Tiết Đồng hiểu biểu cảm của tôi, nhưng không hiểu suy nghĩ trong lòng tôi, anh nhảy lên bàn cưới cả người lên trên người tôi, nói: “Chúng ta chơi 69 đi.”

Kết quả, không đợi tôi nói muốn hay không, cái bàn đột nhiên rầm một cái, sau đó chúng tôi liền cùng nhau ngã xuống.

Tôi nằm sấp trên sô pha, Tiết Đồng dùng nước bó xương giúp tôi bóp lưng. Nhìn cái chân bàn ăn bị gãy kia, còn có cái tuy tôi không nhìn tới, nhưng đau muốn chết, tôi cảm thấy mình sao mà khốn khổ.

Cái bàn này rõ bằng gỗ thật, dùng đã nhiều năm chẳng có vấn đề gì, vậy mà ngay lúc chúng tôi muốn tình thú một chút nó đột nhiên lại bãi công, tôi nghi nó đơn thuần là không muốn chúng tôi cưới trên người nó làm mà tự sát.

“Tiết Đồng, ông đồ khốn này!”

“Không phải chỉ là cái bàn thôi sao, không sao, lúc sau mình lại đi mua cái khác.”

“Tôi nói cái lưng tôi ấy, đau quá. Với cả...”

“Lưng anh không xước không gãy xương, bôi ít thuốc là ổn ngay.”

“Tôi không nói cái đó...” Người này, đang giả bộ đi, vừa mới sờ tới sờ lui, làm ch*m tôi phấn cả lên giờ lại còn giả như không biết. Tôi đang nằm sấp trên sô pha, giờ lưng đau muốn chết, nhưng con ch*m đang hưng phấn dựng lên lại bị ép xuống dưới kia của tôi lại đau muốn chết.

“Anh muốn nói là anh hưng phấn, phải không?”

Người này, quả nhiên anh ta biết mà.

Tôi ngồi xuống, cởi quần, đồ chơi kia lập tức nhảy ra, đợi Tiết Đồng đến hầu hạ nó.

Nhưng đến lúc tay anh định mò xuống tôi mới nhớ ra tay kia vừa mới bôi thuốc cho tôi, giờ đây thuốc bó xương. Không tưởng tượng nổi nếu dùng đôi tay đây thuốc bó xương này đi an ủi hậu quả sẽ ra sao nước. Tôi bị dọa đến tè ra quần, chạy xa khỏi sô pha. Tiết Đồng cười gian kiểu tôi biết hết bực lộ bản chất đen tối của anh.

Tôi đứng ở cửa phòng ngủ xách quần bảo Tiết Đồng: “Anh còn đứng đó làm gì? Mau rửa sạch tay rồi vào đây đi!”

Tiết Đồng cười lăn cười bò khiến tôi thật là mắt mặt chui vào phòng.

Giữa trưa Tô Nam về hai người chúng tôi đều nghe thấy nhưng chẳng ai muốn dậy. Nó điên cuồng đập cửa phòng kêu sắp chết đói, Tiết Đồng cũng bảo đói bụng tôi mới mặc áo ngủ ra ngoài.

Vô gạo nấu cơm xong lại thấy lạnh, tôi vội thay quần áo rồi vào bếp làm thức ăn. Để bớt việc, tôi tước một cái măng tây nạo sợi làm rau trộn, cắt hai cái lạp xưởng hấp vào nồi cơm rồi xào rau cải, nấu canh rong biển. Như vậy chạy bận đều có, lại tiện lợi nhanh chóng.

Đến lúc tôi làm xong đồ ăn định bưng ra bàn, nhìn đến cái bàn ăn đã thành đồng gỗ nát kia lại ngậy ra, cuối cùng chỉ có thể đem đồ ăn đặt lên bàn trà ở phòng khách.

Gọi một tiếng, Tô Nam từ phòng nhỏ chạy ra, bưng bát ăn ngay. Từ cửa phòng nhìn vào, máy tính đang bật QQ, thằng nhỏ này chắc vừa chat QQ đây. Ranh con chữ còn chưa biết được bao nhiêu, lại còn chat Q với người ta, giờ bọn nhóc con ghê thật đấy. Hồi mới biết đều là bạn cùng lớp, còn có cả mấy giáo viên nữa, nghe nói còn có thể hỏi bài giáo viên trên Q nữa. Tô Nam còn đòi tôi mau mua cái webcam để nó với bạn học chat video.

Hỏi nó sao phải mở webcam, nó bảo đánh chữ chậm quá... Trẻ con thời nay.

Tiết Đồng đã tắm rửa xong, lau tóc đi ra, vẫn như bình thường chỉ mặc quần đùi. Nhìn mấy dấu tích trên người anh, tôi vội bắt anh vào mặc quần áo. Người này lúc làm cứ thích cắn tôi, tôi cũng cắn lại, kết quả vết tích trên người tôi tôi còn che, anh thì hay rồi, cứ phơi ra đấy để Tô Nam cũng thấy được.

Tô Nam không ăn cơm nữa, dùng vẻ kì quái nhìn tôi, tôi bày vẻ ba hiền hỏi nó sao không ăn, thế là một câu của nó khiến tôi suýt phì ra.

Tô Nam vô cùng chăm chú nhìn tôi, nói: “Ba, chú Tiết có sữa hay sao? Sao ba lại cắn tí chú ấy?”

Khụ khụ khụ... Tôi phải giải thích với nó thế nào đây...

Tôi nghe được Tiết Đồng tựa hồ đang ho khan trong phòng ngủ, xem ra người này vẫn còn có chút da mặt. Sau đó, Tiết Đồng bình tĩnh ra ăn trưa cùng chúng tôi.

Để người cao lớn như anh ngồi trước bàn trà cao có mấy chục cm thật đúng là làm khó anh, xem ra chiều phải đi mua cái bàn ăn mới thôi.

Ăn trưa xong, tôi bảo Tô Nam chiều cùng đi mua bàn ăn, Tô Nam xem ra chẳng hứng thú, trong tiệm đồ gia dụng không có đồ ăn vặt, nó không thêm đi.

Tiết Đồng vừa xỉa răng vừa bảo: “A Đình, ngón chân tôi đau quá, giúp tôi chữa chút đi?”

Tôi méo miệng, người này đúng là.

Anh hay đi giày da chạy tới chạy lui bên ngoài, hai bên móng chân dễ mọc chọc vào thịt, đến nổi sinh viêm. Mà trước kia cứ mặc kệ, cuối cùng không thể không đi bệnh viện rút móng. Sau đó ở cùng lại vô tình phát hiện ra tôi thích tự sửa móng chân nên liền đem giao hai bàn chân cho tôi.

Đúng thế, tôi thích sửa móng chân, nhưng Uyển Uyển với Tô Nam chưa từng để tôi sửa cho, bởi công cụ tôi sửa móng chính là – dao giải phẫu.

Đúng vậy, là một bác sĩ, tuy chỉ là bác sĩ nhi, nhưng năm đó ở trường y tôi đã thích dao giải phẫu, đến tận giờ cũng cứ thích lấy dao giải phẫu ra làm mấy việc, tỉ như sửa móng chân, hoặc có khi đi mua con gà về chơi giải phẫu. Hành vi này khiến Tô Nam nhìn có chút sợ hãi, nhưng Tiết Đồng lại rất thích. Theo cách nói của anh chính là, tôi có đôi tay linh hoạt như của bác sĩ ngoại khoa.

Tôi suy nghĩ, lời này là ý tốt hay ý xấu đây, anh thực ra muốn nói tôi chọn sai khoa sao?

Chiều mùa đông, Tô Nam chui vào phòng chat Q với bạn. Tiết Đồng nằm dựa trên sô pha bên cửa sổ, chân đặt trên ghế nhỏ dưới sô pha, tôi ngồi phía trước, đặt một chân anh lên đùi, giúp anh sửa móng.

Anh mắt hơi híp, miệng hơi mỉm cười, tựa hồ đã ngủ, hoàn toàn yên tâm đem bàn chân giao cho tôi, không sợ đến lúc tỉnh lại ngón chân chỉ còn có chín cái rưỡi.

Rõ ràng tôi đang giúp anh sửa hai cái chân thối lại cảm thấy sao mà hạnh phúc, thực sự là kì quái.

Hơn hai giờ chiều, chúng tôi cùng nhau xuống vứt cái bàn gãy, vừa xuống lầu thì gặp một phụ nữ trung niên, thấy thứ chúng tôi cầm trên tay liền muốn xin lại. Hỏi chị ta muốn làm gì, chị ta bảo muốn lấy gỗ hun thịt khô với lạp xưởng, thế là chúng tôi mang đồng gỗ nát này tới chỗ chị ta. Ở đó đã có mấy bà bác, các bà thấy tôi đều chào hỏi một câu. Mọi người làm hàng xóm cũng đã tám chín năm, cũng không tính là xa lạ, nghe mấy bà ấy nhờ vả, Tiết Đồng còn giúp họ bỏ nhỏ cái bàn nát kia ra một chút.

Xe tôi là xe ba chỗ bình thường, không gian phía sau hơi nhỏ, để cái bàn vào thì không đủ mà xe Tiết Đồng lại là xe Touran (1), dòng MPV (2) không gian phía sau khá rộng. Tay trái anh đã khá lên, lái xe cũng không thành vấn đề nên chúng tôi đi xe của anh.

Chúng tôi tới một cửa hàng nội thất mua cái bàn mặt đá cẩm thạch, vừa đặt lên xe thì điện thoại Tiết Đồng reo. Anh nhận điện xong liền nói với tôi: “Có công việc rất thích hợp với anh, muốn đi xem luôn không?”

“Việc gì?” Tôi giả vờ không muốn đi làm trước Tết, nhưng đã nhàn hạ lâu quá nên có việc đương nhiên muốn đi xem. Nếu có thể thương lượng với bên kia, qua năm rồi đi làm cũng được.

Lúc thấy cái biển phòng khám nam khoa XX kia, mặt tôi đen sì.

Đúng vậy, bác sĩ là nghề của tôi, nhưng tôi là bác sĩ nhi, không phải bác sĩ nam khoa.

Càng làm cho mặt tôi co giật hơn chính là, ở phòng khám kia tôi thấy lão Khải, anh ta thấy tôi đến liền vui vẻ nói: “Hoan nghênh tới phòng khám của tôi...”

Khó trách Tiết Đồng lúc trước nói tôi không sợ không tìm được việc, thì ra là ý này sao?

Phòng khám nam khoa + lão Khải = cái gì? Đáp án quả thật sống động.

25. Chương 25: Tôi Chẳng Cần Ngắm Ch*m...

Không thêm bận tâm về không cam tâm tình nguyện chút nào của tôi, Lão Khải vô cùng nhiệt tình đưa tôi đi dạo quanh phòng khám nam khoa tên “Thế giới mới” kia, giới thiệu các thành viên trong phòng khám với tôi. Muốn chuẩn mà Tiết Đồng lại đang ở bên cạnh, tôi thì ngồi xe anh tới, cũng không thể làm mất mặt Lão Khải trước mặt anh, chỉ có thể cun cút theo bọn họ đi tham quan.

Đây là một phòng khám nam khoa không lớn, chỉ có ba người làm, nhưng lại đều là nam. Lễ tân là một cậu thanh niên thanh tú, trông như mới tốt nghiệp trung học, lúc nhìn Tiết Đồng với Lão Khải cứ phóng điện không ngừng, tận đến khi Lão Khải nhéo mông một cái mới chịu thôi. Trông cậu ta như vậy tôi đen hết cả mặt, tôi quả đã đến nơi không nên đến mà.

Hộ sĩ là một cậu hơn hai mươi, mới nhìn cũng thấy bình thường nhưng nhìn kĩ mới thấy hơi ẻo lả, cái khác không nói, chỉ có cái điệu lan hoa chỉ (1) vô tình hay cố ý kia của cậu ta đã khiến tôi buồn nôn. Tôi nói, thích đàn ông cũng không sao, nhưng xin đừng có biến mình thành phụ nữ được không?

Bác sĩ là một ông anh ngoài ba mươi đeo kính viền vàng, mắt hẹp mày dài, nhìn qua có vẻ là người bình thường rồi. Lão Khải giới thiệu tôi với bác sĩ kia xong liền dắt Tiết Đồng qua một bên nói chuyện, một bộ đã chắc như đinh đóng cột là tôi ở đây rồi.

Tôi chào hỏi vị bác sĩ kia, anh ta nhìn tôi từ đầu đến chân, sau đó ánh mắt dừng ở vị trí dưới thắt lưng tôi. Lúc anh ta nhìn tôi không khỏi cảm thấy có chút lạnh, bởi ánh mắt anh ta trông cứ như cái loại bác sĩ trong truyện, cứ như muốn đem tôi đi giải phẫu ấy.

Tôi bị nhìn đến không tự nhiên, liền xấu hổ tự giới thiệu: “Chào anh, tôi họ Tô, tên Tô Đình Chi.”

Anh ta không ngẩng đầu nhìn tôi, chỉ nhìn chằm chằm có đúng vị trí kia trên người tôi, giọng như lầm bầm: “Ch*m anh thực sự không tòi, không hổ là người lừa.”

Lòng tôi bắt đầu chán ghét người này, nghĩ anh ta làm sao mà cách quần lót, quần giữ ấm rồi lại quần dài nữa còn nhìn thấy ch*m tôi, hay là anh ta có thể nhìn xuyên thấu sao?

Đến lúc tôi phỉ báng xong anh ta mới vươn tay tới tự giới thiệu: “Tôi họ Đan, Đan Ích Ngân.”

Tên này có chút quái dị, nhưng tôi cũng không thể nói gì, dù sao tên là do cha mẹ đặt, chúng ta cũng không thể thay đổi gì. Chỉ là khi đọc tên của anh ta lên trong đầu tôi lại nghĩ thành “thiện ý dâm”? Tôi cũng không biết tên người này ý là hấn ta giỏi thu vàng hốt bạc, hay là cái ý kia. (2)

Nhìn hấn vươn tay, tôi cũng đưa tay tới muốn bắt tay, thế mà tay hấn ta lại bỏ qua, tới ngay trước ch*m tôi nắm một cái rồi quay về. Hấn híp mắt nói: “Ừm, hàng thật giá thật, có hứng thú làm với tôi một trận không?”

#&* * @§* & #...

Trong lòng tôi điên cuồng mắng Tiết Đồng cùng Lão Khải, hai tên khốn này thực đã đưa tôi vào hang sói rồi.

Mẹ nó, sao dám người này đức hạnh tên nào cũng thế này ráo vậy. Tôi chỉ biết cứ dính dáng đến Lão Khải là chẳng thằng nào ra cái ch*m gì hết, mệt tôi lúc trước còn tin tưởng Tiết Đồng, cuối cùng người này chớp mắt đã đem tôi bán vào ổ gay thế này đây.

Tôi định tìm Tiết Đồng cùng đi về, đúng lúc lại thấy Tiết Đồng, Lão Khải với một người đàn ông cùng đỡ một bệnh nhân đi vào, tôi suýt nữa thì va vào bọn họ. Người bệnh sắc mặt tái nhợt, trông như bị mất máu quá nhiều. Nam hộ sĩ hỏi người đàn ông kia người bệnh khó chịu thế nào, người kia nói một thuật ngữ chuyên nghiệp, sau đó nam hộ sĩ đi gọi bác sĩ, bảo bọn họ đỡ bệnh nhân vào phòng.

Tôi muốn ra ngoài, lại bị Tiết Đồng bảo vào hỗ trợ, cũng đành đi theo vào phòng. Vào mới phát hiện ra động tiên, bên trong phòng khám còn có cả phòng giải phẫu rất chuyên nghiệp nữa. Nhưng mà vào rồi mới thấy hối hận đến đen ruột, tôi lúc đó vì cái ếu gì mà phải vào cơ chứ.

Nam hộ sĩ đàn bà kia dùng kéo roẹt roẹt cắt nát quần người kia rồi ném một bên, nhìn động tác hần ta tựa hồ cắt quần người ta rất là lành nghề, xem ra là cao thủ trong cao thủ đấy. Tiết Đồng vỗ vỗ vai, bảo tôi ngoan ngoãn theo bác sĩ Đan học đi, sau đó đi ra cùng Lão Khải, thuận tiện cũng kéo người đàn ông kia ra ngoài.

Trong phòng giải phẫu, nam hộ sĩ cắt xong quần cũng là lúc bác sĩ kia thay xong trang phục giải phẫu, nói với tôi: “A Tô anh có thể không có kinh nghiệm với chuyện thế này, vậy cứ ở cạnh xem, sau này anh cũng sẽ gặp bệnh nhân thế này.”

Quần người bệnh bị ném xuống tôi mới phát hiện anh ta đang mặc bên trong một cái tã người lớn, nam hộ sĩ vừa mở cái tã tôi đã nghe một cỗ mùi nồng nặc. Trời ạ, trong tã giấy kia toàn là máu với phân, phía sau anh ta còn lòi ra một đoạn ruột. Tình trạng thế này, chẳng lẽ, chính là “bệnh trĩ” người ta vẫn nói đấy sao?

Vị bệnh nhân này, thật đúng là một người đàn ông kiên cường...

Kì thực tôi chưa từng sốc máu sốc kim tiêm gì cả, lúc còn học trường y cũng thường hay giải phẫu các loại động vật, thi thể các loại cũng đã thấy, nhưng giờ gặp tình huống trước mắt lại đột nhiên cảm thấy ghê tởm.

Tuy tôi với Tiết Đồng đã làm nhiều năm, cũng từng lo lắng hoa cúc của Tiết Đồng liệu có thể bị sao không, nhưng còn may, Tiết Đồng thường xuyên rèn luyện, đến nay vẫn bình thường. Nhưng người này... Đoạn ruột lòi ra kia cũng phải tới nửa mét.

Đột nhiên, tôi ý thức được mặt hiện thực tàn khốc của thế giới đồng tính...

Tôi cũng không biết mình làm sao xem hết màn giải phẫu kia. Cứ nghĩ đến là trong lòng như có vụn con thằn lằn chạy chồm, đồ ăn trong dạ dày cũng muốn trào lên họng, thiếu chút là muốn nôn.

Lúc rời khỏi phòng giải phẫu kia tôi như vừa dạo qua một vòng địa ngục, giờ trở về cuộc sống nhân gian thật là tuyệt vời. Tìm một lúc cũng chẳng thấy mấy người Tiết Đồng, nhưng xe Tiết Đồng vẫn còn đậu trong bãi.

Tôi bỗng không muốn đối mặt với Tiết Đồng, liền đi nhanh ra ngoài. Lúc rời khỏi, bác sĩ kia còn ở phía sau, không lớn không nhỏ nói: “Anh sẽ còn trở lại, anh thuộc về nơi này.”

Tôi đóng di động, nhảy bừa một chiếc xe bus rời khỏi nơi khiến mình sắp sụp đổ này.

Lúc đi qua một công viên cũng là trạm dừng, tôi xuống xe vào công viên, tìm một mặt cỏ vắng người nằm xuống.

Cải cách mở ra, mọi người cũng thoáng hơn, theo sự phát triển của internet, dần đã chẳng còn gì khiến chúng ta ngạc nhiên nữa. Gì mà giả gái, gay, người chuyển giới, đồng tính luyện ái, ăn mặc khác người, thích “khoe”, tự kỉ, tự ngược... Tôi đều đã thấy ở trên mạng, nhưng cũng chỉ là xem vậy thôi, không có nhiều cảm xúc.

Thậm chí sau khi ở cùng Tiết Đồng tôi cũng có tìm hiểu về đồng tính, lại phát hiện tôi hiện tại tuy cũng coi như đồng tính, nhưng thực sự không thể dung nhập với giới đồng tính này được.

Như là chuyện hôm nay, người bị trĩ kia không được đưa đi viện giang tràng mà lại được đưa tới phòng khám nam khoa, hơn nữa, người đàn ông kia dùng thuật ngữ chuyên nghiệp gì tôi nghe không hiểu, nhưng nam hộ sĩ lại vừa nghe đã hiểu ngay. Điều này chỉ có thể chứng minh một việc, phòng khám nam khoa này của Lão Khải là nơi dành riêng để phục vụ người trong giới.

Tưởng tượng như vậy, tôi mới đột nhiên xâu chuỗi lại mọi việc, gay bar kia tên là “Vườn địa đàng thuở ban sơ” với tên phòng khám “Nam khoa thế giới mới”, qua cách đặt tên có thể thấy chính là kiệt tác của cùng một người rồi.

Tôi với Tiết Đồng bình thường cũng hay chơi khá điên cuồng, nhưng Tiết Đồng thân thể cường kiện, ngoại trừ cái hồi anh bị Tào Tháo đui mấy hôm đó ra tựa hồ cũng không có vấn đề gì khác. Ngay cả ch*m nhỏ của tôi cũng chưa việc gì, bệnh nhân kia làm sao mà bị chơi đến lòi ruột ra, hay là ch*m của bạn trai hẳn ta là kiểu mở ửng, lúc đi vào có xước măng rồ, sau đó lúc làm vận động pít tông lại lòi cả ruột đối phương ra?

Tôi vẫn nghĩ, những người đồng tính nam, bên mà hoa cúc bị xâm nhập đều là có thiên phú dị bẩm chứ, kết quả hôm nay mới phát hiện thì ra bọn họ vẫn có nguy cơ bị rách hậu môn, bị trĩ. Như vậy, nếu có ngày tôi với Tiết Đồng đang làm mà khiến Tiết Đồng thành ra như vậy thì sao? Tôi nên làm gì? Lấy ngón tay giúp anh nhét trở lại?

Tôi chẳng những nghĩ tới tình trạng người nọ, còn nghĩ tới chuyện gần đây Tiết Đồng luôn muốn xuống tay với hoa cúc của mình, vạn nhất tôi cũng biến thành như vậy thì biết sống thế nào đây?

Trời ạ, càng nghĩ càng thấy đáng sợ!

Tôi cứ miên man suy nghĩ thật nhiều thật nhiều vấn đề, chúng cứ quấn lấy nhau tắc lại trong đầu, khiến đầu tôi đau đến muốn nứt ra. Đến lúc tôi nghĩ chán chê mới ngồi dậy trên nền cỏ, lúc này mới phát hiện trời đã tối, gió lại đang thổi mà tôi thì vừa đói vừa lạnh.

Nếu như bình thường, ở đó đông người, tôi nằm lâu quá cũng sẽ có người thiện ý lại nhắc nhở tôi trời lạnh cẩn thận bị cảm, nhưng giờ sắp đến Tết, rất ít người còn ở công viên.

Mà tôi cũng khó thấy gió chiều thổi thế này, thổi đến choáng cả đầu.

Tôi lắc lắc đầu đứng lên, cảm thấy hơi choáng, ra khỏi công viên bắt taxi, nói xong địa chỉ nhà liền nhắm mắt lại. Tối khi đã về tới dưới lầu, lái xe gọi tôi mới tỉnh lại.

Lúc tôi về đến nhà, Tiết Đồng đang ngồi sofa hút thuốc, xung quanh mờ mịt toàn khói thuốc.

Thấy tôi đã về, anh không giống bình thường túm cổ áo hỏi tôi đi đâu mà chỉ chậm rãi tới gần tôi, giọng lo lắng hỏi tôi làm sao.

Lúc anh tới gần, tôi đột nhiên cảm thấy khủng hoảng, nhìn thấy anh tiếp cận lại nghĩ tới người kia, nhìn không được hơi nhũm mày. Tiết Đồng kéo tôi đến sofa ngồi, hỏi tôi có đói không, lúc về anh có mua một suất KFC gia đình ăn với Tô Nam rồi, để lại cho tôi một ít, tôi muốn ăn anh sẽ đem hâm nóng lại.

Tôi ngốc nghếch gật gật đầu, anh liền đứng lên đem đũa gà rán các thứ bỏ vào một cái đĩa, mang vào bếp hâm bằng lò vi sóng.

Tôi tới cửa bếp, nhìn lưng anh, đột nhiên có loại cảm giác không nói nên lời, chiều nay tôi nghĩ thật lâu, tất cả đều là về người đàn ông bị trĩ kia với Tiết Đồng.

Tôi nhớ Tiết Đồng nói trước đây anh luôn là bên tiến công, việc đó đã được chứng minh ở gay bar kia, như vậy sao lúc cùng với tôi anh lại tình nguyện thụ phục dưới thân tôi? Khi đó tôi với chuyện đồng tính còn ù ù cạc cạc, động tác của Tiết Đồng lại vô cùng thuần thực, chỉ phẩy tay mấy cái liền khiến ch*m tôi đứng lên, miệng hút một cái là cả hỗn tôi cũng bị hút đi. Nếu ngay từ đầu anh cho tôi nếm thử khoái cảm ở phía dưới, tôi hiện giờ liệu có thể bị anh chơi thành giống người kia không?

Nhưng anh không làm vậy, anh cho tôi biết tiến vào một người đàn ông cũng có thể có được khoái cảm. Để tôi có thể thích ứng, lúc trước anh chưa từng nhắc tới chuyện trước đó luôn ở phía trên. Rõ ràng lúc đầu bị tôi làm đau muốn chết, anh còn cứ kêu tôi tiếp tục. Tôi lúc ấy chỉ nghĩ anh là đồ bị ngược cuồng, nhưng giờ nhìn lại, anh thật đúng đã yêu tôi yêu đến điên rồi. Bằng không vì sao người đàn ông mạnh mẽ như anh ở

bên tôi nhiều năm như vậy lại chưa từng nhắc tới việc muốn đề tôi, cũng chẳng hề nói chuyện về giới đồng tính cho tôi mới khiến tôi cứ luôn cho mình là thẳng.

Đến lúc tôi từ dòng suy nghĩ miên man phản ứng lại mới phát hiện không biết từ bao giờ mình đã tới phía sau Tiết Đồng ôm eo anh, đầu tựa lên vai anh.

Đèn trong bếp dùng đã lâu năm, giờ không còn sáng lắm, đối diện cửa sổ bếp là một tán cây, không nhìn được ra ngoài, lò vi sóng đã tắt, còn chưa mở ra mà mùi gà rán đã thoang thoảng.

Tiết Đồng không nói gì, chỉ trùm tay mình lên trên bàn tay đang đặt trên bụng anh, bàn tay lúc trước ở ngoài gió rét nửa ngày đã lạnh như băng của tôi cảm giác được độ ấm từ cơ thể anh truyền tới, cảm thấy thật vô cùng ấm áp.

Tôi không nói gì, chỉ ôm anh như vậy. Anh cũng không nói gì phá vỡ không khí, cứ để tôi ôm mình như thế.

Đang lúc chúng tôi ngọt ngào thì Tô Nam đột nhiên chạy vào bếp nói: “Chú Tiết đang hâm gà rán đấy à, cháu cũng muốn ăn.” Sau đó, nó trừng to mắt nhìn chúng tôi, dùng khuôn mặt ngây thơ vô tội nói một câu khiến tôi muốn học máu: “Ba, chú Tiết, hai người thì ra đang ôm ôm trong này à, thì ra hai ông chú lúc ôm ôm thì không cần cởi quần áo.”

Tiết Đồng trừng mắt với nó một cái, mở lò vi sóng lấy đĩa gà rán bung ra ngoài. Tô Nam cũng ra theo. Nhìn đĩa gà rán đặt trên bàn ăn lúc chiều họ mua, đồ uống bên cạnh là Coca tôi đã muốn ngắt.

Tôi ở bên ngoài gió lạnh lâu như vậy, giờ chỉ muốn uống đồ gì nóng thôi.

Tôi mở tủ lấy gói canh ăn liền, xé gói thả mấy thứ kia vào cái nồi, thêm nước rồi cho lên bếp gas, lấy đũa khuấy khuấy, lại lấy hai cái trứng chim trong tủ lạnh ra đánh vào bát, lát nữa nước sôi cho vào là được.

Tiết Đồng thấy tôi chưa ra ăn liền vào xem, anh bảo để anh cho trứng vào cho, sau đó đẩy tôi ra khỏi bếp, giục tôi ăn trước, không là Tô Nam ăn hết luôn mất.

Lát sau, Tiết Đồng bưng nồi đi ra, cho tôi với Tô Nam mỗi người một bát.

Canh ăn liền này hương vị đều giống nhau, bình thường lưỡi nấu canh tôi sẽ nấu cái này, nhưng giờ lại khác, trứng chim trong canh này là do Tiết Đồng bỏ, hương vị thấy ngon hơn so với canh bình thường tôi vẫn uống.

Buổi tối, tôi bảo Tô Nam đừng chơi game quá muộn, nếu không sẽ đóng điện tổng. Tô Nam ở đó nói cái gì “hạn điện ba”, tôi cũng không hiểu là ý gì, chỉ cảm thấy nhất định chẳng phải thứ hay ho gì.

Lúc sau vào phòng ngủ với Tiết Đồng, anh giải thích, nói không nên đưa tôi tới phòng khám nam khoa kia. Lúc trước Lão Khải nói bác sĩ với hộ sĩ kia chạy ra nước ngoài kết hôn, không đủ người mới muốn tôi đến nhưng không nghĩ tới tôi dường như thật chán ghét nơi đó. Nếu tôi không muốn đi thì cũng không cần đi nữa, anh không muốn làm tôi khó xử.

Không biết vì sao, lúc trước tôi còn vô cùng phản cảm phòng khám kia, nhưng giờ lại nói với Tiết Đồng: “Nếu tiền lương khá thì tôi đi.”

Tác giả: Thằng nhóc nhà tôi đi nhà trẻ từ giữa tháng hai, đến giờ mới chưa đến một tháng. Hồi tháng hai, nhà trẻ phát một vé xem phim, muốn phụ huynh đưa bảo bảo đi xem Cừu vui về 3, tôi đưa bé đi xem, chỉ ngồi được năm phút nó đã bảo: Nơi này thật là tối, con rất sợ đó. Thế nên chúng tôi đi về.

Chiều nay lúc đi đón con về, giáo viên lại đưa vé vào cửa công viên hải dương, muốn phụ huynh cho bảo bảo đi xem hải dương phổ cập khoa học.

Lật bàn, đây là hãm cha hay hại gia đây!

PS: Chia sẻ cho mọi người cái quảng cáo công ích, thật sự, đây chính là quảng cáo công ích, không phải phim đầu.

(1) Lan hoa chỉ: Cái thế tay của Bồ tát í =))

(2) Đan Ích Ngân /dan yi yin/

thiện ý dâm /shan yi yin/

Đồng âm khác nghĩa. Còn “Ngân” là chỉ tiền tài nên mới có cái “thu vàng hốt bạc” kia

26. Chương 26: Có Mấy Thằng Gà Kinh Khủng Muốn Chết...

Buổi tối, tôi với Tiết Đồng một trước một sau tắm rửa xong rồi lên giường tắt đèn, hai người đều không nói gì, lặng yên trong bóng tối.

Tôi vẫn đang mặc áo ngủ của tôi, Tiết Đồng mặc boxer của anh, chúng tôi ngủ trên cùng một cái giường, đắp chung một cái chăn. Chúng tôi đều là hai người đàn ông huyết khí phương cương, mà lúc trước đã làm một hiệp buổi trưa, theo lẽ thường khi ngủ hẳn là phải thân mật ôm ấp, thế mà hiện tại đều tự đưa lưng về phía nhau ngủ hai bên giường, ở giữa còn chừa một khoảng trống đủ để cho Tô Nam ngủ cùng cũng vừa.

Lúc trước chúng tôi bởi chuyện tôi có đi làm ở phòng khám kia không mà cãi nhau một trận nho nhỏ. Rõ là anh đưa tôi tới, vậy mà lại chủ động không muốn tôi đi làm ở đó, tôi lại cứ nhất quyết đi. Nếu là trước kia, mỗi lần chúng tôi cãi nhau xong anh chẳng nói một tiếng đã lái xe đi rồi. Nhưng giờ lại dày mặt đi tắm rửa rồi theo tôi vào phòng ngủ nằm bên cạnh.

Im lặng một lúc lâu, tôi vẫn cảm thấy Tiết Đồng không nhúc nhích, tiếng thở đều đều, hẳn là còn chưa ngủ.

Tôi nhắm mắt lại, cắn cắn ngón cái, rồi dùng giọng lầu bầu nói: “Hôm nay cái người bị trĩ các anh đưa vào ruột đã lòi ra cả nửa mét. Dù là đồng chí cũng không thể chơi điên cuồng như thế được, đó là phạm tội.”

Tôi vừa nói xong Tiết Đồng đã tiếp lời: “Ừ, thế nên chúng tôi đã đưa bạn trai cậu ta đi thẩm vấn rồi, dù là đồng chí cũng rất ít khi phát sinh chuyện thế này. Dù hiện tại theo pháp luật cưỡng hiếp đàn ông nếu không gây tổn thương cũng không cấu thành tội danh nhưng nếu làm đối phương bị thương nặng cũng là phi pháp. Huống chi bọn họ càng như ngược luyên, cho dù pháp luật không thể quản tới cũng sẽ không mặc kệ.”

Phải vậy không? Lão Khải không võ hữu lực và Tiết Đồng thân làm cảnh sát, hai người họ nếu đã bắt bạn trai người nọ đi thẩm vấn hẳn có thể làm rõ nguyên nhân người kia bị thương đi.

Vì vậy, tôi liền hỏi Tiết Đồng kết quả thẩm vấn.

Tiết Đồng nói: “Người bị thương cùng với người đưa cậu ta tới đã chơi với nhau từ nhỏ đến giờ, năm nay mới học đại học, hai người thuê phòng ở với nhau bên ngoài. Bọn họ không hiểu rõ giới đồng tính, cũng không có gan đi đàn dứu với người khác, tất cả hiểu biết đều dựa vào xem phim với tiểu thuyết trên mạng rồi dẫn tự lãn mò ra, bình thường đều là hai người ở nhà chơi. Từ đầu vẫn làm kiểu bình thường, sau đó lại muốn tình thú một chút, thành ra...”

Toát cả mồ hôi, hai tên gà mờ ở cùng nhau rồi phổ cập khoa học bằng phim với tiểu thuyết đồng tính? Không phải chứ... Hồi đó động tác yêu cầu độ khó cao của nam nữ chính trong “giới phim X” khiến không ít nam nữ bất chước theo bị thương. Phải biết rằng, động tác trong phim không phải ai cũng làm được.

Lúc trước ở cùng Tiết Đồng, nếu không phải anh kinh nghiệm phong phú, tôi cũng chẳng bao giờ biết đàn ông với nhau cũng có thể làm như vậy. Tiểu thuyết đồng tính tôi cũng xem rồi, gì mà vừa tụt quần đã đâm ngay vào làm quả thực là láo toét, trừ phi là được mở rộng rồi, không thì không thể có chuyện cắm vào cả cây được. Gì mà nhỏ tí nước miếng lên ch*m là tiến ngay vào được cũng láo, dù Tiết Đồng cần giúp tôi nửa ngày cũng chẳng thấy ướt được mấy, phải biết rằng hoa cúc của đàn ông không có cái công năng tự động trơn được. Dù không loại trừ nguyên nhân là ch*m tôi khá lớn, nhưng tôi cũng đã thử đâm vào Tiết Đồng khi anh không muốn, kết quả là chẳng lần nào thành công.

Hơn nữa tiểu thuyết còn nói cả mấy động tác mà trong thực tế căn bản không thể làm được, may ra có mấy nghệ sĩ chuyên nghiệp còn được, nhưng đó là chuyên nghiệp, người bình thường căn bản không thể làm được. Tôi đã xem không ít tiểu thuyết đồng tính, nhưng chuyện có thể làm được thật chỉ có một hai phần mười thôi, tin mọi điều trong sách thì thà không đọc sách là hơn, câu này chẳng sai chút nào.

Tiết Đồng lại nói: “Họ xem cái gọi là manga với tiểu thuyết đam mỹ rồi học theo.”

Manga đam mỹ? Cái đó tôi cũng đã xem rồi, kết quả... Bên gọi là tiểu thụ đó chính là đàn bà có ch*m ngực phẳng, mà ch*m cũng chẳng dùng chút nào. Thể chất yếu đuối, tính hay xấu hổ, có mấy người còn sinh được con nữa, quả thực chẳng khác gì phụ nữ.

Tiết Đồng nói tới đây thì ngừng lại, tôi không nhịn được hỏi: “Bọn họ học gì? SM á?” Vì tôi nhớ rõ xem mấy cuốn kia đều làm làm làm làm làm, có một quyển còn là trối đời phương lại làm nữa.

Tiết Đồng thở dài một hơi nói: “Bọn họ học theo quyển sách nào đó tiểu công đem trứng nhảy điện nhét vào phía sau chờ đến cao trào tiểu thụ vô cùng muốn làm, kết quả làm xem trứng nhảy bị kẹt sâu quá không lấy ra được. bọn họ nghĩ đi WC sẽ tự đẩy ra được, nhưng trứng nhảy bị kẹt, người kia táo bón.”

... tuy trong bóng tối không nhìn thấy gì, nhưng biểu cảm của tôi chắc là như thế này... Vì trứng nhảy nhét sâu quá mà táo bón, bọn họ nhét mấy cái, nhét sâu bao nhiêu mới có hiệu quả thế này chứ.

“Thế quan hệ gì với bệnh trĩ kia?”

“Vì không đi vệ sinh được nên họ nghĩ tới dùng đồ vật lấy trứng nhảy ra, nhưng lại không biết làm thế nào, đi bệnh viện thì sợ người ta chế giễu. thế nên, bọn họ dùng... máy hút bụi...”

Phi

~ Khụ khụ khụ... táo bón rồi dùng máy hút bụi, vốn là muốn hút trứng nhảy ra, cuối cùng lại hút ruột người ta ra trước... Bọn họ nghĩ cơ thể con người là cái gì chứ!!!! Không có kiến thức thật là đáng sợ.

Tôi biết nói thế nào đây, thật là tài tình, phương thức này khiến tôi như được cảm nhận cảm giác thần thú Thảo Nê Mã (1) trên cao tung vó mà phi. Lúc trước đã nghĩ tới vô số cái có thể giữa hai người kia, nhưng thực sự không nghĩ tới thì ra máy hút bụi ngoài việc hút bụi còn có thể làm ra hiệu quả thế này.

Đến lúc này biết được nguyên nhân người kia bị trĩ, tâm trạng căng thẳng, lo lắng Tiết Đồng liệu có thể bị thế hay không giờ mới được thả lỏng, tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi sợ vạn nhất có ngày đang làm với Tiết Đồng, không cẩn thận cũng phát sinh loại chuyện ngoài ý muốn như thế nên mới muốn tới phòng khám kia học tập một chút. Giờ biết được nguyên nhân rồi, tôi cảm thấy cũng chẳng cần đi học tập gì nữa, tôi cũng không muốn ngày nào cũng nhìn ch*m với cút của người ta.

Không biết lúc nào Tiết Đồng đã tới nằm bên cạnh, anh từ phía sau với tay vào áo ngủ của tôi, đặt tay lên trên bụng. tôi xoay người ôm eo anh, rúc vào cổ anh nói: “Lúc trước tôi còn tưởng làm quá sẽ bị hậu quả như thế, còn may không phải.”

Tiết Đồng cọ cằm lên trán tôi nói: “Thực ra chỉ cần cẩn thận thôi, cơ vòng của con người rất dẻo dai, mọi người ngày nào cũng phải kéo căng, nếu không bị bệnh gì rất nhiều người bảy tám mươi tuổi vẫn cứ hoạt động bình thường.”

“Thế vạn nhất có ngày cơ vòng của anh lỏng ra thì làm sao?”

Tôi cảm giác tay anh đặt trên lưng mình siết lại một chút, anh hít sâu một hơi, giọng điệu kiên định nói: “Sẽ không thế đâu, tôi bình thường có rèn luyện.”

“Thật sự?”

“Không tin chúng ta liền thử xem!” Tiết Đồng xoay người cười lên người tôi, cách áo ngủ bắt đầu phát động tấn công. Cổ với xương quai xanh đều bị cắn mấy cái, tôi cũng không chịu yếu thế cắn lại.

Nhưng tối hôm đó, chúng tôi cũng không làm được, bởi vì... ch*m của tôi hình như nó bị chứng sợ hoa cút, không chịu đứng lên. Dù như vậy, Tiết Đồng vẫn cởi quần tôi để ch*m hai chúng tôi tựa vào nhau ngủ.

Sáng hôm sau Tiết Đồng đi làm đã lâu mà tôi vẫn còn ngủ, đến tận khi ánh mặt trời xuyên qua bức màn rọi tới, Tô Nam đống đập cửa phòng tôi mới đứng lên.

Đến lúc xóc chăn ra tôi mới xấu hổ phát hiện nửa người trên mặc áo ngủ nhưng cút thì đều bị cởi hết, nửa người dưới thì quần ngủ quần lót đều bị ném dưới giường. Ch*m nằm úp sấp, cũng không có sức sống lúc sáng sớm như bình thường, điều này làm tôi có chút lo lắng có phải vì hôm qua cảnh ruột rà máu chảy đầm đìa kia làm ch*m tôi vô lực hay không.

Nghe nói có mấy người nhìn chỗ tư mật của bà xã sau khi sinh còn liền bắt lực với phụ nữ, Uyển Uyển nhà tôi năm đó để mỗ, chỗ tư mật thế nào tôi không để ý, chỉ là mỗi lần nhìn đến chỗ khâu trên bụng cô lại khiến tôi hơi ớn thôi.

Lần đầu tiên làm với Tiết Đồng là anh đẩy tôi xuống rồi tự ngồi lên, lúc đó không biết có bao nhiêu kì quái nữa, sau đó tôi cũng đã cẩn thận quan sát hoa cúc của Tiết Đồng, cảm thấy kang khác hoa cúc ở trong phim, nhưng tôi thì thích của Tiết Đồng hơn.

Lúc trước ngoài Tiết Đồng ra, hoa cúc của đàn ông khác tôi cũng mới nhìn thấy trên màn hình thôi. Nhưng mấy tháng cuối năm này lại ngoài ý muốn gia nhập giới đồng chí, chẳng những thấy được hoa cúc của mấy người đàn ông, thậm chí cả ch*m cũng đi khoe một lần trước mặt rất nhiều đàn ông.

Giờ nghĩ lại, mới thấy thế giới nam đồng chí thật đúng là đáng sợ.

Nhưng đáng sợ nhất vẫn là cái người vì táo bón mà dùng máy hút bụi, cuối cùng lại xảy ra tai nạn.

Giờ hay nghe thấy chuyện mấy cô trẻ tuổi xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình quá mà yêu sớm, cảm thấy lúc đi học mà không có bạn trai là sẽ bị coi là lập dị. Thế nên, giờ chuyện mới mười bốn mười lăm có bầu rồi đi bệnh viện sinh non hay sinh con lúc đi WC trên mạng ngày càng nhiều. Cái khác không nói, lúc trước đi làm ở bệnh viện kia cũng gặp chuyện một cô bé mười lăm tuổi quá nửa đêm được người ta đỡ vào, sinh con ngay trong đũng quần.

Chuyện này nếu là nam nữ, người ta cùng lắm chỉ nói hiện giờ ai cũng cởi mở, con gái không biết tự trọng vân vân nhưng nói xong cũng chẳng tính gì. Giờ còn trinh hay không cũng chẳng còn gì quan trọng, dù có người luôn nói muốn tìm gái trinh nhưng thời buổi này đây đường chỗ nào cũng làm được cái màng kia, thật giả thế nào ai mà biết được. Có những cô muốn lừa người ta, để con rồi vẫn có thể đi làm màng trinh giả mà.

Nhưng nếu rơi vào đàn ông thì thế nào? Lúc trước có một đồng sự ở khoa giảng tràng lúc tới chỗ chúng tôi chơi bảo, có một người đàn ông tới chỗ anh ta khám hậu môn, anh ta mới vói vào một ngón tay người kia đã cương, mọi người bảo có phải là đồng tính luyến ái hay không chứ, nghe nói đồng tính luyến ái đều thích bị người ta đâm vào hoa cúc. Kì thực anh ta làm sao không biết chuyện phía sau đàn ông có tuyến tiền liệt chứ, chỉ là mấy người đó cứ thích lấy chuyện “tôi gặp đồng tính luyến ái” thành một đề tài để vui đùa mà thôi.

Có lẽ đồng tính luyến ái thật sự có người thích bị chọc hoa cúc, ít nhất tôi cũng đã thấy một tên vì được chọc cúc mà lập tức phát điên, nhưng có phải lần nào cũng phải chọc cúc đâu. Như tôi với Tiết Đồng mỗi tuần làm chừng hai ba lần, nhưng đại đa số đều là anh dùng tay với miệng, số lần dùng hoa cúc chưa tới một nửa. Sau lần đầu tiên của chúng tôi cũng phải tới nửa tháng sau Tiết Đồng mới dùng đến cúc hoa, mà dù có thật sự tiến vào, mười lần thì nhiều lắm một lần không dùng bao, mà bắn ở bên trong thì cả năm cũng không chắc có một lần.

Vừa miên man suy nghĩ, vừa mặc quần áo rời giường đi làm bữa sáng cho Tô Nam tiểu thiếu gia. Ăn xong bữa sáng, ranh con bảo muốn đi sân chơi chơi, nó đã hẹn bạn mười giờ gặp mặt. Hôm nay thời tiết rất đẹp, mặt trời tỏa nắng lại không có gió. Đúng là thời tiết thích hợp để ra ngoài chơi, tôi liền dẫn nó đi.

Tới rồi mới biết các bé nhà khác cũng đều đi cùng phụ huynh, chẳng qua giờ là cuối năm, học sinh được nghỉ đông nhưng người lớn thì không được nghỉ, đa số đàn ông đều phải đi làm, tới đây không phải phụ nữ cũng là người già.

Sáu đứa tới cùng chơi thì phụ huynh có bốn phụ nữ, một cụ già, duy nhất có một người trẻ tuổi là đàn ông, chính là tôi. Thế nên, ánh mắt mọi người nhìn tôi có chút kì quái, tôi chỉ có thể lên dây cốt tinh thần cười cười nói nói với bọn họ.

Nói chuyện với mấy chị đó không được hợp ý lắm, nhưng tôi với cụ già kia tán gẫu cũng không tồi, biết được ông là viên chức về hưu, giờ con gái con dâu đều bận rộn, chỉ có thể để ông chăm sóc cháu trai.

Chúng tôi hàn huyên về rất nhiều chuyện, cảm thấy rất hợp ý, ông nói với tôi chuyện nhân sinh đạo lý, tôi nói với ông chuyện dưỡng sinh bảo vệ sức khỏe, cả hai đều học được từ nhau một chút.

Trong sân chơi đầy tiếng trẻ con đùa nghịch âm ỉ, tôi phơi mình dưới nắng, nhìn bọn nhỏ hoạt bát hiếu động, đột nhiên cảm thấy ám ảnh dưới đáy lòng đều bay biến hết dưới ánh mặt trời. Sống là tốt rồi, nghĩ nhiều như vậy làm gì, cùng lắm thì về sau cùng Tiết Đồng làm ít đi một chút.

Đúng rồi, về sau tôi nhất định phải cẩn thận bảo vệ hoa cúc của chính mình, tuyệt đối không cho Tiết Đồng bạo.

Đến trưa, đám nhóc bảo muốn ăn KFC, rõ là tối qua Tô Nam mới ăn xong, giờ lại muốn ăn nữa.

Tô Nam bảo tối qua ăn là xuất gia đình, giờ nó muốn ăn cái tôm gì gì đó. Tôm kia nhỏ nhỏ, ở trên dùng mì quấn thành hình xác ướp, nhìn thật là quý dị.

Tô Nam phấn khởi lắm, nhưng ăn một con xong lại bảo khó ăn, còn lại đều đưa tất cho tôi.

Ăn con tôm xác ướp kia tôi chỉ nghĩ muốn nói với cái lũ KFC: “Mẹ, làm gà thì cứ làm gà đi, muốn làm ba cái linh tinh vớ vẩn gì đó làm gì? Chơi khảo cổ hả?”

Tác giả: Gần đây xem một bài post một mỹ nữ là phạm nhân bị tử hình, biết được rất nhiều chuyện cũ.

Vì người phụ nữ trên ảnh thực sự rất được nên tôi đi tra chuyện của cô ta.

Chúng tớ, đàn bà đừng nên quá ngu ngốc.

27. Chương 27: Ngoại Truyện: Chung Quy Ch*m Ngốc Vẫn Luôn Là Người Bạn Không Thể Vứt Bỏ (thượng)...

Ngày X tháng 3 năm 200X,

Lão Khải huyết sáo, tâm trạng thật tốt đi qua sàn nhảy náo nhiệt lên văn phòng của hắn ở trên lầu.

Lúc mở cửa, tâm trạng vốn đang vô cùng tốt bỗng biến thành vô cùng tệ, bởi hắn nhìn thấy Tiết Đồng đang ngồi trên sofa trong văn phòng, vừa xem bản tin trên TV vừa nhàn nhã đút nho cho một cậu trai trẻ tuổi đang gói đầu trên đùi anh ta. Cậu kia là một cậu em thanh tú mới tới bar hắn, hắn rất thích cậu ta, còn muốn theo đuổi, thế mà giờ... lại đang trong văn phòng của hắn, nửa người trên ăn mặc chỉnh tề, nửa người dưới lại lỏa lồ, đang dùng cái miệng nhỏ phía dưới “ăn” nho.

“Mẹ, khốn Tiết Đồng, ông không biết tôi có tính thú với nó sao? Thế mà lại bị ông nâng tay trên!” Lão Khải chỉ vào Tiết Đồng mắng to.

“À, Lão Khải, ông về lúc nào đấy?” Tiết Đồng thấy hắn, cười cười chào hỏi, tựa hồ coi cậu trai trên đùi như không tồn tại vậy.

Nghe Tiết Đồng gọi hắn Lão Khải, Lão Khải lại cảm thấy tức ná thở, hắn tên Vương Khải, bình thường vẫn thích người khác gọi mình là “Vương” hoặc là “King”, sau đó đặc chí tự cho mình ngu X như sơn đại vương, đáng tiếc Tiết Đồng chưa bao giờ nể mặt, luôn gọi Lão Khải Lão Khải, gọi hắn như thể hắn là lão già thật ấy. Nhưng hắn cũng chẳng có cách nào, Tiết Đồng người này ăn mềm không ăn cứng, đánh thì đánh không lại, hắn cũng chỉ có thể để Tiết Đồng cứ xưng hô như vậy mà thôi.

Cậu trai kia lúc trước mới đến vẫn là con cừu non thấy hai người đàn ông ôm nhau cũng thấy xấu hổ, thế mà giờ đây lại có thể để trường nửa người dưới cũng không thấy xấu hổ nhìn Lão Khải. Có thể thấy được nửa tháng này Lão Khải ra ngoài, Tiết Đồng đã điều giáo con cừu non này thành một tiểu hắc động dâm đẳng.

“Thằng cha này, ông có biết tôi đã nhảm nó rồi không, vậy mà anh thừa dịp tôi không ở đây xuống tay trước?”

“Tôi không xuống tay chẳng lẽ đợi người khác xuống tay? Bảo thích thì giờ cầm lấy đi.”

Nghe Tiết Đồng nói đơn giản như đưa đồ vật gì đó, Lão Khải nhìn cái tên miệng nhỏ phía sau không biết đã nhét vào bao nhiêu quả nho, trong lòng khó chịu một hồi, nắm áo người kia ném ra sau cửa. Khóa xong

cửa, Lão Khải ngồi xuống cạnh Tiết Đồng nói: “Thằng cha này, tặng nó cho tôi ép rượu nho à! Đồ người khác chơi rồi tôi không thèm!”

Tiết Đồng liếc qua hắn một cái, nhếch miệng cười, cầm chỗ nho còn lại bảo: “Lão Khải, ăn nho không?”

Lão Khải sững sốt một chút, lập tức phản ứng lại: “Trời, ông vậy mà đùa giỡn tôi?”

“Ha ha ha.” Tiết Đồng ngắt một quả nho, bóc vỏ rồi nhét vào miệng, Lão Khải nhìn mà ghê tởm một hồi. Hắn dựng thẳng ngón giữa nói với Tiết Đồng: “Tôi mong ông có lúc bị đàn ông làm đến kêu cha gọi mẹ!”

Tiết Đồng cũng trả lại hắn một ngón giữa, không thèm để ý đáp: “Muốn đê tôi? Loại đàn ông này còn chưa sinh ra đâu.”

Lão Khải nói: “Nói trước bước không qua, cẩn thận lúc nào đó ông gặp được một người, lại yêu hắn ta, sau đó liền tự động mở chân.”

“Xi, ông đây đã đê bao nhiêu đàn ông rồi, phía sau vẫn còn nguyên, muốn đê tôi á? Ch*m hắn ta ít nhất cũng phải lớn hơn của tôi.”

“Hèm...” Lão Khải lặng yên, ai chẳng biết Tiết Đồng mấy năm nay dựa vào cây thương vàng kia của hắn mà đê biết bao nhiêu người. Muốn so thương với hắn, xem ra phải tìm mấy thằng Tây mới được. Nhưng tên Tiết Đồng này lại bảo hắn từ lúc mới đẻ đã rất coi trọng truyền thống, hồi nào tới giờ không có hảo cảm với người nước ngoài.

Đúng lúc này, có người bên ngoài gõ cửa, Lão Khải cho là tên ăn nho lúc nãy liền lớn tiếng quát: “Cút!”

Tiết Đồng bảo tiếng đập cửa là ám hiệu của họ, đi ra mở cửa.

Người đàn ông bước vào là một người bạn, Chung Tình, cũng coi như một nhân vật phong lưu, nhưng thời gian trước đã rửa tay gác kiếm, không định du hí nhân gian nữa rồi.

Chung Tình diện mạo anh tuấn, tóc dài bay bay nhưng không có chút hơi hướng đàn bà, thế nhưng trước đây vẫn có cái biệt danh nổi tiếng “nữ vương”. Tên này cái gì cũng tốt, chỉ phải cái thích soi, ai hắn cũng có tìm ra một đống khuyết điểm. Theo cách nói của hắn thì, hể muốn đi tìm một tình nhân hoàn mỹ. Nhưng Tiết Đồng với Lão Khải đều chỉ cười nhạt, hoàn mỹ? Chung Tình đã quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến có chút tự kiêu rồi, trên thế giới này còn có thể tìm ra người đàn ông còn hoàn mỹ hơn hắn ta?

Đối với việc này, Chung Tình nói: Tình nhân hoàn mỹ chính là loại mà chỉ cần nghe thấy tiếng đối phương đã muốn tìm về bên người đó, chỉ cần nhìn thấy đối phương đã muốn cùng người ta làm làm làm, làm đến khi thiên hoang địa lão, ấy mới chính là tình nhân hoàn mỹ. Nghe xong lời này, Tiết Đồng với Lão Khải chỉ muốn học máu, cho bọn này xin, tình nhân như vậy với búp bê bơm hơi có gì khác nhau?

Nhiều năm trước, Tiết Đồng, Vương Khải, Chung Tình đều mới quá đôi mươi, quen nhau trong gay bar rồi đều có tính thú với đối phương. Nhưng bọn hắn đều là mấy tên không chịu nằm dưới cho nên cuối cùng không thành bạn tình lại nên bạn bè.

Wương Khải là thế hệ thứ ba một gia đình chính trị, trên người là loại khí chất chó má được bồi dưỡng từ nhỏ trong gia tộc, có loại khí thế không giận mà uy.

Chung Tình là con nhà đại gia, cha cậu ta năm đó buôn bất động sản thành công, cho cậu ta đi du học, ở nước ngoài chơi bởi đủ kiểu, lúc về nước cũng vẫn chơi tới bến. Thế mà tự dưng có một ngày cậu ta bỏ chơi, bảo gì mà muốn ẩn cư. Lão Khải khinh thường, nói cậu ta lại giở chứng, giả bộ làm cái gì rồi, chẳng được mấy tháng thấy buồn rồi lại quay lại chơi bởi thôi.

Tiết Đồng là người thân thế bình thường nhất trong ba người, diện mạo không quá xuất chúng nhưng lại sở hữu đôi mắt đẹp ngập tràn quyến rũ, hơn nữa dương cương mười phần, là một người đàn ông thuần thực.

Ba người họ đều có ưu điểm, nhưng khuyết điểm còn lớn hơn, máu chốt nhất chính là, bọn họ trải qua bao cuộc tình mà vẫn chưa từng yêu ai.

Ngày 1 tháng 4 năm 200X

Tiết Đồng nhận được tin báo có người thấy trong khu vực của anh có ẩu đả, nhận được tin, anh cùng hai đồng sự cùng đuổi tới, dọc đường lại kẹt xe, anh đành xuống xe chạy tới. Vừa tới nơi đã thấy có người bị người phía sau dùng gạch đập vào gáy, ngã xuống đất, máu từ sau đầu người kia chảy ra, mấy người kia còn muốn cùng nhau quần ẩu. Anh chỉ có thể lấy bạo chế bạo đối với mấy người nọ, đồng thời lấy còng tay còng một tên lại, giơ thẻ cảnh sát ra. Lúc này, hai đồng sự kia cũng tới, người xem xung quanh thấy cảnh sát đến đều thở phào nhẹ nhõm.

Anh lại xem người bị thương kia, đối phương đã hôn mê. Nhìn khuôn mặt hôn mê của người đàn ông kia, anh vậy mà lại thấy có chút động lòng, cảm giác này, thật sự rất là kì quái. Hay là đây chính là “tình yêu sét đánh” mà người ta vẫn nói? Cái đêch, ông trời ghét anh lúc trước chơi đùa quá nhiều đàn ông, đưa người đàn ông này tới quả báo? Thế mà còn vào ngay ngày cá tháng tư nữa chứ! Ông trời, ông đang giỡn tôi đấy hả?

Bởi đường xung quanh giao thông tắc nghẽn, xe cứu thương chắc chắn không tới được, nhưng cách đây mấy trăm mét cũng có một bệnh viện. Để người này không mất máu quá nhiều mà chết, anh công anh ta chạy tới bệnh viện kia.

Vốn anh lúc đầu là nóng lòng cứu người, nhưng lúc chạy lại cảm giác được ch*m người kia cọ sau lưng, còn có thể cảm nhận được độ lớn của thứ sau lưng. Một loại cảm giác ngứa ngáy kì quái đột nhiên xuất hiện trong đầu, anh đột nhiên nghĩ tới câu nói trước đó không lâu đã nói với Lão Khải. Tiết Đồng trong lòng mắng: “Mẹ, ch*m ông này ghê gớm thật.”

Đưa người kia đến bệnh viện mới biết thì ra anh ta chính là bác sĩ trong viện. Rõ là anh đến bệnh viện này rất nhiều mà chưa từng thấy bác sĩ nào như vậy. Bởi anh thân phận cảnh sát với chuyện người kia đánh nhau đương nhiên phải làm ghi chép, hỏi hộ sĩ một hồi liền rõ ràng hồ sơ của người nọ.

Tô Đình Chi, nam, 28 tuổi, bác sĩ nhi, đã kết hôn. Khó trách lúc trước anh chưa từng thấy bác sĩ này, thì ra là chuyên khám cho trẻ con, anh trước kia không thấy cũng là chuyện bình thường.

Tô Đình Chi? Tiết Đồng tới phòng bệnh xem người đàn ông còn đang hôn mê kia, mày nhú lại thành một đường.

Đã kết hôn, người này là thẳng, yêu trai thẳng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Tối ngày 1 tháng 4 năm 200X, Vườn địa đàng thưởng ban sơ.

Lão Khải đang trong văn phòng chơi điện tử, Tiết Đồng mở cửa đi vào. Lão Khải quay người xem thường, rõ ràng hẳn luôn khóa trái cửa, Tiết Đồng vậy mà luôn có cách tự mở cửa vào được. Vừa nháy chuột cho mỹ thiếu niên cởi quần áo, vừa không biểu cảm bảo Tiết Đồng: “Tiết đại gia, sao vui thế, lại vọt được em nào rồi?”

Tiết Đồng ngồi sô pha hỏi lại hắn: “Nếu ch*m một người đàn ông để ở sau lưng một người đàn ông khác, đối phương hưng phấn, chuyện này nói lên điều gì?”

Lão Khải không nói gì, Tiết Đồng này giả khổ quá đi, giả ngây thơ cũng không cần phải như thế, hắn vừa nháy chuột đùa bỡn mỹ thiếu niên kia, vừa hờ hững nói: “Tên kia thiếu thao.”

Tiết Đồng vượt cảm nói: “A? Thì ra tôi nghĩ muốn bị đàn ông thao?”

Lão Khải lúc đầu còn chưa phản ứng kịp, đột nhiên lòng lại phát lạnh, tay run lên đóng mất trò chơi: “Cái gì?” Đến lúc phản ứng lại mới quay sang máy tính kêu to: “Mẹ, mới chơi còn chưa có lưu!”

Lúc này đến lượt Tiết Đồng trợn trắng mắt, Lão Khải này già đầu rồi sao còn thích chơi loại trò chơi nuôi mỹ thiếu niên như đàn bà này? Dù hẳn ta có đê cả ngàn mỹ thiếu niên trong trò chơi cũng đều là giả, thế thì được cái chố gì.

Tiết Đồng để lại Lão Khải đang phát điên, tự mình rời đi. Trong lòng nghĩ, hay là Tô Đình Chi kia thực sự là chân mệnh thiên tử của anh? Anh cũng chẳng tin vào số mệnh, ch*m to mà để làm chố gì, anh sẽ vọt được tên kia, khiến Tô Đình Chi kia thân phục dưới thân mình. Nhưng mà... nhờ người ta là trai thẳng đã có vợ, không phải anh sẽ phải làm kẻ thứ ba? Vẫn cứ tìm hiểu rõ ràng rồi mới ra tay thì tốt hơn.

Tô Đình Chi đang hôn mê trong bệnh viện, đột nhiên hoa cúc căng thẳng, tỉnh lại.

Lão Khải tỉnh lại từ trò chơi, Tiết Đồng đã đi mất rồi, Lão Khải nghĩ tới lời tên kia lúc nãy, chỉ thẳng vào chỗ Tiết Đồng ngồi khi nãy mắng: “Khôn Tiết Đồng, ranh con làm như ông đây không biết hôm nay là cá tháng tư ấy? Dùng chiêu này gạt ông? Cầu cho mày thật sự gặp phải thằng ch*m to hơn mày, bị hắn ta thao đến vĩnh viễn không lật được lại!”

Tác giả: Mọi người muốn biết Tiết Đồng với Tô Đình Chi năm đó làm sao mà thông đồng cho nên tôi viết một ngoại truyện cho Tiết Đồng.

Nhưng ngoại truyện này hơi bị dài nên chia thành hai phần đi.

Gần đây bận quá đi, ngày nào cũng chẳng có thời gian đung vào máy tính.

Cứ thế này đã, lần sau đăng nốt.

Mẹ nó, xăng mau giảm giá đi!!!!!!!!!!!!!!

28. Chương 28: Ngoại Truyện: Chung Quy Ch*m Ngốc Vãn Luôn Là Người Bạn Không Thể Vứt Bỏ (hạ)...

Ngày 2 tháng 4 năm 200X

Để gây được ấn tượng người sắp gặp mặt, Tô Đình Chi, Tiết Đồng ở kí túc xá sửa sang lại một chút bộ đồng phục cảnh sát vốn đã mặc chỉnh tề, đánh răng rửa mặt sạch sẽ, còn xịt miệng bạc hà, sau đó đứng trước gương nở nụ cười. Soi rồi lại tự thấy mình thật ngốc nghếch, đường đường một ông đàn ông to đầu, không có chuyện gì đi soi gương làm gì chứ. Rõ là trước đây anh muốn چرا اے کون سے ہوتے ہیں ایسا ہر ایک کے لیے جیسے ہی ہوتے ہیں ہاتھ, giờ lại sợ thất bại. Chẳng lẽ là bởi đối phương là trai thẳng? Hay là bởi anh thực sự để ý người ta?

Hừ, trai thẳng gì chứ. Trong tâm niệm của Tiết Đồng, thế giới này chẳng có thằng nam nào cả, có mấy người là thẳng bởi họ còn chưa gặp được người có thể bẻ cong họ mà thôi. Ít nhất trước Tiết Đồng là một cao thủ đã được công nhận, các loại đàn ông đều có thể bị anh bẻ cong, chỉ là anh có muốn hay không thôi.

Có một học giả rất cá tính của nước ta đã nói: “Một người sẽ thích người cùng hay khác giới là bởi hoàn cảnh cuộc sống và ảnh hưởng của những người xung quanh, trên thế giới này, tuyệt đối đồng tính với tuyệt đối dị tính chỉ có năm phần trăm, còn lại đều là song tính luyến.”

Tiết Đồng rất tin câu phía sau nhưng không đồng tình lắm với câu phía trước. Bởi anh từ nhỏ cũng luôn sống trong một gia đình bình thường, trong nhà một em trai một em gái đều kết hôn bình thường, anh cũng từng kết hôn với một phụ nữ. Dù anh thích đàn ông nhưng anh tuyệt không chán ghét phụ nữ, thậm chí cảm thấy phụ nữ rất vĩ đại. Thế vậy thì tính thế nào? Người đầu tiên anh có tình cảm là đàn ông, anh cũng không muốn kết hôn với một phụ nữ mình không yêu, sau đó áp chế nội tâm vẫn thích đàn ông của mình, cùng người phụ nữ kia sống giả dối cả đời.

Tương lai nếu có thể, anh hi vọng có thể cùng người đàn ông mình yêu sống bên nhau.

Anh tuy đã qua lại với không ít người nhưng vẫn chưa từng nghĩ tới chuyện tiếp tục cùng đối phương, nói trắng ra là chơi bởi thôi còn được chứ thật sự sống cùng thì đúng là bài toán khó.

Chung Tình từng nói, nếu hắn gặp được chân mệnh thiên tử của mình, hắn sẽ không nhìn bất luận một ai trừ người đó. Ngoài thân thể người kia ra không muốn làm cùng bất cứ ai khác.

Tiết Đồng không biết anh có thể có ngày chỉ có tính thú với một người đàn ông không, vài chục năm sau đó chỉ làm cùng anh ta hay không. Nhưng ngẫm lại cũng thấy hơi bị khủng bố. Vợ chồng bình thường dưới ràng buộc của hôn nhân cũng không thể cam đoan mình sẽ không ra ngoài vụng trộm, càng đừng nói đến nam đồng tính.

Lúc Tiết Đồng tới bệnh viện thì Tô Đình Chi đã tỉnh, nhưng xem chừng tâm trạng đối phương không được tốt lắm, cứ mặt nhăn mày nhíu. Nhìn anh ta như vậy, Tiết Đồng lại có loại xúc động tới bên an ủi, sau đó lại tự chửi rửa, đàn ông kiểu gì mà chưa từng thấy, làm sao lại đi thương tiếc một người diện mạo bình thường như thế? Anh sắp xếp lại đồng cảm xúc hỗn độn kia, gõ cửa đi vào, dùng giọng nói vô cùng chuyên

nghiệp nói với Tô Đình Chi đang nằm trên giường bệnh: “Xin chào, Tô tiên sinh, tôi là cảnh sát đồn XX, tôi họ Tiết.” Sau đó đưa Tô Đình Chi xem thẻ cảnh sát.

Sau đó, anh hỏi rất nhiều vấn đề về chuyện đánh nhau lúc trước, còn rất khéo léo hỏi một chút chuyện của Tô Đình Chi. Có được đáp án, Tiết Đồng cười cứ như hồ ly, trong bụng tính toán bước tiếp theo phải làm thế nào.

Xe của Tô Đình Chi bị kéo đi rồi, vậy là chỉ cần tính đúng thời gian anh ta xuất viện là được, dù sao đơn vị anh cũng ở rất gần đây. Lửa gùi đó, ăn chắc luôn.

Đưa Tô Đình Chi về nhà xong đương nhiên là lại chuyển qua việc nhà, biết anh ta với vợ đang ở riêng, Tiết Đồng cao hứng muốn chết. Ha ha, ở riêng đến anh ta nằm viện vợ cũng không tới thăm, xem ra giờ cơ hội thành công là rất lớn.

“Nghe nói ch*m anh to lắm hả?” Tay Tiết Đồng sờ soạng phần dưới Tô Đình Chi, anh ta có chút luống cuống, làm đàn ông hai mươi mấy năm, bị người đàn ông khác sờ ch*m vẫn là lần đầu tiên, dọa anh ta thiếu chút nữa đã thốt lên: “Biến thái! Quấy rối tình dục!”

Nhưng kĩ thuật của Tiết Đồng thật không phải loại thường, cách quần khéo léo sờ soạng mấy cái đã khiến Tô Đình Chi dựng lên, anh liền bắt lấy thời cơ kéo khóa quần thả con ch*m kia ra.

Ch*m kia nhảy ra, Tiết Đồng cũng theo bản năng nuốt nước miếng, người Trung Quốc mà ch*m có thể lớn như vậy, thật không biết người này ăn cái gì lớn lên nữa.

Khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười, điều giáo từ nay bắt đầu.

Bê cong trai thẳng bước đầu tiên, để anh ta biết, giữa hai người đàn ông có thể làm chút chuyện khiến ch*m thật là thoải mái.

Ngày X tháng 4 năm 200X, Vườn địa đàng thử sơ khai

Lão Khải với Tiết Đồng ngồi trong góc văn phòng đánh CS, kỹ thuật của Tiết Đồng rất tốt, hợp tác với anh siêu thích.

Lão Khải nhìn Tiết Đồng đang phát huy kĩ thuật bắn nổ đầu vượt xa lúc thường, nét mặt cười quỷ dị là biết tâm trạng người này hẳn là tốt lắm, nhớ tới lúc trước hình như Tiết Đồng đã nói với mình chuyện gì đó, những ngấm lại thì không thể. Tiết Đồng nếu bị người khác làm, sẽ không có biểu cảm thế này.

“Này, Lão Tiết, ông làm sao đấy? Lại làm được một em non tơ à?”

“Ừm, một anh giai thẳng rất tuyệt.” Tiết Đồng mắt nhìn màn hình phía trước nhưng đầu lưỡi lại vô thức liếm môi. Động tác này khiến Lão Khải lạnh run một chút, nói: “Bê cong trai thẳng là chuyện rất vô đạo đức.”

Tiết Đồng bảo: “Dem ép thẳng trai cong mới là rất vô đạo đức.”

Lão Khải im lặng, năm nay hắn cũng đã hai mươi chín, lúc trước bị người nhà gọi về xem mắt, còn may hắn hoãn lại được, nhưng ai biết khi nào lại bị gọi lần nữa chứ. Không chỉ có anh, Chung Tình cũng đã come out với người nhà nhiều năm, lại vẫn bị yêu cầu duy trì hậu đại, nói gì mà muốn làm gay cũng được, nhưng phải sinh con trước đã.

Hắn vừa đánh vừa nghĩ, hay là cứ tìm một người để thuê rồi thụ tinh ống nghiệm sinh một đứa, xong rồi báo cáo lại kết quả cho người nhà. Nhưng ngấm lại thấy thật là phiền toái, người ta sống một đời đã mệt, lại cứ luôn phải nghĩ đến người nhà, thật là phiền toái.

Lúc hắn đang hết nghĩ đông lại nghĩ tây, Tiết Đồng nói:” Người tôi đang nhắm đã có vợ con, là một người đàn ông tốt.”

Lão Khải thiếu chút phọt máu, tay vừa trượt một cái đã mắc phải sai lầm, nhìn nhân vật của mình bị bắn nổ đầu, Lão Khải thiếu chút muốn bóp chết tên Tiết Đồng kia. Hắn từ sofa nhảy dựng lên mắng Tiết Đồng: “Không phải ông bảo sẽ không đi lại với người có vợ sao? Giờ lại chạy đi làm nam tiểu tam quyến rũ chồng người ta hả?”

“Anh ta với vợ đã ly thân.” Mắt Tiết Đồng vẫn nhìn màn hình như trước, chỉ khóe miệng là hơi kéo lên.

Nghe được đáp án của Tiết Đồng, Lão Khải thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết Tiết Đồng sẽ không vô đạo đức như vậy, tới tủ lạnh lấy hai lon bia, đưa Tiết Đồng một lon, tự mở một lon uống một hơi, tò mò hỏi Tiết Đồng: “Ly thân? Không hợp nhau à?” Trong suy nghĩ của hắn, nếu một người có vợ con bị Tiết Đồng thông đồng, đối phương hẳn là gay ả, kết hôn cũng là chuyện bất đắc dĩ, nhưng nói như vậy sẽ không xem như trai thẳng, vậy thì gọi là gì?

Đánh xong một ván, Tiết Đồng cầm bia uống một ngụm, giọng điệu vô cùng nghiền ngẫm nói: “Ch*m anh ta quá lớn, bà xã chịu không nổi.”

“Phụt

” Lão Khải ướm nhẹp.

Tiết Đồng vốn muốn chinh phục ch*m Tô Đình Chi, sau đó mới xuống tay. Nhưng Tô Đình Chi này có chút khó nhằn, dù lúc trước được hầu hạ sung sướng thế nào, Tiết Đồng vừa đụng tới hoa cúc liền phản ứng lại ngay. Tình huống thế này, Tiết Đồng cũng không muốn cứ vậy thuận túy dùng bạo lực chinh phục. Đôi khi, bề cong trai thẳng là phải thật chậm rãi vỗ về.

Vừa hay thời gian này Tô Đình Chi thôi việc ở bệnh viện kia, ngày nào cũng ở nhà nên anh cơ hồ ngày nào chỉ cần có thời gian rảnh là lại chạy tới đó. Một buổi tối nọ, khi anh lại chạy tới, Tô Đình Chi lúc đầu thấy anh còn hơi ngượng ngùng, nhưng vẫn cứ chuẩn bị đồ ăn cho cả anh.

Ăn thức ăn kia, anh đột nhiên cảm giác thật tốt đẹp biết bao. Tựa hồ như cảnh trong mơ anh vẫn luôn muốn có ngày có thể có một người bầu bạn, lại có thêm một đứa con, bên nhau sống cuộc sống như của vợ chồng, thế nhưng người bầu bạn bên cạnh vĩnh viễn là một người đàn ông gương mặt mờ nhạt. Nhưng hiện giờ, khuôn mặt người kia càng ngày càng rõ ràng, chính là người đàn ông anh đang theo đuổi này đây.

Dần dần, mục đích anh tới đây đã không phải là bề cong người kia mà là hưởng thụ cảm giác gia đình này.

Có một hôm, lúc anh tới trong nhà không chỉ có mình Tô Đình Chi mà là một nhà ba người. Người phụ nữ kia diện mạo chỉ trên mức trung bình nhưng rất có cá tính. Ở giữa bọn họ còn có một đứa bé trai, trông rất giống Tô Đình Chi.

Vốn rất tự hào với năng lực của mình, Tiết Đồng giờ lại có chút lo lắng. Anh lo Tô Đình Chi tái hợp với người phụ nữ kia... Không bằng giờ cứ ở bên dưới, đợi đến lúc đối phương yêu anh là có thể hợp tình hợp lý làm gì người ta thì làm?

Nhưng mà, ở bên dưới à? Anh tới giờ vẫn chưa từng bị đè, chỗ kia của anh phải tiếp nhận con ch*m to đùng kia, liệu có thể mất nửa cái mạng không?

Từ lúc mười mấy tuổi yêu đàn ông tới giờ, đây là lần đầu tiên Tiết Đồng phiền não đến vậy.

Vài ngày sau, Tiết Đồng chạy tới cửa hàng chuyên phục vụ tính phúc của giới đồng chí của Lão Khải mua vài thứ, Lão Khải nhìn danh sách kia, đột nhiên lạnh hết nửa lòng. Mấy chai dầu bôi trơn, mấy cái mũ cỡ siêu lớn, vài bình xịt nở cúc, một bộ súc ruột.

Bình thường Tiết Đồng dù ở bên này làm loạn vô cùng, nhưng bề ngoài trông anh vẫn như một người đàn ông vô cùng bình thường, chỗ làm chẳng ai biết anh thích đàn ông. Dù anh làm loạn cũng vẫn làm tốt các loại phòng bị thi thố, chưa từng gặp chuyện. Nhưng bình thường anh ta đều chỉ mua dầu bôi trơn với mũ, đồ mua lần này có chút kì lạ.

Kì tới nỗi làm Lão Khải đột nhiên da đầu run lên – hay là, Tiết Đồng hắn ta thực sự muốn bị đè?

Một buổi tối nọ, Chung Tình nói phải ẩn cư lại không chịu được cô đơn, chạy tới bar câu giai, dẫn người lên tầng văn phòng đại chiến một hồi. Đại chiến xong liền đá văng người ta đi ngay, chạy tới phòng tắm của Lão Khải tắm rửa một cái, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái ngồi sô pha uống cà phê.

Lão Khải cười hắn không có phẩm hạnh, hắn cười Lão Khải không ai thềm. Sau đó, nhớ đến Tiết Đồng, Chung Tình hỏi: “Lão Tiết đâu? Tặng ca hủ? Đạo này chẳng thấy hắn ta đâu.”

Lão Khải cứng mặt, nói: “Tên kia thích một anh giai thẳng ch*m to, đang tán.”

“Tán bao lâu rồi?”

“Một tháng, hơn nửa tháng trước còn cầm một đồng dầu trơn với mũ siêu lớn ở cửa hàng tính phúc của tôi đấy.” Lão Khải lúc trả lời mặt đã đen sì.

“Mũ siêu lớn? Ch*m Tiết Đồng lại lớn thêm hả?”

“Hắn nói cho đối phương dùng.”

“Phụt

~” Chung Tình cũng sặc rồi.

Ngày X tháng 1 năm 2011

Biết được chuyện năm đó, Tô Đình Chi cười đến đau cả bụng, khoe mắt còn đọng nước hỏi: “Hồi đó anh cần ch*m tôi đứng lên rồi đội mũ, sau đó nhấc mông cái là ngồi lên, tôi thấy vào dễ vậy còn tưởng kinh nghiệm của anh thật là phong phú chứ.”

Tiết Đồng bực quá thành giận nói: “Ông đây năm đó vì muốn làm với ông, lần đầu tiên cũng phải tự chuẩn bị, ông biết tôi xấu hổ đến thế nào không? Để ch*m ông vào được, tôi phun bao nhiêu thuốc nổ cục mới khai phá được hoa cục của mình? Kết quả ông đồ khốn đê một lần là nghiện, còn muốn làm hai lần, tôi thiếu chút bị ông làm hỏng cả hoa cục.”

“Nhìn anh vừa kêu đau lại vừa muốn tôi làm anh, tôi còn tưởng anh thích làm như vậy chứ?”

“Tôi cũng không phải M, làm sao thích bị ngược đãi thế chứ!”

“Xin lỗi, tôi đây về sau lúc làm nhẹ một chút nhé?”

“Thấy có lỗi thì để tôi đê đi!”

“Không được, tôi sợ đau lắm.”

Nhìn bộ dạng Tiết Đồng sau khi ở cùng Tô Đình Chi, Lão Khải vắt óc nghĩ vì sao Tiết Đồng phúc hắc và khí phách năm đó lại biến thành chồng ngoan ở nhà như thế này.

Sau đó, vẫn là Chung Tình nhả một câu danh ngôn: “Trời nếu có chút tình trời cũng già, người nếu có chút tình sẽ chết sớm thôi.”

Lão Khải kinh hãi nhìn Chung Tình dùng giọng vịnh thơ nói ra câu kia, phát hiện mặt mày đối phương chuyển động rõ là đào hoa luyện ái. Giờ chẳng những Tiết Đồng, không biết từ lúc nào ngay cả Chung Tình hoàn mỹ đến tự kỉ cũng vì người nào đó biến thành ch*m ngốc rồi.

Chính là, cuộc đời này dù sao ch*m ngốc vẫn luôn là người bạn không thể vứt bỏ.

Mà Lão Khải, lại có đến hai người bạn như vậy.

Tác giả: Hôm nay ở trang nào đó thấy có bài post người nào đó bảo muốn tìm người cùng tự sát. Aish, dạo này có người cứ thích tìm cảm giác tồn tại. Người muốn tự sát thật, nếu có thời gian rảnh lên mạng lang thang như thế, cứ tìm đại một tòa nhà nhắm mắt nhảy một cái là xong.

Người ngay cả cái chết của mình cũng không có dũng khí, chẳng cần nói gì mà tự sát.

PS: Hôm nay ở trang nào đó thấy có bài post người nào đó bảo muốn tìm người cùng tự sát. Aish, dạo này có người cứ thích tìm cảm giác tồn tại. Người muốn tự sát thật, nếu có thời gian rảnh lên mạng lang thang như thế, cứ tìm đại một tòa nhà nhắm mắt nhảy một cái là xong.

Người ngay cả cái chết của mình cũng không có dũng khí, chẳng cần nói gì mà tự sát.

PS: Hôm nay chỗ nào cũng có người cướp muối, trên mạng lập tức có ngay tiết mục mới.

“Ồ đều mày sừng sỏ hả, lợi hại hả, thậm độc hả, là cái đinh gì, Đường Cao Tông hết thời rồi, Diêm Vương Gia (Vương gia muối) đến đây!”

29. Chương 29: Đường Có Thử Thách Ch*o Tôi...

Chớp mắt đã đến ngày hai tám, hai ngày nữa là tới Tết âm rồi, người đi đường thưa bớt, xe cũng ít đi. Nhưng chợ thức ăn thì lại bành trướng, các loại đồ ngon ê chề, nhà nào cũng đang tích trữ đồ ăn. Tôi không có thói quen trữ đồ ăn, nhưng giờ cũng là lúc làm sủi cỏ rồi, Tết cái gì không có chứ sủi cỏ thì nhất định phải có.

Buổi sáng đi mua đồ ăn Tô Nam nhất định đòi theo, tôi liền đưa nhóc đi. Thời gian trong Tết này Tiết Đồng bận tối mắt tối mũi, đã hai ngày nay không thấy anh. Aish, thật muốn gọi điện hỏi anh bao giờ đến nhưng cứ cảm thấy có chút quái, không gọi thì cứ lo được lo mất.

Cuối cùng, tôi cầm điện thoại định gọi hỏi một chút, lại thành ra gọi cho Uyển Uyển, điện thoại kết nối nghe tiếng Uyển Uyển hỏi tôi sao vậy, tôi chớp mắt ngẩn ra, nhưng rồi vẫn tiếp điện hỏi cô bao giờ đến. Uyển Uyển nói cô bận rộn, phải đêm 30 mới tới được, muốn tôi gói nhiều sủi cỏ chút cho cô nữa.

Gác máy, lúc sau tôi muốn gọi cuộc nữa cho Tiết Đồng, nhưng nhìn điện thoại lại ngáy ra rồi nhét lại vào túi.

Tới chợ, ranh con Tô Nam nhìn cái gì muốn cái ấy, vịt bò xép hàng điểm danh, cái này muốn ăn, cái kia cũng muốn thử. Đường trông nó giờ chỉ nhiều như vậy, đến lúc làm ra rồi lại như mèo mỗi loại đều ăn có một chút, sau đó phàn nàn không ngon như bên ngoài họ làm.

Mấy đứa trẻ con thích nhất là mấy thứ đồ ăn vặt lừa trẻ con năm mao tiền một gói ở gần trường, trong đầy hương liệu phẩm màu rất nhiều nhưng trẻ con đứa nào cũng thích ăn.

Không ngắm xem đồ ăn nhà nấu sao có thể so với hàng quán bên ngoài được, bên ngoài không nói tới các loại phụ gia hay dầu mỡ dầu kia, chỉ cần biết mì chính với bột gà là phải cho thật nhiều rồi. Có lần thấy quảng cáo, trong một nhà hàng có người ném bát canh đi, nói đây là canh gì chứ, khó uống muốn chết, sau đó tất cả mọi người đều ném bát đi. Lúc này, trong bếp, bếp trưởng bảo phụ bếp, cậu nấu canh kiểu gì vậy, ngay cả bột gà XX cũng không cho, canh sao mà ngon được. Sau đó, đầu bếp bỏ thêm bột gà, canh lại ngon miệng, tất cả mọi người liền cầm bát nói cho thêm một chén. Thế nghĩa là sao?

Đạo trái đạo phải, đi hai vòng chợ Tô Nam kêu đói muốn ăn sáng. Khỏi nói, ranh con này nhất định lạ muốn đi ăn sáng ở hàng Mc Donald cách đây không xa đây mà. Tuy trước thấy Mc Donald hơi đắt nhưng giờ hàng hóa cứ tăng giá thế này, so ra ăn sáng ở Mc Donald đúng là rẻ thật. Nhưng tôi là người khá truyền thống, người Trung Quốc ăn sáng kiểu Tây làm gì, bảo nó về nhà ba làm cho ăn.

Hôm nay mua mấy miếng thịt, về lấy máy xay xay xong, gói ít sủi cỏ bỏ tủ lạnh ăn dần. Đương nhiên, ngoài thịt cũng phải chuẩn bị các nguyên liệu làm nhân bánh khác nữa. Uyển Uyển thích ăn cái trắng với mã thầy, Tiết Đồng thích ăn thịt với rau họ, Tô Nam thích ăn ngô với hải sản, tôi thì thích ăn nấm hương với rau cần nên chẳng nghĩ gì đi mua một đồng luôn.

Lúc định về lại thấy có chiếc xe dừng bên chợ, một người đàn ông cao lớn bước xuống, mở cốp sau lấy mấy sọt đồ ăn ra, để ven đường bán. Xe kia dừng một chút là đi luôn nhưng ai nhìn thấy cũng phải ngạc nhiên.

Vốn bày hàng tự bán trước chợ kiểu này cũng không phải chuyện lạ nhưng chuyện hôm nay tôi thấy lại vô cùng kì quái, bởi xe chở đồ ăn kia không phải là loại thường mà là một chiếc Cayenne tím đậm. Là đàn ông, yêu xe đường như đã là bản năng, tôi tuy không có tiền mua nhưng vô cùng yêu thích hãng xe kia, luôn muốn có một chiếc. Giống như Cayenne không thể nghĩ ngờ là chiếc xe trong mộng của rất nhiều đàn ông, bởi nó là xe của hãng Porsche, chỉ cái mác đó thôi đã rất nhiều người theo không kịp.

Trước ở trên mạng cũng thấy chuyện Ferrari đen, Porsche đi giao hàng, còn cứ cho là trò cười, nhưng giờ nhìn thấy Porsche chở đồ ăn, không khỏi cảm thấy cứ như lấy dao mổ trâu mà giết gà. Nghĩ thầm, liệu có phải con nhà giàu có muốn ra ngoài trải nghiệm không đây, bởi Cayenne vừa xa hoa vừa tiện nghi, tiện nghi đến hơn tám trăm ngàn, mà con 4.8 này không phải ai cũng dám mua. Dù sao thời buổi này mua xe thì dễ mà nuôi nó mới khó, xăng lúc nào cũng tăng giá, người không có tiền thật đúng là không nuôi nổi lão hổ uống dầu này.

Tôi đi xem đồ cậu ta bán, rau cỏ không tệ mà bán hàng cũng rất sôi nổi, giá cũng hợp lý. Tôi mua ít ngô rồi đưa Tô Nam về nhà. Về nhà đã thấy Tiết Đồng đang nằm sô pha nhắm mắt nghỉ ngơi. Tô Nam nhìn thấy

anh mà cứ như thấy ba ruột chạy bỏ lại, muốn Tiết Đồng chơi với nó. Nhìn con trai cũng bị Tiết Đồng mua chuộc khiến tôi cảm thấy mình sao mà đáng thương. Nhưng lại chỉ có thể đổ mắt nhìn, cuối cùng hóa bị phần thành thềm ăn, vào bếp làm bữa sáng.

Tôi đun ít nước nấu ngô, rồi cho ít đậu vào máy làm sữa đậu nành. Giờ có máy làm sữa đậu tiện quá, không cần ngâm cũng làm luôn được sữa, còn nấu luôn cả bã, thế nên mới nói, chúng ta ngày càng tiến bộ. Cái gọi là khoa học kĩ thuật vì con người, thành ra khoa học kĩ thuật càng phát triển, con người lại càng thoái hóa.

Một lát sau, tôi bưng sữa đậu nóng hổi với ngô luộc ra bàn, hai vị kia thì cứ như cha con ruột cùng chạy lại bàn ăn.

Tiết Đồng bảo ngô này ngon, Tô Nam nói chiếc xe chú bán ngô đi còn ngon hơn. Tôi liền bảo anh là Cayene tím đậm, cũng chẳng phải ai thích màu tím cũng tự kỉ, không thì sao biển số xe cũng là 520. Tiết Đồng nghe tôi nói, lại hỏi biển số xe kia có phải DD520 không, tôi bảo đúng, anh lại im lặng, dường như đang suy nghĩ chuyện gì. Xem ra, anh biết chủ nhân chiếc xe kia, sẽ không phải là bạn trong giới của anh trước kia chứ?

Ăn sáng xong, nhìn đôi mắt có chút thâm quầng của Tiết Đồng, tôi bảo anh đi nghỉ. Thấy tôi đang nhào bột, anh lại nói muốn giúp tôi làm sủi cảo.

Thực sự, kĩ thuật làm sủi cảo của Tiết Đồng cũng chẳng cao minh gì, đem cái sủi cảo anh gói với cái của Tô Nam gói đặt cạnh nhau cũng chẳng khác là bao, nhưng kĩ thuật cán vỏ của anh lại rất khá.

Thế là chúng tôi phân công làm việc, một người cán vỏ, một người làm sủi cảo, phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn. Đương nhiên, nếu Tô Nam không đứng cạnh sinh sự thì tốc độ chắc chắn sẽ nhanh hơn.

Dùng hết nhân, gói được khoảng hai trăm cái sủi cảo. Tôi đem cất vào tủ đá, để lại một ít ở ngoài ăn trưa.

Ăn trưa xong là tới lúc tổng vệ sinh. Tục ngữ có câu: Hai tám dọn nhà (niên nhị thập bát, tẩy lạp thập). Vậy nên, tổng vệ sinh là việc nhất định phải làm, cả Tô Nam cũng phải tham gia. Nó bảo có bạn gọi đi chơi cũng vô dụng, bị tôi lôi đi lau cửa sổ.

Tiết Đồng lúc sửa đồ lại thấy mấy cái đĩa, không hỏi là gì, chỉ gơ gơ cho tôi, rồi ngay trước mặt tôi bẻ nát, ném vào thùng rác. Quên đi, nát thì nát, mấy đĩa này là phim s*x Nhật tôi mua cái hồi internet còn chưa phát triển, vẫn còn che mờ, cũng chẳng có gì thú vị. Giờ internet phát triển, muốn xem gì mà lên mạng không thấy chứ, phương Đông phương Tây, có mờ không mờ, trai gái gì cũng có.

Không nói thôi chứ, phim s*x Nhật các loại trong máy tính tôi có không ít, nhưng đến lúc Tô Nam dùng máy, tôi để ngừa vạn nhất mới mua cái ổ cứng di động lưu những cái kia lại, tránh cho Tô Nam xem phải. Trẻ con bây giờ rất dễ học xấu, trước có cậu bé mười mấy tuổi đầu xem xong phim s*x rồi kéo một cô bé đi XX. Nếu Tô Nam nhà tôi cũng thế, tôi thật đúng là tội ác tà trời.

Kì thực có xem nhiều AV cũng chẳng để làm gì, trên mạng có câu: Đám trạch nam ít xem AV chút đi, nhìn xem trên bàn phím cạnh chữ A với chữ V là chữ gì đi.

Buổi tối lúc đi ngủ, Tiết Đồng ở trong chăn sờ tôi, tôi bị anh sờ đến hưng phấn còn định cùng anh chơi 69, nhưng cuối cùng cũng không làm. Không biết vì sao, khi nhìn động tác mở rộng của anh, đột nhiên tôi lại nghĩ đến cảnh ruột rả máu chảy đầm đìa kia, ch*m lập tức héo rũ xuống.

Tôi khóc không ra nước mắt, mệ, với đàn bà không được đã bực, giờ nếu với đàn ông cũng không được nữa, vậy thì ch*m này để dùng làm chó gì, hay là tôi phải dùng đến hoa cúc?

Hai chín Tết, ba người chúng tôi đi mua chút hàng Tết, tuy là tôi với Tiết Đồng mang theo Tô Nam, nhưng tôi cũng chẳng cảm thấy có gì không đúng, cảm giác như chúng tôi thực sự là người một nhà vậy. Lúc về đi qua chợ hoa, chúng tôi lại mua hai bồn hải đường.

Có hoa trang trí, nhìn căn nhà có không khí Tết hơn hẳn.

Chiều ba mươi, Uyển Uyển rốt cuộc cũng tới, vừa tới đã hôn mỗi người một cái, tôi, Tô Nam với Tiết Đồng đều có phần. Cái cô này, trét son lên mặt chúng tôi xong là ngồi luôn xuống sô pha, cởi đôi giày ra nắn chân không ngừng. Cô kêu đi nhiều đau chân, tôi không nói gì nhìn gót giày cao vút kia, cảm thấy phụ nữ thực có chút tâm lý tự ngược.

Qua lớp trang điểm nhàn nhạt vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt thâm quầng, xem ra cuối năm cô cũng bận rộn lắm. Vậy so ra, tôi đúng là nhàn đến phát sợ, ra Tết nhất định phải đi tìm việc làm, bằng không miệng ăn núi lở cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Uyển Uyển nằm sô pha kêu muốn ăn sủi cảo, mà còn muốn ăn ngay bây giờ. Tôi nhìn cũng sắp đến giờ cơm tối liền tính chuẩn bị đi nấu sủi cảo luôn. Cơm tất niên món nào cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, lúc nào cũng có thể nấu.

Tôi bảo Uyển Uyển đi tẩy trang, rồi cho cô nằm ở sô pha, cắt hai miếng táo giúp cô đắp mắt. Tiết Đồng ghen tị không thôi, liên tục bên tai tôi nhắc đi nhắc lại, lúc tôi đắp mắt cho anh chỉ dùng khoai tây, đắp cho Uyển Uyển lại dùng táo, đúng là bên nặng bên nhẹ.

Tôi vào bếp lấy phần táo còn lại đưa anh, bảo anh dùng thế nào thì dùng.

Tiết Đồng đứng ở cửa bếp nhìn quả táo kia, cắn một miếng, bảo gì mà đắp mắt không bằng để ăn luôn, bây giờ táo đất lắm chứ. Nhìn anh như vậy, tim tôi nhảy lên một cái, nhân lúc không ai nhìn, vươn người hôn lên cằm anh một cái, anh bị dọa đến nổi táo đang cầm trên tay cũng đánh rơi.

Đột nhiên, tôi cảm thấy Tiết Đồng như vậy thật là đáng yêu, lúc xào rau cũng thấy vui vẻ cứ ngâm nga hát.

Buổi tối, ăn cơm xong mọi người cùng xem TV, Tô Nam kêu chán, chui vào phòng chơi máy tính, chúng tôi ba người lớn chỉ có thể ngồi sô pha xem TV với nhau.

Tôi ngồi ở giữa, bên trái là Tiết Đồng, bên phải là Uyển Uyển. Tôi có chút đắc chí nghĩ, vậy là cái phúc được ngồi hưởng tề nhân chi phúc, trái ôm phải ấp người ta vẫn nói, tôi cứ như vậy đạt được rồi?

Cơ mà, đến lúc đi ngủ tôi mới muốn khóc, bởi trên giường nằm ba người thì là cảm giác gì?

Uyển Uyển mặc áo ngủ nằm bên phải, Tiết Đồng cũng khó có khi thấy mặc may ô quần đùi nằm bên trái tôi.

Cái giường mét rưỡi lại nhét đến ba người, vì thế, tôi bị nhét vào giữa. Nằm thẳng nhìn trần nhà, ngay cả quay đầu hay xoay người cũng không làm được. Tình huống thế này, quay sang đâu cũng không đúng.

Vốn tôi muốn bảo Uyển Uyển sang ngủ với Tô Nam, nhưng không biết sao hai người họ đều nói muốn ngủ một phòng, thế nên mới thành ra tình cảnh như bây giờ.

Tắt đèn được một lúc, Uyển Uyển đã trở mình, hít thở đều đều, tựa hồ đang ngủ. Tiết Đồng cũng trở mình, tựa vào cổ tôi, hơi thở phả vào cổ khiến tôi thấy ngứa ngứa.

Có bàn tay đưa tới, cách áo ngủ sờ lên bụng tôi, nhẹ nhàng xoay vòng. Bàn tay thô ráp, rắn chắc mà mạnh mẽ như vậy, không phải Tiết Đồng thì là ai. Nếu bình thường anh khiêu khích như vậy, tôi sẽ ấn tay anh xuống phía dưới, để anh sờ giúp tôi. Thế nhưng giờ Uyển Uyển còn đang ngủ bên cạnh, hai người chúng tôi sao có thể làm chuyện đó chứ.

Dù nghĩ là vậy nhưng trong lòng tôi, loại cảm giác vụng trộm này lại càng khiến da thịt mẫn cảm, cảm thấy như vậy thật kích thích, trong lòng ngược lại mong có thể xảy ra chuyện gì đó.

Aish, khó trách có câu “vợ cả không bằng vợ hai, vợ hai không bằng nhân tình”. Bà xã tôi Uyển Uyển ngủ ngay cạnh, vậy mà Tiết Đồng vừa sờ bụng tôi đã hưng phấn. Thấy tôi bắt đầu thở nặng nề, anh cười khê, đúng nguyên vọng của tôi đặt tay lên chỗ đã dựng lên cái lều nho nhỏ trên quần ngủ. Anh khê cắn lên tai tôi, đầu lưỡi luồn vào liếm bên trong. Tôi khó dần lòng vươn tay bắt lấy đùi anh, sờ lên mông anh.

Đúng lúc này, đèn ngủ đột nhiên sáng lên, Uyển Uyển ngồi xuống, vô cùng khó chịu nói với chúng tôi: “Này, hai người các anh, đừng có coi tôi như người chết được không? Bình thường các muốn làm thế nào thì tùy, nhưng lúc tôi đang ở đây các anh có thể tiết chế một chút không!”

Tiết Đồng không chút khách khí nói: “Ai bảo cô lúc này nhất định cứ muốn ngủ với chúng tôi?”

Uyển Uyển gay gắt đáp: “Đây là nhà tôi, anh ta là ông xã tôi, tôi không ngủ với anh ta, chẳng nhẽ còn phải dâng giường cho hai người các anh ngủ với nhau à?”

“Năm đó chính cô không cần anh ta, giờ lại không biết xấu hổ nói anh ta là ông xã của cô?”

“Anh ta không phải chồng tôi, chẳng nhẽ là chồng anh à?”

Nghe hai người anh một câu tôi một câu, cảm giác như cãi nhau, nhưng chẳng nghĩ được tí mùi thuốc súng nào, ngược lại lại giống... hai chị em tán gẫu việc nhà...

Tiết Đồng vừa nói chuyện với Uyển Uyển, vừa không ngừng chơi đùa ch*m tôi, khiến nó nôn nóng đến sắp khóc.

Kì thực, ở giữa hai người họ, tôi cũng muốn khóc.

Uyển Uyển vừa nói chuyện với Tiết Đồng, vừa nhìn bộ dạng chúng tôi. Cô thở dài nói: “A Đình là một người đàn ông tốt, đáng tiếc tôi không có phúc nhận tình yêu của anh ấy. Quên đi, các anh cứ yêu đương tiếp đi, tôi đi ngủ với Tô Nam.”

Đúng lúc này, di động Tiết Đồng vang lên, anh nhắc máy nói mấy câu, nói xong lập tức mặc quần áo chạy mất.

Tôi với Uyển Uyển cứ thế ngây ra tại chỗ.

Tình huống thế này là cái kiểu gì vậy? Anh ta khiêu khích tôi muốn phát điên, Uyển Uyển cũng muốn rút lui cho chúng tôi làm, Tiết Đồng vậy mà chạy mất.

Tiết Đồng mệ ông thế này là thế nào đây? Chẳng lẽ ông muốn Uyển Uyển giúp tôi giải quyết phải không?

Tiết Đồng, không cần phải thử thách ch*m tôi đâu, có trò này anh không được chơi đâu. Vạn nhất tôi với Uyển Uyển nói lại tình xưa, xem anh phải làm thế nào.

Tôi với Uyển Uyển xấu hổ nhìn nhau một cái, Uyển Uyển nói: “Anh định giải quyết thế nào đây?”

Miệng tôi khê động, nhảy xuống giường chạy vào nhà vệ sinh.

Đúng vậy, Uyển Uyển là vợ tôi, nhưng giờ chúng tôi đã không còn là quan hệ thế này nữa. Giờ quan hệ với tôi chính là Tiết Đồng, trong đầu tôi cũng không có ý niệm quay lại với Uyển Uyển.

Trong nhà vệ sinh, vừa mắng Tiết Đồng vừa tự động tay làm, lúc sắp lên đỉnh tôi đột nhiên lại nghĩ tới cảnh ruột rả máu chảy đầm đìa kia, thiếu chút nữa mềm xuống. Còn may tôi đúng lúc nghĩ đến bộ phận khác trên người Tiết Đồng mới bắn ra được.

Đến tôi lúc thu dọn xong nhà vệ sinh đi ra, đứng ở phòng khách nửa ngày đến nỗi ngón tay cũng run lên mới đẩy cửa phòng ngủ đi vào. Còn nghĩ phải nói năng sao với Uyển Uyển, lại phát hiện trên giường là Tô Nam. Tô Nam nói mẹ nó bảo tôi đánh cái r*m siêu thổi, muốn đổi giường cho nó.

Tôi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bổ lên giường an tâm ngủ.

Đến đêm tôi mơ một giấc mơ vô cùng đòi trụy, vô cùng bạo lực. Tôi mơ thấy tôi cùng Tiết Đồng với Uyển Uyển cùng chơi 3P, đến lúc tỉnh lại đã thấy con ch*m đã phát tiết một lần tối qua lại dựng thẳng tắp.

Xem ra, đã một thời gian dài tôi chưa làm với Tiết Đồng, về sau nhất định phải tìm thời gian trao đổi kĩ càng với anh chút mới được.

Tác giả: Lúc đang lướt web thấy có hình gay vô cùng xinh đẹp, không tin đây là gay, đổi số phía sau một chút. Từ 01 đến 16 đều là gay hết đây

30. Chương 30: Ch*m Cũng Muốn Ăn Tết...

Ch*m cũng muốn ăn Tết, vậy phải làm sao để Tết rồi vẫn có tính phúc đây.

Đêm 30 tôi vẫn không ngủ được, đầu năm vừa thức dậy lại thấy hơi ngán ngờ. Khoác áo khoác đi nhà vệ sinh xả nước xong thì chẳng còn chút nào buồn ngủ nữa, đành nằm sô pha mở ti vi xem. Tết âm năm nào ti vi cũng chiếu không dứt quảng cáo mấy công ty XXX cung chúc mọi người vạn sự như ý tân xuân khoái nhạc, chẳng biết có gì mà thú vị nữa.

Còn có mấy quảng cáo mấy người nước ngoài làm thế pose chữ V nói: “Happy to you.”

Two, two, two... Cứ two không ngừng, cũng quái dị quá đi. Bọn họ không nói, lúc trước tôi cũng không để ý thì ra năm thỏ có thể two như vậy. (1)

Hơn sáu giờ, tôi chuyển qua đài Hongkong xem tin tức sáng Hongkong. Người Hồng Kông luôn có vẻ biểu hiện khách quan với mọi chuyện, nhưng là loại cảm giác khoan dung tiến bộ của thành thị. Nhưng đó cũng coi như một nét đặc sắc đi, như CCTV thì cứ thích chiếu mấy cái quảng cáo hại não (2) hay mấy tin tức nhân dân cả nước đang bình yên hạnh phúc, đài địa phương thì thích chiếu quảng cáo hại não kia với mấy phim truyền hình chẳng biết của nước nào. Nói tóm lại, tôi thì thích xem đài Hồng Kông hơn, dù sao bình thường tôi cũng chỉ xem thời sự thôi.

Được một lúc, truyền hình cáp tự dừng như đổi kênh, nhoáng một cái, thời sự Hồng Kông bị cắt, biến thành quảng cáo vận sự như ý. Mẹ, truyền hình cáp mắc rồi cũng không yên?! Dân người ta muốn xem ti vi mỗi tháng còn phải nộp hai mươi tám đồng tiền truyền hình cáp, bằng không mua ti vi cũng chẳng xem được.

Thu phí truyền hình cáp cũng không sao, nhưng bọn họ lại luôn tự đổi chương trình trên kênh chính thức thành mấy cái quảng cáo địa phương thế này thì thật con mẹ nó ghê tởm. Từ khi có truyền hình cáp, tôi chưa bao giờ được xem hết kênh Hồng Kông một cách tử tế. Quảng cáo Hồng Kông biến hết thành quảng cáo công ích, không có đến một cái quảng cáo nhàn tạp nào; thời sự Hồng Kông cũng bị cắt thành quảng cáo của đài địa phương hết. Vậy mà kì diệu thay, mấy cái phim truyền hình dài tập vợ vẫn này lại chẳng hề hấn gì.

Cái gì gọi là tiền mất tật mang? Có truyền hình cáp tuyệt đối chính là một trong những minh chứng tiêu biểu nhất.

Tôi đổi kênh, lại là quảng cáo vận sự như ý, không phải vận sự như ý cũng là Xuân vân (3). Lại đổi, quảng cáo hại não, lại đổi, vận sự như ý... Đổi vài kênh xong lúc sau lại thấy có thời sự, nhìn thấy là kênh của thành phố, xem ra hẳn sẽ không cắt nữa, kênh ngoài họ có thể cắt chứ kênh của mình chắc hẳn không cắt rồi, chủ nghĩa bảo hộ địa phương vẫn còn tốt chán.

Xem mấy chuyện lông gà vổ tỏi của thành phố xong rốt cuộc cũng có một ít tin tức tử tế, người dẫn chương trình nói nửa đêm qua khu núi XX phát sinh cháy rừng, thành phố ta mấy ngàn cảnh sát tham gia cứu hỏa, sau đó chiếu một đoạn phim. Phim nhìn rất mờ, nhưng có thể thấy được thể lửa rất lớn, có rất nhiều người đang cứu hỏa.

Rõ ràng phim nhìn vừa tối vừa mờ, thế mà tôi lại thấy được một bóng dáng quen thuộc, bóng dáng kia chỉ thấy bóng dáng, hiện lên màn ảnh chưa đến nửa giây nhưng tôi đã thấy rõ, đó là Tiết Đồng. Trong lúc vô ý thấy anh, trong lòng đột nhiên lại nhộn nhạo lên.

Cửa phòng mở ra, Uyển Uyển khoác áo khoác ra đi vệ sinh, nhìn đến dáng vẻ tôi, thật khinh bỉ nói: "Anh chỉ xem thời sự cũng hưng phấn được thế kia à? Dục cầu bất mãn đến vậy sao?"

Tôi bị cô nói đến đỏ cả mặt, vội kéo cái gối ôm qua che con ch*m bởi tâm thần nhộn nhạo mà đã hưng phấn lên. Trời ạ, tôi đói khát đến vậy hay sao? Chỉ là nhìn thấy bóng dáng Tiết Đồng thôi tôi đã muốn nhào vào ti vi mà lột sạch anh ra làm.

Bởi tối qua mọi người đều ngủ muộn, Uyển Uyển đi vệ sinh xong lại về phòng sách ngủ, tôi về phòng cũng thấy Tô Nam đang ngủ như heo. Vậy nhưng tôi lại chẳng ngủ được chút nào, vì thế thay xong quần áo tôi lại ra xem mấy chương trình nhàn chán trên ti vi.

Ngồi không biết bao lâu, tôi rốt cuộc không chịu nổi nữa, lấy di động ra gọi cho Tiết Đồng.

"Này..." Bên kia bắt máy tôi lại không biết phải nói gì, ngay cả tên Tiết Đồng tôi cũng không gọi lên được.

"A Đình... Sao thế..." Nghe giọng Tiết Đồng có thể thấy anh vô cùng mệt mỏi, giọng thật khàn, nhưng nghe vào tai tôi lại thấy thật gợi cảm, ch*m kia lại có chút rục rịch.

"Anh sao rồi? Không bị thương chứ?" Tôi lấy gối ôm ấn chặt con ch*m không nghe chỉ huy kia, tránh cho lát nữa lại có ai đi ra, bị Uyển Uyển thấy còn chưa tính, nếu bị Tô Nam thấy được cũng không phải chuyện tốt.

“Ừm, cũng tạm, chỉ mệt thôi, hơn năm giờ mới về được.” Tiết Đồng trong điện thoại vừa nói vừa ngáp một cái.

“Anh đang ở đâu?”

“Ồ kí túc trong cục cảnh sát, anh cũng biết mà.”

Ừ, tôi cũng biết Tiết Đồng ở kí túc trong cục cảnh sát, nhưng nhiều năm như vậy tôi vẫn chưa từng tới. Hiện tại, tôi lại vô cùng muốn gặp anh: “Kí túc của anh ở chỗ nào, tôi đi tìm anh!”

“A!!!” Giọng Tiết Đồng rất kinh ngạc, nhưng vẫn lập tức nói ra địa chỉ.

Tôi cúp máy, cầm chìa khóa liền xông ra ngoài, khởi động xe xong, ngay cả làm nóng máy cũng quên, vội vàng lên đường.

Đồn của Tiết Đồng ở ngay gần bệnh viện tôi làm trước đây, lúc trước lái xe đi làm cũng hay đi qua, tôi rất quen thuộc. Bởi đầu năm mới, trên đường hầu như chẳng có xe cộ gì, đi thẳng một mạch là tới.

Đến lúc đứng trước cửa phòng Tiết Đồng tôi mới dần ra. Tôi nóng đầu vội chạy tới đây.

Vậy mà... Ngay cả bao cũng quên mang rồi.

Không không không, tôi muốn nói không phải là bao, mà là tôi muốn tới quan tâm Tiết Đồng một chút... Được rồi, tôi sai rồi, tôi tới là muốn lăn lên giường với Tiết Đồng, được rồi, thì vô cùng muốn!!!

Đang lúc tôi rối rắm thì cửa phòng mở ra, Tiết Đồng vừa ngáp vừa mở cửa, bảo tôi: “Tới rồi thì vào đi, ngay cả cửa cũng không gõ, đứng ngoài đây làm gì?”

Tóc anh rất ngắn, cũng không rõ rối hay không, nhưng râu ria lại dài ra, cầm cứ xanh xanh. Anh bên trong mặc quần đùi, bên ngoài khoác áo cảnh sát, hai cái chân lông lá lộ ra bên ngoài. Cho dù là vậy, tôi vẫn cứ nghĩ muốn bỏ nhào vào. Nhưng tôi sợ kí túc là kí túc tập thể, vạn nhất bị ai nhìn thấy cũng phiền.

Tôi cẩn thận đi vào, đóng cửa cẩn thận. Lúc này, Tiết Đồng đã vào phòng ngủ rồi.

Đó là một căn phòng kiểu một phòng một sảnh, ngoài sảnh chỉ có một bộ salon bằng gỗ với một máy lọc nước. Trên salon toàn là báo, gạt tàn trên bàn đầy tàn thuốc. Sau sảnh là ban công, nhưng trống trơn, chỉ có một thùng rác đầy mì ăn liền với ly nước đã dùng. Cạnh cửa nhỏ đi vào là nhà vệ sinh, bên cạnh là một hành lang, đi ra là phòng ngủ.

Phòng ngủ cũng đơn giản như phòng khách, ngoài giường với tủ quần áo cùng cái tủ đầu giường thì chẳng còn gì khác, nhưng còn may, trong phòng còn có điều hòa đang mở hệ thống sưởi hơi, vừa vào là lập tức thấy ấm áp.

Nhìn căn phòng chừng bốn mươi mét vuông, ngoài Tiết Đồng với tôi ra cũng không còn ai khác, tôi hỏi: “Ở đây chỉ có mình anh ở thôi à?”

“Ừ, sao thế?” Tiết Đồng vừa trả lời vừa cởi áo khoác chui ngay vào chăn, trong chăn thật ấm áp, làm tôi vừa vào mí mắt đã trĩu xuống muốn ngủ. Tiết Đồng nhìn tôi như vậy liền đẩy đẩy tôi bảo: “Anh tới chỉ là để tìm tôi ngủ hả?”

“Ừm...” Tôi đã có chút nửa tỉnh nửa mê, tối qua không sao ngủ ngon được, còn cứ nằm mơ, mệt muốn chết. Bất luận lúc trước muốn tới làm gì giờ đều quên sạch, giờ tôi chỉ muốn ngủ thôi.

“Vậy anh cũng phải cởi đồ ra đã.” Tiết Đồng vươn tay cởi quần áo tôi, tôi mơ mơ màng màng ừ một tiếng, để anh giúp tôi cởi. Cởi đồ xong, chúng tôi lại cùng bọc trong chăn, tôi cảm giác được tiếng tim anh đập, cảm thấy vô cùng an tâm, liền ngủ đi.

Đến lúc tôi ngủ dậy đã đói muốn chết, thế là lập tức từ trên giường ngồi dậy, lúc này mới phát hiện trên người còn độc cái quần đùi. Nhưng trong phòng bật sưởi nên cũng không thấy lạnh.

Tôi quay đầu, thấy Tiết Đồng còn đang ngủ bên cạnh, râu trên cằm càng xanh. Sờ cảm mình một chút, sáng nay dậy quên cạo râu, nhưng chỉ hơi ram ráp thôi, cũng không rõ ràng như anh.

Tôi lại chui vào ổ chăn, nhìn mặt Tiết Đồng gần trong gang tấc, đưa tay sờ lên mặt anh. Khuôn mặt anh chính trực, khi ngủ trông rất có sức quyến rũ. Tôi sán lại nhẹ nhàng hôn lên cằm anh, kết quả tay anh đè sau đầu tôi, cùng tôi có một nụ hôn ướt át.

Hôn hôn một chút tôi đã khó kìm lòng nổi bắt đầu sờ lên ngực anh, ch*m cũng bắt đầu có chút hưng phấn. Hôn xong, anh buông tôi ra, tôi cúi đầu cắn cắn hầu kết, lại bị anh đẩy ra.

“Này, A Đình, anh không đói bụng sao?”

E hèm, cũng đúng, tôi thực cũng có chút đói.

Tiết Đồng mặc quần đùi nhảy xuống giường, khoác áo đi ra ngoài, qua khoảng một phút đã bưng hai bát mì đi vào.

Hự, nhìn hai bát mì bò kho tàu X sư phó, tôi cảm nín. Bình thường cứ thấy quảng cáo mì ăn liền rách này trong ti vi tôi đã muốn đổi kênh, chỉ ăn một bát mì ăn liền mà thôi, cũng không phải tỏ ra hạnh phúc như mười năm đói cơm thể chứ, chúng ta cũng có phải người Hàn Quốc thiếu thốn tài nguyên vậy đâu.

Nhưng giờ tôi rất đói bụng, ra ngoài ăn thì đang đầu năm mới, mười hàng thì tám hàng không mở cửa, đúng là chỉ có thể ăn mì ăn liền thôi.

Mấy phút sau, mì chín, tôi với Tiết Đồng mỗi người một bát, hai người ngồi bên giường ăn mấy cái đã xong. Đã lâu lắm rồi không ăn mì ăn liền, bình thường tôi đều tự thích nấu mì, cho dù trực ban cũng ăn no rồi mang ít điểm tâm đi. Giờ ăn lại thấy hương vị cũng được, ít nhất cũng ở mức chấp nhận được.

Ăn mì xong, Tiết Đồng lại cầm bát ra ngoài, khỏi phải nói, chắc chắn là đem ném ở thùng rác ngoài ban công kia rồi.

Mắc tiểu quá, tôi vào nhà vệ sinh xả nước, Tiết Đồng cũng vào, anh đã cởi áo khoác, giống tôi cũng chỉ mặc độc cái quần đùi. Anh chỉnh nước ấm ở vòi sen, bảo tôi: “Tắm cùng chứ?”

Cảm giác thấy trong lời nói của anh có nhiều chỗ đen tối, lòng tôi lại nhộn nhạo lên, vội thưa có.

Phòng tắm này trông trơn, chỉ có bồn cầu, vòi sen, bồn rửa với ít xô chậu. Có khăn mặt nhưng chỉ có hai cái nhỏ, xem ra một cái để rửa mặt, một cái để lau chân. Anh chỉnh nước ấm xong bảo tôi tới tắm trước, tôi cởi cái quần đùi duy nhất ra treo vào mắc sau cánh cửa, đi qua nhận vòi sen bắt đầu tắm. Tiết Đồng ở cạnh cũng cởi quần đùi treo lên, tới cùng tắm với tôi.

“Anh biết hậu quả khi đến chỗ tôi chứ?” Anh đặt vòi sen lên giá, lấy chút dầu tắm xoa lên người tôi, giúp tôi tắm.

“Ừ.” Nơi anh sờ qua thôi đều nóng cháy, khiến tôi không chịu nổi cũng sờ lại. Da anh bình thường, nhưng cũng không thô ráp lắm, dưới làn da vạm vỡ mà rắn chắc, sờ rồi là không muốn buông tay.

Anh kéo tay tôi xuống dưới, bảo: “Giúp tôi rửa chỗ này đi, phía sau cũng phải rửa.”

Phụt, tôi cảm giác muốn phun máu, nhưng dù sao cũng không phun ra, bởi máu đã tập trung hết lên mặt rồi.

Hai người chúng tôi trong phòng tắm tắm nửa ngày mới người đầy hơi nước như sủi cỏ chui ra, nghiêng ngã lảo đảo vào phòng ngủ.

Bởi trong phòng tắm đã giúp anh rửa, vừa ngã lên giường, tôi đã muốn vào ngay, anh bảo tôi chờ chút, rồi mở tủ đầu giường, lấy ra cái hộp màu đỏ, nói là quà năm mới

tặng tôi.

Tôi mở hộp, thấy bên trong là một tá bao màu đỏ. Hự, bây giờ bao cũng đóng màu đỏ nữa. Rõ là ở trên viết “tiếng ch*m” (4), lại muốn làm theo hơi hướm Trung Quốc như vậy. Xem ra Tết đến chẳng những người mặc quần áo mới, ngay cả ch*m cũng có đồ mới mặc.

Trong lòng tôi thấy quái lạ, nhưng ch*m tôi thì đã chờ không nổi nữa, vội xé một cái muốn đeo vào. Cái bao kia đo đỏ, đeo vào trông không khác gì chân giò hun khói, xấu muốn chết.

“Trông cứ như chân giò hun khói ấy.” Tôi không nhịn được nói một câu.

Tiết Đồng bổ sung: “Lòng nướng tôi.”

Tôi thiếu chút lại muốn học máu, nhưng vào lúc này lại thấy ch*m nong nóng. Mẹ, cái mũ đo đở này không phải là vị tê cay đi? Trong lòng tôi nghĩ.

Tiết Đồng chuẩn bị xong chờ tôi đi vào, thấy tôi đang ngây ra liền nói: “Đây là kiểu cơ tình như lửa, ở trong có bỏ mấy thứ làm hưng phấn nữa.”

Hự, còn có cả mũ chuyên sưởi ấm ch*m nữa hả.

Tôi nhìn ch*m Tiết Đồng cũng đã kích động đứng lên, chờ đợi an ủi, lúc này mới nghĩ đến tôi bình thường đều không hay đối mặt với tiểu tử kia, cảm thấy bản khoản lại lấy một cái mũ bọc lên nó, nói: “Đây, cho cả ch*m anh mặc đồ mới nữa.” Tuy bộ đồ mới này hơi lớn hơn so với ch*m anh, nhưng nhìn nó cũng biến thành chân giò hun khói, trong lòng tôi lại cân bằng, cảm thấy mũ này cũng đáng yêu đấy chứ.

Tiết Đồng mặc kệ tôi nghĩ gì, chỉ thấp giọng kêu: “Mẹ, ông đây chân mở nửa ngày rồi, rốt cuộc ông có vào không đây? Hay là còn nhớ chuyện hôm trước, nghĩ đến đi vào là xìu xuống?”

Tôi dè trên người anh nói: “Không có gì, chỉ cần nhìn thấy anh sẽ không nghĩ đến chuyện đó nữa.”

“Đạch, ông rốt cuộc có làm không đây, không làm thì tôi dè ông luôn đấy.”

Mẹ, ai bảo không làm chứ, tôi lập tức bắt đầu triển khai công kích với hoa cúc của anh, chứng minh cho anh thấy tôi đã phần chấn lên từ chuyện kia rồi.

Tiết Đồng này, khiến tôi muốn dịu dàng với anh ta cũng không được.

Lần này làm thật đúng là sướng, không biết là do mũ hay là vừa được tắm rửa sạch sẽ bằng nước ấm, hoặc do đã cả tuần tôi chưa tiến vào anh, giờ đi vào cảm thấy bên trong anh nóng đến sắp khiến ch*m tôi tan chảy.

Nóng quá, chặt quá, sướng quá.

Đến lúc dùng hết nửa tá mũ chúng tôi cũng mệt đến chẳng muốn nhúc nhích, ôm nhau ngủ trong căn phòng còn tràn ngập mùi vị sau màn tình ái. Lần này ngủ vô cùng sâu, không mộng mị tí nào.

Nói tóm lại, Tết này qua thật cũng không tồi.

Tác giả: Thần giám béo trên mạng Lý Trí Đại Thấp lại đăng bài mới rồi, hoan nghênh các đồng chí muốn giảm béo vào xem.

Nếu bạn muốn giảm béo, trước và sau khi ăn cơm xin mời xem bài này, cam đoan có thể gây đi.

Nếu bạn muốn giảm hơn tám mươi cân một tháng, chỉ cần xem một lượt tất cả các bài post của Lý Trí Đại Thấp là được.

Chú ý, những người không muốn giảm béo, xin chớ mở link này nha.

(1) Nhìn hình và bợn sẽ hiểu vì sao mà two,

Ở đây chơi chữ, “to” với “two” đồng âm, chữ “quái” thực ra nguyên văn là “nhị điểm” (=two), trong ngôn ngữ mạng TQ có nghĩa là gốc, quái gỡ

(2) Ví dụ như đây::

(3) Xuân vãn

là tên gọi tắt của chương trình giao thừa của Đài truyền hình trung ương Trung Quốc. Nó có quy mô rất lớn, được mấy cái kỉ lục Guinness cơ.

(4) “tiếng ch*m”: cách Tàu khựa gọi tiếng Tây =)

31. Chương 31: Mồng Một Tết Như Cái Ch* m...

Khi tôi còn đang mơ màng ngủ lại thấy nóng muốn chết, Tiết Đồng đang ngủ bên cạnh lại nóng như lò lửa.

Sờ di động trên đầu giường nhìn qua, đã hơn tám giờ tối, ngày hôm nay mới ăn một ly mì ăn liền, thời gian còn lại đều dành để ngủ nhưng lại cảm thấy hôm nay thật vô cùng phong phú. Trước kia, Tết nào cũng vậy, tôi không ngồi nhà xem ti vi cả ngày thì cũng là chạy đôn chạy đáo khắp nơi chúc Tết, giờ không đi làm, cũng chẳng cần đi chúc Tết gì nữa.

Tôi vừa nghĩ vừa sờ soạng thân thể Tiết Đồng, vừa đụng vào đã thấy nóng ran. Lúc này mới thấy không ổn, tôi vội bật đèn lên xem.

Lúc đầu trong bóng tối chỉ thấy kang khác, đến lúc bật đèn nhìn mặt anh đỏ ửng bất bình thường mới cảm thấy to chuyện rồi đây. Áp trán lên trán anh, phát hiện ra anh bị sốt rồi, cảm giác nghề nghiệp cho tôi thấy, anh sốt ít ra phải hơn ba tám độ.

Xóc chẩn lên, thấy toàn thân Tiết Đồng đỏ ửng như tôm luộc.

Tuy tôi chỉ là bác sĩ nhi nhưng làm sao không biết anh là bị gì – lao lực quá độ mà phát sốt chứ sao.

Đương nhiên, cũng không phải chỉ vì chúng tôi làm quá nhiều, dù lúc trước cũng đã dùng nửa tá mũ nhưng mỗi người ba cái cũng không tính là nhiều. Mà là tối qua anh bận đến nửa đêm, tôi tối lại làm nửa ngày, làm xong rồi hai người chúng tôi đều mệt mỏi, không tắm rửa gì quần chăn ngủ luôn mới ra chuyện.

Tôi gọi anh mấy tiếng, anh vẫn không tỉnh lại. trong phòng có mùi rất tanh, tôi nghĩ cũng thấy hơi choáng váng, vội hé cửa sổ ra một chút cho không khí trong lành bên ngoài tràn vào. Hít sâu mấy ngụm không khí tươi mát lành lạnh mới cảm thấy đầu óc đang vằng vặc tỉnh ra.

Mặc vội quần áo, xuống giường lấy chậu nước, tôi thấm ướt rồi vắt khăn lau người cho anh. Lúc lau người, anh lại thấp giọng rên rỉ khiến lòng tôi cứ như bị mèo cào, biết rõ anh đang bị bệnh, tay cầm khăn mặt vẫn không nhìn được lưu luyến một hồi trên ngực, trên đùi anh. Vì đặc thù công việc, trên người anh không ít sẹo to sẹo nhỏ, nhưng như vậy càng tăng thêm vài phần quyến rũ đàn ông, khiến ngón tay tôi cứ nắn nã mãi trên từng vết sẹo.

Còn may tôi đứng lúc nghĩ ra không thể bắt nạt bệnh nhân như vậy mới mau chóng đắp chăn cho anh, thay nước rồi đắp khăn lên trán anh. Nước mùa đông rất lạnh, vừa đắp xong mà khăn ướt một hồi đã thành khăn nóng.

“A Đình... Sao thế...” Còn may đổi khăn mấy lần Tiết Đồng cũng tỉnh lại, giọng khàn khàn.

Tôi đặt tay lên mặt anh, quan tâm bảo: “Anh bị ốm, trong phòng có thuốc không?”

“Không, bình thường tôi không hay ốm.”

“Tôi ra ngoài mua thuốc cho anh.”

“Không sao đâu... Tôi sẽ mau khỏe thôi.” Anh bắt lấy tay tôi, nói nhưng ánh mắt bình thường luôn đầy sức sống giờ đây khép hờ, nhìn có chút mơ màng. Tiết Đồng như vậy quả thực tựa như những bệnh nhân nhí của tôi trước đây, nhìn thể nào cũng thấy thật là đáng yêu.

Tôi hôn lên mắt anh, nói: “Anh cứ ngủ đi, chút nữa tôi quay về.”

“... Đừng xem tôi thành bệnh nhân của anh...”

“Ừ, không phải, anh là người đàn ông của tôi.” Tôi rút tay, ra ngoài. Thế nhưng đến lúc sắp ra khỏi cửa lại quay lại, dọa cho Tiết Đồng đang sắp ngủ sực nhảy dựng lên, tìm được chìa khóa phòng mới lại đi.

Khu xung quanh chỗ Tiết Đồng ở cũng là chỗ tôi đã đi làm mấy năm, vẫn nhớ rõ như lòng bàn tay. Tôi nhớ ở quanh đây có vài hiệu thuốc, đều rất gần nên không lái xe mà đi bộ tìm hiệu thuốc luôn.

Hiệu thuốc thì không ít, so với trong trí nhớ của tôi còn nhiều thêm, xem ra điều kiện sống ở thành thị bây giờ ngày một kém, người bệnh cũng nhiều, hiệu thuốc nào cũng làm ăn phát đạt nên cứ thi nhau mở hết hiệu này đến hiệu kia.

Nhưng nhiều thì nhiều, sáng mồng một lại chẳng hiệu nào mở cửa, chạy qua vài con phố cũng không thấy được mấy cửa hàng mở cửa, hiệu thuốc thì chẳng được nhà nào.

Tết đến nếu nói có chỗ tốt nào thì đó là đâu đâu cũng được nghỉ, mọi người vất vả cả năm, ai cũng đều có thể nghỉ ngơi thoải mái một chút. Nhưng điểm không tốt cũng thật rõ ràng, thì ai cũng nghỉ, muốn mua cái gì cũng chẳng biết đi đâu mà mua. Đối với bọn nhỏ lại càng chán, cầm một đồng tiền lì xì lại chẳng có đầu bán. Đúng rồi, tự nhiên nhớ ra năm nay tôi còn chưa lì xì Tô Nam, từ sáng đến giờ chỉ nghĩ tới Tiết Đồng, quên luôn cả con cái, xem ra tôi thật không xứng bậc cha mẹ.

Đợi mai Tiết Đồng khỏi ốm tôi phải về cho Tô Nam một phong lì xì thật to mới được, nhưng điều kiện trước tiên là phải chữa khỏi cho Tiết Đồng đã, anh đã sốt đến mê man rồi.

Tôi là bác sĩ, bệnh nặng tôi không dám nói chắc chứ chỉ là cảm sốt linh tinh thì không vấn đề gì. Tôi biết phải mua thuốc gì, nhưng hiệu thuốc không mở cửa thì làm sao bây giờ? Tôi nghĩ nghĩ, chạy về một phía. Chỗ khác có lẽ mồng một không mở cửa, nhưng có nơi tuyệt đối phải mở cửa, là bệnh viện.

Bệnh viện này chính là nơi tôi làm trước kia nên tìm đến cũng rất dễ. vào bệnh viện rồi, tôi lập tức tìm bác sĩ trực, phát hiện ra bác sĩ đó mình cũng quen, là đồng nghiệp cũ của tôi.

Chỗ nào có người quen cũng dễ làm việc hơn, ở bệnh viện đương nhiên cũng không ngoại lệ. tôi với đồng nghiệp cũ kia chào hỏi mấy câu, rồi nói có bạn đang ốm, nhờ anh ta kê đơn thuốc. Người đó đang khám cho bệnh nhân khác, nhưng bảo họ chờ một chút, tôi nói thuốc nào anh ta kê thuốc đó, chưa đầy một phút đã xong, tôi vội vàng cầm đơn đi lấy thuốc.

Không biết vì sao, Tết năm nào cũng có những người Tết phát bệnh mà phải vào viện, hôm nay mới mồng một bệnh viện đã có không ít người bệnh. Tôi nhìn đoàn người xếp hàng chờ đóng phí kia, lại nhìn đám người xếp hàng dài trước hiệu thuốc, nghĩ thầm thế này thì bao giờ mới tới lượt.

Cũng may lúc tôi xếp hàng đóng tiền có người trong hiệu thuốc nhận ra, chào hỏi, bảo tôi đi từ bên cạnh vào, nhanh chóng lấy thuốc cho tôi. Tôi cảm ơn họ rồi bảo sau này sẽ mời cơm.

Lúc về thấy có một hàng ăn vặt còn mở cửa, nghĩ Tiết Đồng hẳn là rất đói bụng liền mua hai phần cháo, bốn phần sủi cảo hấp, mười cái trứng luộc nước trà, gói ghém xong liền xách mấy thứ kia nhanh chân chạy về. mấy năm nay tôi cũng chưa rèn luyện như vậy, giờ thì chạy hết nửa ngày giữa tối mùa đông, đến lúc về đến dưới lầu kí túc của Tiết Đồng đã mồ hôi lạnh đầy lưng.

Về tới nơi, tôi vội vọt vào phòng ngủ, chẳng có ai, lúc này mới nghe trong nhà tắm có tiếng nước. Tôi buông đồ ăn với thuốc, chạy lại gõ cửa, mà cửa lại không khóa, tôi đẩy cái là mở ra. Vừa vào cái đập vào mắt đã là cảnh Tiết Đồng đang ngồi xồm, còn tưởng anh té xỉu, lúc chạy tới đỡ mới phát hiện anh... đang rửa phía sau.

“Xin lỗi... Tôi ra ngoài...”

“Ra ngoài cái rắm, nhanh giúp tôi rửa đi, không thấy tôi đứng cũng không vững à?” Tuy lúc nói câu nói anh trông có vẻ rất cương quyết nhưng hơi không đủ, nghe vào tai tôi lại như làm nũng.

Tôi lần đầu tiên cảm thấy ông đàn ông cao to như Tiết Đồng cũng có lúc yếu đuối, khó trách người ta bảo lúc ốm đau là lúc con người yếu ớt nhất, xem ra câu này đúng với Tiết Đồng. Rõ ràng Tiết Đồng là ông anh vừa to cao, vừa cường tráng hơn tôi, râu trên cằm cũng dài hơn, thế mà tôi lại thấy anh như vậy mới thật đáng yêu, xem ra tôi quả nhiên biến thái không nhẹ.

Lúc giúp Tiết Đồng rửa tôi phát hiện phía sau anh hình như hơi sưng lên, lòng cảm thấy thật tự trách, nhưng đồng thời cũng có cảm giác vô cùng mãnh liệt, đó là người đàn ông này ngoài tôi ra cũng không ai có thể chinh phục được.

Bởi chuyện này mà tâm tình tôi đặc biệt kích động.

Có lẽ trong quan hệ đồng tính luyến ái này, ngoài việc chinh phục thân thể, điều khiến người ta kích thích hơn lại là khoái cảm phản nghịch cùng cảm giác chinh phục trên tinh thần.

Ra khỏi nhà tắm, tôi đem Tiết Đồng lau khô rồi nhét vào ổ chăn, mở tủ tìm quần áo mặc. Dù anh cao hơn tôi một chút nhưng đô của anh mặc trên người tôi cũng không bị dài quá, chỉ là anh hơi vạm vỡ hơn nên

quần áo mặc trên người tôi rộng một chút.

Trong tủ không có đồ ngủ, tôi tìm cho anh một bộ đồ thoải mái mặc vào, anh nhắm mắt hưởng thụ hầu hạ của tôi, khóe miệng luôn giữ nụ cười kì dị.

Lúc mặc xong đồ, anh yếu ớt nói: "... Đói quá..."

Tôi vội giúp anh tựa vào đầu giường, mở một phần sủi cảo hấp lấy đũa chấm tương đút cho anh. Anh đang ăn từng miếng từng miếng một thì tự dưng mở choàng mắt ra, cướp cái cà men trên tay tôi nhồm nhoàm ăn.

Cuối cùng, tôi chỉ ăn được một phần cháo với hai cái trứng luộc nước trà, còn lại đều bị Tiết Đồng ăn sạch, chẳng chừa được thêm tẹo nào. Nhìn Tiết Đồng ăn ngon miệng như vậy tôi cũng yên tâm, chỉ cần ăn uống bình thường được thì cũng không có vấn đề gì lớn.

Đến lúc anh ăn xong, nhét hết cặp lồng rồi đủ thứ vào tay tôi, mắt lại bắt đầu nheo lại, cứ như con mèo buồn ngủ ấy. Aish, có lẽ tôi không nên so anh với mèo, cứ so với hổ nghe còn chấp nhận được. Dù sao cũng không khác nhau mấy, đều là động vật họ mèo thôi mà.

Tôi ra phòng khách lấy cốc nước ấm trong máy đun rồi đem thuốc cho anh uống, anh khép hờ mắt bảo: "Tôi ăn no rồi."

"Anh muốn mau khỏi thì phải uống thuốc đi, tôi đi bao nhiêu chỗ mới mua được đấy."

"Anh đút đi."

"Này, làm người đừng có vô sỉ quá nhá!"

"Anh không đút tôi sẽ không uống."

"Tôi... Tôi đút!" Tôi chẳng còn cách nào với cái cha không biết xấu hổ này nữa, chỉ có thể đút thuốc cho anh. Dù sao Tô Nam từ nhỏ lúc ốm đều là tôi chăm, đút thuốc cũng quen rồi, đút cho thằng cha to xác Tiết Đồng này cũng khác gì.

Nhưng lúc tôi đút, Tiết Đồng không biết cố tình hay vô ý cắn lên ngón tay tôi mấy lần, nhẹ thôi, chẳng đau tí nào, nhưng mà... Aish, muốn tôi nói thế nào chứ? Tôi sao lại cảm thấy đây là quyền rũ chứ?

Đút xong thuốc, Tiết Đồng trượt xuống, trùm chần định ngủ, tôi nhảy tới tụt quần anh xuống lộ ra cái mông, anh hỏi tôi: "Sao thế? Anh lại muốn làm à? Phía sau tôi đau lắm..."

"Câm miệng, tôi cũng không phải lang sói một đêm bảy lần, làm sao còn lên được nữa, tôi giúp anh bôi thuốc!" Tôi ban mộng anh ra, nhét vào một viên giảm sốt. Vì mới rửa lúc nãy nên viên thuốc dễ dàng đi vào, nhưng không cẩn thận, ngón tay tôi cũng chui vào.

Nhìn ngón tay đi vào một nửa kia, tôi đột nhiên lại muốn đê anh, ngón tay theo bản năng nắn ná mấy vòng bên trong, anh không nhận được mắng: "Mẹ, còn nói không muốn làm, tay anh đang làm cái gì?"

Tôi vội rút tay về như bị nắm thóp, giúp anh kéo quần lên rồi đứng dậy đi dọn rác quanh giường đi vút.

Một lúc sau, tôi mang thêm một cốc nước ấm đến, lay anh dậy uống, anh lại muốn tôi mớm, thành ra làm đến khi tôi bực mình cái tên này mới chịu chịu đi.

Còn may ch*m tôi lúc trước phải lao động vất vả quá độ, giờ vẫn đang ngủ chứ không thì tôi gặp phiền toái lớn rồi.

Sau đó, Tiết Đồng liên tục đổ mồ hôi, tôi phải cởi hết quần áo cho anh rồi xoa bóp giúp anh, đến khoảng mười một giờ hơn anh mới hạ sốt. Tôi an tâm đẩy anh vào phía trong, tắt đèn rồi bò lên giường đi ngủ.

Đang lúc sắp ngủ, một bàn tay lại duỗi sang sờ loạn trên người, tôi đê tay anh lại đê lên bụng mình không cho động đậy.

Trong bóng đêm, miệng anh kề sát bên tai tôi, giọng khàn khàn nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn đã chăm sóc tôi."

Nghe giọng nói kia, mặt thấy nóng lên, tôi xấu hổ nói: "Đây hẳn là... Dù sao tôi là bác sĩ, cũng không thể nhìn thấy người bệnh trước mắt mà mặc kệ được."

“Anh đúng là đồ ngớ một đằng nói một nẻo, chẳng nhẽ một câu chăm sóc tôi là bởi yêu tôi cũng không nói được sao?”

Hơi thở anh phả lên tai khiến tôi càng lúng búng, ngờ là người này lại đang cố ý quyến rũ mình đây. Bởi tôi cảm thấy từ khi tỉnh lại lúc trước đã luôn bị anh quyến rũ, cũng không nhận được đã ăn đậu hũ của anh mấy lần, anh không lý gì không cảm giác được, trừ khi anh đã sốt đến lơ mơ rồi.

Đang lúc tôi miên man suy nghĩ, anh không có được đáp án lại đổi đề tài, nói: “Tôi thấy trong mộng cứ là lạ, anh vừa nhét cái gì vào đấy?”

Tôi nhất thời không phản ứng lại được lời anh, bởi anh đổi đề tài nhanh quá. Đến lúc phản ứng lại được tôi mới giải thích: “Đấy là paracetamol giảm đau hạ sốt dạng viên nhét, hạ sốt khá tốt.”

“Ngoài cái đó ra, anh không nhét cái gì nữa sao?”

“Aish...” Tôi sao cứ cảm thấy anh đang cố tình giả bộ vậy?

Trả lời cho vấn đề nhạy cảm thế này, tôi bảo: “Hôm nay là mùng một Tết mà hai chúng ta cứ rúc trong phòng từ sáng tới tối thế này, hôm nay tôi còn chưa cho Tô Nam bao lì xì đâu.”

“Ừ, mai tôi cũng cho nó một bao lì xì, dù sao nó là con anh cũng là con tôi.”

Ô, sao tôi cảm thấy lời này của Tiết Đồng cứ quái lạ thế nào ấy, sao cứ cảm thấy như hai chúng tôi đã kết hôn, rồi nam nam sinh tử ra được Tô Nam.

Sau đó chúng tôi trò chuyện một lúc rồi ngủ, tôi mơ, mơ thấy tôi tan sở về nhà, Tô Nam nhào vào trong lòng tôi nói: Ba đã về rồi, mẹ đang nấu cơm đấy. Sau đó, Tiết Đồng mặc tạp dề từ bếp đi ra, tóc uốn thật dài, phía dưới tạp dề, lông lá đầy chân đã mất đầu, mặt còn trang điểm. Cách ăn mặc của anh khiến tôi trong mộng cũng không nhận được lạnh run, nhưng mà đáng sợ nhất là bộ râu kín cằm kia của anh vẫn còn kìa.

Thấy tôi trở về, anh bổ nhào vào trong lòng, như chim nhỏ nép vào người tôi nũng nịu nói: “Ông xã, anh đã về rồi, em nhớ anh lắm í. Đúng rồi, ông xã ơi, nói cho anh một chuyện, em lại có bầu rồi, lần này là con gái nha.”

A a a a

~~ Từ ác mộng tỉnh lại, tôi vội vã bật đèn, nhìn Tiết Đồng bình thường đang ngủ bên cạnh mình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiết Đồng ơi, anh mau khỏi bệnh đi chứ không tôi cứ ác mộng suốt mất thôi.

Tác giả: Tối qua đang gõ chữ thì có người gọi điện mời đi ăn, tôi vội đăng nửa chương lên rồi ra ngoài, còn chẳng kịp trả lời phản hồi. Sáng nay dậy mới lên trả lời nhưng cứ trả lời xong phản hồi lại chạy mất đầu không biết, cũng chẳng biết tin trả lời có còn không nữa.

Chỗ hôm qua đi ăn tên là Kỳ hữu hải tiên XXX, tôi không cẩn thận hoa mắt nhìn thành cơ hữu (1), lập tức liền YY.

Xem ra tôi đúng là càng ngày càng không đàng hoàng.

Còn có bốn ngày nữa, một vạn rưỡi còn thiếu một vạn nữa cơ, các vị cứ đánh tôi đi.

Tôi cũng không muốn vào phòng tối (2) đâu.

(1) Chữ kỳ – , còn chữ cơ – , quả là chú nhìn nhầm cũng (hơi hơi) không lạ. Cơ hữu chắc ai cũng biết rồi nhỉ.

(2) – Tiểu hắc ốc: Là phần mềm giúp các giả viết văn thôi, kiểu như đặt ra phải gõ mấy bao nhiêu từ, bao nhiêu thời gian thì nó bắt phải làm đến đấy, không cho thoát ra bằng bất cứ cách nào, trong lúc đấy muốn ngồi không không có kí tự nhập vào thì nó réo chuông... Nói chung là để rèn luyện writer ạ.

32. Chương 32: Vì Sao Em Không Có Ch*m...

Giữa trưa mồng hai, tôi với Tiết Đồng tỉnh dậy. Anh hết sốt rồi, người cũng khôi phục nhanh nhẹn, yếu điệu đáng yêu linh tinh gì gì tối hôm qua cứ như áo giác mà biến mất sạch. Nếu giọng anh không còn khàn khàn, tôi thiếu chút nữa đã ngỡ ngày hôm qua liệu có phải là mơ hay không, nhưng nhìn đồng quần áo bị ném trong nhà tắm kia tôi biết không phải vậy rồi.

Quần áo hơi ẩm ướt, ví tiền di động đều còn ở trong. Ví còn hơi ướt nhưng còn may di động không việc gì, nhưng trong máy có mấy cuộc gọi nhớ, đều là của Uyển Uyển. Sáng sớm hôm qua tôi rời nhà, bỏ lại hai mẹ con lại ở nhà, đúng là tội lớn tày đình, hôm nay về chắc chắn sẽ bị mắng thảm lắm đây.

Người ta bảo đàn bà đều là họa thủy, vậy Tiết Đồng chính là họa hỏa rồi. Bởi quyển rũ vô ý của anh, tôi qua tôi có mấy lần thiếu chút đã nhóm lửa tự thiêu.

Tôi đem quần áo trong nhà tắm với đồ bẩn khác của Tiết Đồng ngâm xà phòng trong chậu, vốn muốn giặt đấy nhưng mà đói quá, muốn ăn cho tử tế cái đã. Rõ là đang Tết, thế mà tôi còn khổ hơn cả ngày thường, thật chẳng biết tại sao nữa.

Tiết Đồng chạy vào nhà tắm kêu đói, tôi hơi bị giật mình, tối qua đã ăn nhiều vậy rồi, người anh ta là cái kết cấu thể nào vậy trời.

Anh ngay trước mặt tôi tụt quần ngồi “đi lớn”, khiến tôi vô cùng xấu hổ rời đi, còn phải khép cửa lại cho anh. Cái ông Tiết Đồng này, có biết cái gì gọi là rụt rè hay không? Cho dù là quan hệ tình nhân thì cũng không nên ngồi “đi lớn” trước mặt tôi chứ, nhờ tôi lại bị sợ hoa cúc nữa thì làm sao?

Anh đi vệ sinh xong liền ra lòi tôi đi ăn cơm, tôi ừ một tiếng rồi xuống nhà lái xe đưa anh về.

Lúc về đến nhà, Uyển Uyển đang ngồi sofa xem ti vi, thấy chúng tôi trở lại liền nói gì mà phu phu cùng quản việc nhà. Tôi không biết nói gì, cũng chẳng biết trả lời làm sao. Vậy nên chẳng nói chẳng rằng cúi đầu thay giày, cô tới bên cạnh kéo quần áo tôi bảo: “Quần áo to thế này, không giống của anh nhỉ? Hay là...” Nói xong còn liếc qua Tiết Đồng một cái, Tiết Đồng vươn tay xoa đầu cô bảo: “Uyển Uyển ngoan, đừng quấy, tí nữa anh trai cho em đi mua kẹo ăn nhé.”

Lời này khiến Uyển Uyển tức giận, gạt tay anh, nhưng cũng chẳng làm sao được, chỉ có thể trừng trừng nhìn tôi.

Tô Nam thấy tôi về đã vội vàng từ phòng sách chạy ra, giơ tay đòi li xì, tôi véo khuôn mặt nhỏ của nó bảo: “Thằng quỷ con, ba vừa về, mày cũng không rót cho ba được chén nước, không lao động thì ai cho con li xì chứ.” Thế là ranh con lập tức giẫy ra, chạy đi rót nước.

tôi đổi giày xong liền vội vào phòng lấy tiền rồi rút bao li xì mới tinh đã sớm chuẩn bị từ một quyển sách, nhét tiền vào rồi chậm rãi ra ngoài. Lúc ra ngoài mới thấy Tiết Đồng đang ngồi trên sofa uống nước Tô Nam rót, mà nước rót cho tôi thì không biết đâu mất rồi? Tô Nam cái thằng phản đồ này, chắc hẳn là lúc tôi vào phòng, Tiết Đồng cho nó li xì nó mới làm phản thế này.

Tôi đưa li xì ra, Tô Nam muốn lấy, tôi lại bảo phải đi rót nước nó mới miễn cưỡng đi. Đến lúc tôi nhận được nước mới cho nó li xì, cũng học Tiết Đồng ngông nghênh ngồi sofa uống nước.

Phụt, quỷ con này, nó rót cho tôi nước sôi.

Tôi nói vọng vào phòng sách: “Tô Nam, con cũng hơi bị quá đáng đấy, cho con tiền li xì mà rót cho ba nước sôi hả?”

Cái đầu nhỏ nhỏ của Tô Nam ló ra khỏi cửa thư phòng, nói: “Ba, ba keo kiệt quá cơ, mẹ với chú Tiết đều cho con một ngàn, ba cho có năm trăm, cẩn thận sau này con nhận chú Tiết làm ba đấy.”

Ô đêch, với thằng nhãi Tô Nam này tiền chính là ba hả? Nếu vào thời kì dân quốc, thằng cu này làm Hán gian là cái chắc.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trẻ con bây giờ sướng thật đấy, hồi còn bé, muốn li xì của ông nội, bà nội tôi còn phải đập mẻ đầu mới có được một mao tiền. Ranh con này không ra khỏi cửa cũng đã cầm được hai ngàn rưỡi trong tay còn chê ít.

Tôi tức giận nói vọng vào phòng sách: “Còn quấy nữa ba mày tịch thu hết luôn!”

Uyển Uyển ngồi cạnh tôi lạnh nhạt nói: “Không cần anh làm, em đã thu hết tiền của nó rồi, lúc sau đem gửi ngân hàng cho nó.”

Tôi bực, thì ra Uyển Uyển hào phóng như vậy là bởi biết có thể thu lại. Nhưng Tiết Đồng thì sao? Tôi nhìn anh, anh cầm cái cốc của tôi, cho vào một túi trà, bảo thế này là uống được.

Ồi thì cũng là một cách, nước ấm uống không được nhưng trà ấm thì uống cũng không tệ.

Tôi nhìn túi trà cạnh cái cốc của Tiết Đồng, hết chỗ nói. Được rồi, giờ thì tôi biết thì ra có cho một ngàn thì ranh con cũng chỉ rót nước sôi cho Tiết Đồng mà thôi. Tô Nam, con ngoan quá đi, vậy mà có thể đối đãi như thế với cha mẹ áo cơm của mình.

Nhưng vậy cũng khiêm tâm trạng tôi cân bằng, năm trăm với một ngàn cũng đái ngộ như nhau, ít nhất tôi vẫn là cha đẻ của nó.

Chậm rãi uống xong cốc trà kia, Tiết Đồng với Uyển Uyển đồng loạt trợn mắt, nói: “Sắp mười hai giờ đến nơi rồi, mau đi nấu cơm đi!”

Tôi đành vào bếp làm bữa, lúc vào bếp rồi, đột nhiên lại cảm thán pháp luật nước mình sao mà cứ nhất định phải một vợ một chồng chứ. Lúc trước có rất nhiều đàn ông đều oán hận pháp luật khiến đàn ông không thể tam thê tứ thiếp, ngay cả trang web tiểu thuyết được xưng danh có mười vạn con ngựa đực, diễn viên ngựa trong tiểu thuyết hiện đại cũng không làm sao đồng thời lấy được vài cô, lại phải xuyên không đến thế giới khác mà cua mỹ nữ khắp thiên hạ. lúc còn trẻ tôi cũng từng thảo luận vấn đề này với bạn bè, thậm chí còn nói đàn ông Á Rập được lấy đến bốn vợ đúng là hạnh phúc quá đi, không thì đi dân qua Á Rập đi thôi.

Giờ đến lúc đồng thời bị cả Uyển Uyển lẫn Tiết Đồng áp bức, tôi mới hiểu được, thì ra luật một vợ một chồng này là để bảo vệ đàn ông. Đàn ông Á Rập có thể lấy bốn người, nhưng nhất định phải đối xử với cả bốn người như nhau, tôi cảm thấy thật sự không làm được chuyện như vậy.

Tôi vừa nghĩ, vừa nấu cơm, rửa thức ăn nhặt rau. Tiết Đồng cũng chạy vào nói muốn giúp đỡ, tôi bảo anh mới khỏi bệnh, muốn anh nghỉ ngơi thật tốt. Anh ừ một tiếng, đi ra ngoài.

Kì thực đồ ăn trong Tết đều đã làm hết rồi, đêm ba mươi tôi đã kho một tô tai lợn, ba chỉ, cổ vịt, cánh gà, đùi gà, chân gà... Chỉ cần cắt ra, xếp vào khay bỏ lò vi sóng một chút là ăn được ngay thôi, lại nấu bát canh, thái dưa chuột, xào rau nữa là xong.

Lúc tôi làm xong đồ ăn bưng lên bàn, Uyển Uyển gọi một tiếng ăn cơm, Tô Nam lập tức vọt ra từ phòng sách, cứ như quỷ đói vồ ngay mấy miếng thịt nhét vào miệng. tôi nhìn quanh quất, không thấy Tiết Đồng nhưng lại nghe tiếng nước từ nhà tắm, xem ra người này toát mồ hôi cả tối hôm qua, thấy không thoải mái. Dù sao anh cũng tắm rất nhanh, chúng tôi không chờ nữa.

Uyển Uyển xới bốn bát cơm, đặt mỗi bát vào một góc bàn. Tô Nam ngồi đối diện tôi, Uyển Uyển ngồi bên phải, vị trí bên trái để lại cho Tiết Đồng.

Uyển Uyển nhìn cái bàn đá mới, bảo: “Anh đổi bàn ăn mới à?”

“Ừ, bàn kia hỏng rồi.” Tôi ậm ừ, không biết phải nói thế nào.

Tô Nam vừa ăn vừa nói: “Sáng hôm đấy lúc con ăn cơm rõ là còn tốt, sau đấy ra ngoài chơi với bạn, lúc trưa về ăn đã thấy hỏng rồi, hai cái chân bàn gãy rồi, thật chẳng biết chuyện gì xảy ra nữa.”

Tôi trừng mắt với nó một cái, thằng ranh Tô Nam này, nó không nói gì cũng không ai bảo nó bị cầm đầu mà. Tôi cầm cái đùi gà, muốn nhét vào miệng nó, nó lại cầm chân gà bảo nó muốn ăn cái kia.

Tôi lúc còn nhỏ chân gà đều để người lớn ăn, mọi người bẻ trẻ con ăn chân gà, viết chữ tay sẽ run, lúc nhỏ tôi còn tin chứ. Giờ thì chẳng dọa được bọn trẻ con này nữa, có nói chúng nó cũng cứ ăn.

“Sao mấy người không đợi tôi hử?” Tiết Đồng tắm xong cũng biết mặc quần áo mới ra, xem ra cũng biết trước mặt Uyển Uyển phải biết điều chút.

Anh ngồi xuống là bắt đầu càn quét, hai miếng hết một bát cơm, cứ như quỷ đói ấy. tôi vội xới cho anh bát nữa, thấy đồ ăn trên bàn đều đã bị anh ăn chẳng còn bao nhiêu, lại phải đi cắt thêm chút mang ra.

Uyển Uyển làm bộ nhỏ giọng nói với tôi: “A Đình, anh có bắt anh ấy nộp tiền ăn không đấy, người này một tháng phải đưa hai ngàn mới đủ ăn.”

Nếu như bình thường, Tiết Đồng chắc hẳn phải đá lại Uyển Uyển mấy câu, nhưng giờ anh còn đang vui đầu ăn, làm như không nghe thấy.

Thực ra, tháng nào hơn nửa thời gian cũng đều là Tiết Đồng mua đồ ăn nên tôi cũng thấy tiền ăn gì đấy đều không sao, huống chi, có ai mà đi đòi tiền ăn của tình nhân chứ.

Mồng ba Tết, một nhà bốn người chúng tôi định ra biển ăn đồ nướng, thế nên sáng sớm đã đi siêu thị mua một đồng thực phẩm với dụng cụ để nướng, lúc tôi định đi trả tiền thì Uyển Uyển bảo để cô trả, tôi nghĩ để phụ nữ trả tiền trong lòng cũng có chút khó chịu. bởi tôi là người theo chủ nghĩa nữ quyền, cũng theo cả chủ nghĩa đàn ông nữa nên tôi thấy ra ngoài mà để phụ nữ trả tiền thì không đáng mặt đàn ông. Nhưng nhìn cô rút thẻ mua sắm ra, tôi cũng hết nói, quên đi, để cô thanh toán đi thôi. Thẻ mua sắm Tết, tổn thương tự tôn đàn ông lắm đó, nhưng cũng chẳng có cách nào.

Ném một đồng đồ vào con MPV của Tiết Đồng, chúng tôi cùng ra biển chơi, nướng đồ cũng ở đây luôn, tận đến tối mới về nhà. Cứ cảm thấy bốn người chúng tôi sao thật là hòa thuận, dù có khi Tiết Đồng với Uyển Uyển sẽ đấu võ miệng một chút, nhưng cũng chỉ như bạn bè cãi cọ thôi, chẳng có tí mùi thuốc súng, tôi cũng không biết thế này là tốt hay là xấu nữa.

Mồng bốn Tết, Tiết Đồng bảo phải về trực, đi sớm. Uyển Uyển kéo tôi đi chúc Tết với đồng nghiệp, Tô Nam cũng đi, dù sao chúng tôi đưa lì xì cho con nhà người ta, người ta cũng đưa lại cho Tô Nam một bao mới phải. Đương nhiên, chúng tôi lì xì thì không nói làm gì, nhưng lì xì của Tô Nam la nó được tất nên đi chúc Tết thế này nó cũng không chán.

Aish, Tết bây giờ càng ngày càng khó khăn, lì xì thì cứ phải một hai trăm, mấy năm nữa chắc lì xì cũng phải nhét mấy ngàn.

Sáng một nhà, chiều lại một nhà, tiệc tùng chiêu đãi không dứt đúng là phiền muộn chết. Chết người nữa là có người cứ chuốc thêm, khiến tôi uống đến chệnh choáng.

Còn may Uyển Uyển cũng lái được xe, lúc về, tôi ngồi ghế sau choáng váng đầu óc, Tô Nam ngồi ghế phó lái vui vẻ đem tiền lì xì ra đếm đi đếm lại, cười cứ như thần giữ cửa.

Buổi tối về đến nhà, Uyển Uyển đi trước mở cửa, Tô Nam phía sau đỡ tôi còn đang váng vất.

Cửa vừa hé ra đã nghe một trận kêu khóc, còn cả tiếng Tiết Đồng: “Đừng khóc, khóc cũng vô dụng thôi.”

Chúng tôi đen mặt đi vào, thấy Tiết Đồng đã về, đang kéo hai cái đùi con gái trên sofa ra...

Đừng nghĩ anh đang làm chuyện xấu hổ gì, anh chỉ đang luống cuống tay chân giúp một bé con thay tã thôi mà, nhưng mà bé con kia khóc thật thảm thiết, hai cái chân ngẩn ngẩn đá loạn lên, khiến cho anh không sao thay được tã. Với thân thủ của Tiết Đồng, bình thường bắt một người vạm vỡ cũng chỉ hai cái là ghìm được người ta xuống, thế mà giờ lại bị một nhóc con chưa tròn một tuổi miệng còn hôi sữa đá vào mặt bao nhiêu cái.

Tôi nhìn đồng tã với sữa bột trên sofa, một chút, Tiết Đồng anh đang làm thế?

Tô Nam tò mò qua xem đứa bé kia một chút, hỏi Tiết Đồng: “Chú Tiết, đây là con riêng của chú đấy à?”

Tiết Đồng nhìn chúng tôi, vừa vội ấn ranh con quấy phá kia xuống vừa bảo Tô Nam: “Đây không phải con riêng của chú đâu.”

Ý thức tôi còn chưa rõ ràng, quả thực hơi mơ màng. Tôi nhớ hai ngày trước tối ngủ còn mơ thấy Tiết Đồng bảo anh có thai, là con gái, giờ thật sự sinh con gái ra đây rồi, hay là trên đời thực sự có chuyện nam sinh tử thế? Tôi nhớ cái anh người Mỹ kia sở dĩ có thể sinh con được là vì anh ta là người chuyển giới, vốn có bộ phận sinh dục nữ mới có thể sinh. Giờ Tiết Đồng nếu thực sự sinh được con, vậy anh sinh nó từ đâu ra? Từ hoa cúc sao?

Uyển Uyển đi qua kéo Tô Nam còn đang hiếu kì nhìn đứa bé kia nói: “Đây là con gái, nên hẳn là con gái riêng của chú Tiết con rồi.”

Tô Nam còn nhìn sang bên kia, lại hỏi Uyển Uyển: “Thế sao em không có ch*m? Là vì em không ngoan sao?”

ôi mẹ ơi, trước đây lúc Tô Nam không ngoan, chúng tôi bảo nói nếu nó không ngoan sẽ vật JJ của nó cho làm con gái, giờ nó vẫn nhớ rõ chuyện hồi đó, còn giả ngu chứ.

Tiết Đồng thấy tôi còn đơ ra ở đó, vội gọi: “A Đình, anh lại giúp tôi với!”

Đầu tôi còn hơi choáng, nhưng nghe anh gọi đến giúp, vội chạy vào nhà tắm rửa mặt, lúc này mới tỉnh ra một chút. Tôi vừa nghĩ cái quỷ quái vớ vẩn gì thế, Tiết Đồng để con à, đừng có đùa chứ, tôi lúc này hẳn uống nhiều đến ngu người rồi.

Cái khác không nói, sáng nay tôi vừa gặp Tiết Đồng xong, lúc đó còn chưa có chuyện gì. Muốn mang thai sinh con cũng phải chín tháng, càng đừng nói đứa bé này nhìn cũng đã mấy tháng rồi.

Tô Nam trước đây cũng tôi chăm là nhiều, dù đã nhiều năm không làm mấy chuyện thay tã hấy này nhưng tôi vẫn còn thuần thục hơn Tiết Đồng một chút, nhanh nhẹn thay tã cho bé con, đưa tay sờ, thấy nó vừa khóc quần áo đều ẩm ướt hết, tôi bảo Tiết Đồng mở sưỡi trong phòng ngủ, để lát tôi vào thay quần áo cho nhóc con này.

Uyển Uyển này, thấy người ta bận thế cũng không giúp, kéo Tô Nam ra sô pha xem ti vi.

Cái cô này, năm đó ngay cả Tô Nam cũng không chăm được, giờ tôi cũng chẳng trông cậy cô chăm được nhóc kia. Với cô mà nói, nếu em bé mà không khóc thì thích ôm lắm, nhưng mà vừa khóc lên là lập tức ném ngay cho tôi.

Tôi bọc lấy bé con, tìm trong cái bọc to mấy cái quần áo cho nó thay rồi ôm vào phòng, đặt nó trên giường, sau đó, luồn tay vào trong quần áo Tiết Đồng, anh xấu hổ hỏi tôi: “Anh muốn làm gì, tôi giờ không muốn làm đâu.”

Tôi thật bất đắc dĩ nhìn anh, bảo: “Anh nghĩ đi đâu thế, tôi muốn làm ấm tay để thay đồ cho bé, để nó nhiễm lạnh thì phải làm sao?”

Tiết Đồng không nói gì cúi đầu, đùa với bé con kia, bé con nở nụ cười thật ngây thơ trong sáng.

Lúc tôi thay đồ cho bé, Tiết Đồng bảo nó là một trong mấy đứa bé bọn họ tìm được khi tập kích bọn buôn người, vì nhiều trẻ con quá, giờ lại là Tết, các cơ quan phúc lợi đều không sao tiếp nhận nên anh xin mang đứa bé về nhà.

Cảnh sát tập kích bọn buôn người là chuyện hay thấy trên thời sự, những đứa bé này thường hay được đưa vào viện phúc lợi trẻ em, nếu là cảnh sát mang về cũng thường là cảnh sát nữ, Tiết Đồng làm sao mà xin đem bé con này về đây.

Tiết Đồng nói anh bảo với cục cảnh sát anh có cậu em họ làm bác sĩ nhi, giờ tạm thời không đi làm, hơn nữa còn có con nhỏ bảy tuổi, có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con.

Tôi đen mặt, cha Tiết Đồng này đúng là muốn hành xác tôi mà.

Xử lý xong xuôi cục nợ nhỏ này ra ngoài, ti vi ngoài phòng khách cũng đang đưa tin trên thời sự về vụ việc này. Trước kia xem tin tức loại này, chúng tôi nhiều nhất cũng chỉ mắng mấy tên buôn lậu này vô nhân tính. Giờ nhìn ranh con đáng yêu Uyển Uyển đang ôm trong lòng kia, tôi lại thấy có thể bắt luôn bọn buôn người kia đi ăn lặt đi.

Buổi tối, tôi với Tiết Đồng, cùng cả bé con kia ngủ một giường, Uyển Uyển với Tô Nam ngủ ở phòng sách.

Lúc sắp đi ngủ, tôi nhìn nhóc con ngủ ở giữa, lại nhìn Tiết Đồng đang ngủ phía bên kia, vậy mà cảm giác sao thật hạnh phúc, cảm thấy chúng tôi cứ như hai vợ chồng ấy.

Loại cảm giác này thật quái lạ, nhưng tôi lại cảm thấy vô cùng ấm áp.

Tác giả: Lúc lên mạng vô ý thấy một bài posts, lúc mới xem là tò mò nhấn vào, nhưng càng xem lại càng thẹn mướt mồ hôi.

Đồng chí với đam mê quả nhiên vẫn là hai khái niệm khác nhau hoàn toàn mà.

Cho nên... Bảo vệ hoa cúc là trách nhiệm của mỗi người.

Tay muốn giữ tròn, bấm tiếp phía dưới đi.

Trải nghiệm thực tế của một tiểu thụ bị rò hậu môn đây

33. Chương 33: Thăng Cờ Hó Vs Tiết Đồng...

Mấy ngày kế tiếp quả thực là hành chết tôi. Thân là một ông đàn ông, ngày nào cũng phải nấu cơm còn chưa tính, còn phải chăm sóc bà xã, tình nhân, con trai cùng cả một nhóc con miệng hôi sữa, tôi mệt muốn chết luôn.

Uyển Uyển muốn ăn cái này, Tiết Đồng muốn ăn cái kia, hai người bọn họ đều tự ra ngoài mua thức ăn rồi mỗi người cầm một đồng về ném cho tôi bảo muốn ăn cái này cái kia. Ti vi là của Uyển Uyển, máy tính là của Tô Nam, bé con với bếp là của tôi.

Tôi đeo tạp dề đứng cửa bếp kêu to: “Tôi đàn ông đàn ông thế này sao phải mệt chết thế chứ, các người không ai giúp tí à!”

Uyển Uyển làm ồ ở sofa vừa ăn đồ ăn vặt vừa xem ti vi nói: “Em không làm đâu.”

Tiết Đồng ôm bé con nói: “Tôi đang giúp anh đây.”

Tô Nam nói: “Bạn học Q con, con đi chơi máy tính đây. Ba ơi, trưa nay ăn sườn kho tàu được không?”

A a a a!!!! Tôi còn thắm hơn cả cải thìa (1) nữa.

Nhưng mà... Nam tử hán đại trượng phu, việc gì cũng phải cầm được buông được, nếu không có áp lực, làm sao có động lực đây? Tôi dưới tình huống bất khả kháng, chỉ có thể nghỉ như vậy. nhưng thế là hậu quả là ngày nào tôi cũng mệt như con cờ hó, chỉ cần có chút thời gian đã muốn khép mi chợp mắt.

Tiết Đồng đáng ghét, lúc rảnh rồi, không làm anh đến kêu cha gọi mẹ tôi sẽ không họ Tô nữa! Tôi ở trong lòng hung hăng phát thệ, ngay cả buổi tối nằm mơ cũng mơ thấy Tiết Đồng bị tôi làm đến khóc kêu: “Không muốn, tôi không muốn nữa, van anh buông tha cho tôi đi...” Nhưng thực tế tối nào tôi cũng mệt đến ngón tay cũng chẳng muốn nhấc, nói gì đến ch*m.

Còn may, mừng tám Tết, Uyển Uyển hẹn với đồng nghiệp, đem Tô Nam đi Hải Nam chơi.

Vốn lúc đầu đã hẹn cả nhà ba người chúng tôi cùng đi, vậy nhưng có thêm nhãi ranh kia làm cho... Aish...

Tiết Đồng lái xe tiễn bọn họ đi tôi mới thở phào nhẹ nhõm, một mình chăm sóc đứa trẻ ranh là chuyện đơn giản.

Uyển Uyển với Tô Nam đều đi rồi, Tiết Đồng cũng đi làm. Bọn họ đi rồi, tôi cho bé con ăn no rồi chơi với nó là hết buổi sáng. Đến trưa, ngủ với nó đến tận ba bốn giờ chiều. Không có ai quấy phá, thật là yên tĩnh, đến lúc tôi tỉnh dậy thoải mái nằm trên giường cũng chẳng muốn nhích nữa.

Nhưng so với lúc trước náo nhiệt, giờ cả nhà lạnh lẽo tôi có chút khó chịu, liền tới phòng sách lên mạng.

Mở bài tôi đã post lên xem, bởi đã hơn mười ngày không update gì mới, đọc giả phía dưới đều phản hồi

“Tác giả tiến cung rồi?”

“Truyện này lại TJ rồi”

“Tác giả JJ gỗ”

Nếu là trước kia, tôi nhất định sẽ hăng tiết gà lên mắng chửi ngay hoặc sẽ lập tức update, nhưng giờ tôi cũng không có tâm trạng đó. Thái giám thì thái giám đi, cùng lắm thì tôi cắt luôn, dù sao đạo này có không

biết bao nhiêu người viết tiểu thuyết đều trải qua chuyện thế này. Giống như có cây viết lớn kia viết khoa học viễn tưởng, một truyện viết đến sáu quyển, ai cũng cảm thấy sau đó còn có thể viết đến tám mươi bản thì đến bản thứ bảy đột nhiên lại kết thúc. Hoặc có người viết cái tùy thân chủng điền nào đấy, viết đến hơn trăm bảy mươi chương thì ngừng lại một thời gian, đột nhiên chỉ trong hơn mười chương sau đã kết thúc luôn.

Tôi giờ đang lo văn mình giờ là đuôi nát hay là thái giám thì hơn đây. Độc giả đều thấy mấy truyện thái giám còn hơn là đuôi nát, nhưng với tác giả mà nói, cách gọi thái giám này khó nghe quá, dù sao tôi cũng là đàn ông cơ mà.

Đúng lúc này, tiếng QQ vang lên, góc dưới bên phải màn hình có cái hình cứ nhấp nha nhấp nháy. Tôi bấm vào xem chút mới thấy lúc trước toàn là Tô Nam nghịch máy, nó cài đặt tự động đăng nhập khi khởi động nên đây là bạn trên mạng tìm nó.

Để không cho Tô Nam biết tôi thấy Q của nó, tôi đổi ngay trạng thái thành ẩn.

Vốn muốn xem tin tức tiếp, đột nhiên lại muốn xem Tô Nam dạo này cứ chui vào phòng chơi cái gì liền nhìn không gian của nó. Vừa mở ra đã nghe thấy bài hát trong phim hoạt hình đang lưu hành nhất, sau đó cả màn hình đều là bướm bướm bay khắp nơi khiến mắt tôi muốn hoa cả đi.

Tôi bỏ qua nguy hiểm cho đôi mắt dạo qua không gian của nó mấy vòng, xem các loại cảm ngộ cuộc đời mà choáng cả đầu, thẳng nhai ranh thì hiểu cái gì là cảm ngộ cuộc đời chứ? Cũng chẳng biết nó ở chỗ GJM nào tìm được. Càng lạ hơn là Q tẹ của nó, có đến mấy trăm.

Sau đó nhìn đến lịch sử mới phát hiện thì ra... Khó trách thời gian trước nhìn phí điện thoại lại thấy nhiều đến vậy, thì ra là bị ranh con Tô Nam này nạp Q tẹ. Khó trách Ma Hoa Đông có nhiều tài sản như vậy, thì ra đều là đám nít ranh này đem cho. Ranh con thôi, chờ nó trở xem tôi có quật chết nó không.

Con người một khi tức giận sẽ làm gì? Đương nhiên là trả thù xã hội.

Tôi chính là bởi lần này nghĩ sai mà hỏng hết, tiểu thuyết vốn định viết đến mấy trăm vạn từ bị tôi dùng mấy giờ đồng hồ, mấy ngàn từ cho kết thúc luôn. Quên đi, thời gian này không viết, lần sau muốn viết thì lại thay nick, dù sao nick thì chẳng ngại nhiều.

Làm xong việc này tôi đi xem bé con kia, thay tã cho nó, nhưng nó còn chưa dậy, tôi lại ngồi trước máy lên mạng tiếp. Đến lúc tối mịt tôi hơi đói, bé con cũng tỉnh, tôi chỉ có thể pha sữa cho nó bú no trước.

Đến lúc tôi muốn đi làm bữa tối thì di động kêu, Tiết Đồng gọi điện bảo tối có việc, không sang được.

Trong lòng tôi hơi hụt hẫng, vốn mấy đã không gần gũi anh, nghĩ muốn tối nay thân mật một chút, anh lại không đến? Aish, cũng chẳng muốn nấu nữa.

Lúc sau, lại có điện thoại. Người gọi chính là Lão Khải mới gặp mặt hai lần, không biết anh ta lấy số của tôi ở đâu nữa, nhưng anh ta là bạn của Tiết Đồng. Hơn nữa... bởi không đi làm nên tôi hơi lo, tuy phòng khám nam khoa kia của anh ta không đúng với dữ liệu của tôi lắm nhưng chẳng ai cưỡng lại được đồng tiền, chỉ cần tiền lương khá thì tôi cũng không ngại tới đó làm. Dù sao khoa này chuyển tới khoa kia cũng chẳng có gì lạ, tôi từ nhi khoa chuyển sang nam khoa thực ra cũng có gì mà không được.

Anh ta hẹn tôi ra ngoài gặp mặt, nói muốn nói chuyện với tôi về Tiết Đồng, chúng tôi liền hẹn ở một nhà hàng, tôi bé con kia đi. Dù anh ta nói gì, có thể vất được bữa cơm là được rồi.

Đi taxi tới nơi, Lão Khải đã hút được một đồng thuốc ở đó, anh ta nhìn tôi ôm bé con đến liền lập tức dập thuốc, sau đó đổi chỗ ngồi. Tôi ngồi xuống là anh ta gọi món ngay, chưa đợi tôi phản ứng lại đã gọi món hết rồi.

Con bé Bối Bối này, lúc trước ngủ nhiều quá, giờ không ngủ, cứ đòi tôi chơi với nó, khiến tôi không sao ăn nổi.

Lão Khải nhìn bé con tôi đang đùa trong lòng, ngạc nhiên hỏi: “Bà xã anh lại sinh đây à?”

Ôi má, sau khi cặp với Tiết Đồng tôi đã chẳng làm với Uyển Uyển, cho dù cô ấy sinh cũng chẳng phải con tôi. Tôi bảo: “Đây không phải con tôi.”

Đến lúc Lão Khải thở phào nhẹ nhõm tôi mới bổ sung: “Đây là con Tiết Đồng.”

Phụt

Lão Khải không uống nước cũng phun ra.

“Anh đùa cái gì đấy, Tiết Đồng là gay trăm phần trăm, làm sao có thể cùng phụ nữ để con được!” Anh nhảy dựng lên kêu to với tôi khiến cả nhà hàng đều hướng mắt về phía chúng tôi.

Đồ ăn ở đây được, phục vụ cũng khá, nhưng thế vẫn cứ khiến tôi thấy không thoải mái. Làm sao cũng vẫn thấy có ánh mắt như rada quét tới quét lui trên người tôi khiến tôi rất khó chịu. Lúc trước tôi chỉ cảm giác vậy, nhưng sau khi Lão Khải kêu lên, tôi liền hoảng hồn, nhìn khắp xung quanh, sợ có ai nghe được câu này lại nghĩ ngợi linh tinh.

Ai ngờ vừa nhìn tôi mới ngậy ngấn cả người, trong nhà hàng cả người bán lẫn khách hàng đều là nam, cả nhà hàng mấy chục người chỉ có Bối Bối tôi ôm trong lòng là sinh vật giống cái.

Nhà hàng này... hay là... cũng ở trong giới đấy?

Lúc chưa vào giới tôi cảm thấy Thế giới này thật bình thường, nhưng vào rồi mới cảm thấy như cả Thế giới này đều là gay là sao?

Tôi giải thích với Lão Khải một chút về chuyện của nhóc con này xong, anh ta thở dài một hơi bảo: “Aish, chúng tôi vui đầu khổ sở làm mấy chục năm cũng chỉ làm được cái rắm, có khi nhìn thấy mấy đứa nhỏ đáng yêu thế này cũng chỉ mong đàn ông cũng có thể sinh được em bé, để tôi sinh một đứa là được.”

Tôi , thì ra anh ta cũng muốn nam nam sinh tử. Nếu đàn ông cũng có thể sinh em bé thì còn có đàn bà làm gì nữa?

Xã hội này sở dĩ có thể phát triển từ xã hội nguyên thủy đến hiện tại, sinh sản là vấn đề mấu chốt. Chính là bởi nam nữ kết hợp âm dương phối hợp mới có thể sinh ra thế hệ tiếp theo, loài người mới có thể tồn tại. Nếu cả Thế giới mà đồng tính luyến ái hết thì loài người sẽ tuyệt chủng, nhưng nếu đồng tính cũng có thể mang thai sinh con, như vậy... có khi người ta lại nghĩ đồng tính kết hôn mới là hợp lý, đổi lại khác phái kết hôn lại là có vấn đề.

Nếu thật sự có Thế giới như vậy... Kì thực chuyện kết hôn với Tiết Đồng có vẻ cũng khá được ấy chứ.

Aish, tôi suy nghĩ nhiều quá rồi.

Lão Khải thấy tôi bế nhóc con cũng không tiện, bảo muốn giúp tôi bế. Tôi liền đưa Bối Bối cho anh ta thử bế một chút. Dù động tác có chút lóng ngóng nhưng có thể thấy trước kia anh hẳn vẫn hay bế trẻ con. Anh bảo có đứa cháu ngoại nhỏ hơn rất nhiều tuổi tên là Tiểu Phong, lúc nó còn nhỏ thường hay bế nó.

Nhìn Bối Bối ngoan ngoãn trong lòng Lão Khải, tôi yên tâm, ăn bữa mấy thứ, lấp bụng cho no đã.

Đến lúc ăn xong, tôi lau miệng, bưng trà uống.

Lão Khải đùa với Bối Bối cứ ha hả cười, cảm thán: “Tiểu Phong trước đây cũng đáng yêu như vậy, giờ lớn lên rồi lại thay đổi, làm sao đi thích tên Tiết Đồng kia chứ, chẳng nhẽ tôi không tốt sao?”

Tôi chẳng hứng thú tìm hiểu Tiểu Phong Tiểu Vũ gì sất, nhưng anh ta vừa nói gì cơ? Người tên Tiểu Phong kia thích Tiết Đồng?

Tôi buông ly trà, hỏi: “Tiểu Phong là ai?”

Lão Khải ngậy người một chút, nói: “Không phải hai người đã từng làm cùng với nhau hay sao? Thậm chí Tiểu Phong còn thiếu chút nữa mê tiên quá của anh, anh lại bảo không biết nó?”

Thiếu chút đã mê tiên quá của tôi... Ôi má, hình như có một thằng nhãi, khi tôi trực cho tôi uống thuốc ngủ, lại bị tôi vừa đánh vừa đuổi. Tên kia... là thằng nhãi đó. Nhưng nó tên là gì nhỉ... Tên rất là ngôn tình, gọi là Hàn gì nhỉ...

Tôi nghĩ nửa ngày mới nhớ ra tên thằng cờ hó, hỏi Lão Khải: “Hàn Phòng là cháu ngoại anh?”

Lão Khải biểu cảm khâm phục nhìn tôi: “Tiểu Phong lúc đầu thích Tiết Đồng, cuối cùng Tiết Đồng nói thích anh, nó chạy tới chỗ anh làm thực tập, muốn quan sát anh một chút, ai biết không bao lâu sau nó lại bảo thích anh, muốn chơi 3P với các anh, anh vậy mà không biết Tiểu Phong là ai?”

Tôi thật hết nói, Lão Khải là chủ gay bar, nói cách khác anh ta là gay, ngay cả cháu ngoại anh ta cũng là gay, hay gay thực sự có thể lây truyền? Như vậy Tô Nam nhà tôi có phải nguy hiểm rồi không?

Tôi thành gay ít nhất còn có con trai, nhưng nếu sau này Tô Nam cũng thành đồng chí, tôi đây không phải đoạn tử tuyệt tôn rồi sao.

Lão Khải ôm Bối Bối đứng lên, bảo tôi: “Theo tôi, tôi đưa anh đi xem mấy thứ.”

Tôi nhìn trời đã tối, sợ Bối Bối buồn ngủ, liền nhận lấy Bối Bối từ trong lòng anh muốn về, cuối cùng một câu của anh ta kéo tôi trở lại.

“Tiết Đồng giờ hẳn đang làm với Tiểu Phong nhà tôi, anh không tới xem sao?”

Cái gì... Tiết Đồng anh ta! Khó trách lúc trước gọi điện bảo không về, hóa ra...

Hơi quá đấy, tôi giúp anh ta trông đứa bé, ngay cả cơm ăn cũng không ngon, anh ta lại ở bên ngoài làm với người khác?

Không được, tôi nhất định phải bắt gian tại trận, Tiết Đồng là của tôi!!!!

Tác giả: Tối qua đi uống với bạn, có người mang theo mấy bình rượu ngoại, mời mấy người chúng tôi uống rồi lại uống. Dùng cái rượu gì gì kia đến thêm đá hồng trà, tôi uống đã muốn nôn. Người Trung Quốc không uống được rượu ngoại, của nợ kia thật sự rất khó nuốt.

Hơn mười một giờ cùng đi về, tôi bảo chúng ta đều say, đi taxi về thôi, cuối cùng lại bị một tên cầm chìa khóa bảo hấn ta lái cho.

Tên kia uống rồi nói năng bậy bạ còn lái xa, chạy đến nửa đường, có người bảo mắc tiểu lắm rồi, tôi lại bảo cứ đứng bên đường mà tiểu đi, vì thế...

A a a a a... Sao tôi lại quen mấy người này chứ!!!!!!!

PS: Vốn đã nói là chương lớn hơn sáu nghìn từ nhưng mấy hôm nay không có thời gian.

Cứ đăng ba nghìn trước đã, mai lại thêm chương nữa nhá.

Tôi không muốn vào phòng tối đâu.

(1) – tiểu bạch thái a.k.a cải thìa: dân mạng Trung Quốc hay dùng từ này để chỉ: lính mới, người xui xẻo (phận máu chó),...

Nó bắt nguồn từ câu chuyện của – Tất Tú Cô, tục xưng là Cải thìa, nói chung là bi thảm còn nó dài quá mình lười dịch.

34. Chương 34: Mà Làm Sao Mà Không Dùng Ch*m...

Xe Lão Khải là một chiếc Hummer đã được độ rất oách, nếu là trước kia tôi có khi còn có thể đến sờ soạng, nhưng giờ cũng chẳng rảnh gì mà xem xét. Tôi ôm Bối Bối an vị ở ghế sau, đợi anh ta lái đi.

“Này, anh ngồi phía sau tôi sao nói chuyện với anh? Anh ngồi ghế phó lái không được à?” Lão Khải lên xe thấy tôi ngồi phía sau, quay đầu hỏi.

“Bé trẻ con không được ngồi phía trước, anh không biết à? Nhỡ có chuyện gì thì làm sao?” Tôi vừa nói, vừa tìm đai an toàn, phòng chứ nhỡ ra.

Lão Khải không nói gì, quay lại lái xe, đến lúc dừng đèn đỏ mới nói: “Anh là người cẩn thận, hẳn cũng là người cha tốt, làm con của anh thật hạnh phúc.”

Câu này tôi nghe mà chẳng hiểu ra sao, ý gì cơ? Sao tự dưng lại nói câu quái lạ vậy, tôi sao cứ cảm thấy anh ta như muốn nói bóng gió gì?

“Nhưng mà làm người yêu, anh vậy sẽ khiến người ta thấy khô khan lắm.”

Phụt, Lão Khải này, nói được một câu hay ho, câu sau chắc hẳn sẽ tổn thương người ta mà, nhưng tôi từ nhỏ tính cách đã vậy, cũng chẳng có cách nào. Ngoài chuyện ch*m khá to, chỗ khác tôi vẫn đều là một người đàn ông nhỏ bé bình thường thôi. Tôi không sao có được khí chất cường đại cao quý của Lão Khải hay Tiết Đồng cả, dù sao, không phải ai cũng có thể giống bọn họ vậy được.

“Tôi hơn Tiểu Phong mười một tuổi, từ nhỏ đã hay mang nó đi chơi khắp nơi, trong lòng tôi, nó vẫn luôn là đứa bé con theo đuôi mình. Ai biết nó ra nước ngoài mấy năm trở về, nháy mắt đã thành một người đàn ông, thậm chí còn thích đàn ông. Nó biết rõ Tiết Đồng với anh là một đôi vẫn muốn chen vào giữa các anh, chẳng biết nó làm sao ngu vậy chứ?” Lão Khải vừa lái xe vừa lái nhả không dứt, toàn là về Tiểu Phong nhà anh ta vốn đáng yêu thế nào, giờ lại trở nên ngu ngốc thế nào, Thế giới thật thay đổi quá nhanh vẫn vậy.

Lão Khải này, lúc trước còn thấy anh ta rất ngẫu, giờ hình tượng thành thực lại biến thành cái người liên mồm lắm nhảm. Nhưng anh ta nói vậy là ý gì? Nói chuyện về thằng ranh kia một bộ cảm động đến vậy, giống như là...

“Lão Khải, anh thích Tiểu... Phong...” Tôi vốn muốn nói là “thằng ranh đó” (1), nhưng cảm thấy thế cũng không hay cho lắm, nói tên đầy đủ thì nhất thời lại không nhớ ra nó tên gì, chỉ có thể gọi theo Tiểu Phong theo anh ta, gọi xong mà người nổi đầy da gà. Một người đàn ông vậy, gọi gì mà Tiểu Phong.

Tự nhiên anh ta phanh gấp, dọa tôi thiếu chút làm rơi Bối Bối trong lòng, còn may tôi thắt dây an toàn, bằng không thật đúng là nguy hiểm. cũng may nữa là phía sau không có xe, không thì chắc chắn con xe siêu ngẫu này sẽ bị xe đằng sau bạo cú luôn.

“Tôi với Tiểu Phong là thân thích, mẹ nó là chị ruột của tôi, làm sao tôi có ý đó với nó được? Tôi còn chưa nghĩ đến loạn luân đâu!!!!”

Lão Khải quay đầu hét to vào mặt tôi, dọa Bối Bối trong lòng tôi khóc lên. Cái mặt già nua của Lão Khải đột nhiên đỏ lên, sau đó quay đầu lại lái xe đi tiếp. Tôi vội dỗ Bối Bối, vất vả lắm nhóc con mới yên lặng.

Suốt chặng đường sau đó chẳng ai lên tiếng, đến nơi tôi mới phát hiện đây hình như là phía sau bar “Vườn địa đàng thưở sơ khai” kia.

Lão Khải đóng cửa xe tiến thẳng về phía trước, tôi đi theo. Anh ta đi rất nhanh, cảm giác như còn vội muốn biết Tiết Đồng với thằng đó đã tới đâu rồi hơn cả tôi.

Lúc đầu nghe Lão Khải nói Tiết Đồng ngoại tình tôi đã sôi ruột, nghĩ cho dù Tiết Đồng đã cưới lên người thẳng khác tôi cũng phải lỗi anh ta xuống. Dọc đường đi tôi cũng không nghĩ được gì, nhưng giờ bắt đầu chậm rãi nghĩ thông, dù sao đã quen Tiết Đồng nhiều năm như vậy, anh ta ngoại tình cũng đã sớm ngoại tình rồi.

Huống hồ giờ có rất nhiều người bàn về sex. Ngoại tình về thể xác với về tinh thần, cái nào mới tính là ngoại tình, đàn ông bình thường đều nghĩ tới sex (2). Ngoại tình thể xác không tính là ngoại tình, ngoại tình về tinh thần mới tính là ngoại tình. Phụ nữ lại nghĩ ngược lại.

Đàn ông yêu ai đó, nhưng chơi bời với người khác không tính là ngoại tình. Phụ nữ yêu ai đó nhưng không thể ở bên người đó được, chỉ nghĩ tới mà thôi, cái này cũng không tính là ngoại tình.

Tiết Đồng với tôi đều là đàn ông dùng nửa người dưới để suy nghĩ, anh hẳn cũng nghĩ như tôi.

Dần cũng nghĩ ra vì sao, không phải là do anh một người đàn ông bị tôi đê nhiều quá, muốn tìm chó mèo linh tinh mà đê chút để phát tiết ham muốn chinh phục không chiếm được ở tôi sao. Cho nên theo mạch suy nghĩ này, hoa cú của Tiết Đồng hẳn sẽ không thất thủ đâu, như vậy tôi cũng an tâm được phần nào.

Tôi có thể hiểu được, vô cùng thấu hiểu, nhưng trong lòng cứ khó chịu vô cùng. Dù lúc trước anh có bao nhiêu chó với mèo gì gì tôi cũng không quản, nhưng giờ nếu anh ngoại tình...

Xong rồi, tôi không nghĩ ra làm sao mà thu phục được anh. Dù sao anh cũng có phải vợ tôi đâu, tôi đánh thì không thắng nổi mà chia tay thì lại luyến tiếc.

Tự nhiên tôi lại hối hận đã biết chuyện này, muốn giả làm lạc đà dúi đầu vào cát, chỉ cần anh ngày nào cũng về nhà, chuyện khác tôi cứ giả vờ không biết là được rồi.

Nghĩ là nghĩ như vậy, tôi vẫn theo sát Lão Khải, muốn tìm hiểu đến cùng.

Từ cầu thang thoát hiểm phía sau lên lầu ba, anh mở cửa đưa tôi vòng trái rẽ phải, tới văn phòng tôi đã tới lần trước. Anh ta mở cánh cửa ở góc phòng tôi mới thấy được chỗ đó giống như một phòng theo dõi, có chín màn hình nhỏ, quay lại chín nơi khác nhau.

Có cái là bên trong bar, có cái là ở nhà vệ sinh, có cái ở cửa trước, cửa sau với mấy căn phòng. Khắp màn hình là cảnh hai người đàn ông ôm nhau hôn đến hôn đi, mấy góc phòng thì quần hằn vào nhau cũng không ít, nếu có tiếng nữa thì chẳng khác gì phim trên mạng.

Nhìn mấy thứ này, tôi đột nhiên nghĩ xấu xa, Lão Khải không phải là tên cuồng rình trộm chứ, không có việc gì lại ngồi xem hình giám sát như xem phim. Nghĩ đến đó, trong đầu tôi lập tức hiện lên hình ảnh mấy tên biến thái cuồng rình trộm trong phim, tự xem hình mình DIY, trong lòng không khỏi ghê tởm.

Tôi nhìn chín màn hình kia nửa ngày cũng không thấy Tiết Đồng nhà mình. Với độ thân thuộc với anh mà nói, chỉ cần thấy được bộ phận nào trên người anh tôi đều có thể nhận ra, nhưng trong đám người này không có Tiết Đồng. Chẳng nhẽ Lão Khải gạt tôi, chỉ là muốn lừa tôi tới đây? Hay anh ta muốn châm ngòi ly gián?

“Không phải anh muốn dẫn tôi đi tìm Tiết Đồng sao? Anh ấy đâu?” Tôi hoài nghi nhìn Lão Khải.

Lão Khải tới bên người tôi, ấn mấy cái nút, cả chín màn hình liền hiện lên cùng một hình ảnh, trên hình là thằng nhãi đã lâu không gặp cùng với Tiết Đồng sáng nay vừa rời đi.

Vừa nhìn thấy hình tôi đã muốn nhảy dựng lên đi bắt gian, bởi trong màn hình, thằng cờ hó kia đang được Tiết Đồng khẩu giao. Nhưng nhìn kĩ tôi lại thấy yên lòng, bởi Tiết Đồng nhà tôi còn ăn mặc chỉnh tề, nút áo không cởi cái nào, đương nhiên, khóa quần cũng đang nguyên vẹn.

May quá, hoa cúc của Tiết Đồng không sao, chuyện này tôi hoàn toàn yên tâm.

Tôi ngồi trước màn hình xem, màn hình nhỏ quá không nhìn rõ lắm, Lão Khải đứng bên người tôi ấn mấy cái, hợp chín màn hình thành một, tôi mới nhìn được rõ ràng.

Thằng kia mặc bộ áo da bó sát người nhưng cả ba điểm đều lộ ra hết, hai tay hai chân thì trói ở bốn góc giường, đang hé miệng kêu, nhưng vì máy không có tiếng, tôi cũng không biết nó kêu đau hay kêu thích nữa.

Mà Tiết Đồng cũng đang mặc một bộ đồng phục, dùng một thứ hình trụ chọc vào hoa cúc của nó. Thứ kia màu đen, to to, nhìn thế nào cũng ra cái gậy cảnh sát. Tôi ước lượng cái gậy kia, lại nghĩ tới ch*m mình, tự dưng thấy hoa cúc siết lại. Mẹ ơi, cái đồ chơi kia to ít nhất là gấp đôi ch*m tôi, thằng đó thật không sợ bị chọc chết sao.

Nhưng giờ Tiết Đồng trong màn hình đúng là rất ngẫu, đồng phục kia mặc trên người anh quá hợp, anh quả thực là trời sinh hợp mặc đồng phục mà. Đó không phải đồng phục cảnh sát bình thường anh hay mặc, theo hiểu biết về quân sự của tôi, nó giống đồng phục của phát xít Đức, nhưng vẫn có điểm khác.

Đây là chuyện gì? SM kết hợp với Cosplay?

Lão Khải nhìn tôi chuyên tâm xem, tâm tình vốn kích động bỗng lại thấy hơi hụt hẫng: “Không nghĩ tới, tên Tiết Đồng không phẩm hạnh thường ngày vậy mà cũng vì một người mà giữ mình. Làm gay mà như hấn ta, xem ra là hấn đi đứt rồi.”

Anh ta nhận lấy Bối Bối trên tay tôi, nói: “Anh cứ xem từ từ, tôi đưa nhóc con này ra ngoài, mấy thứ này không thích hợp cho trẻ con xem.”

Chuyện quay lên này từ khi có camera dạng nhỏ thì chẳng đâu không xâm nhập được. Từ hồi X mỹ phượng khiến ai gặp nhau cũng hỏi ngay anh đã xem chưa, mấy năm đó, chuyện chụp hình X tràn lan trên mạng không đâu không có. Tôi – con người được rọi sáng bởi internet, thấy mấy cái này cũng thấy bình thường rồi, chỉ khác ở chỗ hai diễn viên này đều là người tôi quen.

Camera này hẳn là đặt phía cửa, từ góc độ này có thể thấy trong phòng có một cái giường, cả một cái giá, trên giá hình như đặt gì đó, nhìn không rõ lắm, nhưng xem qua vậy tôi lại nghĩ ngay tới chỗ người ta vẫn nói kia. Quen Tiết Đồng lâu vậy rồi, tôi thật đúng là lần đầu tiên biết thì ra anh còn chơi trò trọng khẩu thể này.

Không đúng, như lần trước Tiết Đồng từng dùng còng còng tay tôi, thì ra là tập luyện thể này mà ra.

Quần áo Tiết Đồng mặc trên người rất chỉnh tề, từ mũ, quần áo đồng phục đến giày đều đầy đủ, trên tay cũng đeo một đôi găng tay trắng. Từ góc độ của camera không thấy được biểu cảm trên mặt anh nhưng theo động tác có thể thấy anh vô cùng lão luyện, khiến thằng kia thích đến liên tục kêu to, bắn đến mấy lần, cuối cùng xỉu đi mới thôi.

Tiết Đồng nhìn nó hôn mê mới rút cái gậy lớn màu đen kia ra. Lúc này tôi mới thấy thì ra kia không phải gậy cảnh sát, nó mang hình dạng giống thứ kia của đàn ông. Tôi cũng không biết gọi nó là cái gậy cảnh sát giống ch*m hay là cái ch*m giống gậy cảnh sát, dù sao kích thước này không phải con người có thể có, ngay tôi cũng không thể tới bằng đâu.

Nhìn chiều dài của thứ đồ chơi kia, tôi thật sợ Tiết Đồng sẽ chọc cho dạ dày thằng ranh kia lên đến tận miệng mắt.

Tiết Đồng quăng cái gậy đi, cởi trói cho nó, đi về phía camera mở cửa ra ngoài, hoàn toàn không để ý nó sống chết thế nào. Nhìn về mặt lãnh khốc của Tiết Đồng, lại nhìn thằng ôn nằm trên giường, tôi đột nhiên cảm thấy Tiết Đồng thật là đáng sợ.

ở bên Tiết Đồng lâu như vậy, anh luôn thể hiện rất dịu dàng, tới giờ tôi vẫn chưa biết anh lại có một mặt lãnh khốc như vậy nữa, phát hiện này khiến tôi cảm thấy khó mà hình dung.

Tôi cả người lạnh lẽo ngồi trước máy theo dõi, nhìn thân thể bị chơi đùa như con búp bê vải nát bươm của thằng nhãi kia, tim đã sắp tụt xuống dưới bàn chân. Nhưng kì quái là trên người tôi tự dưng có một chỗ vô cùng nóng, là ch*m tôi, không biết sao nó bắt đầu trở nên đặc biệt hưng phấn.

Cánh cửa phòng theo dõi đột nhiên mở ra, Tiết Đồng lúc trước còn trong màn hình giờ đang đứng trước mặt tôi.

Không có chút lãnh khốc nào vừa thấy trong màn hình, chỉ có vẻ mặt hoang mang.

Tôi sợ anh phát hiện ra chỗ đã nghẹn đến có chút khó chịu kia, chỉ dám quay đầu lại nhìn anh, không dám xoay ghế lại.

Anh thấy tôi như vậy hiển nhiên là hiểu lầm, từng bước đi tới quỳ xuống cạnh tôi nói: “Thật xin lỗi, tôi không muốn cho anh biết, tôi không nghĩ tới Lão Khải lại đưa anh tới đây.”

Tôi thấy anh như vậy, trong lòng cảm giác lại thấy thật vi diệu, tên đàn ông vốn vừa cư xử lãnh khốc với một người như vậy giờ lạnh đang quỳ trước mặt mong tôi tha thứ, cứ như một đứa trẻ. Thấy thân thể cao lớn của anh được bao trong bộ đồng phục ngẫu nhiên như vậy, tim tôi đột nhiên đập nhanh hơn.

Tôi rất cuộc cũng biết vì sao có những người có hấp dẫn khi mặc đồng phục, bởi Tiết Đồng hiện tại thực khiến tôi rất muốn ngược đãi anh.

“Tiết Đồng, ngẩng đầu lên đi, tôi không giận đâu.”

Anh ngẩng đầu lên, rõ là một người đàn ông to lớn mà tôi lại cảm thấy bộ dạng anh như vậy thật quá quá đáng yêu. Xem ra tôi bất tri bất giác đã thành biến thái rồi, hơn nữa đã biến thái được đến trình độ nhất định rồi.

“Có thể nói cho tôi, anh lúc này sao không dùng ch*m?” Tôi đưa tay vuốt cảm anh, hỏi.

Anh hé miệng, ngậm lấy ngón tay tôi, lưỡi nhẹ nhàng liếm, nói: “Tôi chỉ muốn dùng nó đè anh, những người khác đều không được.”

Dù nghe anh nói muốn đè tôi thấy hơi khó chịu nhưng thổ lộ của anh khiến tôi rất cuộc không chịu nổi, xoay ghế lại đối diện với anh, cho anh thấy thứ đang nổi lên rõ ràng kia.

“A Đình, anh...”

Mặt tôi hơi đỏ, phải nói thế nào đây, tôi thấy Tiết Đồng lãnh khốc lúc trước vô cùng vô cùng đẹp trai, bảnh đến khiến tôi muốn nhảy vào màn hình từ phía sau kéo quần mà đè anh.

Anh sờ lên quần tôi, sau đó... Anh vác ngang eo tôi khiêng ra ngoài. Lão Khải bế Bối Bối đứng chơi ngoài văn phòng, thấy tư thế của chúng tôi vội đi ra ngoài, lúc sắp đi khỏi còn nói: “Này, đừng có gây sự đổ máu ở văn phòng của tôi đấy nhé!”

Tiết Đồng ném tôi lên sô pha, đi mấy bước đẩy Lão Khải ra ngoài, khóa trái cửa lại.

Nhìn Tiết Đồng đẹp ngẫu người người thế kia, tim tôi đập thật nhanh, cũng không biết là hưng phấn hay sợ hãi.

Dù Lão Khải biến thái đến nỗi văn phòng của mình cũng trang bị camera tôi cũng không quản, tôi chỉ muốn đặt Tiết Đồng dưới thân làm một trận, làm đến khi anh cầu xin tha thứ.

Mắt anh nhìn theo tôi, khoe miệng mang một nụ cười quỷ dị tới bên tôi, thế này đúng là mê chết người mà.

Anh đứng trước sô pha hỏi: “Anh muốn đè tôi hay tôi đè anh đây?”

Vấn đề này còn phải nghĩ sao? Tôi đã sớm muốn nhào vào anh rồi, từ sô pha nhảy lên, phi thân tới đẩy anh ngã xuống thảm mà cắn cắn hầu kết.

Đồng phục quyền rũ à, tôi thích.

Tác giả: Hôm qua bảo phải hơn sáu ngàn, nhưng tối qua có việc nên đành đành có ba ngàn thôi. Vừa khéo dùng chuyện này giữa chừng, khiến cả đồng người tưởng Tiết Đồng ngoại tình thật.

Tôi nói rồi, truyện này là 1×1, nhất định là 1×1, tiểu tam tiểu tứ gì đều là mây bay hết.

Thú vui của tôi là chỗ giật gân thì viết kiểu đáng yêu mà chỗ đáng yêu thì tôi viết kiểu giật gân.

Thế nên ngoại tình gì chứ, tôi sao có thể đi theo khuôn mẫu cũ được?

Cứ tin vào nhân phẩm của tôi đi, tôi sẽ không tùy tiện trả thù xã hội đâu mà.

Muốn trả thù xã hội cũng phải chờ đến cá tháng tư đã.

PS: Lúc lên thông báo không có thịt đâu, mọi người bỏ nào đi.

Hoàn thành nhiệm vụ vượt mức, không phải vào phòng tối rồi, hoan hô cái coi.

(1) Thực ra nó là “tiểu thái điếu”, từ mình vẫn hay thay bằng “thằng ranh”, “thằng nhãi”, “thằng ôn”, “thằng cờ hó”,... nên anh nhà lúc đấy ngập ngừng “Tiểu...” là “tiểu thái điếu”, bởi vì khi nói chuyện với cậu nó, chẳng nhẽ lại gọi nó là thằng nọ thằng kia

(2) Đoạn này rất xoắn nên mình...

35. Chương 35: Chuyện Này Chẳng Liên Quan Cái Ch*m Gì Đến Anh Ta...

Tác giả: Sáng, mở máy viết một ít.

Sau đó... Kẹt... Phải phản công thế nào đây...

Bực... Truyện khác viết phản công không sao chứ truyện này phản công có chút không dám viết.

Tình cảm của độc giả cho CP họ quá mạnh mẽ, có người muốn Tiểu Tô tổng công, có người lại muốn xem phản công.

Vốn đã từng nói đến chuyện phản công bắt thành ngay từ lúc mới bắt đầu truyện rồi nhưng lúc viết thật lại đau cả đầu.

Rõ là linh cảm ngay trong đầu lại không gõ ra được.

Vì thế...

Cái chương phản công vốn vô cùng tà ác kia ra lò đây.

Mong ai bị lừa cũng đừng ném trứng nha.

Tôi đẩy Tiết Đồng xuống thảm, leo lên người anh, vừa hôn vừa cởi dây lưng của anh, cởi rồi mới phát hiện đây chỉ là dây trang trí thôi, dây lưng quần còn ở phía dưới cơ, lại vội cởi tiếp. anh cắn cắn trên cổ tôi nửa ngày, lúc đến cổ áo lại không cởi được móc gài kia, vẫn là Tiết Đồng tự cởi nó ra.

Lúc này tôi mới thấy đồng phục này mê người thì mê người chứ cởi ra đúng là hơi bị phiền toái.

Không thể không nói, tay Tiết Đồng nhanh hơn tay tôi rất nhiều, tôi mới cởi được dây lưng cho anh mà anh đã cởi xong hết quần áo tôi rồi. Cảm thấy kì kì khi tay anh chạm lên người, tôi vội kêu dừng lại.

“Sao vậy?” Tiết Đồng thấy lạ, tôi muốn cởi cái bao tay anh ra, anh mới phản ứng lại thì ra tôi để ý chuyện đó. Anh quăng đôi bao tay trắng kia r, lại cởi phăng quần, để hai con ch*m đang hưng phấn của chúng tôi cùng thân thiết trong tay anh.

Tôi nhìn con ch*m hoạt bát của anh, đột nhiên nghĩ đến trong màn hình lúc đó hình như không thấy phía dưới anh có gì biến đổi, tức là lúc đó anh không hưng phấn. Không hưng phấn thì anh chạy tới chỗ thẳng đó làm gì? Tôi không tin Tiết Đồng làm chuyện đó chỉ bởi nhầm chán.

“Lúc trước sao anh lại muốn làm với thẳng ranh đó?”

Tôi vất vả lắm mới hỏi xong, con ch*m tôi trong tay anh lại xúc động một trận, vậy mà bản trước, khiến tôi buồn bực không thôi. Muốn kéo quần hỏi tội nhưng ch*m tôi nó không tiếp sức cơ.

Tiết Đồng nhìn quần mình bị tôi bắn bắn, cười bảo tôi muốn đi tắm một cái không đã, tôi cầm quần áo của anh bảo làm xong rồi tắm. Đùa, giờ anh mặc đồng phục không làm, tắm rồi không phải sẽ mất đi cảm giác tự nhiên này sao.

Anh buồn cười nhìn tôi nói: “Anh không phải muốn hỏi tôi chuyện của Hàn Phong sao?”

Tôi nhanh nhẹn kéo quần anh xuống, tay từ lưng quần vói vào sờ mông anh bảo: “Chuyện này để hôm sau nói.”

Phụt! Tiết Đồng bật cười, anh cọ cọ mũi lên mũi tôi nói: “Anh tinh trùng xông não.”

“Thế thì sao? Lúc nhìn anh làm với thẳng đó tôi đã muốn đè anh trước mặt nó, cho nó biết anh là của tôi rồi.” Hai chúng tôi trừng mắt nhìn nhau, vốn muốn tỏ ra hung tợn, tiếc là không làm được.

“Lòng dạ hẹp hòi.” Anh nhếch miệng cười, tay từ phía sau vuốt sau gáy tôi.

“Tôi cứ hẹp hòi đấy thì sao nào? Anh bẻ cong tôi rồi muốn làm với đứa khác, vứt bỏ tôi á, không có cửa đâu!”

“A Đình, tôi yêu anh.” Tiết Đồng nói xong liền kéo đầu tôi hôn, hôn đến nơi tôi choáng váng đầu óc, rồi anh ôm tôi đến sofa ngồi, bảo tôi chờ một chút. Anh chạy tới một bên, mở cánh cửa ẩn hình đi vào.

Không biết anh làm gì trong đó nhưng tôi rất chờ mong.

Một phút sau, Tiết Đồng đã đi ra, cảm theo mấy thứ. Anh cầm gì tôi không để ý bởi bộ dạng anh bây giờ còn khiến tôi chú ý hơn. Ch*m anh lộ ra từ bộ đồng phục có chút hỗn độn, khiến tôi nhìn đến muốn phun máu mũi.

Anh tới trước mặt tôi cởi phăng quần ném qua một bên rồi ngồi xổm phía trước, tách hai đùi tôi ra, ngậm của tôi vào giúi tôi cắn.

Nhìn từ trên xuống cảnh anh giúp tôi ngậm khiến ch*m tôi cọ một chút đã đứng lên, lúc nhìn thấy anh lấy một ít chất lỏng từ cái chai bôi ở phía sau khiến tôi thiếu chút đã bắn. Loại cảm giác này rất kích thích, cả từ xúc giác đến thị giác đều khiến tôi hưng phấn đến phát điên.

Tôi không được tự nhiên dờ eo khiến Tiết Đồng suýt thì vị nghẹn.

“Tiết Đồng... Mình... 69 đi...”

Còn may lúc trước tôi cũng học chút kĩ thuật, lúc này mới giúp Tiết Đồng được một chút, không thì chỉ có mình tôi thích.

Nhưng nhìn đến Tiết Đồng cười trên người mình tự di chuyển eo, tôi cũng mấy lần suýt thì không nhịn được, xem ra ảnh hưởng của chế phục quyền rũ vẫn rất lớn.

Lão Khải hiển nhiên là người theo chủ nghĩa hưởng lạc, nhìn qua văn phòng này của anh ta chỉ khoảng hơn năm chục mét vuông nhưng nhìn kĩ mới phát hiện thực ra chỗ này không chỉ có nhiều đó. Giống như cái phòng theo dõi lúc trước tôi vào khoảng hơn sáu mét vuông, phòng Tiết Đồng vào lấy đồ kia tầm bảy tám mét vuông. Chỗ khác tôi không thấy nhưng những cánh cửa ẩn hình này trong phòng cũng phải có bốn năm cái.

Có tiền đúng là sướng thật, đến văn phòng cũng làm cơ quan khắp nơi.

Vì chúng tôi nhất thời nổi tính thú, thành ra cái văn phòng kia gặp xui, văn phòng vốn sạch sẽ khí phái thì trên thảm, trên sofa, bàn làm việc, trên tường chỗ nào cũng là chất lỏng kia.

Đến lúc tôi tỉnh táo lại mới phát hiện ra, nhưng hối hận cũng đã muộn rồi, quên đi, cứ giả vờ không biết đi. Mà nếu không thì làm sao, chẳng nhẽ tôi phải đi tìm khăn lau sạch sẽ hết sao.

Lúc ngồi xuống eo còn hơi mỏi, chẳng có cách nào, Tiết Đồng mặc đồng phục thật sự rất mê người, nhưng tôi vẫn có chút bất mãn, đó là anh đi giày da chứ không phải giày quân đội. Tôi từng xem một bộ phim kiểu quân đội, thấy nửa người trên ăn mặc chỉnh tề, nửa người dưới lại trống trơn, chân còn đi giày quân đội mới là hấp dẫn nhất.

Lúc trước cũng chỉ là nghĩ mà thôi, nhưng hôm nay Tiết Đồng tự thấy đuối lý, vậy mà cho tôi như nguyện, vậy nên chân tôi không mỏi mới là lạ.

Tôi từ trên người Tiết Đồng – nửa trên còn mặc quân trang nhàu nhĩ, nửa dưới một mảng hỗn độn mà chân vẫn còn đi tất đứng lên mới nghĩ đến mục đích hôm nay đến đây, đáng ra là – tôi đến để bắt gian cơ mà.

Dù lúc trước tôi tinh trùng xông não quên hỏi nhưng không có nghĩa tôi sẽ không hỏi, dù sao lần này anh chẳng hiểu sao chơi trò đồng phục này với thằng nhãi kia, Lão Khải lại tới báo cho tôi, không phải rất kì quái sao?

Lúc trước tôi bảo chuyện anh cùng với thằng đó để hôm sau nói, giờ đã hết ngày rồi, đương nhiên phải hỏi cho rõ ràng. Dù tôi cảm thấy đàn ông ngoại tình thể xác không tính nhưng hôm nay thấy anh làm những chuyện này với nó khiến lòng tôi có chút không yên. Tôi nhất định phải hỏi cho rõ ràng, nếu không chuyện hôm nay sẽ trở thành cái gai trong lòng tôi. Bộ dạng anh lúc trước thật đáng sợ, khiến tôi cứ lo vạn nhất có ngày anh cũng S tôi thì phải làm sao.

Tiết Đồng đợi tôi nghỉ ngơi một lúc, lúc đang định hỏi thì anh lại kéo tôi vào phòng tắm sau một cánh cửa ẩn hình nửa tắm rửa, sau đó lại từ tủ quần áo không biết giấu ở đâu lấy ra hai bộ quần áo mặc vào.

Xem ra Tiết Đồng rất quen thuộc chỗ này, rồi nghĩ đến động tác thuận thục anh làm với thằng ranh kia lại khiến tôi thấy anh có chút xa lạ.

Rõ là đã quen anh năm năm, hiểu biết về anh vẫn chỉ dừng lại ở trên giường.

Đến lúc Tiết Đồng gọi hết mọi người đến đầy đủ tôi mới vô cùng xấu hổ ngồi ở sofa, mắt thì nhìn chăm chăm vết tích trên thảm đã khô được một nửa. vì Tiết Đồng không tìm thấy mũ hợp với tôi ở kho của Lão Khải, hai chúng tôi đã rải thứ kia khắp nơi.

Lão Khải bế Bối Bối đã ngủ vào đã ngủ thấy mùi dăng khắp phòng, lập tức mở quạt gió, lại mở một cánh cửa ẩn hình đặt Bối Bối lên giường, nhìn trái nhìn phải mới tìm được một chỗ ngồi xuống.

Thằng cờ hó kia cũng đến, nó mặc một bộ đồ bình thường, nhìn qua cũng chẳng khác trước mấy. Nếu không phải nó đi hơi lảo đảo thì tôi còn tưởng thằng cha bị cái gậy giống ch* m kia chọc đến ngất đi là thằng nào khác ấy chứ.

Sắc mặt nó hơi tái, nhưng mắt thì sáng lấp lánh nhìn chăm chăm tôi.

Tôi còn tưởng nó hận mình, cuối cùng lại là ánh mắt đầy khát khao vậy.

Aish, đây là chuyện gì vậy chứ...

Sau đó, Lão Khải với nó mỗi người một câu tôi mới biết được nguyên nhân.

Thì ra sự cố chữa bệnh lúc trước của tôi sớm lắng xuống như vậy là do nó bỏ công sức rất lớn ra tìm các loại quan hệ mới đem chuyện này trở thành sự cố ngoài ý muốn. Nhưng lần trước nó ra sức hỗ trợ cũng không phải là làm không công, lúc ấy nó ra điều kiện với Tiết Đồng, nói nếu không giúp tôi, tôi sẽ mất hết danh dự, mà nếu giúp tôi thì...

“Cái gì? Muốn tôi làm với nó một lần?” Tôi chỉ vào mũi mình, choáng váng.

Tôi lúc đầu còn nghĩ, làm sao chuyện của tôi từ mưa to sấm lớn lại biến thành chuyện nhỏ, chỉ trong thời gian rất ngắn đã sửa lại án sai, thì ra là thằng nhãi đó hỗ trợ. Xem ra ô dù thằng cu này rất lớn, lúc trước tôi còn nghĩ nó chỉ là con nhà giàu mới nổi thôi chứ. Nhưng mà chuyện điều kiện sao tôi hoàn toàn không biết gì vậy? Tôi nhìn chằm chằm Tiết Đồng, hi vọng có được đáp án từ anh.

Tiết Đồng thật bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy, là thế này. Tôi không muốn đi rời khỏi thành phố này nên đáp ứng nó. Nhưng tôi không muốn anh đụng vào nó nên tôi tự làm.”

“Anh nói không giữ lời, rõ nói là anh Tô, cuối cùng lại đổi thành anh. Là anh còn chưa tính, vì sao chỉ dùng đạo cụ?” Thằng cờ hó bắt đầu kịch liệt lên án Tiết Đồng.

Tiết Đồng liếc qua nó bảo: “Không phải cậu thích thế sao? Không thích sao còn cứ muốn hết lần này đến lần khác?”

Nó một bộ muốn lao vào cắn Tiết Đồng, dọa cho Lão Khải vội từ bên cạnh ôm lấy nó, bảo “Tiểu Phong sao mà ngu thế hở cháu. Thế giới này đàn ông thế nào chẳng có sao mà cứ nhất định phải thích Tiết Đồng, thích Tiết Đồng còn chưa tính, cả A Tô cũng muốn xuống tay. Bọn họ có gì tốt, làm sao mà nhất định cứ vì thích họ mà tự khiến cho mình ti tiện vậy chứ.”

Nhìn hình ảnh trước mắt, tôi đen cả mặt, thế này là gì đây, sao cứ cảm giác như đang xem phim truyền hình vậy... Lão Khải lúc trước còn nói anh ta không muốn loạn luân, làm sao giờ lại chơi trò giăng đạo thế này?

Nhãi ranh quay đầu rống một câu với Lão Khải khiến ba người chúng tôi đều hóa đá tại chỗ: “Cháu thích đương nhiên là bởi ch*m họ to rồi!!! Cháu muốn được ch*m to làm cơ!!!! Cậu có ch*m to như anh Tô cháu cũng làm với cậu!!!”

Tôi: “...” Tôi không nói gì nhưng mắt không nhịn được ngấm xuống phía dưới Lão Khải. Nhìn dáng vẻ dửng dưng mãnh thế này, tôi còn nghĩ anh ta cũng to chứ, thì ra ch*m nhỏ hơn cả của tôi với Tiết Đồng.

Tiết Đồng: “...” Tiết Đồng cũng không lên tiếng nhưng bắt đầu cúi đầu, che miệng, thân thể bắt đầu run rẩy.

Lão Khải: “...” Lão Khải không nói gì, tay đang ôm eo thằng cu từ từ buông lỏng.

Mãi đến nửa đêm tôi với Tiết Đồng mới cùng ôm Bối Bối về đến nhà, nhẹ nhàng đặt Bối Bối xuống giữa giường, chúng tôi mỗi người ngủ một bên.

“Tiết Đồng, thật xin lỗi, anh hi sinh vì tôi nhiều như vậy.” Tôi nhin cười nói với Tiết Đồng, chuyện bất gian hôm nay biến thành trò hề như vậy, ngoài cười ra tôi cũng chẳng biết nói gì.

“... Đừng nhắc lại chuyện hôm nay nữa biết không... Tôi nghĩ sao được thì ra Hàn Phong là cái loại chỉ cần ai ch*m to đều thích...” giọng Tiết Đồng còn có chút xấu hổ, bất đắc dĩ nói.

Một lúc rất lâu sau chúng tôi đều chỉ im lặng, rồi tắt đèn đi ngủ.

Lúc nghĩ anh đã ngủ rồi, tôi thấp giọng nói: “Thực ra nếu anh muốn đề tôi chúng ta cũng có thể thử xem.”

“Thật chứ?” Trong bóng đêm truyền đến tiếng Tiết Đồng.

Phụt! Tên Tiết Đồng này thì ra chưa ngủ.

Tiểu Bối Bối chưa đến mười giờ đã bị Tiết Đồng mang về cục cảnh sát, nói đã an bài vị trí trong viện phúc lợi cho nó.

Mấy hôm nó ở đây khiến tôi vắt hết sức lực, tôi hận làm sao nó không được mang đi ngay nhưng đến lúc Tiểu Bối Bối thật sự bị mang đi tôi lại hơi nhớ nhớ.

Nhưng mà so với Tiểu Bối Bối tôi còn sợ Tiết Đồng hơn. Bởi tôi đồng ý cho anh dè.

Mấy ngày sau sự việc kia, Tiết Đồng cũng không nói đến chuyện muốn dè tôi nhưng tôi biết không đợi được nữa, ngày mai mẹ con Tô Nam đã về, nếu không làm ngay không được.

Tôi tìm mã ứng long nhận được đã lâu để vào ngăn kéo tủ đầu giường, sau đó đi tắm rửa.

Lúc tắm, tôi đưa ngón tay ra phía sau, nhẹ nhàng vuốt nơi sinh trưởng trên thân thể mình nhưng vì vấn đề góc độ mà chưa từng nhìn thấy. Thực ra dùng gương nọ kia có thể cũng thấy được nhưng tôi là người nhàm chán vậy sao?

Bình thường lúc tắm tôi cũng có rửa chỗ này nhưng chỉ để cho sạch sẽ rửa bên ngoài thôi, nhưng giờ... Tôi duỗi tay vào trong, không vào được. Tôi lấy ít sữa tắm lên ngón tay, cảm một đọt ngón tay vào, cảm thấy khó chịu quá, lại bỏ ra. Dù chỉ như vậy, tôi cũng thấy hoa cúc hơi đau rất.

Xong rồi, ngay ngón tay còn không vào được, đến lúc đó phải làm sao mà nhét thứ kia của Tiết Đồng vào đây. Vừa nghĩ đến vấn đề này, tôi như muốn sụp đổ.

Quên đi, không nghĩ nữa, xe đến núi ắt có đường, dù sao Tiết Đồng cũng sẽ không chọc chết tôi đâu.

Tắm xong tôi về phòng ngủ, Tiết Đồng đã nửa nằm trên giường chờ. Đèn sáng trong phòng đã tắt, chỉ còn bật đèn đầu giường thôi. Nhưng chính không khí này lại làm tôi hơi luống cuống, lúc đứng ở cửa suyết chút nữa đã muốn lùi về phía sau.

Nhưng tôi sao thì vẫn là đàn ông chứ, không thể nói không giữ lời được. vì thế, tôi ôm tâm lý anh dũng hi sinh qua ngòi bên giường, lưng đã cứng còng rồi.

Tiết Đồng từ phía sau hôn lên gáy tôi nói: “Thả lỏng đi, tôi sẽ khiến anh thoải mái.”

Mẹ, dù sao ngang cũng chết mà dọc cũng chết, liều mạng đi.

Có câu gì nhỉ, cuộc sống như cưỡng gian, nếu không thể phản kháng, vậy cứ nằm yên mà hưởng thụ đi.

Tiết Đồng như bình thường hôn từ miệng tôi xuống, xuống đến ch*m. Nhưng bởi tôi hồi hộp quá, cả ch*m cũng căng thẳng không dám động đậy. Tiết Đồng cắn giúp tôi một hồi, phát hiện thẳng cha kia bất động, liền tách chân tôi ra hôn về phía sau.

Tôi không thấy vị trí anh hôn nhưng tôi biết anh đang liếm lên hoa cúc của mình, ngứa ngứa, nhột nhột.

Cảm giác này khiến hoa cúc tôi căng thẳng, sau đó... Tôi đánh rắm.

“Tô Đình Chi, anh đừng có quá đáng! Đang lúc thế này anh đánh rắm cái gì, thối muốn chết!” Tiết Đồng nhảy dựng lên, tay liều mạng quạt.

Tôi xấu hổ nói: “Thật xin lỗi, tôi không nhịn được...”

“Không được cười!” Tiết Đồng lại hôn tôi, lấp kín lời tôi định nói.

Tuy kĩ thuật hôn của anh vẫn tốt như trước, nhưng tôi thấy hơi ghê ghê... Kính nhờ, lưỡi anh ta vừa mới liếm hoa cúc của tôi, dù lúc trước tôi đã rửa rồi nhưng chỗ kia dù sao bình thường cũng là chỗ đi ị mà.

Anh lấy một cái chai đổ chút chất lỏng ra tay rồi dò xét phía dưới tôi. Tôi sẽ không ngạc nhiên hỏi đó là cái gì, dù sao kia cũng là thứ tôi hay cho anh dùng, giữ lại là lần đầu tiên dùng trên người tôi.

Một ngón tay của anh chậm rãi dò xét đi vào, tôi thấy lạnh lạnh, hơi buồn ị. Nhưng còn may, không đau tí nào.

Một lúc nữa, anh lại thêm vào một ngón tay, lúc này tôi thấy đau.

“A a a, đau quá!!!” Tôi kêu to, rồi bắt đầu đá anh.

Anh vội rút ngón tay ra, nói: “Này, tôi mới vào có hai ngón ta, anh kêu đau gì chứ...” Tự nhiên anh im bật, tôi nhìn qua, thấy có máu trên ngón tay anh.

Anh vội mở đèn lên, thấy phía sau tôi chảy máu, vội lấy khăn lau giúp tôi, kết quả càng lau càng ra nhiều.

“Không phải chứ? Thế này là bị rách rồi? Ch*m anh lớn như vậy, sao hoa cúc lại bé thế, thế bình thường đi đại tiện thế nào được!”

Nghe anh nói vậy khiến tôi thật xấu hổ, đá anh qua một bên, lấy mã ứng long ở tủ đầu giường.

Chúng tôi tuy không làm thành công nhưng tôi vẫn bị anh bạo tàn cúc. Dùng mã ứng long xong cũng đỡ hơn chút, lại sợ làm bẩn ga trải giường, cuối cùng không dùng được mà dùng thứ Uyển Uyển để trong nhà vệ sinh... băng vệ sinh ban đêm.

Tâm trạng tôi vô cùng xấu, bởi tôi làm đàn ông ba mươi mấy năm, lần đầu tiên dùng thứ đồ của phụ nữ, lại là thứ xấu hổ thế này.

Hôm sau, lúc Uyển Uyển đưa Tô Nam về, tôi đang nằm sấp trên sô pha. Lúc cô vào vẫn không thấy tôi động đậy gì liền vỗ mông tôi một cái, tôi đau, nước mắt cũng chảy ra. Tối qua còn không nghĩ đau vậy, giờ đau rát lên, bị cô ấy vỗ vậy không biết có chảy máu nữa không.

Tôi vội vàng xuống khỏi sô pha, lắc mông chạy vào nhà tắm xem, đến lúc quay lại, Uyển Uyển lại dùng ánh mắt vô cùng đồng tình nhìn tôi, nói: “A Đình, dù mấy hôm nay em không ở nhà các anh cũng đừng chơi điên cuồng như thế chứ. Nứt hậu môn luôn, các anh làm mảnh liệt quá.”

Aish... Tôi phải nói thế nào đây...

Chẳng nhẽ tôi phải bảo Uyển Uyển không liên quan cái ch*m gì đến Tiết Đồng, là anh ta lấy ngón tay làm? Lờ thế này tôi không nói được.

Mẹ, về sau muốn tôi ở dưới á, không có cửa đầu, cửa sổ cũng chẳng có.

Tiết Đồng anh đừng có mong tôi lại cho anh đê nữa, bảo vệ tốt hoa cúc của tôi mới là chuyện quan trọng nhất.

36. Chương 36: Bạn Của Điều Nhân Văn Cứ Là Điều Nhân...

Ngày mười ba tháng giêng, ăn sáng xong, tôi nằm sấp trên sô pha buồn chán xem tivi, nhưng cũng chẳng có kênh nào hay.

Tiết Đồng đi làm suốt, dù còn trong Tết cũng vẫn thường xuyên phải về trực ban. Uyển Uyển trở về từ Hải Nam cùng Tô Nam xong là đi làm luôn, mấy ngày sau Tô Nam cũng phải đi học nên nhóc con mấy hôm nay ngày nào cũng đi chơi với đám bạn không biết đường về nữa. Còn tôi, thân là một người đàn ông lại bởi không có việc làm mà ngày nào cũng phải ở nhà, cảm giác này thực sự bức bối khó chịu kinh khủng.

Tôi vào phòng sách mở máy tính muốn lên mạng xem có việc gì thích hợp không, nhưng ngồi máy tính mông lại thấy đau, dù ngồi nhẹ vẫn cứ đau, đến lúc này tôi đã sắp nổi điên. Máy bàn chết tiệt, về sau nhất định phải mua cái laptop nằm sấp cũng có thể lên mạng mới được.

Thật không tưởng tượng nổi, rõ là mông Tiết Đồng thì ch*m tôi cũng tiếp nhận được, mông thẳng cờ hó kia còn nhét được cả cái đồ chơi lớn như gậy cảnh sát, vậy mà mông tôi có hai ngón tay Tiết Đồng cũng không nhét vào được. Dù không ngoại trừ nguyên nhân ngón tay Tiết Đồng hơi to, nhưng thế cũng quá đáng, tôi vậy mà không cẩn thận lại biến thành một ông anh kiên cường.

Lúc trước tôi còn chưa biết, cũng chưa từng bị táo bón gì cả, nhưng hai ngày trước bị ngón tay Tiết Đồng chọc rách cả hoa cúc tôi mới hiểu ra. Đường như độ lớn hoa cúc của tôi tỉ lệ nghịch với ch*m, có khi kích thước gần như kích thước nano ấy chứ.

Có câu mười ông trĩ chín, trước giờ tôi đều rất chú ý bảo vệ hoa cúc của mình, luôn uống nhiều nước, ăn nhiều rau quả nên cũng chưa từng đau bệnh gì. Nhưng giờ thì... Quên đi, cứ nghỉ ngơi rồi hăng nghĩ đến

chuyện đi làm, chứ không thì dù có đi làm cũng phải ngồi, thế chẳng phải chính là tự đâm đầu vào cột hay sao?

Đang nằm sấp trên sofa xem ti vi thì di động reo, người gọi là đồng nghiệp cũ, chính là người đã giúp tôi kê đơn thuốc hồi Tết. Lúc đó tôi có bảo mời hẳn ta ăn cơm, giờ nghĩ mới thấy suốt đã quên mất tiêu, hẳn ta gọi điện hỏi bao giờ tôi mới mời cơm.

Tôi bảo hẳn mời thêm mấy người quen cũ một lượt luôn, hẳn ta phần khởi đáp phải kiếm thêm vài người nữa đến ăn chùa thôi.

Trước khi rời nhà, tôi vào nhà vệ sinh, nhục nhã lột cái thứ đồ của đàn bà kia ra khỏi quần lót, nhìn nhìn, ở trên còn có ít máu. Xem ra ngay cả bên trong cũng bị thương rồi, mã úng long cũng không trị được ở bên trong, hôm nay ra ngoài phải uống nhiều nước, không rượu chè, ăn in ít thôi.

Nhìn điểm màu đỏ trên cái băng vệ sinh màu trắng, tôi tự dưng nghĩ đến tám quốc kì nền trắng chấm đỏ của nước bạn nào đó. Đồng thời rút cuộc tôi cũng hiểu vì sao quảng cáo băng vệ sinh trên ti vi thường cứ dùng chất lỏng màu lam để thể hiện chống tràn gì gì đó rồi, thì ra là sợ dùng màu đỏ sẽ ảnh hưởng đến tình hữu nghị hai nước đây mà.

Tôi thay một cái mới dán vào quần lót, lúc kéo quần đột nhiên lại cảm thấy phụ nữ thật vĩ đại biết bao, bởi họ thàng nào phía dưới cũng đổ máu vậy mà vẫn có thể vui vẻ sống mỗi ngày. Tôi thì cảm thấy chảy máu bên dưới thật đúng là trải nghiệm u tối không tưởng tượng nổi, quả thực khủng bố lắm luôn, tuyệt đối có thể khiến chúng ta cả đời khó quên.

Còn may Uyển Uyển đã đi làm rồi, mà cô ấy cũng quên là còn để thứ này trong nhà vệ sinh, nói cách khác, tôi sẽ không bị cô ấy cười cho thối mũi.

Aish... Hết băng rồi... lại phải đi mua một gói thôi...

Lo trước nghĩ sau một lúc, trước lúc rời nhà tôi nhắn tin cho Tiết Đồng, bảo “Lúc về mua cho tôi một gói...”, ghi một gói băng vệ sinh chắc tôi không gửi nổi, nhờ có ai nhìn thấy tin nhắn này thì tôi khỏi sống nữa luôn. Nên, cứ để anh ta đoán đi, anh hẳn là biết phải mua cái gì.

Dù nói muốn đi vật chùa nhưng bọn họ đều biết tôi không đi làm, sống cũng chẳng dễ dàng gì nên gắp xong mới hẹn một chỗ. Đến nơi tôi chỉ muốn chửi má nó, mấy cha này bảo trời lạnh nên hẹn đi ăn lẩu. Bình thường thì tôi cũng thích lẩu lắm chứ, nhưng giờ lần đầu tiên lại hận cái món này vô cùng. Lẩu tuy vừa ngon vừa rẻ, từ trẻ đến già ai cũng ăn được, nhưng tưởng tượng đến cái mông ngồi xuống đã còn hơi đau, tôi không muốn hận nó cũng khó.

Nhưng vẫn còn may, lẩu cũng có loại không cay, tôi gọi nồi uyên ương, lấy cái không cay.

Mọi người đều hỏi có phải tôi đổi tính rồi hay không, hỏi trước không cay không thấy ngon giờ lại không ăn cay nữa. Bảo mình bị nóng thì ngưng nên tôi phải bảo dạ dày có chút vấn đề, dạo này không uống rượu, ăn cay được.

Lời vừa nói ra, mọi người thành ra lại cảm thán, bảo tôi phải chú ý thân thể hơn nữa.

Sau đó thì bắt đầu nói đến chuyện trong bệnh viện Tiểu Vương bị loét dạ dày, Tiểu Lưu thì bị sỏi thận, Lão Trần bị tiểu đường, mấy chuyện này khiến tôi nghe mà cảm nín.

Bác sĩ bởi luôn giúp người ta xem bệnh mà ngược lại, không chú ý đến thân thể mình, mọi người thường nghĩ bác sĩ sẽ tự chẩn bệnh được cho mình. Nhưng kì thật y giả không thể tự y, bác sĩ cũng là người, cũng phải ăn uống ị tè, cho nên bác sĩ sinh bệnh cũng chẳng phải chuyện ngạc nhiên gì.

Bữa lẩu này vô cùng tưng bừng, cuối cùng tất

cả mọi người ôm bụng no nê trở về.

Nhưng mấy người này cũng không phải ăn không trả tiền, bọn họ tiết lộ cho tôi một tin, bệnh viên khu bên đang cần bác sĩ ngoài phòng khám (1) ở trạm y tế của tiểu khu, giờ bệnh viện đó không đủ người, đang phải tuyển thêm.

Trạm y tế tiểu khu còn gọi là trung tâm y tế cộng đồng nhưng bình thường trong các trung tâm y tế cộng đồng phần nhiều đều là bác sĩ đa khoa. Từ khi có chính sách bắt buộc trẻ em phải đến khám ở trung tâm y tế mới được hưởng đãi ngộ khám chữa bình thường thì người đến khám cũng chưa đến hai phần bởi rất nhiều phụ huynh phản ánh đa số trạm y tế không có bác sĩ nhi nên giờ lượng trẻ em nhiều lên, trạm y tế bắt đầu phải tuyển bác sĩ nhi.

Liên hoan với đồng nghiệp cũ xong, hôm sau tôi đến thử bệnh viện kia luôn, đối phương khá hài lòng với tôi, có vẻ tỉ lệ được đi làm rất là lớn.

Việc tự đứng rơi đầu xuống, tôi cũng thử phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà... tối hôm đó về nhà, thứ đồ Tiết Đồng mua cho tôi thật đúng là khiến tôi dở khóc dở cười, anh ta mua một hộp bao hình dáng quái gở.

Tôi hết hơi nói: “Ý tôi là muốn anh mua một gói... băng vệ sinh...”

Tiết Đồng đột nhiên xấu hổ vô cùng: “Không phải chứ... Anh vẫn còn chảy máu á...”

Lúc đó tôi quả thực muốn đâm đầu xuống sàn cho rồi, xem ra tôi với Tiết Đồng không sao mà có tâm ý tương thông được.

Sáng mười lăm tháng giêng, vừa ăn xong nguyên tiêu, tôi đột nhiên nhớ tới Tiểu Bối Bối đáng yêu kia liền hỏi Tiết Đồng Tiểu Bối Bối đã tìm được ba mẹ chưa, nếu không có thể bế về cùng chúng tôi ăn nguyên tiêu không.

Tiết Đồng bảo vừa hết năm, còn chưa tìm được người nhà của Tiểu Bối Bối nhanh như vậy, giờ vẫn chưa rõ lắm Tiểu Bối Bối bị bắt đi từ đâu.

Thế là tôi ngồi xe Tiết Đồng cùng đi viện phúc lợi nhi đồng thăm Tiểu Bối Bối, đến lúc tới lại ngoài ý muốn thấy một người.

Nhìn Lão Khải ôm Tiểu Bối Bối trong lòng chơi đùa khiến tôi thấy sao mà đáng sợ, không thể tưởng tượng cái kiểu đàn ông thô ráp như Lão Khải mà cũng dùng mấy động tác dịu dàng đến thế này đùa với trẻ con. Nếu Bối Bối lại lớn thêm chút nữa, trông hẳn ta không phải chẳng khác mấy ông chú già biến thái (2) dụ dỗ trẻ con hay sao.

Dù lần tôi đi bắt gian hôm trước có để Lão Khải bế Tiểu Bối Bối rồi nhưng không nghĩ tới anh ta ôm đến ghen, Tiểu Bối Bối đã đưa vào viện phúc lợi rồi mà còn phải đến ôm một cái.

“Lão Khải, ông ở đây làm gì?” Tôi đang thấy tò mò Tiết Đồng đã hỏi trước.

Lão Khải ôm Tiểu Bối Bối, vẻ mặt si mê bảo: “Tôi muốn nhận nuôi nó.”

Tiết Đồng nhìn Lão Khải như vậy, mặt không biểu cảm nói: “Luật nhận nuôi con nước ta quy định: người nam không có vợ nhận nuôi người nữ, người nhận nuôi với người được nhận nuôi phải hơn kém nhau 40 tuổi. Ông năm nay 33 tuổi, Bối Bối 1 tuổi nên ông phải đợi tới lúc 41 tuổi mới nhận nuôi con được, mà Bối Bối lúc đó cũng đã 7 tuổi rồi.”

Ha ha ha, Tiết Đồng không hổ là cảnh sát, mấy thứ pháp luật thế này đều tinh thông. Tôi nhớ rõ quy định về khoảng cách 40 tuổi để bảo hộ quyền lợi thân thể của người được nhận nuôi, phòng việc sau này phát sinh chuyện trái với đạo đức xã hội. Dù biết Lão Khải cũng chẳng phát sinh cái chuyện trái đạo đức xã hội với phụ nữ đâu, nhưng thấy anh ta bắt lợi tôi cũng thấy sượng. Nhưng tôi thấy kì kì, Lão Khải không phải thích đàn ông sao? Anh ta nhận nuôi Bối Bối làm gì? Nói dối tông đường? Vậy cũng không nhất thiết phải tìm đứa trẻ miệng còn hôi sữa bé tí như vậy chứ?

Lão Khải nghĩ nghĩ, lại thật vô sỉ nói: “Tôi không nhận nuôi nó được thì để ông già nhà tôi nhận.”

“Ông già nhà ông là thân phận gì, sao chịu nhận nuôi đứa bé chẳng quan hệ gì với ông ấy chứ?”

“Ai nói không quan hệ, tôi về sẽ bảo nhận nó làm con dâu nuôi từ bé, đợi nó 18 tuổi tôi sẽ cưới nó.”

Phụt ~ giờ là thời đại gì rồi, Lão Khải vậy mà còn nghĩ đến cái từ con dâu nuôi từ bé này, cũng tài thật đấy. Nhưng không nói đến chuyện Lão Khải sẽ chẳng bao giờ thích một cô gái, chỉ nói chuyện Lão Khải,

một thằng già ngoài ba mươi lại muốn đưa trẻ con chưa đầy một tuổi làm vợ tương lai, chuyện này đã tính anh ta chính là cái loại biến thái luyến đồng không hơn không kém.

“Lão Khải, không phải anh thích Tiểu... Phong sao? Làm sao đột nhiên nghĩ đến sẽ lấy Tiểu Bối Bối làm...” Tôi không sao mà hiểu được suy nghĩ của anh ta, không nhịn được hỏi.

“Đó đương nhiên là vì cảm ứng tâm hồn, từ lần đầu tiên nhìn thấy tôi đã biết cô bé là người tôi không thể mất đi trong đời nhất. Vì cô bé, tôi tình nguyện biến thằng, luyến đồng...” Lão Khải vừa hùng hồn tuyên bố được nửa câu Tiết Đồng đã đoán ra.

“Lão Khải, nghe nói ông già nhà ông lại ép ông kết hôn hả. Thật ra ông chỉ muốn lấy cơ Tiểu Bối Bối còn nhỏ để bay nhảy thêm mười bảy năm nữa chứ gì, đúng không?”

Lão Khải bị Tiết Đồng vạch mặt, tức giận mắng: “Mẹ, thằng cha này, ông sao phải thông minh như thế!!!”

Tôi hết chỗ nói, bởi anh ta dây dưa không muốn kết hôn mà đi tìm đứa trẻ miệng còn hôi sữa làm con dâu nuôi từ bé?

Lão Khải à, làm người đùng nên quá biến thái.

Sau đó, Tiết Đồng nói với người ở viện phúc lợi muốn dẫn Tiểu Bối Bối về đón lễ nguyên tiêu, làm xong một đồng thủ tục rút cuộc cũng ôm được Tiểu Bối Bối về nhà, thằng cha Lão Khải mặt dày kia cũng chạy tới nhà tôi ăn chực. Về tới nhà, anh ta thấy Tô Nam nhà tôi liền khen Tô Nam đẹp trai, trông rất là thông minh, đáng tiếc Tô Nam không cần câu, trực tiếp xòe tay kiểm lợi.

Tôi bảo Tô Nam Lão Khải còn chưa kết hôn, Tô Nam nói: “Ồ, ông chú lớn tuổi vậy mà còn chưa lấy vợ? Là có chỗ nào không bình thường ha!”

Tuy chỉ là lời trẻ con không chấp làm gì nhưng vẫn đủ kích cho Lão Khải một vố. Sau đó lặng lẽ tìm Tiết Đồng đòi li xì, cho Tô Nam cái li xì thật to nữa. Uyển Uyển với Tô Nam cười thật vui vẻ, xem ra Lão Khải đã mất máu nhiều nhiều rồi.

Lúc ăn trưa, Lão Khải hỏi tôi đã kiểm được việc chưa, cũng nhiệt tình mời tôi tới làm ở phòng khám nam khoa của anh ta.

Tôi bảo hôm mười bốn đã đi nộp hồ sơ rồi, chắc vài ngày nữa là đi làm.

Lão Khải hỏi lại phải không? Sau đó rồi cùng Tiết Đồng tranh cướp đồ ăn.

Tôi lúc ấy chỉ nghĩ Lão Khải đã buông tha mình rồi, ai biết mấy ngày sau tôi được tuyển, phân tới trạm xá kia tôi mới biết năng lực Lão Khải đúng là thật lớn. Bởi... cái trạm xá tôi làm chỉ cách phòng khám nam khoa của Lão Khải có mấy trăm mét.

Quên đi, bị lọt hố thì cho lọt đi.

Tiền lương ở trạm xá không cao, tôi vẫn cần một việc khác để kiếm thêm, hơn nữa đúng là tôi cần hiểu thêm về thân thể của nam đồng chí, thế nên lúc sau Lão Khải mời tôi tới làm thêm ở phòng khám kia, tôi cũng ậm ờ đồng ý.

Về phần Tiểu Bối Bối, đã tìm được người nhà của bé, làm xong xét nghiệm DNA đã được ba bé đón về.

Tiết Đồng bảo ba Tiểu Bối Bối là kiến trúc sư, cưới mẹ bé rồi sinh ra Tiểu Bối Bối, thế nhưng Tiểu Bối Bối vừa được mấy tháng tuổi mẹ bé đã bị tai nạn giao thông chết. Vị kiến trúc sư kia bận rộn công việc nên thuê một bảo mẫu đến chăm con, Tiểu Bối Bối lại bị người kia đem bán.

Aish, cái thời buổi này, khó trách nhiều cặp vợ chồng sinh con xong là không thể không ở cùng ba mẹ, thì ra chính bởi để ba mẹ mình trông cháu ít ra còn an toàn hơn so với thuê bảo mẫu. Giờ bảo mẫu biết người biết mặt mà chẳng biết lòng, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Biết Tiểu Bối Bối đã có thể về nhà, tôi rất vui, an tâm nói: “Chuyện Lão Khải muốn nhận nuôi Tiểu Bối Bối kia không phải hồng bét rồi sao?”

Tiết Đồng liếc tôi một cái, thật bất đắc dĩ nói: “Lão Khải biết người ta góa vợ liền theo đuổi luôn ông anh kia rồi.”

Tôi run rẩy khoe miệng, quả thực, tôi không thể hiểu nổi tâm lý của Lão Khải là cái kiểu gì nữa. Lúc đầu thì thích thẳng rạch mặt giặc kia, sau đó thích đứa bé miệng còn hơi sữa, giờ lại đi theo đuổi một người đàn ông trưởng thành, anh ta là biến thái, biến thái, chính là biến thái.

Sau đó vẫn là Tiết Đồng nói cho tôi chân tướng: “Lão Khải kì thực là loại người “thích nuôi”, hẳn ta luôn thích đem cái gì nhỏ nhỏ nuôi lớn để hoàn thành thú vui “thích nuôi” của hẳn. Nghe nói lúc nhỏ hẳn ta đã thích nuôi động vật nhỏ, nhưng đến lúc nó lớn lên là hẳn ta liền không thích nữa. Năm đó, lúc Hàn Phong còn nhỏ hẳn ta đã vô ý thức “nuôi nấng” thằng bé con, ai biết đến lúc Hàn Phong lớn lên lại không thích hẳn, khiến hẳn cứ canh cánh trong lòng. Thế nên mới nghĩ muốn lần nữa nuôi bé loli mà.”

Tôi hỏi anh sao mà biết được, có phải là Lão Khải nói không, Tiết Đồng bảo cần gì ai nói, Lão Khải lúc nào chả chơi trò nuôi tiểu thụ trong máy tính, giờ đã nuôi được đến mấy trăm tiểu thụ trong trò chơi rồi.

Phụt ~ quả nhiên bạn của điều nhân cũng đúng là điều nhân mà... Tôi hết nói rồi.

Tác giả: Chiều nay ra Sở quản lý đổi hộ chiếu, đường tới cái sở kia đúng là để kiểm tra kĩ thuật lái xe của người ta mà, dốc lên dốc xuống, rẽ trái rẽ phải liên tục, không phải dốc lên sáu mươi độ thì là dốc xuống sáu mươi độ.

Tôi nghi nếu có ai ở đây xảy ra chuyện ngoài ý muốn chắc là lập tức bị treo bằng luôn ấy chứ.

PS: Cuối tuần trước cho bạn mượn xe, hẳn ta đi ngược chiều, bị ba phiếu phạt hai trăm.

Đệch, về sau xe tôi ai cũng không cho mượn nữa.

(1) Nguyên văn là , bạn không chắc lắm nên chém. Ai biết thì bảo mình nhé!

(2) Nguyên văn là , đọc là [guài shǔshǔ], gần giống , đọc là [guài shū · shu] – quái thúc thúc, chỉ những ông chú (thường trên 35 tuổi mới gọi là thúc thúc) có sở thích biến thái như: luyên đồng, cuồng khoe hàng, thích mặc đồ kì quái, thích dụ dỗ trẻ con... Như thế này chẳng hạn

37. Chương 37: Ngắm Ch*m Thì Sướng Nổi Gì...

Nghỉ ngơi một thời gian, tôi lại bắt đầu đi làm, vẫn làm công việc như trước đây, bác sĩ nhi. Nhưng tôi cảm thấy mình thực sự rất là đen đui, người ta thì đều từ tầng dưới cùng mà hướng lên phía trước, tôi thì mấy năm đi làm, từ bác sĩ bệnh viện công lập chuyển sang bệnh viện tư, lại từ viện tư dạt qua trạm xá. Người ta thì càng ngày càng thăng tiến, tôi thì càng ngày càng xuống dốc.

Nhưng vậy thì sao chứ, trong đời chuyện không như ý luôn tám chín phần mười, khó khăn nữa cũng vẫn phải cố gắng phấn đấu. So với ngày nào cũng nhàm chán giam mình ở lì trong nhà, không bằng đi làm còn hơn, lúc đi làm còn tiếp xúc với nhiều người, tâm tính cũng sẽ không thất thường.

Tiết Đồng cũng biết tôi là người tự tôn nên đến giờ cũng chưa từng bảo tôi ở nhà nấu cơm, để anh nuôi hay gì gì đó. May mà anh chưa nói, nếu anh mà nói mấy lời như thế thật, tôi nhất định sẽ đánh... Đúng, thì tôi đánh không lại, nhưng mà tôi có thể cho anh gục trên giường đó.

... Cái này cũng là chuyện tôi duy nhất có thể chinh phục được anh, vậy nên, tôi vừa thấy kiêu ngạo, lại vừa thấy mình thật đáng buồn.

Bởi khi suy nghĩ cẩn thận một chút, tôi phát hiện mình trừ khoản tờ rym to ra thì thật sự chẳng còn ưu điểm gì.

Chỗ làm mới là ở tiểu khu rất lớn, những hơn ngàn hộ, tiểu khu xung quanh cũng nhiều. Trong khu có hai trường tiểu học, ba nhà trẻ.

Người đông, thành ra trẻ con cũng nhiều, thế nên trạm xá ở đây cũng lớn hơn rất nhiều so với các nơi khác. Trạm xá tiểu khu khác chỉ có cái mặt tiền mấy gian phòng khám với ba bốn bác sĩ. Chỗ này thì cứ như cái bệnh viện nhỏ, ở góc tiểu khu có một tòa nhà ba tầng độc lập, ở dưới còn có một vườn hoa nhỏ, phong cảnh tuyệt đẹp, hoa thơm chim hót, thật sự là nơi vừa đi làm vừa dưỡng lão rất tuyệt.

Dù lương không cao nhưng môi trường thế này khiến tôi vô cùng hài lòng, đúng là nơi làm việc lâu dài rất tốt.

Ở đây cũng chia làm đa khoa, nhi khoa, nha khoa, phụ khoa, khoa chăm sóc sức khỏe, mỗi khoa có vài phòng, thậm chí bên bảo vệ sức khỏe còn có cả phòng chuyên môn châm cứu trung y, ở trong có ba giường bệnh, chuyên để châm cứu với trị liệu bằng điện. Bác sĩ trị liệu bằng điện là một bác già ngoài sáu mươi, đừng thấy ông ấy lớn tuổi thế chứ thật ra bệnh nhân rất là nhiều, có khi ngày thường cũng phải xếp hàng. Tôi tới xem, đến châm cứu không chỉ có người già, còn có không ít thanh niên, đều là chút bệnh văn phòng. Như là mỏi gáy, tay chuột rút linh tinh là nhiều.

Giờ khoa nhi của tôi mới mở, nguyên có ba phòng khám đa khoa, giờ đem một cái đổi thành khoa nhi, tuyển thêm hai bác sĩ nhi. Tôi vẫn còn may mắn, bởi lần này vẫn là nam nữ phối hợp làm việc không phiền phức, bác sĩ này là một cô gái mặt tròn ngoài đôi mươi, ngoại hình bình thường nhưng lúc cười trông rất gần gũi dễ mến. Cô đối với đồng nghiệp hay bệnh nhân nhỏ đều rất tốt, hơn nữa hình như còn chưa có bạn trai, khiến cho mới đi làm chưa được bao lâu đã có người giới thiệu bạn trai cho rồi.

Bởi chỉ phục vụ người dân trong tiểu khu nên trừ thứ bảy chủ nhật bận một chút chứ thời gian còn lại tôi đều rất nhàn nhã. Ở đây thứ bảy chủ nhật thì nhất định phải đi làm còn thời gian khác đều rất nhàn nên một tuần ước chừng có thể nghỉ hai ba ngày, coi như khá là thoải mái, tốt cái là thời gian làm việc ở trạm xá là tám giờ sáng đến chín giờ tối, nói cách khác là không cần phải trực đêm.

Tầng một là các phòng khoa với tiêm truyền, tầng hai chủ yếu là phòng xét nghiệm với tiêm vắc xin, tầng ba là kí túc của nhân viên, nhưng ở đây đã đủ người, tôi muốn vào ở thì chỉ có thể ở cùng với người khác.

Quên đi, tôi có nhà cửa đang hoang, tranh với người ta làm gì, người ta cũng chẳng dễ dàng gì.

Trạm xá ở khá xa nhà tôi, ngày nào cũng phải dậy trước bốn mươi phút để đi làm, rất phiền, hoàn toàn đảo lộn thời gian biểu của tôi. Nhưng cũng có cái tốt, đó là chỗ làm mới ở gần nhà Uyển Uyển hơn nên buổi chiều tan tầm có thể mua đồ ăn đến chỗ Uyển Uyển nấu.

Về việc này, Uyển Uyển giơ cả hai tay hai chân hoan nghênh, nhưng Tiết Đồng thì có chút mất hứng, mà rồi cũng chẳng làm sao được.

Cách phản đối của Tiết Đồng chính là chiều nào tan sở cũng lập tức vọt tới trường đón Tô Nam, sau đó cùng Tô Nam về bên này ăn tối, cuối cùng, nhà Uyển Uyển lại thành điểm dừng tạm thời của chúng tôi.

Dù như thế cũng không tệ nhưng tôi vẫn cảm thấy có chút mất tự nhiên, ở địa bàn không phải của mình thấy có chút không thoải mái.

Nhưng chẳng có cách nào, chỗ làm này tuy thoải mái nhưng lương không cao, hơn nữa, tiền gửi ngân hàng của tôi không nhiều, muốn mua nhà ở gần đây thực sự có chút khó khăn. Nhưng mà dạo này ngày nào cũng lái xe, tiền xăng cũng không ít.

Vốn giá xăng trong nước đã khá cao, ủy ban phát triển không có việc gì lại cứ thích đi trực thăng, nếu vậy nữa chỉ có thể bắt xe bus đi làm.

Hoặc là... thuê nhà ở gần đây chẳng? Tôi còn đang suy nghĩ về chuyện này.

Chính bởi những bất tiện đó, khi Lão Khải bảo tôi tới phòng khám của anh ta làm, tôi lại do dự. Anh ta thấy tôi hơi lung lay rồi, lại giáng thêm một đòn nữa – lương tính theo ngày, mỗi ngày X trăm, mà mỗi tuần thanh toán một lần.

Từ xưa đã có câu đồng tiền làm khó anh hùng, tôi cũng chẳng phải ngoại lệ.

Nói đến xã hội nguyên thủy, có thể ăn no mặc ấm người ta đã cảm thấy là chuyện thật hạnh phúc rồi, nhưng ở xã hội hiện đại này, người ta đã chẳng lo đến chuyện như vậy, nghĩ đến các loại tài nguyên mới càng ngày càng khủng hoảng.

Người ta cứ khổ sở cả đời là vì cái gì chứ? Đơn giản chính là ăn, mặc, ở, đi lại.

Ăn, mặc, ở, đi lại dựa vào cái gì? Đương nhiên là tiền rồi. Cái gọi là người chết vì tiền, chim chết vì mồi chính là đạo lý này đây.

Muốn sống thật tốt, thứ quan trọng nhất chính là tiền.

Giống như có câu “Tôi cũng không phải nhân dân tệ, làm sao có thể khiến ai cũng thích mình”, câu này cho thấy ai cũng có ưu khuyết điểm, cũng cho thấy chỉ có đồ ngu mới không yêu tiền.

Cho nên... vì thế giới hòa bình, vì xã hội ổn định, vì hạnh phúc gia đình, vì nghiên cứu đời sống nam đồng chí, vì kiếm thêm nhiều tiền, tôi đồng ý đi làm ở phòng khám của Lão Khải.

Lúc về nói với Tiết Đồng chuyện tới đó làm, anh rất khó chịu, không muốn tôi đi, nhưng cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp, bởi vì... tôi bịt miệng anh lại – dùng miệng của mình.

“Anh muốn làm?”

“Ừa.”

“Anh không đau hay sao?”

“Còn đau chút nên muốn anh cũng phải đau.”

Vừa hay đám bao lần trước Tiết Đồng mua nhầm vẫn còn, tôi liền ôm anh bảo muốn thử cái kia, Tiết Đồng lúc đầu có chút không vui khi tôi dùng cách này đối phó, nhưng rồi bị tôi cọ cọ mãi cũng phải đồng ý.

Dù mới nửa tháng không làm, tôi lại thấy sao mà lâu quá, chúng tôi cùng tới nhà tắm ngâm bồn, sau đó giúp nhau tắm, tắm tắm rồi quên cả phải thử bao, làm luôn trong bồn tắm.

Làm xong một hiệp tôi mới nhận ra nước trong bồn thiếu mất hơn phân nửa, đều tại chúng tôi lúc làm làm tràn ra, khắp sàn nhà tắm toàn nước là nước. Nếu là lúc bình thường, tôi chắc chắn lập tức lấy cây lau nhà ra lau sạch sẽ, nhưng giờ đầu óc toàn là tình sắc, ai rảnh để ý nước trên sàn nhà tắm chứ, từ từ nó sẽ tự trôi vào ống thoát nước thôi mà. Nhưng nếu nước cả nửa ngày cũng không trôi hết, có thể ống thoát nước có vấn đề, sau đó phải kiểm tra chút mới được.

Chúng tôi lau qua loa rồi lại vào phòng ngủ lẫn lộn tiếp, lúc này tôi mới nhớ lấy bao ra đeo.

Cái bao đen đen, ở trên còn có ít gai nho nhỏ, nhưng nó ở bên ngoài nên lúc dùng tôi cũng không cảm thấy khác gì so với bao trơn. Tiết Đồng thì dường như lại cảm thấy kích thích không giống lúc bình thường, thích đến kêu mãi kêu mãi.

Tiếng kêu của anh kích thích tôi, hại quên hết kĩ xảo gì gì, chỉ nghĩ đến chọc chọc chọc, thiếu chút khiến Tiết Đồng hết hơi.

Xong việc, Tiết Đồng thở dài tức giận bảo anh thế mà bị tôi sắc dụ.

Toát cả mồ hôi, thế này cũng gọi là sắc dụ? Tôi chỗ nào có sắc, còn có dụ gì chứ.

Cặp mắt đen láy của Tiết Đồng nhìn tôi, nhẹ nhàng nói: “Tới giờ tôi vẫn không muốn đẩy anh vào giới đồng chí, tôi sợ anh vào rồi, tiếp xúc với đàn ông khác sẽ thích người khác. Nhưng sau đó anh đánh bậy đánh bạ lại tự vào giới, giờ còn nghĩ tới đi làm ở cái ổ sói kia.”

“Tôi thiếu tiền, phải có tiền mới cho Tô Nam đi học, mới có phòng ở. Hơn nữa, lúc trước không phải chính anh giới thiệu tôi vào đó làm sao?”

“Tôi hối hận, tôi sợ anh bị người khác cướp đi.” Anh vùi đầu vào cổ tôi, trầm mặc một chút rồi nói: “Dù sau này yêu người đàn ông nào, anh cũng phải nhớ rõ, tôi là người yêu anh nhất.”

Dù lời này rất buồn nôn, nhưng tôi cũng bị ý tứ trong đó giật điện chút, gì mà bảo dù tương lai tôi yêu người đàn ông gì? Tôi chỉ mới đê có một người đàn ông, cũng chỉ yêu có một người đàn ông, chính là Tiết Đồng, ngoài Tiết Đồng ra, tôi dường như không có loại cảm giác này với người đàn ông nào khác.

Hướng chi đồng chí cũng là chuyện khá cấm kỵ ở Trung Quốc, tôi không có việc gì đi yêu đàn ông khác làm gì, vạn nhất người ta không phải người kín miệng như Tiết Đồng, miệng rộng ba gang vậy không phải tôi xong đời sao.

“Tôi làm sao yêu người khác được, mà người thất bại như tôi, ngoài anh ra thì chắc chẳng ai thích đâu.” Tôi cảm thấy Tiết Đồng bắt đầu có chút lo được lo mất với mình nên đành tự hạ thấp mình an ủi anh.

“Sao mà thế được, tôi thấy anh rất tốt ấy chứ.” Tiết Đồng nghe xong lời tôi, bắt đầu cười rộ lên.

“Anh thấy tôi trừ việc ch*m to ra thì có ưu điểm gì đâu, anh làm sao mà thích tôi.” Tôi thật thà, bởi tôi cảm thấy Tiết Đồng từ đầu đã thích tôi thích đến thật cũng khó hiểu.

“Thực ra không có ưu điểm cũng chẳng sao, trong giới đồng chí, chỉ cần ch*m to là có thể lăn lộn tốt lắm rồi.” Những lời này của Tiết Đồng rõ là an ủi tôi, nhưng vào tai tôi cứ cảm thấy không được tự nhiên.

“Chỉ cần ch*m to là được?”

“Đúng thế, nếu giờ anh muốn tới bar kia tìm người, muốn ai cũng được hết, bởi lần trước anh dắt ch*m đi dạo đã thành người nổi tiếng trong giới rồi.”

Gì... Tôi cũng không biết thì ra mình đã là người nổi tiếng rồi? Nổi danh trong giới đồng chí, cái này tính là chuyện gì chứ.

Trước khi đi làm ở phòng khám nam khoa, tôi thỏa thuận với Lão Khải bình thường không đến khám sẽ không xuất đầu lộ diện ở quanh phòng khám này. Dù sao bác sĩ kiêm chức thì không ít nhưng bác sĩ nhi kiêm chức nam khoa cũng có chút kì quái, kì quái hơn là lại làm trong một phòng khám nam khoa chuyên phục vụ nam đồng chí.

Dù dưới dụ dỗ của Tiết Đồng tôi đã biến thành nam đồng chí nhưng vẫn cảm thấy mình còn chưa tới loại trình độ nhìn thấy đàn ông đã muốn làm, nhiều nhất là xem như ngụy đồng chí đi, dù sao ngoài Tiết Đồng ra tôi còn chưa từng chạm qua người đàn ông nào khác mà.

Lúc mới đi làm tôi còn muốn ở bên cạnh bác sĩ Đan kia học tập chút làm sao để khám ch*m với cúc cho người bệnh, Lão Khải cũng an bài cho tôi một trợ lý cùng học luôn.

Nhìn thấy trợ lý kia, tôi toát cả mồ hôi, mẹ, chính là thằng cò hó âm hồn bất tán kia.

Nhìn thấy nó tôi cơ hồ theo phản xạ lui về phía sau, sợ nó lại đánh thuốc rồi tấn công ch*m mình. Nhìn tôi như vậy, nó ngược lại bắt đầu khinh bỉ: “Anh trốn cái gì chứ, em chẳng phải thú dữ lũ lụt gì, cũng không ăn thịt anh được đâu. Qua chuyện lần trước, em đã hết hi vọng với hai người các anh rồi. Cậu em nói rất đúng, đàn ông ch*m to trong thiên hạ còn nhiều, nhưng người chung thủy lại không nhiều lắm, em sao nỡ đi phá tình cảm của các anh chứ.”

Đúng thế, tôi sao phải sợ nó, tôi đánh Tiết Đồng có khi không lại chứ khẳng định là có thể đánh thắng thằng này. Dù không tin lắm mấy lời nó nói nhưng dù sao về sau cũng là đồng nghiệp, hòa thuận cũng tốt.

“Không phải vì để ý đến tôi thì cậu đến đây làm gì?”

“Ha ha.” Thằng ranh thấy tôi không quá cảnh giác với nó nữa, cũng rất hào phóng thưa: “Em đến ngắm ch*m.”

“Cái gì? Ngắm ch*m?” Đây là phòng khám nam khoa, cũng không phải vườn thú, ngắm ch*m gì mà... nó bảo ngắm ch*m, chẳng nhẽ là ch*m ở phía dưới của đàn ông kia á?

Nhìn thấy vẻ mặt của tôi, cảm thấy tôi hẳn đã đoán được rồi, nó cũng nói thẳng toẹt luôn: “Đúng thế, đây là phòng khám nam khoa, cho nên ở đây em nhất định có thể tìm thấy người ch*m to vừa ý mình.”

Dù không muốn đả kích nó nhưng tôi vẫn muốn nói, đây là phòng khám nam khoa, cho nên người tới đây chắc chắn đều là đàn ông, là đàn ông nhất định sẽ có ch*m, nhưng đã tới đây khám ch*m chắc hẳn đều là ch*m có vấn đề, nếu ch*m mà đã có vấn đề thì ch*m to cũng để mà làm éo gì.

Tôi nói lại lời này với nó, nó lại không cho là đúng, nói: “Có một số người rất khỏe, họ có thể làm người khác đến bị thương, em chỉ cần ở đây tiếp xúc nhiều với người hoa cúc bị thương là nhất định có thể tìm ra người đàn ông ch*m to khổng lồ từ chỗ hấn ta rồi.”

Phụt... Tôi đúng là không còn gì để nói với cái logic thần thánh của thằng này.

Quên đi, nó muốn ngắm ch*m thì kệ nó ngắm, dù sao không liên quan đến tôi, tôi cũng không phiền.

Tác giả: Thời tiết hôm nay rất rất là đẹp, khiến tôi cả chiều đều buồn ngủ.

Mùa xuân đúng là mùa tuyết đẹp mà.

Muốn nằm dài trên ghế công viên phơi nắng quá.

38. Chương 38: Ch*m Mà Bất Lực Thì Phải Làm Sao...

Là một người đàn ông, đi làm đúng là chuyện tốt. Lúc trước không đi làm, sống một ngày mà như một năm, giờ đi làm rồi, ngày lại qua thật nhanh.

Mỗi sớm thức dậy làm bữa sáng rồi lái xe đi làm, có bệnh nhân là bắt đầu mỉm cười xem bệnh cho đám nhóc con, không có bệnh nhân thì đến vườn hoa nhỏ ngoài phòng khám ngồi, cảm thụ chút thì thú hoa nở chim hót. Trưa thì đến nhà Uyển Uyển làm cơm ăn cùng cô ấy, nghỉ ngơi ở đó một chút. Chiều lại về đó làm bữa rồi ăn tối cùng Tô Nam và Tiết Đồng, có khi tan làm muộn một chút nhưng chỉ tắm rửa là về được đến nhà.

Ngày nghỉ thì ngủ đến hơn tám giờ, ra ngoài chạy bộ chút, mua đồ ăn rồi làm món gì đó bỏ vào tủ đá để Tiết Đồng với Tô Nam có thể lấy ra bỏ vào quay lò vi sóng chút là dùng được, hai người họ khỏi bị đói.

Lần nào cũng phải ăn uống đầy đủ xong xuôi tôi mới tới phòng khám nam khoa của Lão Khải làm. Phòng khám kia đến mười hai giờ trưa hoặc hơn mười hai giờ trưa mới mở, lúc đầu tôi cũng không biết sao thời gian mở cửa của nó lại quái như vậy, nhưng cũng chẳng liên quan đến mình, tôi chỉ làm thêm ở đây thôi mà.

Sau đó tôi mới biết phòng khám này chủ yếu phục vụ cho người đồng tính nhưng người bệnh không biết cũng tới không ít.

Tôi vẫn thích bên nhi khoa bởi ở đó, tôi có thể thấy rất nhiều bé con đáng yêu, dù chúng nó có khóc đến nước mắt nước mũi nhoe nhoet vẫn cứ rất đáng yêu; không thích nam khoa, bởi lúc nào cũng thấy đủ loại bệnh nam khoa. Thường thì là liệt dương, viêm tiết niệu, các loại vấn đề về tuyến tiền liệt còn chưa tính, lại còn có mấy bệnh linh ta linh tinh cũng đủ cả, ghê chết được.

Cái gì mà giang mai, mưng mủ ở đỉnh gì đấy, tôi nhìn đều muốn ói, còn tưởng mấy người này đều phải đi tìm mấy ông Trung y dán trên cột điện chứ, hóa ra tới đây cũng không ít. Xem mấy con ch*m quỷ dị thế này, của tôi cũng hơi run. Còn may lực hấp dẫn của Tiết Đồng so với mấy loại bệnh tật này vẫn lớn hơn, không thì có khi tôi cũng liệt dương mất thôi.

Chẳng những có những người ch*m mà da quá dài hoặc đã cho nó ăn phải thứ không nên ăn tối, còn có mấy người gặp vấn đề với hoa cúc cũng tới, tôi hết chỗ nói, đây là nam khoa chứ có phải trang khoa đâu. Làm sao mà chỉ cần là đồng chí đều nhận vậy, vậy cái biển nam khoa kia không phải là treo đầu dê bán thịt chó sao?

Lương ở đây cao hơn rất nhiều so với ở trạm xá, nhưng độ ghê tởm đồng thời cũng cao hơn rất nhiều. Nhưng mà còn may, có lẽ ai làm được bác sĩ đều có quả tim siêu khỏe với dây thần kinh như dây cáp đi, nên ngoại trừ lúc đầu chưa thích ứng kịp, từ từ, tôi vậy mà cũng theo bác sĩ Đan học thành nghề.

Dù giờ mỗi ngày lịch đều kín mít nhưng tôi cảm thấy tràn đầy năng lượng, không thấy trống rỗng như lúc thất nghiệp. Hơn nữa, khi ở cùng Tiết Đồng cũng bớt lo lắng hơn, không còn cảm thấy quá áp lực nữa.

Vì chỗ làm xa nhà, sáng nào tôi cũng phải dậy sớm, trưa lại cứ ở chỗ Uyển Uyển khiến Tiết Đồng càng ngày càng khó chịu, tối ngủ cứ luôn thì thảm vào tai, bảo muốn tôi mua nhà gần chỗ kia.

Nhà ở đó không rẻ, tôi lại không có tiền nên cũng chẳng tính mua. Nhưng giờ giá xăng tăng, đường thì khắp nơi tu sửa đường sắt ngầm mà tắc, đi làm thực sự bất tiện nên tôi định thuê nhà gần đó.

Đang nghĩ về chuyện này thì Lão Khải đã thông báo tôi đã vượt qua thời gian thực tập ở phòng khám kia, trở thành nhân viên chính thức, lương mỗi ngày được thêm năm mươi, lại có thể được ở miễn phí một căn hộ hai phòng gần đó.

Việc thế này cứ như miếng bánh trên trời rơi xuống, đập vào đầu khiến tôi choáng váng. Nhưng choáng xong là tôi nghĩ tới chuyện mấy hôm trước Tiết Đồng thì thảm bên tai, còn cả quan hệ của anh với Lão Khải nữa, tôi liền nghĩ ra chân tướng.

Tối về nhà, tôi với Tiết Đồng đều đã tắm rửa xong nằm trên giường, đèn sáng đã tắt nhưng đèn đầu giường vẫn còn mở. Trong ánh sáng lờ mờ từ đèn đầu giường, tôi quay sang hỏi: “Lão Khải bảo tôi có ký túc của công ty ở ngay cạnh tiểu khu chỗ tôi làm, gần cả trạm xá lẫn phòng khám, là kiểu hai gian, nội thất đồ điện đều đầy đủ còn không lấy tiền thuê.” Tiết Đồng sững sốt một chút, sau đó nói: “Tốt thật đấy.”

Thấy Tiết Đồng còn đang giả ngu, tôi liền nhảy lên đè anh xuống, bốn mắt nhìn nhau, rồi dài giọng: “Là — sao?”

Anh nhìn tôi nhìn nhau một lúc, sau đó cười nói: “Sao anh biết?”

Tôi méo miệng, mặt có chút co rút: “Chẳng đời nào có miếng bánh từ trên trời rơi xuống đâu, dù có cũng chỉ là bẫy rập thôi. Giờ cái bánh vàng to như vậy rơi xuống, anh khinh tôi là ngốc A hay ngốc C đây?”

Anh nhỏ giọng nhắc: “Sớm biết vậy tôi bảo Lão Khải thu anh ít tiền thuê có phải không?”

Câu này tuy nói nhỏ nhưng vừa đúng trong phạm vi tôi nghe thấy được, lấy tố chất tâm lý của Tiết Đồng, dù là chột dạ cũng sẽ ngốc đến độ này nên lời này của anh khiến tôi cảm thấy như cố ý để tôi nghe thấy.

“Phòng kia là thế nào chứ, kí túc nhân viên còn chưa hào phóng đến trình độ cho ở nhà hai phòng đi?” Tôi nâng mặt anh khiến anh đối diện với mình, còn thật sự hỏi anh.

Tiết Đồng thấy tôi chẳng hiểu gì, cũng không giả ngu nữa, nhìn thẳng vào mắt tôi nói: “Tôi luôn muốn mua nhà, vừa đúng lúc ở đó có một căn hộ không tôi đang bán, thế là tôi mua luôn.”

“Trả hết một lần hay trả theo kỳ?” Căn hộ không tôi? Theo tôi được biết, bên kia nhà quả là không tôi nhưng giá cả cũng chẳng kém, nói mua là mua sao? Lấy tiền lương nhân viên công vụ của anh cộng với tiền gửi ngân hàng nhiều năm như vậy hẳn là có thể mua được nhà, nhưng mà mua nhà ở bên kia thì cũng có chút khó khăn.

“Đương nhiên là theo kỳ rồi, lương tôi tuy không thấp nhưng tiêu cũng nhiều, trả ngay một lần có chút khó khăn.”

“Anh đúng là đồ ngốc, nhà bên kia trung bình cũng phải hơn hai vạn một mét, anh còn mua? Lúc tôi mua ở bên này cũng chỉ có hơn bốn ngàn thôi.”

“Đúng vậy, tôi ngốc, nên thấy anh mỗi ngày sáng sớm đã đi, trưa lại về chỗ Uyển Uyển, đến tối cũng sang chỗ Uyển Uyển. Mỗi lần thấy anh một nhà ba người cùng ăn cơm sẽ có không biết bao nhiêu lo lắng, rất sợ vợ chồng anh tái hợp, vứt bỏ tôi.”

Nghe lời này của Tiết Đồng, tôi bất giác sững sốt, rồi lại cảm nhận được nỗi bất an của anh. Tiết Đồng luôn mang dáng vẻ rất mạnh mẽ, nhưng kỳ thật trong lòng luôn cất giấu nỗi bất an đối với cuộc sống hiện tại của chúng tôi.

Bởi tôi chưa từng thật sự thổ lộ với anh, bởi tôi đến giờ vẫn chưa ly hôn với Uyển Uyển, bởi Tô Nam nhà tôi không có việc gì cứ hay ở giữa chúng tôi.....

Tuy tôi chưa từng nói với Tiết Đồng tôi yêu anh là bởi tôi cảm thấy chúng tôi hai ông đàn ông thế này, nói yêu với không yêu gì đó rất là buồn nôn. Chỉ là sau khi bị anh đem từ “con đường cuộc sống của người bình thường” lúc ban đầu bẻ đến “con đường của nam đồng chí”, tôi cũng dần đem trái tim hướng về anh, thậm chí còn nghĩ đem hoa cúc giao cho anh, đến độ cam tâm để anh Dù sau đó là hoa cúc của tôi quá yếu ớt, nhưng đó không phải cũng cho thấy tôi rất để ý đến anh sao?

Tôi muốn nói với Tiết Đồng tôi yêu anh, khiến anh an tâm, nhưng thật không nói nên lời.

Nếu nói không nên lời, hay là làm đi.

Tôi hôn anh, bắt đầu chồng ghẹo... À quên, là dạo đầu.

Thân thể Tiết Đồng thật kiện mỹ, toàn thân tràn ngập khí chất đàn ông, theo ánh đèn đầu giường, tôi mang theo ánh mắt sùng bái đến chinh phục thân thể cực kỳ đàn ông này. Lúc nhìn thân thể anh, trong đầu tôi cũng chỉ có anh, sự hoàn mỹ của anh khiến tất cả những thứ tôi thấy ghê tởm lúc trước tình lợc hết.

Lúc làm tình, tôi cũng không nhớ rõ có nói với Tiết Đồng tôi yêu anh không nữa.

Tôi với Tiết Đồng cùng đi xem căn hộ kia, năm mươi bảy mét vuông, hai vạ ba một mét, tổng cộng là một trăm ba mươi một vạ. Căn hộ này vốn là kiểu sáu mét (1), thiết kế lúc trước có thể đổi thành kiểu kép (2), chủ nhà trước cũng đã sửa khá ổn rồi, chúng tôi bớt được không ít công sức.

Ngay bên trái cửa vào tầng dưới là toilet, tay phải là cầu thang, dưới cầu thang là tủ ti vi, nhưng giờ ti vi bị chủ nhà trước bán đi rồi. Trong nhà ngoài tủ lạnh với máy giặt thì cơ bản chẳng còn đồ điện nào khác, Tiết Đồng bảo anh định đi mua mấy đồ điện còn thiếu. Mà tôi thấy ít nhất còn phải mua giường lần nữa, bởi dùng cái gì cũ cũng không sao chứ dùng giường cũ thì thật không thoải mái.

Cạnh tủ ti vi là bàn ăn, cạnh bàn ăn là phòng bếp, phía trước có ban công. Nói thật ra thì căn hộ này đúng là cái kiểu thẳng đuồn đuột, chẳng có chỗ nào uốn éo ngoằn ngoèo cả, đứng ở cửa là nhìn thẳng đến tận ban công được luôn.

Trên tầng hai là toilet có bồn tắm, bên cạnh có phòng đựng đồ linh tinh, hai bên mỗi bên có một phòng ngủ. Trong phòng có cửa sổ, rất sáng sủa. Bởi đang ở tầng mười, phong cảnh bên ngoài cũng không tồi.

Nói tóm lại, căn hộ này thực sự không tệ, hình dạng ngay ngắn, năm bắc thông thoáng. Nếu không nghĩ đến giá cả thì tôi cũng muốn mua.

Xem nhà xong tôi vốn muốn dọn qua, nhưng đột nhiên lại có cảm giác như bị Tiết Đồng bao vây, liền hỏi Tiết Đồng nhà này mỗi tháng trả bao nhiêu, muốn chịu một nửa, kết quả Tiết Đồng lại liếc qua, bảo: “Sáu ngàn.”

Tôi nghe đến giá đó còn hoảng, sao đắt thế, tôi cũng có hơn ba ngàn một tháng, mỗi tháng mới phải bỏ ra hơn một ngàn, ai biết phải đóng nhiều đến như vậy. Hỏi ra mới hay anh đi vay sáu phần trong mười lăm năm, tôi lấy máy tính trong điện thoại tính toán lên xuống, vay sáu phần là hơn bảy mươi tám vạ, nhưng hai mươi năm (3) thì hơn trăm vạ rồi, thực sự còn đắt hơn mặt bằng chung bây giờ.

Mẹ ơi, sao giờ giá nhà cứ như ăn thịt người ta thế chứ. Khó trách đám người kinh doanh bất động sản đều phát đến nằm mơ cũng cười, dân quen chúng tôi thật sự chết đói mất.

Xem ra, đàn ông đúng là mệnh lao khổ mà, muốn lấy vợ nhất định là phải có nhà. Khó trách có người nói Trung Quốc không phải chế độ một vợ một chồng mà là chế độ một vợ một nhà, có nhà có vợ, không nhà không vợ, mà nhiều nhà thì nhiều vợ.

Thế là tôi không nhịn được cảm thán, còn may hồi đó tôi lấy vợ mua nhà còn rẻ, có hơn bốn ngàn. Lúc đó tôi mới đi làm còn chưa có bao nhiêu tiền, bố mẹ cho năm vạ, bố mẹ vợ cho năm vạ nữa, vất vả mới đóng xong đợt đầu tiên, sau đó thì mỗi tháng đóng hơn hai ngàn. Giờ cũng sắp hết mười năm rồi, hai tháng nữa là có thể trả hết nợ, lấy được sổ để ở ngân hàng suốt chục năm nay. Nghĩ đến đây sao mà nước mắt giàn dụa, phòng nô với nô phòng, thật con mẹ nó đáng buồn.

Nếu Tiết Đồng đã đến mức mua cả nhà ở gần nơi tôi làm việc, tôi đây còn có thể nói gì nữa chứ? Đi mua những thứ còn thiếu về thôi chứ còn gì, sau đó cố gắng kiếm tiền, mau chóng trả hết tiền mua nhà kia lấy sổ đỏ về rồi đi tìm Uyển Uyển hỏi có thể đem bán nhà kia đi, đem tiền đi trả cho nhà này của Tiết Đồng một lần hết luôn, không đóng theo tháng nữa.

Ê, sao tôi lại nghĩ đến việc bán nhà bên kia rồi đem nộp tiền bên này nhỉ? Cứ như là tôi với Tiết Đồng kết hôn ấy.

Vì nhà, tôi bắt đầu quyết chí tự cường, mỗi ngày cố gắng đi làm, dù là ở trạm y tế hay ở nam khoa tôi đều làm thật lực, lúc không có việc gì cũng không đi tản bộ dưới vườn hoa nữa, đổi thành ngồi xem tin bất động sản.

Tôi ước tính một chút, nhà cũ của tôi bảy lăm mét, giá phòng bên kia ước chừng là một vạ ba, nếu bán đi là được chừng hơn chín mươi vạ, đem nộp hết một lần cho nhà Tiết Đồng mua hẳn là không vấn đề gì.

Chỉ là, quan hệ của tôi với Tiết Đồng, phải nói thế nào nhỉ... Vợ chồng bình thường cũng có thể ly hôn, loại quan hệ tình nhân này của chúng tôi thật sự có thể duy trì lâu như vậy sao?

Nhà bình thường quyền sử dụng đều là bảy mươi năm, mà căn này đã được tám năm rồi, nói cách khác là còn sáu mươi hai năm nữa, quan hệ giữa chúng tôi có thể duy trì được bao lâu đây?

Lúc đi làm ở nam khoa, tôi có thể cảm nhận được làm đàn ông thực sự quá là mệt mỏi. Ít nhất phụ nữ thì không phải lo lắng có làm được không, nhưng đàn ông thì khác, nếu ch*m không nghe lời là sẽ không có tính phúc rồi.

Điều đó từ, thường sẽ có người tới nói ch*m của họ có chỗ này không tốt, chỗ kia không tốt. Cho nên có đôi khi tôi cũng sẽ lo lắng, vạn nhất có ngày ch*m mình bất lực, liệu quan hệ với Tiết Đồng còn có thể tiếp tục duy trì nữa không?

Hôm nay có một bệnh nhân tới, anh ta mặc áo sơ mi trắng, quần tây, mang kính gọng vàng, trông quả là rất nhã nhặn.

Anh ta kể nửa năm trước bị tai nạn, sau đó thì phát hiện ra tình trạng bất lực thể này, muốn đến để tư vấn xem là do nguyên nhân sinh lý hay tâm lý. Trao đổi qua một lúc, tôi được biết, anh ta đã thử kích thích tuyến tiền liệt, có tác dụng, nhưng ngoài lần đó ra thì vẫn bất lực.

Tôi bảo phải làm một số kiểm tra, kêu anh ta vào phòng trong. Thế mà vừa mới vào, anh ta còn đang muốn cởi quần, cánh cửa đã bị đá văng, Lão Khải vọt vào trong quát to: “Lão Công! Sao anh có thể tùy tiện cởi quần trước mặt người khác như vậy! Ch*m hần ta to lắm đó, chọc anh thì chỉ có mà chết!!”

Tôi đứng bên cạnh mà toát mồ hôi, Lão Khải này, ch*m tôi to thì liên quan gì đến bệnh nhân này chứ? Ch*m của tôi là chỉ thuộc về Tiết Đồng thôi nhé...

Linh tinh quá, tôi vừa nghĩ cái gì thế? Nhất thời, tôi thật sự không biết phải nói gì mới phải nữa.

Tác giả: Không có thời gian, thực sự không có thời gian mà.

Lát còn phải lái xe ra ngoài nữa, có thể có chữ gõ sai nhóe, chấp nhận đê bà con.

39. Chương 39: Ch*m Cũng Có Quyền Tự Chủ...

Bác sĩ đúng là cái nghiệp phiêu lưu, tuy tiền lương cao nhưng theo đó, mạo hiểm cũng lớn.

Không thấy phim cổ trang trong cung có phi tử nọ hoàng tử kia các thể loại sinh bệnh, Hoàng thượng sẽ lập tức uy phong âm trời rống “Truyền thái y!!!!” đến lúc thái y học tốc chạy tới Hoàng thượng bình thường đều sẽ nói “Người mau tới chữa cho XX, trị tốt có thưởng, trị không được thì xách đầu tới gặp ta.”

Trước đây tôi còn cho rằng chỉ là đám biên kịch này xem tiểu thuyết nhiều quá đến nỗi để lại di chứng, nhưng hiện giờ nhìn lão Khải đầu bàn bên kia đang như gà chọi trừng mình, tôi cảm thấy như mình vừa xuyên vào phim truyền hình kia rồi. người bệnh kia chính là phi tử, Lão Khải là Hoàng thượng, mà tôi thì chính là thái y bị đát kia rồi.

Đột nhiên, tôi có xúc động muốn tan tằm lập tức đi mua bảo hiểm ngay.

“Lão Công, anh chạy tới chỗ này làm gì, tôi không cho phép anh mang thân thể cho người ngoài nhìn thấy, đặc biệt là XX của anh.” Lão Khải trừng mắt nhìn tôi nửa ngày mới phát hiện uy phong đối với tôi không có hiệu quả, không thể không từ bỏ việc trừng trộ với tôi, quay sang hỏi người đàn ông đeo kính kia. Hết cách, tôi đã ở với Tiết Đồng bốn năm nay, nếu có tí uy hiếp thể cũng không chịu được, tôi đây sao có thể sống nổi chứ?

“Đừng có gọi tôi như vậy, tôi là Cung Tiêu, anh cứ gọi như thế người ta sẽ hiểu làm chúng ta có quan hệ gì đó.” Người đàn ông đeo kính kia dồn sức muốn tách bàn tay Lão Khải đang đặt trên lưng ra, đáng tiếc sức chiến đấu của anh ta với Lão Khải hoàn toàn không cùng thứ bậc nên giây thể nào cũng không ra. Anh ta tức đến đỏ cả mặt, gân xanh nổi cuộn, xem ra ấn tượng nhã nhặn về anh ta của tôi là sai lầm rồi. Nhưng anh ta nhắc đến tên tôi mới nhớ tới trên bệnh án của anh ta lúc trước quả thật ghi là họ Cung, xem ra lúc này Lão Khải gọi anh ta là Công hần là đang gọi Lão Cung, cũng như gọi Tiết Đồng là Lão Tiết, gọi tôi là lão Tô thôi.

Có mấy cái họ đúng là lợi thật, giống như tôi họ Tô, dù bị người ta gọi là Tiểu Tô, Lão Tô, A Tô tôi đều được lợi, lúc nào cũng thấy có cảm giác như bề trên. Mà họ Cung này còn lợi hơn nữa, dù nam hay nữ gọi

anh ta cũng thành vợ anh ta hết. Khó trách mới rồi tôi còn nghĩ Lão Khải ông anh như con gấu vậy làm sao có thể làm lão bà người ta chứ, thì ra anh ta là nhờ họ mà được lợi mà thôi. Vô sỉ, quá là vô sỉ!!!

“Anh muốn trị bệnh liệt dương thì cứ tới tìm tôi, tôi là viện trưởng viện nam khoa này, vô cùng chuyên nghiệp đó, sao cứ đi tìm bác sĩ bình thường như anh ta cơ chứ.” Giọng Lão Khải quá lớn, quả thực đình tai nhức óc. Nhưng tôi thấy kì quái ở chỗ Lão Khải lúc nào mà thành chuyên gia chữa bệnh nam khoa vậy? Hay là anh ta chính là mấy ông lang Trung Y hay được dán trên cột điện người ta vẫn nói đó hả?

Giọng đối phương cũng chẳng nhỏ hơn: “Chuyên nghiệp cái rắm, anh ngoài việc nhìn *xèo xèo* của tôi cũng chính là nhìn *xèo xèo* của tôi thôi.”

Tai tôi đang dựng thẳng nghe cuộc đối thoại của hai người bỗng chốc tự động làm nhiều nội dung, xem ra nội dung nói chuyện của hai người này đúng là quá dồi dào, quá bạo lực.

Nhìn thế giới hai người của bọn họ, tôi biết tôi nên chuẩn êm rồi, kẻ quấy rầy người ta XO sẽ là vật hi sinh. Đáng tiếc tôi ra ngoài, còn phải giúp bọn họ đóng cửa rồi, lúc sau còn nghe được mấy âm thanh không được êm tai, khiến tôi không thể không đến tránh ở tận cạnh cửa mà né công kích sóng âm của bọn họ.

“Ồ khôn... Đừng có mút chỗ đó... Đừng liếm linh tinh...”

Âm thanh kiểu vậy có không ngừng truyền đến bên tai, khiến tôi muốn đem khủ luân hai thằng cha gây tạp âm ô nhiễm lỗ tai người khác này.

“Sao thế, anh Tô? Cái anh đeo kính lúc nãy là ông xã của Lão Khải...” Thằng bé thanh tú ở sảnh ngoài vẻ vô cùng buồn đưa hỏi tôi, cứ như chó nghiệp vụ. Nhìn tôi, ánh mắt lại cố ý vô tình nhìn tới đũng quần tôi. Thằng nhóc này biết được tin tôi tờ rym to thì vẫn luôn muốn kiếm cơ hội ngó nghía nó.

Ngó ngó ngó cái rắm, sau khi tới phòng khám này tôi đã bị ngó đến tiểu không ra. Mẹ, tôi tờ rym to thì liên quan rắm gì tới bọn họ chứ, Tiết Đồng không có việc gì là lại tới tuyên bố chủ quyền với tôi trước mặt đám người này, nói ai dám đụng vào tôi thì...

Nhưng anh vẫn cứ là muốn xuyên quần, chỉ sợ có ngày Tiết Đồng khó chịu bóp chết nó thì hỏng. nhưng đám người bọn họ có lẽ chỉ cần cờ him to là thích hết, còn nó mọc trên người ai thì cũng chẳng quan tâm, ít nhất tôi cũng không tự sướng được mình là loại vạn người mê khiến cho ai cũng muốn được tôi đè.

“Ừm, đúng là chỗ đó... Ừm...”

Tiếng động thể này so ra còn hơn cả mấy cuốn phim, vậy mà khiến cờ him nhà tôi nó có chút đứng ngồi không yên.

Tôi không chút biểu cảm đứng một bên, dùng tạp chí chặn tầm mắt của thằng kia, vờ như bình tĩnh lật xem báo, thế mà tai thì vẫn cứ văng vẳng cái âm thanh vừa nghe đã rõ là chuyện gì.

Tôi chuyên tâm lật báo, tính định thần lại một chút, lại xem được tin người đồng tính giết người. Chuyện là kẻ thủ ác là một người ngoại hình đẹp như con gái vân vân, hấn lên mạng đăng bài, sau đó lũ lượt các anh chủ động tìm đến hấn, xem mà choáng váng.

Tôi nghi ngờ mình rốt cuộc có phải đồng chí không vậy, rõ là đã quan hệ với Tiết Đồng nhiều năm như vậy, rõ là đã bắt lực với phụ nữ rồi, rõ là cũng khá nổi danh trong giới đồng chí, giờ còn đang làm việc ở một chỗ chuyên phục vụ đồng chí, vậy mà cứ thấy thế nào cũng không thể dung nhập được vào cái giới này?

Nghe nói đồng chí rất lạ giao, rất thích những cậu bé xinh đẹp, đối người tính rất nhanh, rất có phẩm chất.

Nhưng sao tôi thấy mình chẳng có giống điểm nào hết?

Những bài dạy cách phân biệt một người có phải đồng chí không ở trên mạng tôi xem không ít, từ quần áo, giày dép, túi xách đến cách nói chuyện, động tác nữ tính... các kiểu để xem một người đàn ông có phải đồng tính không. Kết quả tôi phát hiện mình hoàn toàn chẳng có hành vi nào nói trên cả.

Ngoài chuyện có bạn giường là Tiết Đồng thì tôi chẳng có gì khác với những người đàn ông khác, không thích nhìn đàn ông khác, cũng không hứng thú theo đuổi sao giăng, càng không có cái thú cứ nhìn thấy đàn

ông là đều muốn XX. Thậm chí nếu cảm thấy có người có ý đồ đen tối với mình, tôi còn thấy rợn cả da gà ấy chứ.

Lúc về nhà nói chuyện ngày hôm nay với Tiết Đồng, anh nghĩ chút rồi nói: Tôi nhớ ba của Tiểu Bối Bối họ Cung, có phải người tên Cung Tiêu không?

Nghe anh nói như vậy tôi mới nhớ ra, lúc trước Tiết Đồng có nói bố ruột Tiểu Bối Bối là kiến trúc sư, không lẽ sau khi đón Bối Bối về Lão Khải mới vì Bối Bối mà theo đuổi cái anh kiến trúc sư đó.

Nói như vậy, kiến trúc sư kia chính là người bắt lực hôm nay?

Chờ chút... Kiến trúc sư họ Cung?

Bình thường, kiến trúc sư (công trình sư) họ lý hay gọi là Lý công, họ Vương gọi là Vương công, anh ta họ Cung (Công), như vậy... Tôi nghĩ, tôi biết lý do sao anh ta bắt lực rồi, cứ bị người ta gọi là Công công mãi, không đui mới là lạ.

Đạo này tôi rất bận, Tiết Đồng cũng vậy. Tôi mải miết kiếm tiền, muốn thanh toán xong tiền nhà bây giờ rồi thương lượng với Uyển Uyển xem cô ấy có đồng ý bán không. Tiết Đồng thì bận với chuyện nhà bên kia, quét vôi lại hết khoảng tường đã ngã văng, bỏ những đồ đạc đã cũ rồi mua đồ mới thay vào.

Tôi cũng đã một thời gian rồi không đến đó, không biết bao lâu nữa mới dọn vào ở được.

"Tiết Đồng, nhà bên kia bận lắm à?" Thấy Tiết Đồng mệt mỏi, tôi liền kéo anh tới sofa ngồi, tôi thì đi nấu cơm. Ăn xong một lúc tôi còn xun xoe chạy ra đứng phía sau, mát xa cho anh bằng mấy bài học được từ ông bác sĩ già bên kia.

Anh tựa đầu về phía sau, dựa vào bụng tôi, nhắm mắt lại nói: "Cũng không tệ, tôi có quen một anh bạn, để cho anh ta thiết kế nội thất, tôi hỗ trợ anh ta... Thoải mái quá, sang bên trái một chút... Ừm, thoải mái... Bên phải chút... Mạnh hơn chút đi... A Đình, kĩ thuật của anh tốt thật đó..."

Vốn chỉ là mát xa, nhưng nghe giọng anh giống như giọng khi ở trên giường ấy, còn hơi có chút giọng mũi. Tôi vậy mà bị anh kích thích đến hưng phấn, ch*m lặng lẽ đứng lên, chọc sau cái ghế.

Cái ghế này bằng gỗ, nhưng lưng ghế là mấy cái thanh, ở giữa có lỗ rất là to. Thế là ch*m tôi cứ như vậy thẳng tắp chọc chọc sau lưng Tiết Đồng.

"Sao thế? Ngay cả nó cũng muốn mát xa cho tôi đấy hả? Vị trí không đúng nha." Tiết Đồng đột nhiên mở to mắt, chọc tôi.

Tôi đáng ra là sẽ đỏ mặt, đáng tiếc mấy năm nay, da tôi đã càng ngày càng dày rồi, vậy nên không đỏ lên nổi nữa. Cho nên tôi cũng trực tiếp dày mặt đáp lại: "Ừa, nó đã nửa tháng rồi không giúp anh mát xa, muốn hỏi anh có ngứa hay không?"

"Vừa mới ăn no, không nên vận động đâu." Nghe tôi bày tỏ, Tiết Đồng lại giả bộ, gờ tay nhìn đồng hồ, còn rất là nghiêm túc cự tuyệt nữa.

Tôi hạ mắt, buông vai anh ra, thu dọn bát đĩa trên bàn mang vào bếp rửa.

Đang rửa thì Tiết Đồng vào, từ đằng sau ôm eo tôi nói: "Đừng giận mà, tôi không phải không muốn, chỉ là tôi nghĩ muốn làm anh."

Anh vừa nói, vừa cởi quần tôi ra, giải phóng cho con ch*m đang mắc nghẹn của tôi. Anh hôn lên gáy, đầu lưỡi cứ mơn man sau cổ tôi.

Tôi bị anh khiêu khích đến không nhịn được, nhưng vẫn bày cái trò giả bộ giận dỗi. Hừ, anh giả thì tôi cũng vờ.

Anh thò tay trái vào trong áo xoa ngực tôi, tay phải thì nghịch cái kia, lưỡi cứ lượn lờ sau cái gáy mẫn cảm của tôi. Tôi rõ đã bị anh khiêu khích đến chân cũng mềm nhũn ra, thế mà tay vẫn cứ lung tung cọ một cái bát.

Anh thấy tôi không để ý đến mình liền đem tụi luôn quần tôi xuống, sau đó, có thứ gì bỗng chọc chọc lên mông tôi.

“A Đình, kẹp chặt chân.” Nói xong liền mở đùi tôi, hạ eo, đem của anh kẹp giữa hai chân tôi bắt đầu động.

Aish, cái người này, từ sau lần trước muốn làm tôi mà thất bại là có khi lại dùng động tác này mà làm. Lúc này tôi mới cảm giác được eo Tiết Đồng mạnh mẽ thế nào, tôi bị va chạm phía sau khiến cho chỉ có thể ném chén vào bồn rửa, hai tay phải vịn vào thành bếp mới không bị đụng vào.

Tiết Đồng mã lực mười phần, lực kéo dài và độ cứng đều là hạng nhất, khó trách anh nói trước kia anh trong giới đồng chí bách chiến bách thắng, đúng thật là dựa vào bản lĩnh. Bằng bản lĩnh này của anh, nếu năm đó anh thật sự muốn làm tôi, nói không chừng hiện giờ tôi chỉ có nằm bên dưới anh mà rên ầy chứ.

Cuối cùng, ch*m nhà tôi dưới đòn bốn tay anh bắn ra, động tác của anh cũng nhanh hơn, cọ đùi tôi phát đau. Sau va chạm thật mạnh, một ít dịch nóng hổi phun lên giữa hai chân tôi.

Mẹ ơi, người này thời gian so với tôi dài hơn, làm tôi gần đây hơi bị mặc cảm.

“A Đình, lại đến một lần nữa đi.” Tiết Đồng thở phì phò, nhẹ nhàng nói bên tai tôi.

“Đến tôi.” Đương nhiên nếu đến lần nữa, hiệp trước tôi tuy cũng đã được sung sướng rồi nhưng tôi vẫn muốn làm anh hơn.

“Được, đến anh.” Phương diện này thì Tiết Đồng hết sức thoải mái, đồng ý ngay lập tức, đến nỗi khiến tôi cũng hơi áy náy.

Tôi thử hỏi anh: “Tiết Đồng, anh có muốn thật sự làm tôi không, thực ra chúng ta cũng có thể thử lại.”

“Không được, tôi sợ anh đau.”

“Tiết Đồng, anh không sợ đau sao?”

“Sợ chứ, thế nên năm đó, lần đầu tiên của chúng ta, tôi phải dùng thật nhiều thuốc mới bình tĩnh được đó. Còn may anh không làm tôi đau, không thì lúc đó tôi đã đá bay anh rồi.”

“Cái gì, rõ là lúc đó anh “cắn” tôi cứng lên rồi tự nâng mông ngồi lên, nếu như vậy mà tôi còn làm anh đau được thì nhất định nguyên nhân là tại anh chứ ai.”

Không biết đến bao lâu, chúng tôi vậy mà gỡ màn đầu võ miệng, thiếu chút nữa quên mất còn muốn làm lần nữa. May mà đề tài lúc sau lại quay trở lại việc chính. Thế là dưới cường ép của Tiết Đồng, tôi bỏ đồng bát đĩa đang rửa dở, chạy đi lẩn giường với Tiết Đồng.

Giao mùa, thời tiết ngày càng nóng, buổi sáng đi làm, tôi cơ hồ chẳng tìm thấy quần áo gì để mặc nữa.

Tôi nghĩ dù sao cũng phải chuyển nhà, liền nhân lúc rảnh rỗi sắp xếp lại tủ quần áo.

Nhìn đến đống quần áo mùa đông đều để bên này, mà quần áo xuân hè còn ở sâu trong tủ, tôi đem bỏ hết ra ngoài sắp xếp lại một hồi. Đem quần áo tạm thời không cần đến đóng gói lại, mấy ngày nữa chuyển nhà lấy luôn đi, chỉ chừa lại mấy bộ mặc giờ là được rồi.

Lúc lục lọi lại thấy đống quần áo “xấu hổ” của mình, đây là mùa lúc nào vậy chứ, sao có thể... mặc ới vậy chứ. Hồi đó thiếu não kiểu gì mới có thể mua thứ kì quái như vậy chứ?

Vút vút vút, không nghĩ tới vút được một đồng.

Bỗng dưng hiểu ra, thì ra khẩu vị của tôi những năm gần đây đã dần thay đổi hoàn toàn. Áo sơ mi nhất định phải là màu trắng hoặc kẻ nhỏ, áo phong bình thường đều là một màu, com lê cũng phần nhiều là màu sẫm.

Năm đó quần bò mài đến bạc phếch, áo phong đồ thẫm in màu sắc sỡ, nhìn đúng là kì quái. Hình như là lúc học đại học vì ra ngoài hẹn hò với nữ sinh mà mua đống đồ kiểu dáng lưu hành nhất năm đó, giờ nhìn lại chỉ thấy giống gốc A.

Xem ra không chỉ hiện tại mới có phi chủ lưu, ngay cả chúng tôi năm đó thập niên sáu bảy mươi, hai ba mươi đều có phi chủ lưu ở các hình thái khác nhau ấy chứ. Khác nhau ở chỗ chụp hình bất tiện, kĩ thuật trang điểm bình thường, photoshop thì hoàn toàn không có, internet vô cùng không thịnh hành mà thôi.

Nói cách khác, nếu để ở thời hiện tại, chúng tôi hồi đó chắc chắn cũng chẳng kém mấy đám phi chủ lưu trên internet bây giờ.

Đột nhiên tâm huyết dâng trào, tôi cầm bộ đồ kia định thử lên người mới phát hiện... Lúc còn trẻ thon thả hơn, giờ trung niên, thân thể cũng kiện tráng lên không ít, bụng cũng có chút ròi. Nhưng mà được cái hơn là giờ tôi lại có chút cơ ngực mà hồi trẻ không có, dù không rõ lắm nhưng dù sao vẫn cứ là có.

Áo phong kia mặc lên bó chặt trên người, khóa quần chỉ kéo được đến nửa, bạn ch*m bị kẹt bên trong vô cùng khó chịu, thật không biết năm đó tôi làm sao mặc được cái quần này mà đi hẹn hò chứ.

Soi gương, thấy mình ngốc quá, sớm nên đem vứt mấy thứ đó đi, vậy mà lại còn ngốc nghếch muốn thử lại cảm giác tuổi trẻ. Sự thật chứng minh, tuy rằng chúng ta đều thấy tuổi trẻ của mình thật ngốc nhưng lại cũng đều muốn trở lại cái thời ngốc nghếch kia đi.

Tôi muốn cởi quần ra, lại bị kẹt khóa, không cởi xuống được.

Đúng lúc Tiết Đồng trở về, tôi thấy anh liền gọi: “Tiết Đồng, mau lại giúp tôi cởi quần.”

Tiết Đồng nghe vậy, lập tức mắt tỏa sáng, đẩy tôi lên giường, từ trên cao nhìn xuống nói: “Trông anh thế này đúng là thanh niên đó.”

“Thanh niên cái rắm, tôi đã hơn ba mươi rồi.”

“Đàn ông ba mốt đó hoa, anh vẫn là đó hoa nhỏ mà, không sao.”

“Hoa?” Tôi vậy mà bị người ta hình dung thành hoa?

“Ừ, flower.” Sợ tôi không hiểu, Tiết Đồng còn dùng tiếng Anh nói lần nữa.

Đáng tiếc phát âm của anh có chút không chính xác, thành ra tôi nghe anh đem “hoa” tiếng Anh đọc thành “phù lão nhị” (đỡ chiêm:3), khiến tôi không nhận được xì ra.

Giờ ạ, cái “phù lão nhị” này sắp vượt được “nháo thái sáo” rồi đó. (xo di mọi người, mình chưa có thời gian tìm hiểu mấy cái chơi chữ này:3)

Tác giả: Cái thằng cha họ La quá đáng, xe có không đưa ra cứ thích mượn xe mình chứ.

Mượn một, hai, ba lần, lần nào cũng chạy tới mấy trăm cây cũng không đổ xăng, đợi đến lúc cạn mới đem trả.

Mẹ, lần trước còn ba vạch chạy đến cạn, lần này hai vạch cũng chạy tới cạn.

Làm người đừng nên hèn hạ đến thế chứ, đúng là nhân tiện nhân ái mà.

Tôi nạo tôi bào tôi mài.

Mẹ, tôi muốn trả thù hấn, trả thù một cách điên cuồng, cực kì tàn ác.

Từ nay về sau, trong tiểu thuyết của tôi, tất cả người xấu, vật hi sinh, biến thái... đều sẽ mang họ La!!!!!!

40. Chương 40: Hoa Dạng Diệu Dạng Bất Nhất Dạng...

Lại mà một ngày nhàm chán, hôm nay có chút mưa nhỏ, sắc trời âm u từ sáng.

Trạm xá nghỉ, nhưng tôi vẫn chuyên nghiệp như thường đến nam khoa làm thêm. Bệnh nhân ở đây không nhiều lắm nhưng lương lậu phúc lợi cho bác sĩ thì vẫn rất tốt, vậy nên tôi cứ lo chỗ này liệu có thể lỗ quá mà sập không.

Nhưng bác sĩ Đan nói nơi kiếm tiền chính của Lão Khải là gay bar, chỗ này thực ra chỉ là nơi đi theo phục vụ phía sau gay bar kia thôi. Lúc này tôi mới ngộ ra, Lão Khải có một gay bar, có phòng khám nam khoa, cả một hiệu đồ tình thú. Có thể thấy mại hủ chủ thái, tính thú là đồ ăn, nam khoa là để bọn họ thu sập.

Hiệu đồ tình thú kia, tôi cũng chỉ là nghe nói qua mà vẫn chưa tới bao giờ. Từ khi ở bên Tiết Đồng, bao với trơn linh tinh đều là lấy từ đó, lúc nào cũng là Tiết Đồng mua, tôi chưa từng tới một lần nào.

Tôi hỏi bác sĩ Đan địa chỉ chỗ kia, anh ta nhìn tôi, anh mắt nghiền ngẫm, cười nói: “Sao không bảo lão Tiết nhà anh đưa đi? Anh ta chính là cao thủ đó. Hay là muốn cho anh ta bắt ngờ, hay để chơi với người khác?”

Tôi đen mặt, cái tên bác sĩ Đan này đúng là người giống như tên, Đan Ích Ngâm = Thiện ý dâm.

Người kia ngay từ đầu tôi đã không chịu được rồi, nhưng sau đó thời gian dài tôi mới phát hiện hẳn ta trừ mấy lúc biến thái ra, phần lớn thời gian cũng là người không tồi.

Tôi nhàm chán ngồi trong phòng khám, bởi không có ai đến, tôi liền pha ly trà ngồi bên cửa sổ nhìn mưa. Đúng lúc này, có người gõ cửa, tôi thuận miệng nói: “Mời vào.”

Sau đó... người bước vào khiến trước mắt tôi bỗng chốc sáng ngời, thiếu điều đốt mù đôi mắt chó này.

Một đầu tóc nhuộm vàng như c*t rối bời, trông to hơn đầu người ta một vòng. Trên mặt cứ như bị đổ nguyên cái bàn phấn màu, mặt thì trắng, hai gò má màu hồng, mí mắt màu xanh, môi màu tím. Nửa người trên mặc áo chèn nửa trong suốt màu tím, mơ hồ có thể nhìn thấy cả nụ hoa, nửa người dưới mặc một cái quần trông giống như làn da thứ hai dán trên đùi, trên chân là đôi giày cao ước chừng mười phân.

Nhìn qua tôi đã định nói: “Cô ơi, đây là nam khoa, cô đi nhầm rồi.” Nhưng nhìn kĩ mới phát hiện, đây vậy mà lại là đàn... Được rồi, dùng từ đàn ông để nói về người này tôi cảm thấy đúng là sỉ nhục đàn ông chúng tôi, đây là đỡ ông đỡ bà đi.

“Này, chú, người ta khó chịu, chú khám cho người ta đi.”

Nhìn cái tên kia bước như mèo lại, lắc móng tay như nở hoa làm nũng, rõ là giọng đàn ông lại muốn bắt chước phụ nữ, tôi rất muốn tống cổ đi. Nhưng mà... Tôi là bác sĩ, nó là bệnh nhân, dù nó muốn khám nam khoa hay bệnh thần kinh hay biến tính cũng được, tôi phải có đạo đức nghề nghiệp. Dù sao đây cũng là nơi phục vụ phía sau gay bar, mà người này trông đúng là giống đám ọ tôi thấy khi đi gay bar lần trước.

Tôi hạ mắt, gắng không nhìn bệnh nhân khiến mình có thể đau mắt kia, khóe miệng kéo lên nụ cười chuyên nghiệp, dịu dàng hỏi: “Mời ngồi, xin hỏi cậu khó chịu chỗ nào?”

“Người ta lúc làm với bạn trai đó, luôn thấy độ lớn của hẳn làm người ta khó chịu. Tôi nghe nói chú có con ch*m khổng lồ, nên mới tới tìm chú, xem có thể trị được bệnh muốn tìm bất mãn này của tôi không mà.”

Nghe vậy, tôi gân xanh nổi đầy đầu, có xúc động muốn đập bẹp người.

Tôi nhịn xuống xúc động muốn kê đơn thuốc viết cái gậy lớn màu đen lần trước Tiết Đồng cho tiểu thái điều dùng, cố hết sức nhìn chăm chăm lên bàn, hít sâu một chút, dùng giọng điệu thật lạnh nhạt nói: “Tôi có người yêu rồi, cậu tìm người khác đi.”

“Chú à, sao chú nói chuyện không nhìn người ta, có phải tại người ta đẹp quá, khiến chú kinh diễm. Kì thực rất nhiều người bảo tôi là mỹ nam như hoa đó, chú thấy tôi đẹp cũng không có gì, không cần thẹn thùng đâu mà. Ha ha”

” Một bàn tay tiến tới, đặt lên tay tôi. Tôi như bị rắn độc cắn, lập tức rút tay về, mẹ, ghê quá, da gà da vịt nổi hết cả lên rồi.

Lúc trước bị Tiết Đồng nói giống hoa tôi đã thấy ghê rồi, giờ lại có cả cái loại đỡ ông đỡ bà tự xưng là hoa mỹ nam, tôi nhổ vào!!!! Người nói lời này là dùng mắt để nhìn sao? Cái ngữ này không phải là yêu quái từ tiểu thuyết thần quái nào chui ra hay sao?

Tôi thích phụ nữ thì sẽ tìm phụ nữ thực sự như Uyên Uyên, thích đàn ông sẽ tìm đàn ông đích thực như Tiết Đồng, cái loại đỡ ông đỡ bà này có gì hay? So với phụ nữ không ngực không “áy”, lại không thể sinh con. So với đàn ông thì đỡ ông đỡ bà, không trước không sau, tay với chân như cái que, thích cái rắm ấy.

Đang lúc tôi bị tên kia phiền đến muốn phát hỏa đánh người, bác sĩ Đan đi vào, thấy bệnh nhân này liền nở nụ cười như hồ ly, tới nói với tôi: “Bác sĩ Tô mệt ha, anh tan ca trước đi. Tôi đang không có việc gì, bệnh nhân này cứ để tôi “trị liệu” cho.”

Thấy vẻ mặt anh ta, đột nhiên run rẩy, sau đó, từ chính phòng mình mà chạy trốn chết.

Tôi không định ở lại trong phòng khám nữa, nhưng chỗ này hơi xa nhà, như vậy, nơi có thể đi chỉ có chỗ Uyển Uyển thôi.

Lúc trước Uyển Uyển có thời gian bị công ty cử đi công tác ở thành phố bên cạnh, đến gần một tháng cũng không về, chỗ này lại gần chỗ tôi làm, cô liền đem giao luôn chìa khóa nhà giao cho tôi với Tiết Đồng. Buổi trưa tôi đều qua đây làm cơm, Tiết Đồng có khi cũng sẽ tới nghỉ ngơi một chút. Nhưng nhà Tiết Đồng mua cũng sắp sửa xong, đến lúc đó tôi có thể tới luôn bên đó, không cần tới chỗ này của Uyển Uyển, khiến Tiết Đồng bất an nữa.

Nhưng tôi luôn có chút không thoải mái về việc Tiết Đồng mua nhà, sau tôi lại dọn sang, cảm giác cứ như tình nhân ăn bám đại gia. Nhưng nếu đem bán nhà mua khi cưới Uyển Uyển, dùng tiền đó trả hết nợ nhà này thì tôi lại thấy có lỗi với Uyển Uyển và Tô Nam.

Sang nhà Uyển Uyển rồi tôi mới thấy Tiết Đồng đang nằm ngủ ở sô pha, trên người là bộ đồng phục cảnh sát mới. Xem ra ở trên lại có người tới kiểm tra rồi, không thì anh cũng chẳng mặc bộ đồng phục mới này.

Tôi tới đứng trước sô pha, từ trên cao nhìn xuống, anh không phản ứng, như là ngủ rất say. Nhưng tôi có thể cảm giác người này từ lúc tôi mở cửa đã tỉnh rồi, giờ đang giả vờ thôi. Khóe miệng kéo lên một nụ cười, tôi bỏ vào sô pha, cười trên đùi Tiết Đồng, ôm đầu anh hôn thật mạnh, anh lập tức ôm lấy cổ tôi hôn nồng nhiệt.

Hôn xong tôi vẫn cứ ôm chặt anh không buông, Tiết Đồng hỏi tôi sao chưa đến giờ đã về rồi, tôi bảo ở phòng khám gặp phải yêu quái tự xưng là “phù lão nhị”.

Anh nghe xong nở nụ cười, vỗ lưng an ủi tôi, nói đây là một mảng lỗi trong giới đồng chí Trung Quốc. Ở Âu Mỹ đồng chí trong giới phải nam tính mới được yêu thích nên có người muốn hấp dẫn đồng chí phải đặc biệt đi tập thể hình. Nhưng ở Trung Quốc, Nhật Bản, các nước Châu Á, mọi người nghĩ đàn ông cứ trông nữ tính là đồng chí, tiểu 0 phải là yếu điệu đáng yêu.

Hơn nữa hiện nay ngày càng nhiều đàn ông bắt đầu có khuynh hướng nữ tính hóa, hơn nữa một số trẻ vị thành niên chịu ảnh hưởng của thời đại, hiện giờ có rất nhiều bé trai hoặc chạy theo một hoặc muốn kích thích mà gia nhập giới đồng chí, cũng không ít người muốn có thể bám được đại gia như những cô nàng xinh đẹp.

Cũng chính bởi những người này mà khiến đồng chí trong mắt người bình thường đều yêu ma hóa.

Nghe anh nói như vậy, tôi đã hiểu vì sao nhiều người khi thấy một người ẻo lả đều chỉ tỏ khăng định người ta là đồng chí. Cũng hiểu vì sao tôi và Tiết Đồng chưa từng nghe được lời nghi kị gì trong khu, đó là bởi tôi và Tiết Đồng bề ngoài lẫn hành vi căn bản đều chẳng khác gì đàn ông tính hướng bình thường.

Thích người đồng giới hay khác giới chỉ là lựa chọn khác nhau mà thôi, giống như 1 và 0 chỉ là tư thế cơ thể khác nhau, không phải là thích người cùng giới mà tự biến mình thành người khác giới.

Tiết Đồng trước kia đều ở phía trên, nhưng cùng với tôi luôn ở phía dưới, nhưng anh lại chưa từng thay đổi. Thậm chí, theo tuổi tác tăng lên, anh càng ngày càng nam tính.

Tôi dụi vào cổ Tiết Đồng, trên người anh có mùi mồ hôi, cảm giác dưới lớp quần áo tiếp xúc với nhau là bộ ngực rắn chắc, cả bụng...

Tôi không nhịn được, hô hấp có chút dồn dập, lưỡi vươn đến nhẹ liếm cổ anh.

“Anh lại tinh trùng xông não đấy à? Chúng ta còn chưa ăn cơm đâu.” Anh cười, trông như nhẹ nhàng thoải mái lắm, nhưng tôi cảm thấy ch*m là đang lạng lẽ đứng lên đấy.

Tôi trông anh thật ngon miệng, cởi áo sơ mi của anh ra, cắn lên xương quai xanh nói: “Để tôi ăn anh, được không?”

Anh kéo tay tôi đặt lên của mình nói: “Cho anh ăn miếng thịt này có được không?”

Cái người này! Nghĩ vậy là tôi sợ á? Tôi nhanh nhẹn cởi quần anh cuống, liếm từ cổ tới rốn, tay cách quần vuốt ve chỗ nóng như lửa kia của anh.

Đúng lúc này...

Cánh cửa đột nhiên mở ra, sau đó lại lập tức đóng vào. Tôi ngẩng đầu nhìn, phát hiện Uyển Uyển đang đứng ở cửa. Tôi còn tưởng cô phải đi công tác bên kia một thời gian cơ, ai biết cô đã về nhanh như thế. Tôi có chút chột dạ, bị Uyển Uyển thấy chúng tôi làm vậy trên sofa nhà cô ấy, thật là có chút xấu hổ đó.

“Uyển Uyển... Em về bao lâu rồi?” Tôi leo xuống từ người Tiết Đồng, sửa sang lại quần áo, ngồi ở sofa nhỏ bên cạnh, Uyển Uyển cũng tới, ngồi ở chiếc còn lại.

Tiết Đồng bình tĩnh ngồi dậy từ trên sofa dài, lấy điều thuốc ra châm, quần áo mở rộng, lộ ra ngực bụng.

“Thật xin lỗi, quấy rầy các anh. Đúng lúc hai người đều ở đây, tôi muốn nói với hai người một chuyện.” UYỂN UYỂN hơi căng thẳng, nhưng vẫn nhìn thẳng tôi.

Tôi nhìn Uyển Uyển, có chút chột dạ, sợ cô sẽ nói ra chuyện gì long trời lở đất.

“A Đình, em có bầu.”

Khụ khụ khụ!! Chẳng những tôi, cả Tiết Đồng cũng sặc.

Tôi sợ Tiết Đồng hiểu lầm, vội vàng xoa tay nói: “Không phải tôi... Không phải tôi...”

Tiết Đồng khụ xong, hít sâu một chút, dụi điều thuốc trong tay vào cái ly vỡ trên bàn trà. Nhìn thẳng Uyển Uyển, nói: “Cô có người khác?”

Uyển Uyển đối diện trực tiếp với ánh mắt Tiết Đồng, thản nhiên nói: “Dù A Đình không tệ, nhưng không thuộc tuýp người của tôi. Là một người phụ nữ, sự nghiệp rất quan trọng, nhưng tôi cũng cần một người đàn ông có thể cùng chung sống. Lần này đi công tác ở thành phố bên, tôi quen một người đàn ông tốt, tôi yêu anh ấy.”

“Người kia tên là gì, số chứng minh bao nhiêu, làm nghề gì, có ảnh chụp không?” Tiết Đồng không hổ là cảnh sát, nghĩ ngay tới tra hộ khẩu.

Uyển Uyển cười vui vẻ, nói: “Đó là người rất ngốc, như trẻ con luôn muốn tôi chăm sóc. Tôi vốn không thích kiểu người đơn giản vậy, nhưng anh ấy thực sự khiến tôi rất thích. Anh ấy không ngại chuyện tôi đã từng kết hôn, nhất quyết muốn chịu trách nhiệm với tôi, còn nói muốn cùng nhau nuôi đứa bé.”

Nhìn cô ấy như cô gái nhỏ thế kia, lòng tôi có chút chua xót, rõ là bình thường luôn rất tự chủ tự lập, giờ lại lộ ra dáng vẻ đặc biệt của phụ nữ khi yêu thế này. Trong lòng tôi có chút cảm giác em gái, thật muốn biết người đàn ông nào có thể biến Uyển Uyển thành cô gái nhỏ thế này – tốt nhất là có thể đem thẳng cha kia đập bẹp.

“Uyển Uyển, chúng ta phải ly hôn sao?” Tôi ghen nửa ngày mới phun ra mấy lời này. Uyển Uyển lập tức nói: “Đương nhiên phải ly, không em làm sao đến với anh ấy được, em còn chưa muốn bị người ta nói là ngoại tình đâu.”

“Thế nhà với Tô Nam phải làm sao đây?”

“Nhà kia tuy hai bên ba mẹ đều cho một nửa nhưng sau đó không phải anh đã đem trả hết lại rồi sao? Hơn nữa trả tiền sau cũng là anh, để cho anh được rồi. CÒN Tô Nam thì để nó tự chọn đi, nó muốn ở với ai thì cho ở với người đó.” Uyển Uyển nói rất thoải mái, tôi bị cách phân chia quá rõ ràng này khiến cho á khẩu.

“Uyển Uyển, nhà kia là tài sản thuộc sở hữu chung của vợ chồng sau hôn nhân...”

Uyển Uyển liếc tôi: “Em kết hôn rồi sẽ ở cùng người kia ở thành phố bên, anh ấy có nhà bên kia. Dù không phải nhiều tiền gì lắm nhưng anh ấy cũng nuôi nổi em.”

Tiết Đồng vẫn ngồi nghe chúng tôi nói chuyện này giờ lên tiếng: “Uyển Uyển, đưa người kia tới để chúng tôi xem xem, nếu anh ta không khiến chúng tôi hài lòng là tôi sẽ không gả cô cho anh ta đâu.”

“Kỳ thật, tôi nghĩ anh hận không thể để tôi mau ly hôn với A Đình, vậy mà sao giờ biến thành phụ huynh tốt thế này.” Uyển Uyển nói với Tiết Đồng cũng rất. Thậm chí có khi tôi còn thấy họ cứ như anh em ruột hay thân thiết như khê mặt ấy.

“Tôi mong hai người có thể ly hôn, nhưng không có nghĩa là có thể để cô tùy tiện tìm một người mà kết hôn, để sau này bất hạnh. So với như vậy, tôi thà để hai người cả đời không ly hôn.” Tiết Đồng chân tình nói với Uyển Uyển.

Lời này khiến lòng tôi ảm áp, cảm thấy mình đúng là không tìm nhầm người, nhưng nhìn thấy khuôn ngực lộ liễu cùng một khối nổi lên trong quần kia lại thấy lời này có chút không thuyết phục rồi.

Sau đó, tôi với Tiết Đồng cùng về nhà mới của anh, chỗ đó cơ bản đã sửa xong rồi, chỉ cần quét tước vệ sinh chút, đem đồ đạc dọn vào là có thể ở được rồi. Nhưng giờ còn chưa có hơi người, giường chưa trải, bếp thiếu vị, nhà vệ sinh chai lọ đều chưa mua.

Còn may có xô pha trong phòng khách là bằng vải, ngồi rất là thoải mái.

Khi chúng tôi cùng ngồi xô pha Tiết Đồng mới nói: “A, tôi mua đồ ăn đều để ở chỗ Uyển Uyển, quên mang sang mất rồi.”

Tôi cũng thấy đói, liền bảo Tiết Đồng vậy đi ăn ngoài. Bởi chỗ này không có quần áo thay, anh lại không thể mặc đồng phục cảnh sát ra ngoài ăn, liền cởi áo cảnh sát, tháo cà vạt, xắn tay áo lên một chút, cùng tôi xuống lầu tìm chỗ ăn cơm. Lúc trong thang máy, nhìn Tiết Đồng như vậy, tôi vậy mà có chút miệng khô lưỡi khô.

Ăn uống no nê xong, chúng tôi mua rượu về, cùng nhau tắm, trong nhà tắm làm một hiệp, lại tới xô pha làm một lần.

Làm xong ôm nhau nằm trên xô pha, Tiết Đồng bảo: “Ngày mai mua hết đồ dùng rồi dọn về đây đi.”

Tôi muốn nói gì mà không nên lời, ghen nửa ngày sau mới đáp: “Hắt xì!!”

Vốn tôi cũng không muốn làm vậy đâu, nhưng hôm nay trời mưa, hơi lạnh, chúng tôi trống trơn nằm trên xô pha vậy, tôi hơi bị cảm. Xem ra, nhất định phải dọn lại đây mới được. Ít nhất lần sau lúc làm ở xô pha có cái chăn nhỏ cũng tốt.

Tác giả: Chương này vốn là đăng hôm qua nhưng tối qua tác giả hậu trường làm sao cũng không vào được, vậy nên...

41. Chương 41: Người Là Không Thể Để Chiêm Nó Dắt Mũi...

Căn hộ bên kia đã sửa xong, người bạn nhận thiết kế nội thất của Tiết Đồng đúng là không phải dạng vừa, căn phòng so với khi chưa sửa trông cũng chẳng thay đổi gì lớn nhưng ở những chi tiết nhỏ lại nhận ra được rất nhiều điểm cá tính hóa. Ấy mà tôi lại thấy nó cứ tao nhã, cứ xì tai quá, đúng là khẩu vị hơi nặng.

Mua đủ các vật dụng cần thiết, cùng Tiết Đồng tổng vệ sinh một lượt xong, tôi liền tính chuyển nhà, chỉ dọn chút quần áo, vật dụng hàng ngày đơn giản ở nhà cũ, tổng hết lên xe Tiết Đồng chuyển một lần thế là xong.

Nhà cũ tôi đã ủy thác cho công ty môi giới bán, chỉ cần tìm được người mua kha khá là lập tức sang tay. Nhưng chuyện dùng tiền bán nhà này để trả nốt tiền nhà bên kia tôi vẫn chưa nói với Tiết Đồng, muốn cho anh một bất ngờ.

Chúng tôi ở phòng ngủ lớn trên tầng hai, gian bên cạnh để Tô Nam ở.

Dọn sang ở mấy ngày quen nhà rồi, cảm thấy cuộc sống thật là tốt đẹp biết bao, tiền nhiều việc ít nhà gần, ai không muốn chứ. Nhưng điều kiện tiên quyết là việc thì tìm đâu cũng được chứ nhà thì nhà tùy tiện đi thuê không phải nhà, nơi mà đến lúc về không có ai chờ chẳng phải nhà, nơi chỉ để ngủ cũng chẳng phải nhà.

Nhà, phải là nơi an bình, ảm áp, phải có hơi người.

Dầu muối dấm tương trong bếp, hoa cỏ trên ban công, gối ôm trên xô pha, giày dép trong tủ giày, trải giường trong phòng ngủ... đều phải là chính mình sắp đặt, mới có hương vị cuộc sống, hương vị gia đình. (đây là trên giường ông xã, dưới giường bà xã =.=)

Có nhà gần chỗ làm rồi không cần ở bên nhà Uyển Uyển nữa, cuộc sống của chúng tôi thực quá sướng, ít ra không phải lo đang lúc ôm nhau thân thiết Uyển Uyển lại mở cửa vào.

Ngoài ra... bởi Uyển Uyển đi công tác nên chỗ chúng tôi có thêm có cái bóng đèn thường trực – Tô Nam.

Đối với cậu con quý tử này tôi vẫn rất là vừa lòng, thông minh lanh lợi lại đẹp giai, mới học lớp một đã trái ôm phải ấp hai cô bạn gái nhỏ rồi. Dù có chút khuynh hướng đào hoa nhưng mà Người không phong lưu uống tuổi xanh. Tô Nam nhà tôi còn nhỏ tuổi, nhiều bạn gái chút cũng không sao, dù sao chúng nó còn chưa có phát dục hoàn toàn mà, tôi vẫn chưa phải lo xảy ra tai nạn chết người.

Chẳng qua... lúc có nó ở đó, muốn gần gũi Tiết Đồng chút cũng không được. Thứ nhất là tôi không muốn Tô Nam nhà mình bị hai người chúng tôi hun đúc, đến lúc lại leo lên cái con đường một đi không trở lại, khiến tôi đoạn tử tuyệt tôn thì phiền. Thứ hai, đương nhiên tôi không quen làm trò thân mật trước mặt người khác, dù là con trai ruột cũng không được.

Đạo này, bởi được ở gần chỗ làm mà tôi có thêm chút thời gian ở nhà cho nên không có việc gì là lại nghĩ đủ trò thay đổi làm các loại món ngon, khiến Tô Nam ăn đến nỗi nó cứ trách sao nó béo quay. Không chỉ vậy, dù Tiết Đồng không nói nhưng lúc tắm tôi cũng để ý thấy mình đã có bụng lòi ra rồi.

Đáng giận! Sao người ta cứ đến tuổi trung niên là phải béo ra cơ chứ! Tôi muốn tập thể hình!!! Mỗi lần sờ cơ bụng rõ ràng của Tiết Đồng tôi đều nghĩ thầm.

Rõ ràng anh cũng như tôi đã đến tuổi trung niên, ngày nào cũng ăn nhiều như vậy, tại sao dáng người anh còn giữ được đẹp thế? Luôn khiến tôi chết mê, mắt cứ dính vào người anh, ngay cả Tô Nam nhà mình cũng sắp quên mất không để ý đến.

Lại một ngày thứ bảy, chưa đến bảy giờ sáng tôi đã tỉnh. Một mình bước xuống giường, trong lòng có chút trống vắng. Tối qua Tiết Đồng cả đêm không về, tôi ngủ một mình cô đơn quá. Chẳng những tôi, cả con ch*m nhà tôi cũng cô đơn, sáng nào cũng đứng lên kháng nghị, khiến tôi không cách nào khác lại phải tự mình vươn tay tới an ủi nó.

Mỗi lần tự làm tôi đều nhắm mắt ảo tưởng là tay Tiết Đồng, nhưng vẫn cảm thấy thiếu thiếu.

Từ lúc dọn về đây tôi vẫn chưa gần gũi Tiết Đồng, ngày nào anh cũng bận rộn không có thời gian mà về nữa, khó lắm mới có lúc về nhà thì lại lăn ra ngủ luôn, lay thế nào cũng không dậy. Nhìn anh như vậy, tôi sao nỡ ép anh tới gần gũi.

Tháng tám này thành phố tổ chức Đại hội thể thao quốc tế nên hết năm, các mặt đều thắt chặt. Hàng quán vỉa hè thì khỏi nói, dẹp hết, khỏi ảnh hưởng đến bộ mặt đô thị. Khắp các nẻo đường, các bồn hoa ngày nào cũng có người trồng hoa để làm đẹp thành phố. Các chỗ có dấu hiệu tiếng Anh đều quy phạm hẳn lên, để đến lúc đó bạn bè quốc tế có thể hiểu được. Nhưng kỳ thực lấy trình độ tiếng Anh có đến cấp bốn của tôi mà nói, cái gọi là tiếng Anh này căn bản chỉ là Hán ngữ ghép vần, tôi cũng chẳng tin người nước ngoài xem có thể hiểu được.

Tự làm trong nhà vệ sinh một hồi, rửa mặt chải đầu xong, thay đồ rồi xuống lầu, trong nhà vẫn im phăng phắc. Tô Nam còn đang ngủ, thẳng ranh này thứ bảy nào cũng phải ngủ đến khi tự nhiên tỉnh dậy mới thôi.

Tôi mở ti vi, bật kênh tin tức rồi vào bếp làm cơm sáng.

Phòng bếp này nguyên bản xây theo kiểu mở, chủ cũ cũng chẳng dám dùng, bởi người Trung Quốc cho rằng lúc làm cơm mà không gian mở thì rất vô duyên.

Lúc trước Tiết Đồng đã cho người sửa căn bếp này lại một chút, dùng cánh cửa thủy tinh ngăn bếp với phòng khách, như vậy tôi có xào rau trong bếp cũng không sợ khói dầu bay ra.

Buổi sáng tôi chỉ nấu đơn giản, không cần dùng đến chảo kéo. Làm bữa sáng nay phải đem bánh bao trong tủ đá ra hấp trong chõ, rồi ngâm đậu làm ít sữa đậu nành, đồ ăn kèm là củ cải muối cay tự làm.

Tôi cho bánh bao vào chõ hấp, cho đậu vào máy làm sữa án nút, sau đó... chẳng làm gì, giờ chờ được rồi. Ra khỏi bếp, tôi ngồi sofa xem bản tin.

Bản tin đang đưa bởi chào đón đại hội thể thao kia mà phải động viên toàn bộ cảnh sát thành phố, trong khoảng thời gian này cùng nhau thanh trừ gần tám vạn nhân tố bất ổn.

Nhân tố bất ổn? Là loại có tiền án, có vấn đề thần kinh? Hay là loại đang hoạt động?

Như vậy, Tiết Đồng dạo này bận mãi cũng là có nguyên nhân, bởi công trình hình tượng thị chính rất quan trọng. Chính phủ không muốn mất mặt với bạn bè quốc tế, đành phải để những công bộc của dân này vất vả một chút.

Làm bữa xong, tôi lên gõ cửa gọi Tô Nam ăn cơm, Tô Nam quần xắn ngủ như một con nhon, bảo tôi để cơm lại cho nó, tôi lôi nó xuống đặt lên ghế, đem bánh bao với sữa đậu đặt trước mặt, bắt nó ăn nhanh.

Tô Nam trợn tròn mắt, vừa ăn vừa thì thào nói gì mà đàn ông dục cầu bắt mãi thật đáng sợ linh tinh, nghe vào tai lại khiến tôi bực dọc.

Tao đúng là dục cầu bắt mãi đấy thì sao? Liên quan gì đến nhãi ranh mày hử?

Buổi sáng đi làm ở trạm y tế, mới mở cửa nên người chưa đông. Cô gái làm cùng phòng bảo hôm qua có hai người đồng tính tới khám, nói mà mắt mi đều cười. Tôi nhìn cô nàng, trong lòng suy nghĩ... hay là, cô ấy thực ra chính là cái kiểu trên mạng vẫn hay nói – đồng nghiệp nữ...

Dù sao thì cô ấy nhìn sao mà ra hai người kia đồng tính, hay là đồng nghiệp nữ đều có cái gọi là ra đa cảm ứng đồng chí? Chỉ cần là đồng chí là đều có thể cảm ứng được? Nếu vậy, tôi không phải đang nguy hiểm sao?

Khoảng thời gian làm việc ở trạm y tế cũng không tệ, quan hệ với đồng nghiệp ở đây đều tốt. Nhưng thế nào, cô gái kia ca ngược với tôi nên chúng tôi bình thường cũng chỉ chạm trán ngày thứ bảy. Trong ấn tượng của tôi, cô là người rất hoạt bát, trừ lần đó ra tôi cũng không thân với cô lắm. Dù sao từ lúc xác định yêu Tiết Đồng tôi cũng không thực sự nghiên cứu phụ nữ nữa, đối với cô tôi thực cũng chưa từng để ý.

Nhưng giờ xem ra... từ lời cô nói có thể thấy cô tựa hồ rất có cảm tình với đồng tính luyến ái, hơn nữa, bình thường còn cứ hay có mấy câu gì kiểu như manh với kim cương ba bỉ, nam nam sinh tử gì đó, khiến tôi há hốc miệng.

Nam nam sinh tử? Câu này sao nghe quen quen?

Mở cửa một lúc thì người bắt đầu tới đông hơn, người mang trẻ tới tiêm phòng khám bệnh bắt đầu nhiều lên. Nhưng tôi vẫn thấy còn dễ ứng phó, bởi đa số mọi người đều nghĩ bệnh nhỏ đến trạm xá, bệnh nặng đi bệnh viện nên người tới khám hầu hết đều là những bệnh lật vặt như cảm sốt tiêu chảy.

Bình thường sốt thì cho cặp nhiệt độ, ho khan thì kiểm tra xem có nhiễm trùng không, tiêu chảy xem có mất nước không. Nói tóm lại, khám mấy bệnh này đều rất dễ.

“Người tiếp theo!” Lúc một người bệnh rời đi, tôi nói vọng ra. Sau đó, có hai người đàn ông ôm đứa bé đi vào. Nữ bác sĩ kia thấy hai người đàn ông, vui vẻ muốn khám cho họ, nhưng còn chưa khám xong cho bệnh nhân hiện giờ, chỉ có thể trở mắt nhìn hai người kia ôm đứa bé tới chỗ tôi.

“Lão Khải?!” Tôi nhìn người đàn ông ôm đứa bé, cực kỳ kinh ngạc. Nhìn người đằng sau luôn muốn ôm bé mà tranh không được, phát hiện kia đúng là cái người bắt lực đeo kính lần trước. Tôi nhớ rõ Tiết Đồng bảo người này tên Cung Tiêu, là ba của bb.

Như vậy, đứa bé trong lòng Lão Khải, không phải tbb sao? Nhìn đến cái đám bọc như xác ướp kia trong lòng Lão Khải, tôi cũng thấy nóng thay cho bé.

“tbb sao vậy, bị cảm à?” Tôi hỏi Lão Khải tình hình, dù sao tôi từng nuôi tbb một thời gian, cũng rất có cảm tình với bé.

“Bé gọi là Tiểu Oánh.” Lão Khải vừa sửa cách gọi của tôi, vừa kéo lộ khuôn mặt bé ra, chỉ lên nốt đỏ nhỏ trên mặt bé nói: “Tiểu Oánh nhà tôi gần đây mặt nổi rất nhiều nốt đỏ nhỏ thế này, trên người cũng có rất nhiều, anh xem có phải dị ứng không.”

Lấy kinh nghiệm bác sĩ nhi nhiều năm, tôi vừa nhìn đã biết tbb... à, là Tiểu Oánh kì thực cũng không bị gì nặng, chỉ là Lão Khải tính gà mái, sợ Tiểu Oánh bị cảm mà bọc con kín quá, thành ra lên sỏi. Vốn không có gì đáng ngại, nhưng nghe câu hỏi như bé lên ba của anh ta, tôi sụp luôn.

Tôi còn chưa nói gì, cái anh họ Cung kia đã thấp giọng với Lão Khải: “Cái gì mà Tiểu Oánh nhà anh, rõ ràng là con gái tôi.”

Lão Khải dày mặt đáp: “Lão Cung, hai người chúng ta thì còn phân biệt gì nữa, của anh là của tôi, của tôi cũng là của tôi. Tiểu Oánh là con gái chúng ta, tôi nói của nhà tôi cũng phải mà.”

... Tôi nghĩ, tôi hiểu vì sao cô gái kia biết họ là đồng chí rồi... Công khai tán tỉnh nhau trước mắt công chúng thế này, có mù mới không nhìn ra.

Sau đó, lúc đi làm ở nam khoa, Lão Khải tới gặp riêng tôi, muốn tôi truyền thụ chút kiến thức nuôi trẻ nhỏ.

Dù trước đó ở trạm xác có kê ít thuốc, rồi dạy anh ta cách mặc đồ cho trẻ nhỏ linh tinh. Nhưng bởi thời gian gấp rút, bên cạnh lại có cô kia cứ nhìn chăm chăm qua, tôi thực sự không dám biểu hiện quá thân quen với Lão Khải.

Nam khoa là địa bàn của Lão Khải, anh ta là sếp của tôi, hỏi cái gì tôi liền không biết không nói, biết gì nói tất, dù sao giúp đỡ ông chủ cũng là chuyện tốt.

Tôi chỉ cho anh ta chút kiến thức nuôi bé, Lão Khải cầm bút điên cuồng ghi chép, vừa ghi vừa ừ à không ngừng. Tôi nói xong rồi anh ta còn hỏi hết cái này đến cái khác, ai không biết còn tưởng anh ta mới lên chức ba ấy chứ.

Đến khi anh ta hỏi han xong xuôi, tôi đột nhiên thấy tò mò chuyện hai người mới không nhận được hỏi: “Sao anh cứ phải theo đuổi vị Cung tiên sinh kia vậy? Anh ta trông có vẻ không thích anh.”

Lão Khải nghe tôi nói liền cười to ba tiếng, sau đó nói như diễn văn: “Mao chủ tịch đã nói, đấu với người thì vui sướng vô cùng, đấu với trời cũng vui vẻ không thôi. Tôi chính là thích theo đuổi người không thích mình, khiến anh ta yêu mình.”

Tôi đối với thú vui của anh ta không dám gật bừa: “Nhưng anh ta là người bình thường đi? Anh kéo anh ta vào giới đồng chí có phải là rất xấu không?”

Lão Khải nhắc chân chó, vô cùng đắc ý nói: “Mao chủ tịch còn nói, hai tay đều muốn bắt, hai tay đều muốn mạnh. Dạy dỗ là một chuyện, đem trai trắng bẻ cong còn quan trọng hơn. Ch*m trong hai tay nhất định đều phải mạnh tôi mới cảm thấy chinh phục được đối phương, cách mạng giờ chưa thành công, muốn biến anh ta thành đồng chí tôi còn phải cố gắng hơn nữa.”

Nghe anh ta mở miệng Mao chủ tịch, ngậm miệng cũng Mao chủ tịch, tôi đột nhiên thấy như đã trở lại thời cải cách văn hóa: “Không nghĩ đến việc biến người bình thường thành đồng chí có tốt không?”

“Anh không phải là bị Tiết Đồng bẻ cong sao, có mấy người trắng sớ dĩ là trắng bởi họ còn chưa tìm được người muốn bẻ cong họ thôi.” Anh ta rất cuộc không nói Mao chủ tịch nữa, tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng câu tiếp theo của anh ta lại dính tới Mao chủ tịch nữa.

“Thực ra tôi theo đuổi anh ta, nguyên nhân chủ yếu là bởi anh ta không thích tôi tới gần Tiểu Oánh, mỗi lần đến anh ta đều giận. Mà đối với tôi, đáng về tức giận của anh ta thật sự rất đáng yêu, nên tôi mới cố ý khiến anh ta giận. Cái gọi là không có khó khăn lại muốn tạo ra khó khăn, đó mới là thú vui lớn nhất trong đời.”

Toát mồ hôi với bố, không có khó khăn lại muốn tạo ra khó khăn... Lão Khải, không phải tôi nói anh, anh trích lời chủ tịch Mao lệch lạc đi thế, còn không sợ bị người ta đánh cho.

Với cách sống của Lão Khải thì tôi cảm nín rồi, nhưng đó là cuộc sống của người khác, tôi không thể nói gì, điều tôi có thể làm chỉ là sống thật tốt cùng Tiết Đồng. Đối với vị Cung tiên sinh bị Lão Khải biến thái này bảm riết, tôi chỉ có thể thương tiếc cho ba giây.

Hôm nay là cuối tuần, tôi vẫn như cũ chưa tới bảy giờ đã dậy.

Lúc dậy mới thấy Tiết Đồng đang ngủ bên cạnh, nhưng tôi cũng không nhớ rõ anh về lúc nào.

Tôi vuốt lên mặt anh, dưới mắt anh thâm quầng, cầm râu đã xanh một mảng, xem ra gần đây đã mệt muốn chết rồi.

Ch*m nhà tôi lúc cảm giác thấy anh là hưng phấn đứng thẳng, muốn tôi tới thân thiết với Tiết Đồng, nhưng trong lòng tôi thì đấu tranh không thôi. Biết rõ Tiết Đồng đã mệt chết rồi, nhưng dùng nửa người dưới mà nghĩ vẫn cứ muốn tới giày vò anh.

Không biết vì sao, câu kia của Lão Khải, hai tay đều muốn nắm, hai tay đều muốn cứng lại tự động hiện lên trong đầu.

Tôi trước giờ còn chưa biết thì ra lời này còn có ý đó, giờ biết rồi, vậy phải đối với Tiết Đồng thật tốt rồi.

Đáng tiếc giúp Tiết Đồng quy tề nửa ngày anh cũng không lên. Anh mở to mắt liếc tôi một cái, lật người nằm sấp lại, nói: “Không cần để ý đến tôi, anh đến luôn phía sau đi.”

Mệ, người này, coi tôi cảm thú như vậy sao?

Dù tôi đúng là nghĩ bằng nửa người dưới đó, nhưng vẫn còn chưa đến mức này, dù sao người cũng không thể để chiêm nó dặt mũi.

Tôi xoay người xuống giường, quyết định xuống nhà làm cho Tiết Đồng một bữa tiệc lớn thật thịnh soạn, để anh ăn uống no đủ, tinh lực dư thừa mới được. Về phần cái con chiêm không nghe lời tôi đây, thôi thì vẫn cứ tự giải quyết trong nhà vệ sinh đi.

Tác giả: Còn may hôm nay về sớm mới gõ xong chương này.

Dạo này họ hàng hết người này đi người kia lại tới, khiến tôi sắp dục thư lâm phong rồi.

Hôm trước khuya khoắt đi đón một bà thím già cho lão Đại, đêm hôm mưa gió mà phi gần trăm cây số đón người. Sau đó mới biết, là bà thím làm vệ sinh nhà hẳn.

42. Chương 42: Đâu Bời Chỉ Riêng Chiêm...

Khi không chỉ, tôi cũng không chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

Đi làm ở nam khoa đúng là chuyện phiền toái vô cùng, bởi lúc làm việc luôn phải tiếp xúc với đủ loại đàn ông, cao – thấp, béo – gầy, đẹp – xấu, men – dẹo đều đã gặp.

Xem phim trên mạng tôi cảm thấy sao đồng chí ở Âu Mĩ đều là những ông anh cơ bắp manly, mà các quốc gia Đông Á phần nhiều là các bạn trai nhũn xương.

Nhưng kỳ thực tôi ở phòng khám loại người nào cũng đã tiếp xúc, bởi dù sao trên đời đàn ông anh tuấn khí khái cũng không nhiều, ngược lại, kiểu bình thường hoặc già xấu lại chiếm đa số.

Sau khi đã tiếp xúc với rất nhiều đồng chí, tôi cảm thấy Tiết Đồng nhà mình quả đúng là đàn ông đích thực, rất có khí thế, khó trách trước đây anh lăn lộn trong giới đồng chí hay vậy. Mỗi lần nghĩ đến đây lại thấy hơi chua xót, Tiết Đồng anh ta chơi đùa nhiều đàn ông như vậy, tôi thì sau khi thành đồng chí, đến cái rìa của đồng chí còn chưa đụng đến.

Hôm nay thứ tư, bên xã khang nghĩ, nam khoa thì mười hai giờ mới tới giờ, hơn nữa, nam khoa cách đây có hai ba phút đi đường nên tôi đi xuống lầu mua chút đồ ăn về làm cho Tiết Đồng một bữa thật to, để bồi dưỡng cho anh chút thể lực.

Vị trí nhà này vô cùng tốt, dưới lầu cách không xa có một cái siêu thị lớn, bên trong gì cũng bán. Tôi đi siêu thị mua gà mua cá, các loại thịt đều mua thật nhiều, xách đầy cả hai tay.

Về nhà thì Tô Nam đã dậy rồi, hôm nay nó phải đi học. Trường nó trước kia gần nhà cũ hơn, nếu ở với tôi đến trường cũng tiện nhưng giờ dọn đến đây thì phải đi xe bus. Tôi định lái xe đưa đi nhưng phần lớn đều phải để nó tự bắt xe đi. Tôi vốn định chuyển cho nó sang trường bên này, nhưng giờ chuyển cũng không tiện.

Uyển Uyển nói một thời gian nữa sẽ ly hôn với tôi, đến lúc đó Tô Nam chọn ai sẽ ở cùng người đó. Người đàn ông mới của Uyển Uyển ở thành phố Vân Hành bên cạnh. Nếu Tô Nam theo cô ấy thì chắc chắn phải chuyển đến trường bên Vân Hành, vậy nên giờ để nó chuyển trường cũng là hoàn toàn không cần thiết.

Làm xong bữa sáng, tôi gọi Tiết Đồng xuống ăn. Gọi mấy lần anh mới đứng lên, nhìn như vẫn còn đang lơ mơ, thế là tôi giúp anh vào nhà vệ sinh cho anh ngồi trên bồn cầu rồi giúp anh rửa mặt cạo râu. (chú đúng là hiền thế ạ =.=)

Cạo râu xong tôi mới phát hiện anh vẫn cứ nhắm mắt, sắc mặt nhìn tiêu tụy quá.

Tôi lấy khăn mặt nhúng nước ấm rồi vắt đi để anh lau mặt, anh thở dài, nói:

“Giúp tôi xoa mắt chút đi... Với lại, đóng cửa nhà vệ sinh lại, miễn cho nhóc thối Tô Nam kia nhìn thấy.” Tôi nghe anh muốn đóng cửa nhà vệ sinh là biết chắc chắn chẳng phải xoa mắt không đâu, tôi bị loại ám chỉ này kích động đến tim đập bang bang.

Tôi ra khỏi nhà vệ sinh, đứng ở đầu cầu thang gọi với xuống bảo Tô Nam ăn trước rồi còn đi học.

Sau đó, tôi vào lại nhà vệ sinh, khóa cửa thật kĩ. Cầm khăn trên mặt Tiết Đồng nhúng lại nước ấm, vắt rồi xoa xoa trên mắt anh.

Anh đưa tay kéo tôi ngồi lên đùi, đầu dựa vào tường phía sau, nói: “Xin lỗi, thời gian này để anh cô đơn rồi.”

Tôi biết anh nhìn không tới nhưng vẫn mỉm cười, hôn lên cổ anh, nói: “Không sao, biết anh vẫn ở bên là tốt rồi.”

Tay anh cách áo sơ mi tôi vuốt ve, lôi áo sơ mi ra khỏi quần, tay ôm chặt lưng tôi: “Mở ít nước vào bồn tắm được không, tôi muốn tắm.”

Tôi hơi sững sốt, muốn đứng lên, anh lại bắt lấy eo tôi, nói: “Cùng nhau tắm.”

Chỉ là ba chữ này thôi mà cái con ch*m dục cầu bất mãn nhà tôi vội đứng ngay lên.

“Này, ba, chú Tiết, con đi học đây, hai người đừng chơi quá đáng nhé.” Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, Tô Nam đang đứng bên ngoài nói.

Tôi cười khổ, cảm thấy Tô Nam nó làm con mình cũng thật chẳng dễ dàng gì. Đồng thời cũng cảm thấy Tô Nam nhà mình thật hiểu chuyện, hiểu chuyện đến nỗi tôi cũng thấy hơi khủng bố.

“Đúng rồi, ba ơi, con vừa lấy trong ví ba một trăm, định mời bạn đi ăn gì đấy, ba không để ý đâu nhờ?” Tô Nam nói xong, tôi đã nghe tiếng bước chân xuống lầu, xem ra nhóc con sợ tôi đuổi theo.

Đáng giận! Thằng nhóc này biết tôi với Tiết Đồng trong nhà vệ sinh chắc chắn là đang làm chuyện không phù hợp với trẻ em, muốn đuổi theo nó cũng không được. Hơn nữa, tôi giờ đứng thật cũng không sao mà đuổi theo nó được, bởi Tiết Đồng đang kéo khóa quần tôi, đem cái con ch*m ngọc đang hưng phấn kia ra mà thưởng thức rồi.

Tô Nam đi rồi, tôi từ trên người Tiết Đồng đứng lên, xả nước vào bồn tắm. Tiết Đồng ném cái khăn đang đắp trên mặt qua một bên, đứng phía sau cởi quần áo của tôi. Tay anh rất nhanh, vài ba cái áo sơ mi của tôi đã bị anh ném qua một bên, quần cũng cởi cả ra rồi.

Khi thân thể chúng tôi dán sát như vậy, có loại cảm giác như là điện giật truyền từ xương cụt tới trái tim, tim đập thật nhanh, khiến tôi cảm giác như không thở nổi nữa.

Tiết Đồng từ phía sau cắn lên gáy tôi, bàn tay ở phía trước thưởng thức nơi đã lâu anh không chạm đến, cảm giác từ nơi đó truyền đến khiến tôi nhũn cả chân.

“A Đình, anh như vậy rất hấp dẫn (hữu vị). Nếu phía sau của anh không yếu ớt quá, tôi nhất định cứ như vậy làm anh đó.” Anh nói sát bên tai, vừa nói vừa cắn lên tai tôi.

Nghe câu trước tôi còn tưởng anh thấy tôi sáng nay chưa tắm nên có mùi (hữu vị), nghe được câu sau mới biết thì ra anh muốn làm tôi.

Trước kia tôi vẫn luôn tự cho mình là trai thẳng nên tới giờ vẫn không nghĩ tới việc ở phía dưới. Sau khi biết thì ra Tiết Đồng yêu tôi mới tình nguyện ở phía dưới, tôi bỗng sinh ra ý niệm dù để anh làm cũng không sao trong đầu. Đáng tiếc phía sau của tôi thật sự là bất lực, không sao cho Tiết Đồng như nguyện được. Cho dù khi tôi bảo Tiết Đồng chúng tôi có thể thử lại, từ từ khai phá, không chừng anh có thể như nguyện, tdd cũng nhất định không chịu thử, tôi dù sao cũng không thể tự mình trốn một chỗ tự khai phá xong rồi chủ động để Tiết Đồng đến làm mình đi?

Xả xong nước vào bồn, tôi mới lấy ở giá xuống chút tinh dầu muối tắm giảm mệt mỏi cho vào nước, Tiết Đồng thì đã cởi quần đùi vào ngâm.

“Này, phải tráng qua bên ngoài đã chứ!” Tôi đứng bên ngoài bồn kêu, lại bị Tiết Đồng tha vào bồn, quần còn chưa cởi. Lúc ngâm mình trong bồn tắm, cảm xúc duy nhất là may quá, điện thoại với ví tiền không để trong người, không thì phiền rồi.

Quần ướt dính trên người thật khó chịu. Tiết Đồng bảo tôi nâng mông lên một chút, thật nhanh giúp tôi kéo cả quần dài với quần lót ném ra bên ngoài bồn. Cùng Tiết Đồng ngâm mình trong bồn tắm ấm áp, người mùi tinh dầu, tâm trạng tôi vô cùng tốt.

Anh tựa lên ngực tôi, cắn một điểm trên đó, tay còn bắt lấy cửa tôi vuốt. Sau đó... Anh vậy mà ngủ mất!!!!

Tôi nhìn Tiết Đồng đang dựa lên người mình ngủ, á khẩu...

Tôi vỗ lên mặt mà anh cũng không tỉnh lại. Cuối cùng tôi phải giúp anh tắm, sau đó đỡ anh về phòng ngủ đặt lên giường.

Đứng đầu giường, ngắm Tiết Đồng đang ngủ say trên giường, tôi thở dài một hơi, đắp chăn cho anh rồi ra ngoài.

Lúc tôi đi làm Tiết Đồng vẫn chưa tỉnh, tôi tắt bếp đun canh, đóng nắp nồi. Tôi bọc đồ ăn cho anh vào màng bọc, bỏ tủ lạnh rồi viết giấy dán lên tủ, nói rõ cái gì ở chỗ nào, dặn anh nhớ hâm nóng rồi hăng ăn.

Làm xong việc này tôi mới thấy mệt quá trời, cảm thấy mình cứ như bà quản gia ấy, ngày nào cũng phải phiền não vì Tiết Đồng.

Có khi tôi cảm thấy Tiết Đồng người kia thuần túy là đến làm khổ mình, nhưng chỉ cần có anh bên cạnh, cái cảm giác bị giày vò này cũng thật tuyệt.

Như vậy lại qua một tuần rồi, tôi vẫn chưa có cơ hội làm thực sự với Tiết Đồng một lần.

Dù anh hầu như tối nào cũng về nhưng thường đều là lúc tôi đã ngủ rồi. Có khi anh cũng ôm tôi nói muốn làm, vậy nhưng lúc nào cũng được một nửa là ngủ mất. Nhìn anh mệt như vậy, tôi cũng ngại làm khó anh, chỉ có thể ngày nào cũng làm đồ ăn thật ngon cho anh, sợ anh đói gây.

Đương nhiên, trong lòng tôi không khỏi thầm mắng cái đại hội thể thao phiền phức kia.

Tổ chức hoạt động tầm cỡ quốc tế đương nhiên là chuyện tốt, để đề cao hình tượng thành phố dĩ nhiên cũng là chuyện tốt, nhưng vì thể diện công trình đó mà làm cho người dân tầng lớp dưới cùng vất vả thì tính là thế nào đây.

Ở nơi làm việc tôi cố gắng làm tốt công việc của mình, ở trạm y tế còn được, mọi người chẳng phát hiện được gì chứ tôi vừa tới nam khoa, bọn họ chỉ liếc mắt là có thể nhìn thấu hết cả.

“Bác sĩ Tô, anh sao thế? Dục cầu bất mãn?” Nói lời này chính là bác sĩ Đan đang cười như hồ ly, về mặt anh ta nhìn mà tôi đã thấy lạnh cả người. Người này lúc nào cười cũng khiến người ta lạnh cả sống lưng, tôi có khi thấy rất sợ anh ta.

“Anh Tô, ch*m của anh á tìm ai mà chả được, chỉ cần anh ngoác tay một cái, em lập tức nằm thẳng cho anh làm luôn.” Nói câu đó là tên tiểu thái điều gần đây luôn làm việc rất nghiêm chỉnh, rất cố gắng trong công cuộc soi ch*m. Nó đã rất là chăm chỉ đó, thế mà vẫn chưa tìm được anh trai ch*m to nó muốn, cho nên mức độ chú ý với tôi lại bắt đầu tăng trở lại. Mỗi lần nhìn tới nó là trong đầu tôi lại tự động nhớ tới cái gậy màu đen to đùng kia, sau đó lại theo bản năng so với của mình. So với cái gậy đen to oạch đó, ch*m tôi còn chưa là gì đâu mà.

“Anh Tô, anh chia tay với anh Tiết rồi sao? Em tìm anh ấy được hêm?” Đối với cái tên chụm tay hoa lan này thì tôi trực tiếp khinh bỉ quay đi luôn.

Tôi làm như không để ý đến biểu hiện của bọn học, vào phòng mình rứt cổ.

Đối với đàn ông trưởng thành bình thường mà nói, hơn nửa tháng không có tình dục thực là quá khó mà.

Hơn nữa... Tôi cảm thấy Tiết Đồng gần đây đang giả bộ. Thực ra anh hẳn là không mệt đến vậy đâu, nhưng lại cứ giả như mệt chết đi để cự tuyệt tình của tôi.

Tôi nghĩ... Hay là anh đã chán tôi rồi?

Ngay lúc đang buồn rầu thì có bệnh nhân mới, tôi chỉ có thể vực dậy tinh thần sắm vai nhân vật bác sĩ tốt của mình.

Bệnh nhân này là cậu trai trẻ ngoài hai mươi, trên bệnh án ghi tên là Đan Thanh, người đúng như tên.

Cậu ta bề ngoài cũng khá, nét thanh tú mang theo chút phong độ của dân trí thức. Hành vi cử chỉ rất bình thường, không có nửa phần ẻo lả, nhưng vẫn cảm thấy nơi cậu ta có gì đó là lạ. Nói như thế nào nhỉ, trong lúc bình thường cũng lộ ra một loại cảm giác thật xinh đẹp đi. Dù là cách bước đi hay nói chuyện đều khiến người ta lơ đãng hướng mắt về phía mình.

Trước kia tôi đã nghe nói trên đời có một loại người dù làm gì cũng phát ra hấp dẫn khiến người khác chú ý, cậu ta hẳn là loại người này đi. Trước đây tôi đã nghĩ chỉ có các ngôi sao mới có thể như vậy nhưng cậu trai này cũng có thể có hấp dẫn như vậy.

Cậu ta nói gần đây phía sau có chút không thoải mái, như lúc đi ngoài có khi ra máu. Lời này khiến tôi đen mặt một chút, lại một ngoài tới nam khoa để khám hoa cúc, rất là ghét cái cảm giác này, nhưng cũng chẳng có cách nào khác.

Nghe cậu ta nói hẳn là bị trĩ nội, tôi phải kiểm tra một chút.

Trong phòng khám, khi cậu ta cởi quần, tôi mang găng tay, với ngón tay sờ hoa cúc cậu ta nửa ngày cũng chẳng tìm ra được vấn đề gì mới phát hiện mình bị lừa.

“Bác sĩ Tô, em rất thích anh đó.” Cậu ta vừa nói, tay kia vừa bắt lấy cái tay đang định rút về của tôi, ấn tay tôi ra vào trong hoa cúc mình. Tôi gắng sức kéo ra mà không được, người kia nhìn qua không cường tráng nhưng rất khỏe.

“A... Anh tuyệt quá... Làm em thật thoải mái... Em muốn thứ lớn hơn nữa...” Cậu ta biểu hiện thật sung sướng kêu lên, một tay cầm tay tôi ra vào trong hoa cúc mình, tay kia tự vuốt ve trên người mình.

Tôi đen mặt đứng nhìn cậu ta biểu diễn, nhìn đầu lưỡi cậu ta liếm trên môi, thế mà cảm thấy có chút ghê tởm. Nhưng cuối cùng mới cảm thấy cái giọng cứ quen quen, như là trước đây tôi đã từng nghe qua.

Nghe thấy ở đâu nhỉ... Tôi hồi tưởng một chút, hình như lần đầu tiên tôi vào gay bar có người kêu như vậy... Tôi nhớ ra rồi, là cái tên bị bỏ thuốc làm điên cuồng trong nhà vệ sinh đó mà.

“A a a

~” Cậu ta kêu lên, phun một ít chất lỏng lên người tôi. Tôi lúc này mới phản ứng lại, vậy mà mình bị người ta dùng tay chơi trò XO, còn cắm vào người.

Đệch!!!!!! Cái này gọi là quấy rối sao?

Tôi thấy cậu ta đã sướng xong, vội rút tay về, mau chóng lột găng tay ném qua một bên. Lúc này cảm giác rất ghê tởm, khiến tôi nghĩ muốn cách người kia xa một chút.

Cậu ta nhảy xuống từ giường khám bệnh, phía dưới vẫn trống trơn tới chỗ tôi, đôi mắt hút hồn nhìn tôi chăm chăm: “Bác sĩ Tô, lần trước anh đã cứu em. Em từ chỗ Tử thần trở về, điều đầu tiên thấy là anh. Vậy nên, hãy để em yêu anh đi!”

Nghe lời này của cậu ta, tôi phản xạ có điều kiện nói: “Tôi đã có Tiết Đồng rồi, các người đều biết mà.”

“Anh ta sẽ không thỏa mãn anh được, bởi hai người đều là kiểu thích tiến công.”

Mà em, mới là kiểu thích hợp với anh nhất.” Cậu ta tới trước mặt, không đụng vào tôi nhưng dùng động tác và vẻ mặt khiêu khích thần kinh tôi.

“Ai nói, tôi với Tiết Đồng rất hòa hợp, ngoài anh ấy ra tôi chẳng có hứng thú với ai cả.” Thần kinh của tôi căng thẳng, sợ cậu ta áp sát lại đây.

“Phải không?” Cậu ta cười, nụ cười kia khiến tôi thấy giống giống bác sĩ Đan.

“Vậy sao anh lại hưng phấn với em thế? Chẳng lẽ anh thực sự không nghĩ muốn chinh phục em sao?”

Hưng phấn?! Tôi lúc này mới phát hiện, cái con ch*m ngốc bên dưới kia không biết từ bao giờ đã đứng lên rồi.

Buổi tối, tôi sức cùng lực kiệt về đến nhà, cơm cũng chẳng buồn nấu, Tô Nam nói muốn ăn cơm, tôi ném ví cho nó, bảo nó gọi cơm ngoài. Thế là ranh con gọi ngay một suất Toàn Gia Dũng, vui vẻ ăn.

Nhìn Tô Nam đang ăn đến miệng dính đầy dầu, tôi đột nhiên thật hâm mộ cái lứa tuổi của nó biết bao.

Nửa đêm, Tiết Đồng trở về. Vẫn như bình thường, anh tắm xong là lăn ra ngủ.

Tôi từ trên giường ngồi dậy, bảo anh: “Hôm nay tôi hưng phấn với một người bệnh.”

Miệng anh nhếch lên cười một chút, vuốt đầu tôi nói: “Dạo này tôi bận rộn, không thỏa mãn được anh, anh có thể cùng người khác thử xem.”

“Nhưng mà, đây là phản bội...” Tôi không nghĩ Tiết Đồng sẽ nói như vậy, khiến lòng tôi nguội một nửa. Tôi còn tưởng tôi nói như vậy anh sẽ phát điên lên chứ, không nghĩ anh lại bảo tôi đi thử với người khác.

“Phản bội gì chứ, quan hệ giữa nam đồng chí lúc nào cũng rất loạn, chưa ai có thể chỉ có duy nhất một người.” Anh nằm trên giường đắp chăn lên, hai mắt nhắm lại, nói: “Lúc đầu khi kết giao với anh, tôi không cam lòng việc luôn bị đè, cũng đi chơi đùa với người khác mấy lần rồi. Chẳng lẽ thế cũng gọi là phản bội sao?”

Tôi nghe được thì kinh ngạc một hồi, nhưng ngẫm lại thì, một người đàn ông đã kết hôn cũng có thể ra ngoài tìm người khác, chúng tôi chỉ là tình nhân đồng tính, sao có thể trói buộc được đối phương.

Nhưng mà, biểu hiện của Tiết Đồng khiến tôi thấy rất kì quái, giống như muốn đẩy tôi tới người kia. Theo tình tình của anh mà nói, anh tuyệt đối không làm chuyện ngu xuẩn thế này, như vậy... Anh đang thử tôi sao?

Được rồi? Tôi cho anh khảo, tôi sẽ biết anh đang tính gì trò gì.

Tác giả: Hôm qua đã nói phải xong nhưng chương này thực sự quá dài, xong ước chừng cũng phải hơn bảy ngàn từ.

Tôi chỉ có thể chia ra làm hai chương.

PS: Để phòng các độc giả BLX bị khủng hoảng, tôi muốn thanh minh chút.

HE, cam đoan là HE nhé.

Kết thúc chương này chính là điểm nút (điểm bỏ ngõ để độc giả hồi hộp uầy), mọi người đừng khủng hoảng.

Tô Đình Chi sẽ không thực sự ngoại tình đâu, xin đừng nghi ngờ.

Buổi chiều cố gắng gõ, tối còn có được chương nữa.

43. Chương 43: Chiêm Tôi, Tôi Làm Chủ [kết Thúc]...

Tôi từ ngăn kéo bàn trong phòng khám nam khoa lấy ra danh thiếp in tên Đan Thanh, nắm trong tay thật lâu. Cuối cùng khê cán môi, gọi cho số điện thoại in bên trên.

Lúc nhận điện, Đan Thanh khẽ cười, hẹn thời gian địa điểm với tôi.

Khách sạn kia tên thật quen tai, bởi trước đó tôi cũng đã từng nghỉ với Tiết Đồng. Đó là chuyện sau khi tôi uống say dật chiêm đi dạo, rõ là mới có mấy tháng, vậy mà hồi tưởng lại cứ như đã rất lâu rồi.

Ở tầng mười khách sạn kia, tôi tìm được phòng số 1069. Nếu là trước kia tôi cũng chẳng thấy số phòng này có gì đặc biệt, nhưng giờ vừa thấy số phòng lòng đã lập tức nghĩ lệch lạc rồi. Có lẽ đây là vấn đề về độ mặn cảm của đồng chí chẳng?

Đan Thanh mặc áo tắm, tóc còn hơi ướt, vẻ mặt hiểu rõ ra mở cửa đón tôi.

Vừa vào, cậu ta đã ép tôi lên cánh cửa muốn hôn, tôi vội quay đầu tránh đi nụ hôn của cậu ta, tôi nghĩ tôi không cách nào có thể hôn một người xa lạ. Hơn nữa, đối phương lại còn là đàn ông.

Có lẽ những người học y đều có tính sạch sẽ quá độ hoặc nguyên nhân do chính tôi, tôi không thích hôn người lạ cho lắm. Ngoài Uyển Uyển với Tiết Đồng, trước đây tôi cũng từng có quan hệ với không ít phụ nữ, nhưng với những người đó cũng chỉ có hai lần hôn.

Giờ đây, người này lại muốn hôn tôi, tình huống này khiến tôi cảm thấy có chút ghê tởm.

Cậu ta thấy phản ứng của tôi liền ngừng lại, cười hỏi tôi có muốn đi tắm trước không.

Loại cảm giác này... Sao cảm thấy cứ giống như trình tự hồi trước tôi ra ngoài gọi gái nhỉ?

Tính ra cũng không khác lắm đi? Cũng là tìm người khác chơi bên ngoài, tìm kích thích. Nhưng khác ở chỗ trước kia đi tìm là gái mà giờ lại là đàn ông.

Nhưng mà... Cái hồi sau khi ly thân với Uyển Uyển cô đơn đi gọi gái cũng không thấy tâm thần bất an, thấy có lỗi như thế này. Vậy mà giờ tôi cảm thấy vô cùng chột dạ, vô cùng bất an, cứ lo nếu Tiết Đồng thật sự biết tôi ra ngoài chơi bời với người khác như vậy, có thể thiên tôi thật hay không nữa.

Nhưng mà, chắc không thể đâu, lúc trước chính anh chả nói muốn tôi ra ngoài tìm người khác thử sao.

Tôi nghĩ lung ta lung tung, vào nhà tắm tắm một cái rồi mặc áo tắm đi ra.

Đan Thanh pha hai tách cà phê đặt trên chiếc bàn nhỏ trước cửa sổ, bảo tôi lại cùng uống. Tôi muốn bình tĩnh trở lại nên cũng tới ngồi ở ghế bên cạnh, cầm lấy một tách.

Bình thường tôi không thích uống cà phê nhưng giờ lại bị áp lực bởi cảm giác lo sợ này, nhẹ uống một ngụm.

Đan Thanh sau khi biết tôi không muốn phát triển nhanh như vậy liền ngồi yên bên cạnh cùng tôi uống cà phê trò chuyện, cứ nói cứ nói, tôi đã uống hết cả tách cà phê. Uống xong rồi mới dần thấy mặn cảm với cảm giác xung quanh rất nhiều, thân thể cũng bắt đầu hơi nóng lên.

Hay là... tôi nhìn tách cà phê trong tay, hỏi Đan Thanh: “Cậu bỏ gì vào cà phê?”

“Cũng không có gì, chỉ là chút trợ tính, sẽ làm tăng độ mặn cảm của anh.”

Cậu ta cầm cái tách trong tay tôi đặt qua một bên, sau đó tới ngồi lên đùi tôi, nâng mặt tôi lên hôn. Người kia rất khỏe, tôi gắng sức cũng trốn không thoát. Cậu ta nhìn qua rõ ràng chẳng có mấy thịt, sao mà khỏe đến thế cơ chứ?

Kỹ thuật hôn của cậu ta rất tốt, lưỡi liếm lên từng tắc trong khoang miệng tôi. Động tác tay linh mãnh khỏi nói, chạm tới đâu tôi liền cảm thấy như điện giật tới đó.

Cơ thể tôi rõ ràng mặn cảm đến khó tưởng mà sao trong lòng lại cảm thấy ghê tởm như vậy?

Cậu ta nửa quỳ trước mặt, cởi áo tắm của tôi đem ch* m tôi nắm trong tay nhìn, híp mắt cười nói: “Anh không hổ là người lừa, quả nhiên rất lớn, hôm nay em thật có phúc.”

Trong lòng tôi cảm giác ghê tởm ngày càng tăng, không thể không nhắm mắt lại, ảo tưởng người đang cầm của mình giờ là Tiết Đồng.

“Ừm, chẳng những to, ngay cả hệ số giãn nở cũng rất lớn nhỉ.” Nghe cậu ta ca ngợi của mình, tôi cảm thấy vô cùng mất tự nhiên.

Ch*m tôi được cậu ta liếm rất thích, cao hứng đứng thẳng đợi chuyện phát sinh sau đó. Nhưng cảm giác ghê tởm trong lòng tôi ngày càng mãnh liệt, đến nỗi tôi thật sự không kìm lại được nữa.

Vì thế... Tôi ói ra.

Không chỉ ch*m tôi thích đến phun ra mà tôi cũng thật ghê tởm đến nỗi đem tất cả các thứ trong dạ dày phun ra. Ói xong tôi cảm thấy miệng vẫn thật khó chịu, liền đẩy cái người bị tôi ói đầy mặt còn đang thất thần ra, vọt vào nhà tắm đóng cửa lại ói tiếp một hồi nữa.

Đến lúc cảm giác ghê tởm kia qua đi, tôi đứng lên súc miệng, đấu tranh nội tâm nửa ngày mới mở cửa đi ra.

Cái đám tôi ói ra đã được dọn đi nhưng mùi vị vẫn còn lờn vờn trong phòng.

Đan Thanh không thấy đâu nhưng có người quay lưng về phía tôi đứng trước cửa sổ, đang nhìn ra ngoài cửa sổ giả thâm trầm mà. Người kia mặc một bộ đồng phục cảnh sát chính tề, thân thể cao lớn cường tráng.

Nhìn bóng dáng kia mà mắt tôi ươn ướt.

Mẹ, chuyện hôm nay quả nhiên là tên khốn này làm mà!!!!

Tôi nhào qua, từ phía sau ôm lấy anh, vịn vai anh, đầu dán lên cổ anh, hung hăng cắn một miếng.

“Rất đau đó.” Anh chịu đau, nói rất bình tĩnh.

“Mẹ, tôi hận không thể cắn chết anh!!” Tôi không buông, lúc sau còn cắn càng mạnh hơn.

“Vậy anh cắn chết tôi đi.” Anh nói xong, miệng tôi cũng nếm được mùi máu tươi, dọa tôi vội buông anh ra, phát hiện cổ anh đã bị tôi cắn toét ra, có vòng dấu răng dằm đìa máu. Máu chảy ra, nhiễm vào cổ áo cảnh sát của anh. Trời ạ, hành vi này của tôi, coi như đánh cảnh sát sao?

Nhìn tình trạng này, tôi chân tay luống cuống muốn tìm thứ gì lau cho anh. Anh lại kéo tay tôi nói: “Không sao, giúp tôi liếm liếm là được rồi.”

“Ngu ngốc, nước miếng con người là bẩn nhất, có rất nhiều vi khuẩn trong đó.” Tôi bảo, đặt anh ngồi xuống giường, sau đó tìm cái khăn mặt sạch đề lên cho anh. Còn may tôi cắn cũng không sâu lắm, chẳng mấy chốc máu đã hết chảy, lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó... Tôi đột nhiên nghĩ đến chuyện hôm nay, kéo mạnh cổ áo anh nói: “Mẹ, Tiết Đồng khốn, lúc trước anh sắp xếp người kia cho tôi là có ý gì! Muốn trốn bên cạnh xem tôi làm sao đề người khác hả? Đem hẳn ta đến đây, để tôi làm trò trước mặt cho anh xem!”

“A Đĩnh, thật xin lỗi.”

“Xin lỗi thôi mà có tác dụng thì cảnh sát các anh có thể hồ đồ phi vi rồi sao? Dân đen chúng tôi có thể bị anh đùa bỡn tùy tiện sao?” Tôi được thể không buông mắng Tiết Đồng, anh thì cứ mặc cho tôi mắng, hoàn toàn không cãi lại một câu.

Sau đó, tôi mới biết thì ra lúc trước anh vẫn luôn thấy bất an, sợ rằng tôi ngoài anh ra chưa từng thử với ai khác, sợ tôi thực ra chỉ mê đắm thân thể mình, càng sợ vạn nhất có ngày anh không thể thỏa mãn tôi tôi sẽ ra ngoài tìm người khác.

Trong giới đồng chí, cơ hồ chưa từng có loại chuyện chỉ làm với một người đàn ông thế này. Cho dù là vợ chồng bình thường cũng không thể cả đời hoàn toàn chung thủy với một người, càng đừng nói là giới đồng chí chỉ ràng buộc bởi quan hệ thể xác.

Đàn ông đều có loại tâm lý ch*m càng to càng tự đại, trong giới đồng chí, đàn ông ch*m to lại càng ưu thế. Giống như tôi may mắn chỉ lạc vào giới mỗi một lần mà đã bị mọi người nhớ kĩ, rất nhiều người đều kêu muốn cùng vị người lừa kia kết hợp.

Cứ lo tôi bị người khác dụ dỗ, còn không bằng tìm người đến dụ tôi, thử lòng tôi một chút.

Nghe anh nói xong, tôi giận. Nhưng đồng thời lại thấy cuối cùng xem như cũng đã tìm ra nguyên nhân làm Tiết Đồng bất an.

Chúng tôi đúng là hai tên ngốc, rõ là sống chung với nhau đã mấy năm, yêu nhau tới tận đáy lòng lại vẫn luôn lo lắng đối phương liệu có phải chỉ yêu thân thể của mình hay không.

Trước kia mỗi lần làm xong anh luôn nói yêu tôi, mà tôi luôn tự nghĩ anh nói là nói yêu ch*m của mình thôi, nên tôi sợ vạn nhất nếu có ngày tôi bắt lực liệu anh có thể rời bỏ tôi.

Mà khi tôi nói thích anh anh cũng cho rằng là thích làm với anh, chưa từng thử với đàn ông khác nên nghĩ anh là tốt, sợ tôi ở nam khoa tiếp xúc với nhiều đồng chí sẽ bị người khác câu đi mất.

Đợi đến lúc thăng thần với nhau mới phát hiện thì ra cả hai đều là đồ ngốc, ngốc đến vậy mà chẳng tin tưởng đối phương.

“Nói như vậy, lúc trước anh không làm với tôi chỉ là để tôi dục cầu bất mãn. Tìm người đến dụ dỗ tôi là để thử xem tôi có thật lòng yêu anh không?” Tôi mắt đầy sát khí hỏi Tiết Đồng.

Anh dùng ánh mắt đen láy kia nhìn tôi, thực thản nhiên nói: “Ừ, lúc đó tôi khốn khổ lắm chứ, nhưng còn không đến nỗi nào. Nhưng mà để thử anh, tôi cũng nhận thật khổ sở đó.”

Tôi bắt đầu điên lên, nhảy dựng lên vọt tới cạnh ti vi, cầm lấy chai rượu Lực áp quần hùng lần trước từng uống, một ngụm uống cạn, ném chai xuống sàn, kêu Tiết Đồng: “Chúng ta giờ còn nhân gì nữa? Đến làm thôi!”

Lúc trước tôi nhìn đã lâu, giờ Tiết Đồng mặc một thân đồng phục cảnh sát đẹp đến như vậy đến hấp dẫn tôi, tôi còn nhân sao được nữa.

“Vậy anh muốn làm thế nào?” Tiết Đồng nhìn động tác của tôi, nở nụ cười. Trước đây tôi vẫn luôn thấy nụ cười thế này thật quý dị, nhưng giờ xem ra, chính là quyến rũ mà, sao lúc trước tôi không nhận ra vậy chứ?

Tôi đưa Tiết Đồng vào nhà tắm, để anh đứng trước gương, tôi từ phía sau đưa tay cởi dây lưng của anh.

Lần này tôi cởi rất thuận lợi, tụt quần anh xuống chân.

Tôi từ phía sau ôm lấy anh, nói: “Tôi muốn cưỡng hiếp anh! Để anh ngoài tôi ra không còn nghĩ đến những chuyện vớ vẩn này nữa.”

Tiết Đồng phụt cười, mở chân ra một chút, nhìn vào tôi trong gương nói: “Còn chờ gì nữa? Tới đi.”

“Đừng tưởng tôi không dám, tôi đã sớm muốn hiếp anh rồi.”

“Ha ha... A...”

Lúc anh cười tôi ưỡn lên phía trước, sau đó... tôi vậy vào đi vào được...

“Này... Anh... đã sớm chuẩn bị để tôi làm?”

“Đúng vậy, sao thế?” Tiết Đồng thừa nhận, nói: “Này, anh vào rồi thì mau động đi, còn bản thân gì nữa, được hiệu còn chưa lên sao?”

Lúc này tôi cũng thấy thứ rượu kia hiệu quả đích thực đã lên, vì thế, bắt lấy eo Tiết Đồng, bắt đầu tiến lên “Tiết Đồng, đây là anh tự tìm!”

Trận vật lộn này kéo từ nhà tắm đến trên giường, chiến đấu đến mấy giờ, đến lúc tôi thấy eo mỏi, ch*m như sắp đứt mới chấm dứt.

Tôi mệt đến không mở nổi mắt, bảo Tiết Đồng cũng đang trong tình trạng không khác mấy bên cạnh: “Đợi đến lúc tôi ly hôn với Uyển Uyển rồi sẽ bán nhà cũ đi, dùng tiền kia đến trả hết số tiền nhà còn lại nhé.”

“Cái gì?” Tiết Đồng không biết lấy sức đâu ra, xoay người leo lên người tôi, nói: “Nhà kia là nhà cưới của hai người đó!”

“Nhưng nhà mới này cũng là nhà cưới của chúng ta mà, không phải sao?”

“Ngốc, chúng ta cũng không thể kết hôn được.”

“Nhưng chúng ta cùng mua nhà, trên giấy chứng nhận quyền sử dụng hẳn có thể ghi tên hai người chúng ta phải không?”

“Anh, đúng là ngu ngốc.”

“Tôi đúng là ngốc, nên đến giờ vẫn chưa nói với anh.” Tôi vươn tay ôm cổ anh, nhìn vào mắt anh, chân thành nói: “Tiết Đồng, tôi yêu anh. ”

“Tô Đình Chi, anh là đồ ngốc, tôi từ bốn năm mười tháng hai mươi bảy ngày trước đã yêu anh rồi. ”

Tác giả: Tốt rồi, chính văn như vậy là kết thúc rồi.

Còn lại gì thì để ngoại truyện bàn thôi.

Muốn ngoại truyện có gì thì nhớ nói nhé.

Pad: Chào các bạn chế, thế là chính văn đã kết thúc, tiếp theo sẽ là ngoại truyện thôi. Mình sẽ cố gắng hoàn thành trong thời gian ngắn nhất có thể. Đến giờ mình cũng vẫn rất bận nên có lẽ bản dịch sẽ còn nhiều sai sót, rất xin lỗi mọi người, nếu ai cảm thấy có thể beta được thì xung phong giúp mình với nhé. Bản mình up lên chỉ là bản thô, làm xong là vớt lên, còn chưa kịp đọc lại cơ >.< ai=”” làm=”” được=”” nhớ=”” xong=”” phong=”” nhé=”” nhé!!!=””>

44. Chương 44: Kẻ Bắt Cóc Uyển Uyển Đã Tới (thượng)...

Lại là thứ sáu, nếu bình thường Tô Đình Chi đã sớm rời giường làm bữa sáng rồi đi làm ở trạm y tế rồi, nhưng hôm nay là một ngày quan trọng, anh gọi điện đến trạm y tế xin nghỉ.

Hai ngày trước anh nhận được điện thoại của Uyển Uyển, nói là muốn dẫn đối tượng kết hôn tới. Hôm qua Tô Đình Chi với Tiết Đồng đi mua các loại với bột mì về, tối gói mấy trăm cái sủi cảo, để chặt kín trong tủ lạnh.

Lúc Tiết Đồng rời giường Tô Đình Chi vẫn còn đang ngủ, tối qua anh làm vắn thẩn đến khuya, đến tận lúc ngủ còn nói mơ lo lẽ sủi cảo không đủ thì làm sao.

Tiết Đồng lẳng lẳng nhìn người đàn ông đang ngủ bên cạnh, chỉ nhìn thôi, cũng cảm thấy đáy lòng tràn ngập ấm áp.

Tô Đình Chi chẳng phải đẹp trai, cũng chẳng có nhiều tiền, miệng không nói điều ngọt ngào thì còn siêu tiện, nói trắng ra chính là một tên dân đen bình thường. Thế nhưng anh lại yêu cái tên dân đen này, vì người kia, anh có thể bỏ lại cuộc sống đầy thú vui trước kia, chọn cùng người kia sống cùng nhau.

Đúng vậy, là chung sống.

Bọn họ hai người đàn ông một người đối ngoại một người đối nội, ai tan sở về rảnh thì đi mua đồ ăn, muốn ăn gì chỉ cần nói sẽ có người làm bưng đến trước mặt. Sống cùng họ còn có bé Tô Nam bảy tuổi, ngày nào cũng có những ý tưởng hay ho, khiến cuộc sống vui vẻ hơn rất nhiều.

Dù không có kích thích như trước kia, nhưng anh rất rất yêu cái cuộc sống gia đình bình yên thế này.

Đối với một đồng chí àm nói, lúc vừa bước vào giới chủ yếu là vì kích thích, nhưng hồi sau mới biết, cuộc sống gia đình yên bình như vậy là mong ước khó thành.

Cho nên, anh từ đầu đã luôn vô cùng quý trọng cuộc sống thế này.

Hiện giờ, Tô Đình Chi đã thực sự thuộc về anh.

Từ lúc anh mười tám tuổi, biết được tính hướng của mình vẫn luôn quan hệ với đàn ông, dùng sức hấp dẫn của mình chinh phục rất nhiều người, nhưng trong lòng luôn cảm thấy có một chỗ trống. Anh mong có thể gặp được một người đàn ông đáng để yêu, cho dù vì đối phương mà làm 0 cũng được.

Trong giới đồng chí số 0 luôn nhiều hơn số 1, nhưng đại đa số đều là 0.5, thuần 0 hay thuần 1 là rất ít. Trước kia chỉ làm 1 vì anh cảm thấy chưa có người đàn ông nào đủ tư cách chinh phục mình, vậy mà hiện tại anh vậy mà lại thuần phục dưới thân người đàn ông này.

Này... hẳn vì Tô Đình Chi người kia có thể chất không thể bị chinh phục đi. Rõ là có ch*m lớn đến vậy mà mặt sau lại chặt đến thế, đúng là cực phẩm vạn năm 1 mà.

Nhưng mà nếu hai người họ có thể cứ vậy mà sống, anh cho dù cả đời làm 0 cũng không sao. Dù sao Tô Đình Chi ngoài việc kĩ thuật hơi kém chút, phương diện khác đều làm anh rất hài lòng.

Tiết Đồng xuống giường, vào nhà tắm rửa mặt chải đầu. Đơn giản tắm nước lạnh một cái rồi cứ vậy trần truồng đứng trước gương ở bồn rửa tay định cạo râu. Nhìn chính mình trong gương, cũng không tính là đẹp trai gì nhưng ngũ quan cân đối, mày rậm mắt to, rất đàn ông. Chính bởi nam tính thế này trước kia mới thuận lợi trong giới đồng chí như vậy.

Nhưng mà giới đồng chí bây giờ ẻo lả nhiều lên, có những tên trông đàn bà còn hơn cả đàn bà mà cũng làm 1. Nghĩ đến lần trước tới Vườn địa đàng sơ khai tìm lk có thằng dạo mới tới lắc mông tới gần anh, nói thích nhất là đê các anh cường tráng, làm họ đến kêu oa oa.

Tiết Đồng tức giận đá cho thằng không có mắt kia một cái, làm hắn ta ngất đi một bên. Mẹ, anh cho Tô Đình Chi làm còn chưa tính, ngay cả thằng ẻo cũng muốn đê anh, chẳng nhẽ anh giờ càng thu hút khiến đàn ông muốn đê?

Anh đứng trước gương soi nửa ngày, còn tạo dáng mấy cái mà sao cũng vẫn thấy chả khác gì ngày xưa, sao có người lại thấy anh nên bị đê chứ?

Xem ra, có khi phải luyện tập làm 1 thêm chút mới được.

Đúng lúc này, ngoài nhà vệ sinh có người gõ cửa: “Tiết Đồng, mở cửa.”

Anh mở cửa cho Tô Đình Chi vào, tiếp tục cạo râu. Dù sao trong nhà giờ cả lớn cả bé cũng có mỗi ba ông đàn ông, hơn nữa, dù bị Tô Đình Chi nhìn hết cũng có sao, gì thì bọn họ đã bên nhau bao nhiêu năm, còn có chỗ nào chưa thấy chứ.

Tô Đình Chi đứng trước bồn cầu tụt quần xả nước, xả nước xong liền cởi quần áo, rồi mở nước tắm luôn.

“Sao vậy? Anh muốn tắm nước lạnh?” Tiết Đồng hơi sững sốt, Tô Đình Chi bình thường đều tắm nước ấm, hôm nay lại đổi tính.

“Tôi muốn tỉnh táo một chút, lát nữa còn phải gặp Uyển Uyển với người kia cơ mà.” Tô Đình Chi bị nước lạnh vòi sen phun cho rùng mình một cái, nhưng vẫn xông vào tắm.

“Tỉnh táo?” Tiết Đồng nhìn không được, đi qua tắt nước lạnh, cầm vòi sen chỉnh thành nước ấm: “Cách để tỉnh táo có rất nhiều, không cần thiết phải dùng cách hại thân thể này.”

“Nhưng anh cũng tắm nước lạnh mà.”

“Đừng so với tôi, thể chất chúng ta không giống nhau. Hơn nữa, tắm nước lạnh, làm việc đó không thoải mái.” Tiết Đồng từ phía sau đưa tay nắm cửa Tô Đình Chi, bắt đầu động.

Tô Đình Chi đê tay anh lại, nói: “Tôi muốn giữ sức.”

“Không sao, tôi đến là được rồi.” Tiết Đồng đưa thứ nóng như lửa của mình chọc giữa hai chân Tô Đình Chi, khiến anh kẹp chặt chân.

Nhìn động tác của Tiết Đồng, Tô Đình Chi thật áy náy, thấp giọng nói: “Này, Tiết Đồng, anh nếu muốn làm tôi, thực ra chúng ta có thể thử lại xem sao.”

“Không cần, lần trước chưa gì anh đã chảy máu. Tôi muốn hai người chúng ta đều thoải mái, không cần để khoái cảm của tôi biến thành thống khổ của anh. Vậy nên thế này là tốt rồi.” Tiết Đồng cũng không đồng ý với đề nghị của Tô Đình Chi.

Dù bị Tô Đình Chi đê, anh thực sự cũng cảm thấy không tâm lý không được cân bằng, nhưng nếu chỉ để anh thích mà không để ý đến thân thể của Tô Đình Chi thì thật quá vô sỉ. Hơn nữa... lúc bị Tô Đình Chi đê, anh cũng không phải không có khoái cảm.

Trong dòng nước ấm áp, Tiết Đồng bôi sữa tắm lên người cả hai, vừa vuốt ve thân thể đối phương, vừa rất nhanh va chạm Tô Đình Chi, khiến Tô Đình Chi không thể không chống hai tay lên tường, chống lại lực đẩy phía sau.

Nước ẩm từ vôi sen chảy dọc lưng anh, lại chảy xuống nơi hai người gắn vào nhau, dưới va chạm của Tiết Đồng phát ra tiếng nước bạch bạch.

Nắm eo Tô Đình Chi va chạm anh từ phía sau, dù không thực sự đi vào nhưng hưởng thụ thị giác bây giờ lại khiến Tiết Đồng vô cùng hưng phấn. Từ đằng sau nhìn từ gáy và lưng Tô Đình Chi thật đẹp. Dù Tô Đình Chi bình thường không rèn luyện nên cơ thể có chút rệu rạo nhưng bởi bọn họ vận động trên giường nhiều nên lưng, eo, mông Tô Đình Chi đều rất khỏe khoắn.

Tiết Đồng dán lên lưng Tô Đình Chi, lưỡi liếm cái gáy mẫn cảm. Nhìn trên bả vai kia còn có vết lần trước bị anh cào, Tiết Đồng đột nhiên thấy tình trạng giờ có chút không đúng. Thậm chí anh hi vọng một ngày có thể đè Tiết Đồng làm một lần, khiến Tô Đình Chi lưu lại vết cào trên lưng mình.

Mỗi lần đến lúc này Tô Đình Chi đều có thể cảm giác được khát vọng chinh phục đang cuộn trào trong cơ thể Tiết Đồng, dù anh ta chỉ động ở giữa hai chân anh, không thực sự tiến vào nhưng anh có loại cảm giác giống như mình thực sự bị Tiết Đồng chinh phục.

Lúc phun ra chất dịch nóng bỏng, Tiết Đồng cắn lên sau gáy Tô Đình Chi, đau đến khiến anh hét thảm một tiếng.

Tô Đình Chi bị anh cắn rất đau, nhưng sau gáy thật sự là nơi mẫn cảm của anh, trong đau đớn mang theo khoái cảm khiến anh cơ hồ không thể chống đỡ thân thể nữa. Anh ngửa cổ về phía sau, tựa vào vai Tiết Đồng, phóng ra nhiệt tình của mình trong tay Tiết Đồng.

“thế nào, tôi là đàn ông nhỉ?” Sau khi kết thúc, Tiết Đồng thở hổn hển từ phía sau ôm Tô Đình Chi, giúp anh rửa bọt xà phòng còn trên người.

Tô Đình Chi đang dựa trên vai anh nghe như vậy, nhịn không được trở mình xem thường. Tiết Đồng trông vậy không phải đàn ông chẳng nhẽ là đàn bà sao? Anh uể oải nhìn Tiết Đồng nói: “Nếu anh là phụ nữ, tôi lập tức cưới anh về.”

“Cưới tôi á?” Tiết Đồng cười, ghé vào bên tai Tô Đình Chi nói: “Anh làm việc nhà tốt như vậy, không phải anh mới nên làm nữ chủ nhân sao?”

Tô Đình Chi nghiêng đầu, hơi nhú mày: “Cái gì gọi là việc nhà làm tốt thì nhất định là phụ nữ? Trên thế giới, đại đa số đầu bếp nổi tiếng đều là nam đó.”

Tiết Đồng biết lời này chọc đến cái tính đàn ông của Tô Đình Chi liền im lặng. Vạn nhất chọc giận anh ta, anh ta bãi công thì mọi người cũng chỉ có thể ra ngoài ăn mỗi ngày thôi.

Hai người ra khỏi nhà tắm, thay xong quần áo xuống lầu đã thấy Tô Nam đang xem phim hoạt hình ở dưới chào khinh bỉ.

“Ba già, chú Tiết, hai người cũng hơi quá đáng rồi đấy, con vẫn còn là một hoa hoa mỹ thiếu niên thôi đó, hai người chỉ nghĩ đến mình, làm loạn trong nhà tắm, cũng chẳng làm bữa sáng, con sắp chết đói rồi đây.”

Tô Đình Chi đen mặt, bị con trai nghe thấy tiếng mình và Tiết Đồng làm thật là hơi ngượng. Việc có một người cha đồng tính luyện ai có thể ảnh hưởng nhất định đến thể xác cũng như tinh thần của đứa bé, nói như vậy... nếu người kia của Uyển Uyển không tồi, để Tô Nam ở với Uyển Uyển cũng tốt.

Anh vào bếp, làm món cháo đơn giản. Cháo thì tối qua đã nấu, chỉ cần đun nóng lên, cho thêm trứng chim, chân giò hun khói, rau xanh, hành thái linh tinh nữa là được rồi, rảnh việc.

Nếu có thời gian anh sẽ làm một nồi canh, tắm bổ cho Tiết Đồng với Tô Nam một chút. Nhưng giờ không có thời gian nên chỉ có thể nấu đồ đơn giản, hôm sau mua đồ ăn nhất định phải làm một bữa tiệc lớn ngon lành mới được.

Nhìn Tô Đình Chi đang làm cháo trong bếp, Tiết Đồng cảm thấy những ngày này thật tươi đẹp biết bao.

Trước kia bọn họ ở là nhà cưới của Tô Đình Chi, gia cụ với giường đều là của hai vợ chồng người ta, anh vẫn luôn thấy không thoải mái. Anh luôn lo lắng có ngày Tô Đình Chi quay lại với Uyển Uyển, đá anh đi.

Hiện giờ hai người đang ở nhà anh mua, hơn nữa, hôm nay Uyển Uyển sẽ mang bạn trai mới tới. Nếu họ cảm thấy người kia không tồi, Tô Đình Chi có thể ly hôn với Uyển Uyển, chính thức trở thành người của anh.

Dù rằng Tô Đình Chi có nói ly hôn xong sẽ bán nhà cũ, lấy tiền trả nốt nợ căn nhà này. Nhưng chuyện này còn rất xa vời, Tiết Đồng vẫn chưa dám tin.

Lúc Tô Đình Chi bưng nồi cháo nhỏ vào, Tô Nam vội vàng cầm ba cái bát bày lên trên bàn. Nhìn Tô Nam, Tiết Đồng thật lo nếu bọn họ ly hôn, nó theo Uyển Uyển thì phải làm sao.

Dù có khi anh thấy thằng ranh con này thật phiền toái, nhưng nếu không có nó, cuộc sống có khi lại kém phần thú vị.

Tác giả: Từ giờ là thời gian dành cho bà con hóng chuyện xấu, bạn nhỏ thích hóng xin chú ý, bạn nào không thích hóng thì nhất định đừng nhìn.

Xin các bạn nhỏ sắp mở link này hãy chuẩn bị trước tâm lý thật tốt, hít sâu một hơi, sau đó nhìn kỹ bốn phía.

Nếu bạn muốn hóng, liền mở nó ra đi, nó sẽ đảo lộn thế giới quan của bạn!

45. Chương 45: Kẻ Bắt Cóc Uyển Uyển Đã Tới (trung)...

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ăn xong bữa sáng, Tô Đình Chi giao nhiệm vụ cho Tô Nam và Tiết Đồng, bắt hai người họ phải dọn phòng, còn anh ra ngoài mua đồ ăn.

Tô Nam chu mỏ: “Ba, có cần thiết phải làm vậy không? Người ba sắp gặp chính là người sắp cướp mất mẹ của con đó. Ba mẹ mấy năm nay sống chung không phải cũng rất tốt sao, sao cứ nhất định phải ly hôn?”

Tô Đình Chi vươn tay còn đang cầm túi bảo vệ môi trường nhẹ xoa đầu nó, nói: “Nếu ba và mẹ không thể sống cùng, vậy để cho mẹ hạnh phúc thì có gì không đúng? Mau thu dọn đi, người lát nữa đến mà được ba và chú Tiết đồng ý thì sẽ trở thành ba con sau này đó.”

Tô Đình Chi ra khỏi nhà Tô Nam mới miễn cưỡng theo giúp Tiết Đồng dọn dẹp nhà cửa. Còn may họ mới chuyển tới chưa lâu, cũng không có mấy thứ cần dọn. Nó dọn xong đệm trên sofa, dọn cả mấy món đồ chơi bình thường nó hay vứt lung tung nữa là chẳng còn gì làm.

Lúc ngồi xem ti vi vẫn thấy Tiết Đồng còn dọn dẹp trong bếp, nó kêu: “Chú Tiết, chú bảo hôm nay mẹ cháu sẽ dẫn về người thế nào nhỉ?”

Tiết Đồng đang lau máy hút khói, không quay đầu lại nói: “Đàn ông.”

Tô Nam trầm nghĩ: vô nghĩa.

Tiết Đồng lúc trước còn muốn điều tra về người kia nhưng Uyển Uyển kiên quyết không chịu lộ ra chút tin tức nào của đối phương, vậy nên trừ việc đối phương sống ở thành phố Vân Hành, còn lại Tiết Đồng chẳng biết thêm được gì hết.

Kì thật anh cũng có thể lên đi điều tra, nhưng anh tôn trọng quyền riêng tư của Uyển Uyển, anh muốn đợi Uyển Uyển tự mình dẫn người kia tới giới thiệu cho bọn họ.

Mong người này là một người đứng đắn, thật lòng thích Uyển Uyển. Nếu anh phát hiện ra tên kia là kẻ lừa đảo, anh nhất định cho hắn ta biết “Hoa làm sao mà hồng!”

Tô Đình Chi xách túi bảo vệ môi trường đầy ắp đồ ăn trở lại, từ xương sườn đến thịt bò, rồi tai lợn, cánh gà, rau xanh củ cải đến đậu sừng, bắp ngô, chay mặn gì đều có.

Anh vừa về đã biến phòng bếp thành thiên hạ của mình. Xương sườn rửa sạch, thêm ngô Hoài Sơn với gừng lát cho vào nồi đun, một nồi khác lại để nấu món kho. Anh chưa bao giờ thích mua thành phẩm mà chỉ thích mua các loại thịt về tự nấu, món kho của anh cực kì đậm đà tròn vị.

Uyển Uyển thích nhất là ăn sủi cảo, món kho với canh xương ngô Tô Đình Chi làm, lần này Tô Đình Chi làm đặc biệt là dành cho cô.

Tiết Đồng ngồi trong sô pha phòng khách, cách cánh cửa thủy tinh nhìn Tô Đình Chi đang bận rộn không ngừng mà tức anh ách. Rõ là chỉ gặp một tên xa lạ, làm sao phải tỏ ra căng thẳng hồi hộp thế chứ? Cứ như mẹ vợ sắp gặp con rể ấy.

Cánh cửa thủy tinh cũng không ngăn được mùi thức ăn thơm lừng khiến Tô Nam mấy lần muốn nhảy vào bếp thò cái gì, nhưng mỗi lần như vậy, còn chưa xuống khỏi sô pha đã bị Tiết Đồng bắt trở lại, bảo nó tập trung xem ti vi. Nó vô cùng bất mãn, trừng mắt với Tiết Đồng: “Chú rõ ràng cũng nhìn vào bếp, còn nuốt nước miếng, thế mà không cho cháu đi ăn vụng.”

Tiết Đồng không chút khách khí trừng mắt lại, nói: “Còn không phải vì chưa nấu xong hay sao, cái giống đồ ăn mà nấu đến cả nửa đời còn chưa chín thì có gì ngon? Tập trung xem hoạt hình đi.”

“Phim hoạt hình này ngu quá đi, làm như mình chưa xem hoạt hình bao giờ ấy chứ nhỉ?” Tô Nam phản bác.

“Chán à? Thế về phòng chơi máy tính đi.” Tiết Đồng chuyển sang kênh thể thao, Tô Nam tức tối giậm bình bịch lên lầu thật.

Tiết Đồng mắt thì nhìn trận bóng rổ trong ti vi nhưng lòng thì chỉ hướng về hương thơm quyến rũ phát ra từ trong bếp kia. Tô Đình Chi đang tất tả trong bếp trông thật là mê người, rõ là đàn ông mà mặc tạp dề đứng trong bếp mới hợp làm sao, xem ra anh ta đúng là sinh ra là để vào bếp rồi.

Vừa nhìn thấy Tô Đình Chi trong đầu anh đã ảo tưởng đến việc đề anh ta ra bếp chơi súng thật đạn thật một hồi, đáng tiếc ảo tưởng này lần nào cũng bị Tô Nam phá đám. Mỗi lúc thế này, anh đều hận không thể đem cái nhóc bóng đèn này đóng gói rước sang bên Uyển Uyển, mong sao anh với Tô Đình Chi ở mỗi phòng trong nhà đều phải làm được một lần.

Sau cửa là địa điểm không tồi, có thể đề Tô Đình Chi lên ván cửa mà hôn. Cạnh cửa là nhà vệ sinh, bên trong có bệ xí, không có bồn tắm nhưng lại có một khoang tắm, cả chỗ để máy giặt nữa, có thể thử tư thế sáng nay ở đó. Sô pha với bàn trà trong phòng khách thì khỏi nói rồi, đều là đồ anh nhờ Chung Tình chọn, loại đặc biệt chắc chắn, chúng mình cứ gọi là thích làm tư thế nào thì làm.

Bàn ăn với bàn bếp đều là địa điểm rất tuyệt, sau này có thể thử xem.

Làm trên cầu thang chắc cũng tình thú lắm, bồn tắm trên lầu cũng là chỗ tốt nhỉ.

Tiết Đồng càng nghĩ càng quá đáng, thậm chí nghĩ đến chuyện ban ngày ban mặt làm ngoài ban công. Đương nhiên, trong tưởng tượng của anh Tô Đình Chi đều là bị anh đè bên dưới rồi. Thực tế chính anh mới là người bị đè còn không tính, trong ảo tưởng thì lúc nào cũng là anh đè Tô Đình Chi. Chung quy YY là vô tội, YY là hữu lý mà.

Nhưng dù sao những việc này anh cũng chỉ dám nghĩ thôi, thật sự làm thì ai biết sẽ ra sao. Nhớ lần trước, anh mới dùng có hai ngón tay đã khiến Tô Đình Chi dùng băng vệ sinh cả tuần, chẳng biết là nên khóc hay nên cười đây.

Bất tri bất giác, thấy giữa đùi khó chịu mới phát hiện mình vậy mà hưng phấn lên rồi.

Để Tô Đình Chi không phát hiện ra anh chỉ có tự tưởng tượng mà cũng phát tình được, Tiết Đồng phải chui trong nhà vệ sinh bên cạnh, để nó qua đi rồi mới ra.

Tô Đình Chi qua cánh cửa thủy tinh trong bếp nhìn ra chỗ Tiết Đồng còn bất ngờ. Trong ti vi cũng không phải đang chiếu cảnh kích thích gì, sao Tiết Đồng lại hưng phấn nhỉ, hay là bởi... đang xem trận đấu bóng rổ trong ti vi, một đám đàn ông ngoài hai mét tranh nhau có quả bóng. Tô Đình Chi toát mồ hôi hột, trong lòng nghĩ Tiết Đồng hẳn không phải vì xem đám đàn ông cường tráng lực lưỡng đẩy mà hưng phấn ấy chứ?

Không nhịn được lại nhéo đám cơ đã hơi chùng trên cánh tay, sờ sờ cái bụng đã mập ra, có chút chột dạ. Lúc nào cũng nghĩ phải tập thể hình nhưng cuối cùng đều bởi không có thời gian mà bỏ cuộc giữa chừng.

So với mấy tên to con cơ bắp này, anh chẳng những không có cơ bắp, thậm chí còn thấp hơn Tiết Đồng mất mấy phân. Thế nên... Có phải anh không thỏa mãn được Tiết Đồng không... Chứ không sao Tiết Đồng lúc này chỉ xem mấy tên cơ bắp kia lại hưng phấn lên vậy.

May mà anh chỉ tưởng tượng thôi, chứ mà nói vậy với Tiết Đồng, anh ta nhất định sẽ túm lấy anh: Anh mới thích cơ bắp, tôi đây chỉ thích cái tên gà còi anh thôi.

Tiết Đồng từ phòng tắm đi ra, đẩy cửa phòng bếp vào đứng bên bàn ăn, hỏi Tô Đình Chi còn đang miệt mài lao động: “Có gì cần tôi giúp không?”

Tô Đình Chi không cần nói đến câu thứ hai, chuyển ngay mấy củ khoai tây đã gọt vỏ qua rồi lại bận rộn đi làm chuyện khác. Tiết Đồng nhìn đám ớt xanh đỏ đặt trên bàn là đã biết phải làm gì, liền lấy dao thớt ra chăm chỉ thái khoai.

Tiết Đồng dù bình thường thích ăn thịt nhưng khoai tây củ cải các thứ cũng thích, mà thích nhất chính là khoai tây thái sợi xào. Thế nhưng trước kia anh chẳng bao giờ làm mấy thứ này cả, chỉ có thể ăn bên ngoài mà thôi.

Vài năm trước, lần đầu tiên ăn cơm chỗ Tô Đình Chi, thấy thật hợp khẩu vị, về sau anh cũng dần thích giúp đỡ việc vặt trong bếp. Dù rằng giờ mà để anh xào rau cũng có thể rối tinh rối mù nhưng vài năm nay ít ra cũng luyện được cái kỹ thuật thái rau.

Thái xong khoai tây, anh hỏi còn gì cần giúp nữa không, thế là nhận được thêm nhiệm vụ giã tỏi. Xem ra, trưa nay sẽ có rau trộn ngon tuyệt ăn rồi, mùa hè ăn rau trộn là tuyệt nhất.

Dù việc nào cũng nhàm chán nhưng Tiết Đồng vẫn làm không biết mệt.

Tô Đình Chi cũng hay quay lại nhìn Tiết Đồng, nhét miếng thịt đang thái hay gì đó vào miệng Tiết Đồng. Thành ra Tiết Đồng càng ăn càng nghiện, lại còn gọi món thế này nữa.

“A Đình, cho tôi miếng tai lợn, cắt dày chút, miếng lúc này mỏng quá... Gân bò này ăn ngon thật đấy, cho tôi miếng nữa đi.”

“Không được, anh còn ăn nữa thì lát trên bàn còn gì mà ăn.”

“Ăn miếng nữa thôi, một miếng thôi mà, cắt dày chút...”

Gần mười hai giờ trưa, chuông cửa rổt cuộc vang lên, để phòng có chuông mà trên lầu không nghe thấy, chuông nhà bọn họ được đặt ở giữa cầu thang. Tô Nam đang lướt mạng trên lầu chạy xuống, vừa chạy vừa kêu: “Tốt quá, mẹ mình đến rồi, ăn cơm được rồi.”

Lời nó nói khiến hai gã đàn ông đang làm chuyện mờ ám trong bếp xấu hổ một trận, món kho mà Tô Nam vẫn thèm muốn chưa đến giờ ăn cơm đã vào bụng Tiết Đồng không ít, Tô Nam vẫn muốn ăn thì một miếng cũng chưa đến miệng.

Tiết Đồng vội từ bếp đi ra, cùng Tô Nam ra mở cửa. Tô Đình Chi cũng bỏ công việc đang làm xuống, rửa tay ra ngoài gặp người ta.

Uyển Uyển hơn nửa tháng không gặp vẫn xinh đẹp như trước, nhưng không trang điểm, không giày cao gót, quần áo đang mặc cũng hơi rộng.

Tô Nam nhìn thấy mẹ vội lao đến ôm chân: “Mẹ, chú Tiết chú ngược đãi con. Chính chú ấy ăn vụng trong bếp mà không cho con vào.”

Tiết Đồng nghe câu trước còn tưởng ranh con Tô Nam này tổ cái gì, nghe hết câu thì chỉ muốn đem miếng thịt thật to mà nhét vào miệng nó. Oắt con, ăn cũng dám tổ chú mày hả?

Uyển Uyển buồn cười nhìn Tô Nam đang làm nũng, chột chột trán nó nói: “Cái thằng ranh này, chết vì ăn.”

Ranh con thấy mảnh khoe bị mẹ vạch trần liền rúc đầu vào bụng mẹ giả vờ đáng yêu, vô ý lại phát hiện bụng mẹ cũng béo hơn hẳn bình thường. Đáng giận, ngay cả mẹ cũng được ăn nhiều mỗi ngày, nó đúng là khổ nhất mà.

Lúc này có tiếng đàn ông truyền tới: “Uyển Uyển, đây là con em đây à, đáng yêu thật đấy.”

Tô Nam dời ánh mắt từ bụng mẹ nhìn sang bên cạnh mới phát hiện ra bên cạnh mẹ có một người đàn ông đang đứng, xem ra hẳn là bố tương lai đây rồi. Bởi góc độ của nó giờ không nhìn được đến mặt người kia, chỉ nhìn được người nọ đang mặc một bộ com lê đen chần chu, trong lòng đánh giá: ông già nhà quê.

Nhưng đến khi nó nhìn rõ diện mạo người kia mới thốt lên: “Mẹ, mẹ trâu già gặm cỏ non nhá!!!”

Kỳ thực Tiết Đồng với Tô Đình Chi vừa thấy người kia đã muốn nói câu này, nhưng gì thì mình cũng là người lớn, có những câu không thể nói lung tung được, nhưng Tô Nam là trẻ con, đồng ngôn vô kị, thuận miệng là nói thôi.

Lúc trước bọn họ cũng đoán già đoán non vô số kiểu người có thể, công tử trắng hoa, rồi thư sinh trói gà không chặt, ông lão chống gậy, anh giai hoàn mỹ (1), anh giai “lên tỉnh” (2)... Nhưng tận mắt gặp đối tượng của Uyển Uyển, chỉ có một ý nghĩ: Đệ?

Đúng thế, người kia dù mặc nguyên bộ vest đen hết sức nghiêm túc, nhưng nhìn diện mạo, rồi khí chất kia – trông thế nào cũng không quá mười tám tuổi!

Hay là, không phải là con trai của người kia chứ? Nói vậy thì cái người kia cũng già quá đi.

Bọn họ nhìn trái ngó phải nhưng trước cửa ngoài Uyển Uyển với người đàn ông này chẳng còn ai khác.

Tô Đình Chi xấu hổ hỏi: “Uyển Uyển, bạn trai em sao còn chưa đến, đang đậu xe bên dưới hả? Khu này chỗ đậu xe đúng là hơi thiếu nhỉ...”

Uyển Uyển thấy biểu cảm kì quái của họ thì biết ngay hẳn là có hiểu lầm gì rồi, liền kéo người trông như đệ tử kia sang, giới thiệu: “Đây là bạn trai của em, năm nay – ba mươi tuổi.”

Vừa nói xong, cảm ba ông tướng lớn nhỏ trước mặt đồng loạt rớt xuống đất!

Tác giả:

Hai ngày trước qua hiệu sách, thấy một cuốn tên: “Đi thôi, Trương Tiểu Nghiễn” (3).

Nhớ ra lúc xem ở trên mạng thấy rất khá, liền mua về.

Hôm nay lại lấy ra xem, cảm thấy thật hợp.

Lại là một năm 512 mà.

(1)“Tinh anh nam”: mình từng gặp từ này trong rất nhiều truyện các bạn khác edit, các bạn thường để nguyên nhưng mình bị không thích thế nên thay tạm bằng “anh giai hoàn mỹ” dù biết nó cũng chưa xác đáng lắm, nhỉ. Biết sao đây, mình bị bệnh không thích

(2)“Phượng hoàng nam”: Theo baike, thường để chỉ kiểu người sinh ra trong nghèo khó, vượt qua nhiều khó khăn lên thành phố học đại học, rồi làm việc. Cuộc sống vất vả đã để lại ấn tượng sâu sắc, khiến họ luôn giữ được thói quen chăm chỉ, tinh thần vượt khó... Là “gà bay khỏi chuồng hóa phượng hoàng” nên dù rời xa nông thôn, đã ra sống ở thành phố nhưng vẫn giữ nguyên tư duy truyền thống hay những thói quen “nhà quê” như: tiết kiệm, cần cù, sống thanh đạm.

Đặc điểm tính cách thường thấy ở những người này: Bùn xỉn, nhạy cảm, tự phụ. Khi kết hôn với những người phụ nữ thành thị, do tư tưởng khác nhau nên thường xảy ra xung đột, bất mãn... Tìm hiểu thêm ở đây.

(3)Nói chung là tiểu thuyết kiểu “Xách ba lô lên và đi” phiên bản Trung Quốc Nhưng cuốn này của bạn Trương có ý nghĩa hơn nhiều vì nó kể về chuyến tình nguyện sau trận động đất 5.12 độ gì gì đấy của bạn đó, rồi làm được những gì, phiêu du thế nào trong vòng 72 ngày, là nguồn cảm hứng mới cho các bạn trẻ Trung Quốc, bla bla... Nói thật là mình không có cảm tình với cuốn của bạn Huyền Chip Huyền Choét gì gì

đấy (vì thấy điều điều >.<~) nên="" thành="" ra="" ăn="" tương="" với="" cuốn="" này="" cũng...=""
hê,="" các="" bạn="" hứng="" thú="" có="" thể="" tự="" tìm="" hiểu="" thêm="" ở="" đây="">

46. Chương 46: Kẻ Bắt Cóc Uyển Uyển Đã Tới (hạ)...

Dưới cái nhìn lom lom của Tiết Đồng và Tô Đình Chi, Uyển Uyển ngang nhiên kéo Đỗ Hành vào nhà.

Ngắm nghía xong bài trí của ngôi nhà, Uyển Uyển khen nhà này rất khá, thật sự tốt hơn nhà cũ rất nhiều, nếu có thể cô cũng muốn ở đây.

Với câu nói vô trách nhiệm kiểu này, Tô Đình Chi cũng làm bộ không nghe thấy gì, yên lặng đẩy cánh cửa thủy tinh vào bếp xào nớt vài món cuối cùng.

Tiết Đồng thì neho mắt nhìn cô, trong lòng nghĩ hay là cái cô này còn muốn mang cả ông xã nhỏ của mình đến xen vào thế giới hai người của anh với Tô Đình Chi đây? Nếu như vậy không phải bé bạn trai kia của cô ấy rất đáng thương hay sao? Bám vậy chính hiệu rồi còn gì.

Cô kéo Đỗ Hành cùng ngồi xuống trường kỉ. Tô Nam nhìn mà khó chịu, kiên quyết nhảy vào ngồi giữa hai người. Sau đó, thị uy lườm cái tên muốn phá đám ba mẹ nó một cái, vậy mà đổi lại chỉ nhận được cái mỉm cười cùng động tác xoa đầu của người kia khiến nó không khỏi cáu kỉnh. Uyển Uyển thì đang ngồi cạnh, không tiện phát hỏa, chỉ có thể ném ánh mắt cầu cứu qua bên Tiết Đồng đang ngồi số pha nhỏ bên cạnh.

Tiết Đồng lúc ngồi cố ý chọn ghế ngay sát Đỗ Hành, từ lúc ngồi xuống vẫn luôn dõi theo cậu ta, muốn dựa vào thói quen nghề nghiệp phân tích xem đối phương rốt cuộc là người thế nào.

Nhìn diện mạo cùng làn da, đối phương là một anh chàng thanh tú, chỉ nhìn diện mạo thì ước chừng mười bảy tuổi, qua màu da có thể thấy đối phương hẳn là làm việc trong văn phòng lâu ngày. Lúc bị anh nhìn chăm chăm thì đỏ mặt, hành vi cũng ngượng nghịu chứng tỏ phạm vi xã giao của đối phương rất nhỏ, bình thường không tiếp xúc với người khác nhiều lắm.

Nghe khẩu âm, đúng là người Vân Hành. Nhìn ngón tay, đối phương hẳn là làm công việc thường xuyên dùng bút. Bộ com lê thì cũng là có thương hiệu đấy nhưng không được vừa người lắm, hẳn là mới mua. Nhìn hiệu quần áo có thể thấy người này ở tầng lớp giữa, không nhiều tiền cho lắm, nhưng cũng không phải dạng nghèo túng. Giày da rất mới, động tác đi lại của cậu ta cũng hơi kì, có thể chứng tỏ giày cũng là mới mua cho nên còn hơi cứng chân.

Từ những chi tiết trên, có thể suy đoán đối phương là người thật thà, hơn nữa rất coi trọng Uyển Uyển, nếu không sẽ không ăn mặc quần áo giày dép chỉnh chu như vậy tới, hẳn là muốn gây ấn tượng tốt với chồng cũ và con riêng của cô ấy.

Nói tóm lại, Tiết Đồng khá vừa lòng với anh chàng này, nhưng cụ thể thế nào thì còn phải kiểm tra thêm mới đưa ra kết luận được.

Đỗ Hành bị ánh mắt sắc bén của Tiết Đồng soi cho mất tự nhiên, lui sát về phía Uyển Uyển, thành ra Tô Nam đang chen chúc ở giữa bị chèn cho kêu ai ái.

Nhìn tình huống thế này, Uyển Uyển không thể không nghĩ cách thay đổi không khí. Cô ho khan mấy tiếng rồi tỏ vẻ muốn ăn chua, đòi Đỗ Hành đi mua. Tiết Đồng bình tĩnh nói: “Đồ chua A Đình đã chuẩn bị sẵn cho em rồi.” Nói xong, anh đứng lên mở tủ lạnh trong phòng khách, lấy ra một cái hộp đặt lên bàn nước.

Uyển Uyển nhìn theo, là một hộp mơ giòn. Tô Nam thấy mơ cũng muốn ăn, thế mà vừa vươn móng vuốt ra đã bị mẹ đánh tan, hộp mơ bị Uyển Uyển cướp mất.

Về tay mẹ là sẽ không cho nó rồi, chỉ có thể nhìn mà chảy nước miếng thôi. Cô mở ra ăn một quả, chua chua ngọt ngọt, đúng là của Tô Đình Chi tự làm rồi.

Nhìn Tô Đình Chi đang bận rộn trong bếp, đột nhiên thấy muốn khóc. Hồi đó mang thai Tô Nam muốn ăn chua, Tô Đình Chi nói đồ bên ngoài không sạch sẽ, vì cô mà học làm các loại mứt quả. Giờ ăn lại, đột nhiên hoài niệm lại quá khứ của bọn họ.

Tiết Đồng thấy chiêu này đã trần được Uyển Uyển, liền quay sang dùng giọng điệu chuyên nghiệp yêu cầu người đang mất tự nhiên ngồi bên cạnh Uyển Uyển: “Đỗ Hành tiên sinh, có thể cho tôi xem chứng minh nhân dân của cậu không?”

Tiết Đồng nghĩ anh chàng hẳn sẽ lập tức lấy chứng minh ra cho mình xem để tỏ thành ý, ngờ đâu đối phương hơi sững sốt một chút rồi nói: “Nếu muốn kiểm tra chứng minh của tôi, trước hết cho tôi xem giấy phép trước đã.”

Uyển Uyển đang ăn mơ bên cạnh mỉm cười, anh yêu bé nhỏ này của mình đúng là rất thú vị mà.

Tiết Đồng hơi ngạc nhiên, nhưng cũng rất nhanh lấy thẻ cảnh sát đưa cậu ta xem: “Tôi là cảnh sát.”

Đỗ Hành thực sự cầm thẻ cảnh sát của Tiết Đồng xem xét rồi mới trả lại cho Tiết Đồng, đưa ví của mình cho Tiết Đồng.

Vừa lấy ví ra, Tô Nam đã sáng cả mắt: “Oa, ví ếch xanh, cho cháu xem chút.”

Chưa đợi móng vuốt của nó vươn tới, Tiết Đồng đã cầm được ví, nhanh chóng mở ra xem.

Tô Nam hai lần đoạt đồ không thành, tức giận đứng lên, chạy vào bếp tìm ba nó làm nũng.

Trong ví có thẻ ngân hàng, tiền mặt; thẻ ngân hàng tiền mặt linh tinh Tiết Đồng không hứng xem, anh đang tìm thứ khác.

Đỗ Hành, nam, sinh ngày X tháng X năm 1980. Nhìn chứng minh kia, Tiết Đồng hết chỗ nói. Chứng minh là thật, ảnh trên thẻ cũng chính là cậu ta, tất cả đều rất bình thường, trừ ngày sinh. Tiết Đồng thậm chí nghĩ, hay là gõ sai năm 90 thành 80 vậy.

Trong ví còn có thẻ tín dụng, thẻ mua sắm, thẻ hội viên cùng với ảnh của Đỗ Hành cùng Uyển Uyển. Xem xét cái ví một lúc, Tiết Đồng trả lại cho Đỗ Hành, qua bàn ăn ra ban công gọi điện.

Uyển Uyển với bạn trai liền cứ vậy bị một nhà ba người đàn ông này bỏ quên ở phòng khách, Đỗ Hành lúc này mới bình tĩnh lại.

Uyển Uyển thấy không ai để ý đến hai người, liền hỏi Đỗ Hành: “Sao anh đưa ví cho anh ấy?”

Đỗ Hành nói rất đương nhiên: “Anh ấy là cảnh sát mà.”

Uyển Uyển bất lực, Đỗ Hành này phải giáo dục kĩ lưỡng mới được. Nhưng mà ông Tiết Đồng này cũng thật là, làm cảnh sát là ngon à, tính lột da hổ may cờ đấy à.

Còn may Tô Đình Chi đã phát hiện ra bọn họ đang bị bỏ rơi, vội nói cơm đã nấu xong, bảo Tô Nam bung đồ ra bàn ăn.

Tô Nam dù hơi miễn cưỡng nhưng vừa thấy đồ ăn đều là đồ nó thích thì không khỏi tích cực bê. Lúc này Tiết Đồng cũng vừa gọi điện xong, từ ban công đi vào, vẻ mặt biến thành vô cùng hiền hòa, vô cùng nhiệt tình tiếp đón Đỗ Hành và Uyển Uyển.

Năm người chưa kịp ngồi vào bàn Tô Nam đã không chờ được nữa, vội cầm cái chân gà gặm.

Đúng là, món kho hấp dẫn nó từ sáng đến giờ cuối cùng cũng đến miệng. Thêm một người khua dưa không ngừng chẳng khác Tô Nam là Uyển Uyển, cô không ngừng nhét đủ món ngon vào miệng, cứ như đã lâu lắm rồi chưa được ăn cơm ấy.

Tiết Đồng thì bởi trước đó đã ăn vụng trong bếp không ít nên cứ thong thả ăn thôi. Các món rau xào đương nhiên được tiêu thụ rất nhiều, các loại rau trộn cũng càng không ít. Thịt đông với món kho thịt nguội là được ăn nhanh nhất, khiến Tô Đình Chi phải đi lấy thêm mấy lần.

Lúc ăn cơm cũng không nói đến nguyên nhân tụ họp hôm nay, chỉ bàn về những tin đồn gần đây với tin tức xã hội, cả mấy chuyện buồn cười về Tô Nam gần đây nữa, cảm giác đúng là một nhà hòa thuận vui vậy.

Muốn nói đến người không vui nhất, đương nhiên là cái người bỗng dưng bị trở thành đề tài buồn chuyện, Tô Nam rồi. Nó vừa ăn vớ ăn vập, vừa phỉ báng trong lòng: người lớn đúng là đồ dối trá.

Lúc mọi người đã ăn lưng lưng, Tô Đình Chi lấy trong tủ lạnh ra sủi cảo đủ màu, bắt đầu nấu sủi cảo.

Nhìn các loại sủi cảo màu sắc sặc sỡ, Đỗ Hành chỉ biết màu cam là dùng nước cà rốt làm ra, màu xanh là rau chân vịt, thế cũng không có gì lạ, nhưng sủi cảo còn có cả màu tím với màu đỏ không biết là làm từ cái gì.

Sau đó hỏi Tô Đình Chi mới biết là dùng bắp cải tím với vỏ quả thanh long mà làm ra, nhất thời bắt đầu sùng bái Tô Đình Chi.

Tiết Đồng ở bên cạnh thì khinh bỉ cái người thích thể hiện kia, rõ ràng bình thường thì lười làm, tối qua để thể hiện trước mặt Uyển Uyển mà đặc biệt mua thanh long, ruột thì cho anh với Tô Nam ăn, còn vỏ rửa xong rồi luộc nửa ngày mới ra nổi nước đỏ, cũng chỉ là để làm cái vỏ sủi cảo màu đỏ.

Nếu ngay từ đầu gói sủi cảo thường thì cũng đã xong lâu rồi, chỉ vì cái đám vỏ bánh màu mè này mà tốn không ít thời gian. Đúng là chẳng hiểu Tô Đình Chi phải làm thế để làm gì, Uyển Uyển là tới để ly hôn chứ có phải tới để tái hợp với anh ta đâu. Nhờ anh ta làm Uyển Uyển cảm động, không chịu ly hôn nữa thì làm sao đây?

Không dễ gì qua được bữa cơm, Tô Nam xoay người, đã tính lên lầu chơi máy tính, cuối cùng lại bị xách cổ về sô pha. Nó trắng mắt: “Chuyện của người lớn có liên quan gì tới con chứ?”

Uyển Uyển với Tô Đình Chi vô cùng nghiêm túc nói: “Đương nhiên có chuyện, ngay giờ chính là vấn đề của con đó.”

Tiết Đồng háng giọng, chỉ vào Uyển Uyển cùng Tô Đình Chi hỏi Đỗ Hành: “Anh Đỗ, anh hiểu rõ về Lâm Uyển Uyển chứ? Ý tôi là, anh biết quan hệ của hai người họ chứ?”

Đỗ Hành liếc Uyển Uyển một cái, nghiêm túc nói: “Tôi biết chứ, bọn họ là vợ chồng, Tô Nam là con bọn họ. Nhưng mà hai người đã ở riêng vài năm nay rồi, mà anh là người yêu của anh Tô. Tôi thấy... nếu anh Tô không thể cho Uyển Uyển cuộc sống của một người bình thường, tôi sẽ cho cô ấy, tôi sẽ cho cô ấy một gia đình hạnh phúc.”

Tô Đình Chi nhận ra ý tứ trong câu nói kia, bực mình đã định nổi thối thối mồm, lại bị Tiết Đồng kìm lại. Nhưng anh vẫn nói: “Tôi chia tay Uyển Uyển mới quen anh ta, không phải cậu nghĩ tôi là loại đồng chí lừa cưới người ta đấy chứ?”

Đỗ Hành bị anh mắng cho hơi choáng, thì thào: “Tôi không có ý này...”

“Không phải ý này thì là ý gì? Lén lút làm to bụng Uyển Uyển nhà tôi xong mới chạy tới xem chúng tôi ly hôn, cái tên bám váy này!!” Nghe đến đây, Tiết Đồng vội bịt miệng Tô Đình Chi lại, cái người này, có khi chỉ cần tí máu gà là đã bắt đầu nói lung tung.

Uyển Uyển bên cạnh bĩu môi, biết Đỗ Hành ngốc nghếch này đã biến câu nói tốt thành ý nghĩa kì quái, cũng biết Tô Đình Chi ngu ngốc kia đã hiểu lầm rồi. Tô Đình Chi với Đỗ Hành nhìn qua thì chẳng thấy giống nhau tí nào, nhưng trong đầu lại có một cái tật không khác nhau là mấy, xem ra hai cha này ở cạnh nhau đúng là phiền lắm mà.

“Mấy người nghe tôi nói!!!” Uyển Uyển lớn tiếng, giọng nữ cao khiến cho mấy tên đàn ông đang hăng như gà chọi đều ngừng bật.

“Đó là lúc em vừa tới Vân Hành được vài ngày, hôm đó ở công ty làm sai, bị mắng. Trong lòng đang khó chịu, muốn tìm nơi giải tỏa, vừa lúc trời lại mưa, Đỗ Hành cũng vừa lúc cầm ô đi qua đó, muốn đưa ô cho em mượn. Em nói em không có nơi nào để đi, anh ấy liền hỏi em có muốn tới nhà anh ấy tránh mưa không. Dù sao cũng không có nơi nào để đi, lại thấy đáng về anh ấy thành thật, em liền đi cùng anh ấy.”

Cùng ngồi nghe Uyển Uyển kể chuyện thế nào quen biết Đỗ Hành, kiểu gì nghe lại thấy giống “Tân bạch nương tử truyền kỳ”.

“Mưa suốt đến tối muộn cũng không thấy tạnh, anh ấy liền nấu cơm mời em ăn, em nói tâm trạng không tốt muốn uống rượu, anh ấy lại xuống lầu mua cho em hai chai bia. Cuối cùng, em uống say liền... đấy ngà anh ấy.”

Uyển Uyển nói xong, mặt Đỗ Hành cũng đỏ lừ.

Tiết Đồng với Tô Đình Chi thì rút cả cằm, không phải chút, say rượu rồi gì cơ? Là Uyển Uyển chủ động á.

Tiết Đồng vẫn phản ứng nhanh hơn, nghe xong liền hỏi Đỗ Hành: “Cô ấy uống rượu đã đành, chẳng lẽ cậu cũng uống say?”

Đỗ Hành đỏ mặt nói: “Không, lúc đấy tôi chỉ uống nước ngọt thôi.”

Tiết Đồng trừng mắt: “Nếu cậu không say, sao cô ấy đẩy ngã cậu đàn ông đàn ang thế này được?”

Đỗ Hành xấu hổ mặt nóng như sắp bốc cháy, nhỏ giọng đáp: “Tôi trước kia chưa từng tiếp xúc với phụ nữ, cô ấy lại rất đẹp, tôi đẩy không ra... cho nên...” Lúc này đột nhiên lớn tiếng hô: “Cho nên, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy!!”

Uyển Uyển tức giận lấy gối ôm ở sofa đập cậu ta: “Tiểu Hành anh đúng là đồ ngọc, sao đem mấy chuyện đó nói ra!!”

Đỗ Hành vội ôm lấy cô, nói: “Uyển Uyển, em đừng tức giận, cẩn thận công chúa nhỏ của chúng mình chứ.”

“Ai nói là công chúa nhỏ, không phải là con trai sao.”

“Nhưng mà anh thích con gái.”

Nhìn đôi vợ chồng nhỏ đường đường chính chính ở đó mà liếc mắt đưa tình quên cả việc còn có người khác, Tiết Đồng với Tô Đình Chi đen cả mặt. Dù sao đen rồi thì lúc sau cũng cảm thấy được kì thực Đỗ Hành có lẽ là người hợp với Uyển Uyển, bởi Đỗ Hành nhìn có vẻ không phải kiểu người không đứng đắn.

Sau đó, Tô Đình Chi với Uyển Uyển lại thương lượng chuyện ly hôn, nhà thì ngay từ đầu Uyển Uyển đã nói không cần, tiền tiết kiệm gửi ngân hàng bọn họ luôn gửi riêng, đồ ăn thì là cả hai người chi. Thế nên chia tài sản cũng giải quyết nhanh gọn, vấn đề duy nhất chính là chuyện Tô Nam ở với ai.

Tô Nam nhìn ba cả nửa ngày, tầm mắt lại ngừng lại trên người mẹ nửa ngày nữa, cuối cùng nói: “Con muốn theo ba.”

Tô Đình Chi vừa cảm động, vừa lo con sẽ theo bọn họ, bước trên con đường không lối về kia, liền bảo Tô Nam: “Con ở với mẹ ít nhất sẽ có một gia đình bình thường, nếu theo ba sợ sau này...”

Tiết Đồng cũng không muốn Tô Nam ở lại làm bóng đèn, hùa theo: “Nếu con cũng thích đàn ông, vậy Tô gia không phải sẽ đoạn tử tuyệt tôn hay sao?”

Tô Nam lại nhìn Uyển Uyển, Uyển Uyển nói: “Đúng vậy đấy, theo mẹ chứ?”

Tô Nam hỏi mẹ: “Chú ấy nấu có ngon không?”

Uyển Uyển im lặng...

Vì thế, Tô Nam vô cùng kiên định nói: “Con muốn theo ba!”

Tô Đình Chi và Uyển Uyển đều có chút không vừa lòng, nhưng Tiết Đồng lại mở đường, bảo Uyển Uyển: “Mấy tháng nữa là sinh rồi, Tô Nam không theo mấy người cũng tốt, vậy thì em với cậu Đỗ đây cũng không phải cùng lúc nuôi hai đứa con trai.”

Hai vợ chồng kia nhìn nhau một hồi, vậy mà đồng ý. Xem ra đứa con tương lai của hai người cũng khá phiền đây.

Cứ như vậy, Tô Đình Chi với Uyển Uyển ly hôn.

Uyển Uyển với chồng mới muốn về Vân Hành kết hôn, liền về trước.

Trước khi họ đi, Tô Đình Chi kéo Đỗ Hành qua một bên uy hiếp: “Nếu sau này cậu phụ Uyển Uyển, tôi nhất định bắt trời h**p một trăm lần đấy.”

Thấy đã dọa Đỗ Hành xanh mặt, Tô Đình Chi rất là vừa lòng. Ai ngờ lúc này sau lưng lại truyền tới một câu: “Đúng vậy, nếu cậu dám làm Uyển Uyển đau khổ, chúng tôi sẽ cùng nhau h**p cho cậu sau này vĩnh viễn không nghĩ được đến chuyện chạm vào phụ nữ nữa.”

Lúc về Đỗ Hành sợ sệt nhìn bọn họ, cậu hoàn toàn chẳng biết gì về đồng chí cả, cho nên tin là thật.

Đến lúc Uyển Uyển với Đỗ Hành đi rồi, Tiết Đồng mới lạ lẫm hỏi: “Anh muốn h**p cậu ta ha, thích loại như cậu ta hả?”

Tô Đình Chi xấu hổ nói: “Tôi chỉ muốn dọa cậu ta chút thôi.”

Tiết Đồng dắt anh về phòng ngủ, nói: “Muốn chơi hấp diêm? Hai người chúng ta thử trước xem, sau này nếu tên kia thật sự bắt nạt Uyển Uyển, chúng ta cùng đi hấp nó.”

“Anh đùa đấy à?”

“Vô nghĩa, anh cho là tôi nói thật à?”

Nhà cũ cuối cùng cũng bán, nhưng tiền chưa trong tay bao lâu, Tô Đình Chi đã bỏ gần tám mươi vạn trả nốt tiền mua căn hộ này. Nhờ quan hệ của Tiết Đồng, chẳng bao lâu sau họ đã có Giấy chứng nhận bất động sản mới trong tay.

Nhìn Giấy chứng nhận bất động sản có tên cả hai người, Tiết Đồng với Tô Đình Chi đều nở nụ cười.

“Anh bỏ nhiều tiền hơn tôi, sao quyền tài sản lại vẫn là 50% giống tôi.” Tiết Đồng nhìn chứng nhận, hỏi Tô Đình Chi.

Tô Đình Chi dõi theo ánh mắt anh, nói: “Tôi cảm thấy giữa chúng ta phải bình đẳng.”

Nhìn hai gã đàn ông ngồi ở sofa chỉ xem một tờ giấy đỏ rồi nhìn nhau, cuối cùng lại dính vào hôn nhau, Tô Nam bĩu môi, lặng lẽ lên lầu.

Hai tên gốc, kia không phải là Giấy chứng nhận bất động sản thôi hay sao? Cứ như đang xem Đăng kí kết hôn ấy. Rõ là chú Tiết vẫn luôn rất thông minh, sao giờ lại gốc y như ba già nhà mình thế không biết.

Nó hơi hối hận đã ở lại với hai người cha gốc ghéch này.

Tác giả: Hôm nay vô ý thấy tấm hình này, cười không nhạt được mồm.

Lại xem sách giáo khoa của thằng bé nhà mình xem có cái này không.

Cảm giác đây căn bản là ngộ nhân tử đệ, hay là sách giáo khoa của người ngoài hành tinh đây?

47. Chương 47: Một Chú Chim Nhỏ Không Nhà Để Về (thượng)

Từ lúc Tiết Đồng và Tô Đình Chi lấy được cái giấy chứng nhận bất động sản chung, tình yêu cứ như là đột nhiên bốc cháy. Kiểu như để bù lại ngày trước chưa được hưởng tuần trăng mật hạnh phúc, gần như là cứ đi làm về ăn cơm xong là bỏ lại Tô Nam ở phòng khách xem ti vi, còn hai người không phải là đóng cửa thân mật trong phòng cũng là ra ngoài hưởng lãng mạn.

Tô Nam cảm thấy hình như mình chọn sai mất rồi, trong lòng hối hận không thôi. Sớm biết ba già chỉ vì một người đàn ông mà quên cả đứa con trai này, nó lúc đó đã chọn ở với mẹ.

Nhưng mà giờ cũng muộn mất rồi, theo thỏa thuận ly hôn, người giám hộ của nó là ba, giờ muốn sửa lại cũng chẳng đơn giản. Mà cho dù giờ nó ở với mẹ cũng rất phiền.

Mẹ vợ được cái người trông còn trẻ hơn cả mình thế, có vẻ cũng chẳng được nhờ đâu mà. Hướng chi cái người kia họ Đỗ đó, nếu nó mà theo mẹ, liệu có phải sẽ phải đổi tên thành Đỗ Nam không? Cái tên quá là kì cục.

Còn nữa... Mẹ trông như đang bầu, nếu theo mẹ, lại tòi ra được một đứa bé nữa, không phải nó sẽ thành đồ thừa hay sao? Đến lúc đó liệu có phải sẽ bị chà đạp như trong phim hay chiếu không?

Giờ theo ba tuy có chút khó chịu, nhưng nói thế nào thì nói, ba nấu ăn ngon, chú Tiết thì uy phong vô cùng. Ít nhất nó ăn uống không lo, cũng không lo chuyện sau này ba lấy mẹ kế, càng không phải lo chú Tiết sinh ra đứa nào chiếm chỗ nó.

Thế nhưng mà ba với chú Tiết cứ thường xuyên trước mặt nó diễn trò nhi đồng cảm xem cũng hơi bị quá đáng đi, nhớ mà sau này nó cũng yêu đàn ông thì làm sao?

Tô Nam cảm thấy rất là buồn, nhưng chẳng có cách nào. Ba mẹ ly hôn, nó một đứa bé làm được gì? Đương nhiên lại phải học cách sống của bạn cừu lười: ăn no rồi ngủ.

Tô Nam làm xong bài tập, chán lại mở máy tính ra chơi game, ăn ít quả lạnh với quả táo, uống được cốc sữa thì buồn đi vệ sinh. Đến cửa nhà vệ sinh mới phát hiện ra cửa khóa, từ bên trong truyền ra âm thanh không phù hợp với trẻ em.

“Đừng... ở trong này... Nhỡ tí nữa Tô Nam đi vệ sinh thì làm sao...” Giữa tiếng nước, giọng Tô Đình Chi đứt quãng lẫn trong hơi thở hổn hển.

Giọng Tiết Đồng mơ hồ: “Tập trung vào, không phải lo Tô Nam, nếu không lần sau chúng ta ra ngoài làm.”

“Không được... Ra ngoài thuê phòng lãng phí quá...”

“VẬY anh cũng đừng cái gì cũng muốn thế, chỉ cần nghĩ đến tôi là được rồi.”

Quá đáng, để tiết kiệm chút tiền mà khiến em bé lớp một như nó ngày ngày ở nhà xem diễn trò nam nam thế này sao?

Tô Nam đùa dai, đập cửa liên hồi: “Ba, con muốn đi vệ sinh, cho con vào với.”

Chỉ nghe bên trong Tô Đình Chi a một tiếng, sau đó là tiếng Tiết Đồng bị sặc.

Tiết Đồng ho khan mấy tiếng, giọng khàn khàn nói vọng ra: “Dưới lầu cũng có nhà vệ sinh, đi bên dưới đấy đi.”

Tô Nam đứng ở cửa nhà vệ sinh thè lưỡi, chạy xuống nhà vệ sinh dưới lầu.

Đến lúc đi xong lên lầu lại thấy nhà vệ sinh trên này cũng chẳng có ai, bên trong nóng hầm hập, nắp thoát nước trong bồn tắm mở, nước đang thoát ra.

Tô Nam bĩu môi, xem ra ba với chú Tiết vừa mới vui vẻ trong bồn tắm đây. Quá đáng, lúc trước nó cũng tắm cùng ba, thế mà từ lúc chú Tiết đến thì ba chẳng còn tắm cùng nó nữa. Nói cái gì mà nó đã lớn rồi, không thể tắm với người lớn nữa.

Thế chú Tiết cũng bao nhiêu tuổi rồi đấy thôi, sao còn cứ tắm với ba, cực kì quá đáng, đúng là bắt nạt nó trẻ con mà.

Ba trông rõ đàn ông, chú Tiết trông cũng rất nam tính, sao lại thích ba nó nhỉ?

Rõ là xem ti vi những người thích đàn ông toàn là loại ảo lả biến thái, sao hai người kia lại bình thường như vậy. Nhưng cũng bởi ba với chú Tiết đều trông bình thường nên nó mới không bị nói là đứa bé đồng tính như trong phim.

Tô Nam về phòng mở chim cánh cụt (1) ra nói chuyện với bạn cùng lớp, chán rồi lại chơi game.

Chơi game xong nó bỗng nghĩ đến cái gì, thế là lên mạng tra. Tìm trái tìm phải một hồi, nó muốn biết chú Tiết thích ba nó là vì sao.

Nó nhớ

láng máng trước kia lúc tắm cùng nhau, ba nó có cái “chân thứ ba” rất là dài, có khi đấy chính là nguyên nhân chú Tiết thích ba?

Trong phòng, Tô Đình Chi trách Tiết Đồng: “Đều là tại anh, bảo anh đừng làm bậy trong nhà vệ sinh, anh còn muốn cắn (2) tôi, lại bị Tô Nam nghe thấy. Nó còn bé như thế, nhỡ sau này lại giẫm lên vết xe đổ của chúng ta thì làm sao?”

Tiết Đồng bình thần vuốt ve thân thể Tô Đình Chi nói: “Tôi trước đây cũng có ai dạy đâu mà cứ tự nhiên cảm giác được mình thích đàn ông đấy thôi. Thích cùng hay khác phái kì thực hẳn chẳng liên quan đến giáo dục? Nếu thực sự ảnh hưởng, hồi đó mới quen anh, anh còn tắm cùng Tô Nam không phải sao? Không sợ ảnh hưởng đến nó hay sao?”

Tô Đình Chi nghĩ lại chuyện hồi đó lại thấy “thốn”, trước đây Tô Nam lúc mới phân biệt nam nữ không cho Uyển Uyển tắm giúp nữa, nhất định đòi ba tắm cho. Còn nhất định bắt ba cùng đi vệ sinh, không là sẽ không đi tè.

Lúc đó mỗi lần nó thấy tờ rym của anh sẽ chỉ vào bảo: “Ba, sao ba lại có những ba chân?”

Mà mỗi lần tắm trượt chân, nó đều là bắt lấy tờ rym của anh mới không ngã sấp xuống. Sau đó còn nói lại với mẹ: “Con suýt ngã trong nhà vệ sinh, may mà bắt được cái chân ở giữa của ba.”

Từ đó về sau, Tiết Đồng vì tính phúc của mình, phòng cái chân thứ năm của Tô Đình Chi bại liệt đành phải hướng dẫn Tô Nam, để nó tự tắm, mình thì đứng cạnh nhìn.

Nghĩ lại Tiết Đồng vừa giúp anh “cẩn” trong nhà vệ sinh, Tô Đình Chi bắt đầu cúi xuống định giúp Tiết Đồng.

Tiết Đồng nhẹ đẩy anh ra, nói: “Tối nay chúng ta làm động tác đặc biệt chút không?”

“Động tác đặc biệt gì?”. Về khoản kỹ thuật đàn ông Tô Đình Chi đều là học được từ Tiết Đồng nên luôn luôn khiêm tốn hiếu học.

Tiết Đồng cười, kéo đầu anh lại hôn, nói: “Anh không phải luôn để bụng chuyện không thể thỏa mãn phía trước của tôi sao? Giờ có cách rất hay.”

Tô Đình Chi còn nghĩ Tiết Đồng muốn đè anh, nhưng ngẫm cũng không phải, chẳng biết trong hồ lô của anh ta bán thuốc gì đây.

Tiết Đồng để Tô Đình Chi quỳ giữa hai chân mình. Trong lúc đó, anh hơi nâng eo để chân Tô Đình Chi chèn xuống dưới, lại kẹp hai chân mình hai bên eo Tô Đình Chi rồi bảo: “Vào đi.”

Tô Đình Chi khó hiểu, động tác này bọn họ vẫn hay dùng mà, có gì mà kì lạ?

“Đeo bao nhỉ?”

“Vào đi, không sao.”

“Vậy đến tí nữa rửa ráy phiền lắm, chiếm nhà vệ sinh Tô Nam lại nói.”

“Nói nhiều chuyện vô nghĩa làm gì? Lúc này rồi anh còn nghĩ đến chuyện đấy nữa.” Tiết Đồng mất kiên nhẫn ưỡn hông, cọ cọ mông lên bạn tờ rym đã sớm đứng thẳng nhà Tô Đình Chi.

Bởi lúc ở trong nhà vệ sinh đã chuẩn bị, vào cũng không khó nên bị khiêu khích không chịu nổi, Tô Đình Chi đỡ eo Tiết Đồng chậm rãi chôn mình vào.

“Tôi muốn động.” Cảm giác bên trong cơ thể Tiết Đồng quá mỹ diệu, Tô Đình Chi không tự chủ được đã muốn động, nhưng Tiết Đồng lại ưỡn lưng, lấy tay đem cái đã cứng ngắc của mình đưa đến bên miệng Tô Đình Chi, nói: “Giúp tôi cẩn.”

Tô Đình Chi cúi đầu thử một chút, với động tác này anh có thể chạm tới tờ rym của Tiết Đồng, nhưng chỉ là một chút phía trước. Đang lúc anh nghĩ sao Tiết Đồng muốn dùng động tác phiền toái như vậy, thất lưng Tiết Đồng bắt đầu đẩy mạnh về phía trước, tay lại ấn cổ anh xuống.

Không nghĩ đến, anh có thể ngậm trọn được của Tiết Đồng, miệng hơi khó chịu. Nhưng rất nhanh anh liền hiểu ra Tiết Đồng muốn làm gì, mở lớn miệng giúp Tiết Đồng cẩn.

Làm động tác này anh cơ hồ không động đậy gì, đều là Tiết Đồng dùng gáy và hai chân chống đỡ, chuyển động thất lưng. Lúc về phía trước thì tờ rym nhét vào toàn bộ vào miệng anh, lúc hạ xuống thì của anh cũng toàn bộ ở bên trong Tiết Đồng.

Tiết Đồng bị loại cảm giác đồng thời bị xâm chiếm và xâm chiếm khiến cho có chút khó chịu nổi, nhắm hai mắt lại mặc Tiết Đồng di động thất lưng.

“A Đình, anh ngậy ra đấy làm gì, hai tay đâu rồi?” Tiết Đồng kéo một bàn tay anh đặt lên ngực mình, tay kia thì đặt ở nơi bọn họ kết hợp, nói: “Nắm lấy tờ rym, điều chỉnh cho tốt vị trí của nó đi.”

Tô Đình Chi bị thứ đang nhét đầy miệng làm cho có chút hoảng hốt, cảm thấy giờ không phải mình đang ở trên Tiết Đồng, mà là Tiết Đồng ở trên mình. Dù trước đây cũng giúp Tiết Đồng “cắn” rồi nhưng mỗi lần đều là Tiết Đồng nằm yên để anh làm, còn cái tư thế “cắn” bị động thế này cảm giác vô cùng không ổn.

Bởi phải tự di chuyển eo, Tiết Đồng mất nhiều sức hơn bình thường, lúc hai chân dùng sức phía sau thít lại rất chặt, khiến Tô Đình Chi cảm thấy khít chặt còn sung sướng hơn cả mọi khi. Lúc Tiết Đồng hạ thất lưng, anh cảm giác như mình sắp đến đỉnh rồi, lại hơi dịch chuyển thất lưng, lúc Tiết Đồng hạ eo, anh cũng hơi đẩy lên, khiến Tiết Đồng nhịn không được bắt đầu rên rỉ lung tung.

Trước kia Tiết Đồng cảm thấy chỗ mẫn cảm của mình là phía trước nên luôn làm 1, đến lúc qua lại với Tô Đình Chi, để giăng bẫy anh ta mà bất đắc dĩ dùng tới phía sau. Lúc đầu chỉ thấy đau cùng với cảm giác nội tạng bị đè ép khó chịu, nhưng dần dần anh cũng cảm nhận được khoái cảm trước kia chưa từng có.

Dù lúc trước anh cũng biết đàn ông có thể từ phía sau chạm vào tuyến tiền liệt, chà xát tuyến tiền liệt có thể tìm ra khoái cảm khác với khoái cảm khi làm phía trước. Anh cũng tìm được điểm mẫn cảm trong cơ thể rất nhiều người đàn ông khác rồi, nhưng khi anh lên tự sờ thì chẳng thể tìm được cái nơi thần kì đó trong cơ thể mình.

Chính là khi mới bắt đầu với Tô Đình Chi, lần đầu tiên anh dùng hiến thân kia mới bất ngờ phát hiện ra vị trí mẫn cảm của chính mình. Thì ra không phải anh không có, chỉ là cái thứ kia giấu quá sâu. Rất nhiều người điểm G dùng ngón tay là tìm ra, điểm G của anh lại chỉ tờ rym Tô Đình Chi mới có thể tìm ra.

Thế nên chuyện bị Tô Đình Chi đè, Tiết Đồng cũng tỏ ra bình thường. Có thể làm cùng người mình thích, còn có thể có được khoái cảm, dù ở phía dưới thì cũng có làm sao?

Nhưng vẫn có chút khiến anh không hài lòng, đó là anh vẫn chưa tìm ra cách hoàn toàn có được Tô Đình Chi.

Từ đầu là Tô Đình Chi cảnh giác anh, không chịu để anh đè. Sau đó, khó khăn lắm Tô Đình Chi mới yêu lại anh, đồng ý cho anh đè thì lại bởi hoa cúc người ta quá yếu ớt mà anh không thể thực sự hoàn toàn chiếm giữ.

Mà giờ... cảm giác lúc này thật là tuyệt vời.

Bị Tô Đình Chi tấn công cả trước lẫn sau, anh cảm giác mình sắp không giữ nổi, sắp ra rồi, liền hạ thất lưng, định rời ra, tránh bắn vào miệng Tô Đình Chi. Thế mà vừa hạ xuống, Tô Đình Chi cũng dùng sức đẩy lên, khiến hoa cúc co lại, nhịn không được bắn ra. Đồng thời cảm giác được Tô Đình Chi cũng bắn.

Hai người vậy mà đồng thời đem thể dịch của mình bắn vào cơ thể đối phương, Tiết Đồng cảm thấy thật viên mãn.

Tô Đình Chi miệng bị thứ kia bắn đầy, vội muốn ngẩng đầu, mà tờ rym lại đứng lúc đó bắn ra, thành ra nhất thời không còn sức mà đứng lên nữa.

Khụ khụ khụ... Tô Đình Chi ho sặc sụa, lúc rời khỏi đùi Tiết Đồng, miệng anh còn có chút khó khép lại.

Tiết Đồng nhìn đến biểu cảm trên mặt Tô Đình Chi thì vô cùng hưng phấn, hai tay ôm cổ Tô Đình Chi ngồi dậy, dồn trọng tâm vào lưng Tô Đình Chi, chân Tô Đình Chi vẫn duy trì động tác quỳ, nhất thời không thể chống đỡ, cả người ngã về phía sau.

Tiết Đồng mặc kệ, cưỡi trên người Tô Đình Chi, hôn lên miệng anh, đến lúc hôn xong mới cảm thấy cái kì kì gì đó thì ra chính là cái thứ mà mình mới phun ra.

“... A, chân tôi...” Tô Đình Chi khóc thét, Tiết Đồng lúc này mới phát hiện lúc ngã ra sau, chân Tô Đình Chi bị gập lại, vội rời khỏi người anh. Đồng thời, đem theo một dải màu trắng chảy ra, bôi khắp ra giường.

“Thôi xong, mai lại phải giặt ra giường rồi.” Đây là lời Tiết Đồng nghĩ Tô Đình Chi sẽ nói đầu tiên.

Đến lúc cả hai người cùng nằm trên chiếc giường đầy mùi gì đó, mắt Tô Đình Chi đã sắp không mở ra nổi. Dù Tiết Đồng mới cầm bình nước cho anh súc miệng nhưng vẫn cảm thấy trong miệng còn cái mùi vị kia. Thân thể dính dấp, mồ hôi khắp người.

Tiết Đồng cũng thấy phía sau không thoải mái, vốn muốn đi tằm một cái, nhưng thất lưng vừa mới dùng quá độ, giờ nghĩ cũng không muốn động đây nữa.

Bọn họ liền cứ vậy mà đắp chăn, định ngủ luôn.

Đột nhiên, Tô Đình Chi nghĩ đến cái gì, trợn tròn mắt nói với Tiết Đồng: “Lúc này anh có thích không đó?”

Tiết Đồng híp mắt, ngón tay vuốt ve miệng Tô Đình Chi, nói: “Ừm, trước sau đều thích rồi, thật sự rất thích.”

“Vậy là tốt rồi.” Tô Đình Chi nhắm mắt lại định ngủ.

Tiết Đồng ghé lại bên tai Tô Đình Chi nói: “Mấy hôm nữa Uyển Uyển cưới rồi, chúng ta mang Tô Nam ném qua bên đó rồi hai người đi du lịch được không? Chỉ có hai chúng ta thôi.”

“...Ừm...” Tô Đình Chi ừ một tiếng liền ngủ, lại không biết mình vô tình đã đem đứa con thân sinh đi bán.

Tiết Đồng ôm Tô Đình Chi đang say ngủ, cười thật vui vẻ. Dù cảm thấy trước sau đều có chút không thoải mái, thất lưng thì làm việc quá sức nhưng mới rồi quả thực rất thích mà.

Xem ra chăm biên phong (3) quả nhiên hữu dụng mà, lần sau hai người lại cùng nhau chơi trò gì đây nhỉ?

(1) phần mềm chat QQ

(2) Lâu quá, không nhớ mình đã giải thích lần nào chưa thôi giải thích lại

Đây là một cách chơi chữ:

= + . Chữ (giáo) là “cẩn”, gồm chữ khẩu () và chữ giao () suy ra cẩn = khẩu giao

(3) không hiểu + quá lười để tra, từ này nợ lại các bác cho đến khi thoát lười đi tra:3

Update: “Chăm biên phong” hình như vẫn hay được hiểu là “thổi gió bên gối” đó, đàn ông sau khi được thoải mái rồi thì rất dễ nói chuyện nên phụ nữ mới có trò trong/sau khi làm rồi thì nêu ra đề nghị để đàn ông làm theo ý mình – theo kinh nghiệm đọc truyện cung đấu nhiều năm:v ==> Trích nguyên lời bạn nhỏ Neah đã giúp đỡ (dưới comment). Cảm ơn bạn rất nhiều

48. Chương 48: Một Chú Chim Nhỏ Không Nhà Để Về (hạ)

Hôn lễ của Uyển Uyển và Đỗ Hành vào ngày mùng một tháng năm, ngày đó mọi người đều được nghỉ nên ai cũng rảnh.

Trước đó một hôm, Tiết Đồng bảo Tô Đình Chi xách Tô Nam ra ngoài, mình thì tự mua vài món đồ cần dùng nhét đầy lên xe, sáng hôm sau lái xe đưa Tô Đình Chi và Tô Nam thẳng tiến thành phố Vân Hành.

Đỗ Hành ở một khu nhà cũ kĩ, phòng ở ở đây đều đã hơi cổ, chỉ có bốn năm tầng. Nhà Đỗ Hành ở ngay tầng một, ở trước có một khoảng sân rộng, thế nên có thể đỗ xe ngay trước sân.

Đỗ Hành mặc một bộ vest mỏng manh, Uyển Uyển thì mặc một cái váy rộng thùng thình đứng ở trước sân đón bọn họ.

Trong sân đã có vài người quen, mọi người đang ngồi ở dưới gốc nho trong sân nói chuyện.

Tô Nam nhìn đến giàn nho đã kết chùm nhỏ xinh, vừa xuống xe đã vội chạy lại hướng giàn nho, được nửa đường đã bị Đỗ Hành chặn lại ôm hôn. Tô Nam dù không cam lòng bị một ông anh hôn, nhưng nể tình mẹ nó, chỉ có thể đợi đến lúc Đỗ Hành buông ra rồi mới ra sức lau đám nước miếng trên mặt.

Lúc đến được chỗ cây nho, đang định lại chơi thì lại bị hai người tới hết ôm, sờ lại hôn làm nó muốn phát khóc. Nhưng với hai người kia nó không thể tỏ ra bất mãn như với Đỗ Hành được, chỉ có thể cam chịu, bởi vì hai người này chính là ông bà ngoại.

Tô Đình Chi xuống xe, nhìn thấy đầu tiên chính là hai cụ, anh vội chỉnh trang quần áo lại chào hỏi.

“Bố mẹ...” Nói xong mới thấy không đúng, anh đã ly hôn với Uyển Uyển rồi, còn xưng hô thế này cũng hơi quái.

Ba Uyển Uyển vừa nhìn thấy anh đã mắng: “Anh đúng là đồ ngốc, Uyển Uyển nhà tôi tốt như vậy mà lại ly hôn với nó. Giờ nó đem gả cho cái thằng nhãi nhìn qua chẳng lớn hơn đứa con trai nhà anh nó bao nhiêu, anh bảo tôi sau này ra ngoài làm sao nói với người ta nó là con rể của mình đây?”

Nghe cụ mắng, Tô Đình Chi xấu hổ không sao phản bác được, chỉ có thể ngậm ngùi cười.

Mẹ Uyển Uyển buông Tô Nam đang bị bà ôm trong lòng, giữ lấy chồng: “Ông này, nói nhỏ chút. Con gái nhà mình bị thằng ranh làm cho to bụng mới ly hôn với Tiểu Tô. Tiểu Tô cũng rất đáng thương mà, ông đừng trách nó.”

“Hừ, cũng là do bà dạy con gái tốt thế đấy.” Ba Uyển Uyển tỏ ra bực dọc trách bà nhà mình, nhưng kì thực trong lòng vui sướng gì đâu. Con gái con rể ở riêng đã nhiều năm, giờ ly hôn lại tìm được cậu trai trẻ, coi như nó có phúc.

Tô Nam từ được thả ra từ trong lòng bà ngoại một cái liền lập tức chạy qua một bên, sợ lại bị ai tóm lại ôm hôn. Lúc nó rút cuộc cũng chạm được vào chùm nho nhỏ, định hái xuống chơi, lại vang lên giọng mấy người: “Không được hái, chúng tớ còn muốn ăn nữa đấy.”

lúc quay đầu lại thì thấy mấy đứa nhỏ trạc tuổi mình, liền bắt chuyện, lúc này mới biết mấy đứa đều ở khu nhà này, hàng năm đều đợi đến lúc nho chín rồi mới hái ăn. Cây nho này thật sự quá ngon nên hàng năm chúng nó đều thành lập đội bảo vệ chuyên bảo vệ nho chưa chín.

Mấy đứa trẻ chẳng mấy đã quen, liền nói với người lớn một tiếng, chạy đi chơi.

Tiết Đồng đỗ xong xe mới mang mấy thứ trong xe ra tặng đôi vợ chồng nhỏ, Đỗ Hành vui vẻ nhận lấy, cầm vào nhà. Uyển Uyển đứng cạnh, nhìn Tô Đình Chi đang bị bố mẹ phê bình, nhịn không được cũng hòa vào mấy câu. Nhưng cô cũng không dám qua bên đó, không thì cũng bị mắng lấy mất.

Tiết Đồng đứng cách nửa thước, nói với cô: “Bố người đàn ông như A Đình, em không hối hận sao?”

Uyển Uyển liếc anh một cái, nói: “Không phải của em thì sẽ không phải của em, không cần miễn cưỡng. Hơn nữa nếu em không buông, còn có phần anh hay sao?”

Tiết Đồng cũng liếc cô: “A Đình công việc, nội trợ đều giỏi, có gì không tốt?”

Uyển Uyển quay sang nhìn Tiết Đồng, lại ngó chung quanh không có ai mới nhỏ giọng: “Anh ấy bên ngoài cái gì cũng tốt, nhưng vào phòng ngủ liền biến thành máy đóng cọc hình người, đây là vấn đề lớn nhất đó.”

Tiết Đồng nghe đến đó, háng giọng mấy cái, ừm, đây đúng là vấn đề rất lớn. Tô Đình Chi quả thực gì cũng rất tốt, mỗi cái từ rym quá to, to cũng không phải chuyện xấu, nhưng chỉ biết chọc chọc chọc như anh ta quả là đại sát khí mà. Bọn họ làm mười lần thì tám lần là anh chủ động, nguyên nhân căn bản là Tô Đình Chi chẳng có tí teo kĩ xảo nào, đúng là như Uyển Uyển nói, cái máy đóng cọc hình người. Anh vốn ở cùng với anh ta được thứ nhất là bởi thể trạng anh cường tráng, thứ hai là bởi ở trên giường, anh ở thế không chế tiến công của Tô Đình Chi.

Ngẫm lại đúng là hình thể của Uyển Uyển thế này căn bản không thể chịu được lực tấn công của Tô Đình Chi. Mà nữ với nam, phía nam luôn chủ động tiến công, Uyển Uyển không chịu nổi Tô Đình Chi mà tách ra ở riêng nguyên nhân cũng là ở đây.

Thấy Tiết Đồng hết chống chế được gì, Uyển Uyển mỉm cười nói: “Thế nên anh phải giữ cho kĩ cái máy đóng cọc hình người kia đi, đừng để anh ta ra ngoài gây họa cho người khác nha.”

Tiết Đồng quay đầu cười nhìn Uyển Uyển, cố ý ra vẻ tức giận đe dọa: “Mau làm cô dâu nhỏ của em đi, giờ em là vợ Đỗ gia rồi, đừng có nhớ thương chồng cũ nữa nhé.”

Uyển Uyển không bị anh dọa sợ, trái lại còn cười một tràng vào nhà tìm Đỗ Hành nhà mình.

Tiết Đồng đứng cạnh xe, nhìn ba mẹ Uyển Uyển đang cười nói với Tô Đình Chi, đột nhiên lại nghĩ đến ba mẹ mình. Nếu ba mẹ mình có thể hòa hợp với Tô Đình Chi như thế thì thật là tốt.

Liệu có phải đưa Tô Đình Chi đi gặp ba mẹ mình không nhỉ?

Bởi lần này Uyển Uyển là tái hôn, người quen của Đỗ Hành cũng không nhiều lắm, mà trước tiệc đãi bọn họ cũng đã lấy được giấy chứng nhận kết hôn nên không như người khác phô trương quá, chỉ mời chút thân thích bạn bè thôi, tổng cộng cũng có hai bàn.

Mọi người cùng ngồi ăn uống, trò chuyện, làm quen với nhau.

Đến tối, ba mẹ Uyển Uyển thì tính ở lại nhà Đỗ Hành, kéo theo cả Tô Nam. Tiết Đồng dắt Tô Đình Chi lên xe, bảo nếu anh ngủ lại ở nhà chồng của vợ cũ cũng không tiện, định đi ở khách sạn.

Tô Nam lúc ấy còn đang mải chơi với bạn mới, cũng không để ý ba đi đâu, đến giữa trưa hôm sau không thấy ba đến đón nó mới ngộ ra thôi mình bị ba bán rồi còn đâu.

Trên xe, Tô Đình Chi ngồi bên cạnh Tiết Đồng, hỏi: “Chúng ta để Tô Nam bên chỗ Uyển Uyển thật sự không sao chứ?”

Tiết Đồng quay sang cười với anh rồi khởi động xe: “Nó ở bên kia có ba có mẹ, có cả ông bà ngoại anh còn lo gì?”

“Cũng phải... Đúng rồi, Tiết Đồng, giờ mình đi đâu?”

“Tìm chỗ vắng người cắm trại dã ngoại, chỉ có hai chúng ta, muốn làm gì thì làm. Tối qua tôi cũng đã chuẩn bị hết đồ dã ngoại rồi, anh cứ theo tôi là không phải lo gì.”

Nghe Tiết Đồng nói Tô Đình Chi cũng yên tâm, bắt đầu nhắm mắt ngủ bù, tối qua trong khách sạn bọn họ làm lâu quá. Rõ là anh rất mệt thế mà Tiết Đồng vẫn còn tinh thần như vậy, đúng là thể chất cách biệt quá lớn mà.

Ngày đầu tiên Tiết Đồng với Tô Đình Chi rời đi, lúc Tô Nam tức giận liền được ông bà ngoại bế vào lòng, nói ba nó thật tốt, cố tình để nó lại cho hai ông bà. Sau đó, nó bị ông bà mang ra ngoài chơi một ngày, mua một đồng quần áo với đồ ăn vặt. Lúc về, nhìn mấy thứ quần áo mà trong mắt ông bà nó là đẹp này, nó thật là muốn khóc.

Ở một vùng núi hẻo lánh, Tô Đình Chi đang cùng Tiết Đồng chơi xe rung bỗng nghĩ đến Tô Nam nhà mình, nhin không được nói: “Không biết hôm nay Tô Nam thế nào.”

Tiết Đồng lắc mông thở phì phì: “Nó sẽ tốt thôi, đừng nghĩ đến nó nữa, mau chọc đi, đúng là chỗ đó.”

Tô Đình Chi bị Tiết Đồng kích thích chịu không nổi, liền lập tức quên Tô Nam, chuyên tâm chơi xe rung với Tiết Đồng.

Ngày hôm sau sau hôm Tiết Đồng với Tô Đình Chi bỏ đi, Tô Nam không muốn bị rơi vào ma chướng của ông bà ngoại nữa, sáng sớm đã chạy ra ngoài chơi với lũ bạn mới quen. Mấy đứa quần quýt không muốn rời, nó chỉ có một mình ở thành phố Vân Hành xa lạ này nhưng chỉ thấy tò mò, hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi.

Nếu một đứa trẻ tầm tuổi nó bị lạc ở một thành phố xa lạ, nhất định rất cuống, nhưng nó là ai chứ? Nó là Tô Nam, đứa bé sống với cảnh sát bốn năm năm rồi. Mấy năm ở cùng này, Tiết Đồng dạy cho nó rất nhiều điều phải chú ý khi ở ngoài, nó đã sớm nhớ kĩ địa chỉ nhà ba ba mới, giờ cứ đi đại đi, đến lúc muốn về thì đón taxi đọc địa chỉ là được, sợ gì lạc.

Mở túi tiền ra, trên người có lì xì nhận được mấy hôm nay, mở ra, bên trong có hai trăm, mà trên người nó cũng có sẵn mấy chục đồng, đủ cho nó chơi. Chú Tiết đã dạy rồi, có tiền đi khắp thiên hạ, quả là chính xác mà. Đương nhiên, có gì khó khăn thì tìm cảnh sát, điều này nó cũng nhớ rõ.

Thành phố này so với thành phố nó sống lớn hơn rất nhiều, cũng đông đúc hơn. Đương nhiên, đồ ăn vặt lại càng nhiều. Tô Nam đi hoàn toàn không có cảm giác, vừa đi lung tung vừa mua đồ ăn vặt ven đường, cảm giác thật tuyệt.

Có mấy đứa tầm hơn mười tuổi lúc nó lấy tiền ra thấy có hai tờ màu đỏ, liền chặn đường muốn cướp. Lúc thấy mấy đứa kia vây tới, vươn tay, nó liền ném đồ ăn trên tay xuống đất, rồi phịch mông xuống dưới đất, lớn tiếng la: “A a a a a”

~ cướp của

~ giết người này

~”

Người Trung Quốc luôn thích xem náo nhiệt, thấy nó kêu vậy xung quanh lập tức quây lại mấy vòng người, thấy một cậu bé tám tuổi ngồi dưới đất khóc, trên mặt đất còn vương vài đồ ăn vặt ăn dở, mấy đứa trông như thiếu niên bắt lương vây quanh nó, trong đó còn có một đứa còn đang đuối tay, mọi người lập tức nghĩ tới là chúng đây ngã em bé.

Có lẽ nếu đám cướp giật là người lớn thì nhiều người cũng không dám làm gì, nhưng với đám trẻ con thế này thì rất là thành thực. rất nhanh đã có mấy người đứng xem nhiệt tình vào mắng chửi đám thiếu niên, còn có mấy bác gái đỡ Tô Nam dưới đất lên, giúp nó phủi bụi bẩn trên người. Còn có hai cô gái trẻ thấy đồ ăn vặt của Tô Nam bị rơi liền mua một phần nhét vào tay nó.

Cuối cùng, mấy đứa thiếu niên bị thành trò cười bị đám đông đuối đi, Tô Nam ngồi xe miễn phí của chú cảnh sát, ăn đồ ăn vặt chị xinh đẹp mua cho về tới nhà họ Đỗ.

Tô Đình Chi nhận được điện thoại của Uyển Uyển, nói Tô Nam được xe cảnh sát đưa về, hơi hoảng nghĩ muốn về. Tiết Đồng nghe được chuyện liền ngoác miệng cười, cái thằng tiểu hồ ly này, đúng là sẽ nên chuyện mà.

“Tiết Đồng, chúng ta về đi, tôi lo cho Tô Nam quá.”

Tiết Đồng ở trong lều dựng bên bờ một con sông nhỏ, nói ra: “Ồ đây chim hót hoa nở chẳng có ai, chúng ta cứ thoải mái hưởng thụ chút thiên nhiên đi. Xuống sông bắt cá bắt cua chắc rất tuyệt đấy.”

“Nhưng Tô Nam bị người ta bắt nạt đó.” Tiết Đồng hơi sốt ruột, nhưng chỗ bọn họ ở bây giờ là trên sườn núi, dù muốn về cũng phải đi mấy tiếng đường núi mới tới chỗ đậu xe bên kia.

“Trong núi này còn có suối nước nóng đó, buổi tối mình đi ngâm nước nóng đi.” Tiết Đồng biết Tô Đình Chi lo lắng nên cố ý chuyển đề tài.

Tô Nam ở thành phố Vân Hành đến ngày thứ ba, bởi chuyện hôm trước đó mà ông bà ngoại cứ nhắc nó mãi. Còn may ông bà cũng phải đón xe về nên mới buông tha cho nó.

Tô Nam bên ngoài thì ra chiều nghe theo lời ngoại, đến lúc ông bà vừa mới đi nó đã nói muốn ra ngoài chơi.

Mẹ Uyển Uyển của nó thì bởi đang bầu bí, đi lại mệt mỏi liền ném nó lại cho ba kế Đỗ Hành. Đỗ Hành cũng muốn vun đắp tình cảm với nó, liền vô cùng vui vẻ đưa nó ra ngoài chơi.

Nhưng mà... những chỗ Đỗ Hành dắt nó đúng quả là hợp khẩu vị của nó đi? Mấy trò phản đấu thành, phổ ăn vặt, cửa hàng đồ chơi anime... Đỗ Hành chơi còn máu hơn nó.

Tô Nam vượt cái bụng no đồ ăn vặt, chăm chú nhìn ba kế, trong lòng nghĩ người này để làm anh trai nó còn hợp hơn.

Ngồi trên chiếc ghế gấp nhỏ bên bờ sông, nhìn Tiết Đồng đang dùng bếp ga mini nấu canh cá, Tô Đình Chi toát cả mồ hôi. Tối qua lúc ngâm mình suối nước nóng thì bọn họ nhảy vào làm, ai ngờ đến cuối cùng anh lại bị ngâm nước đến hôn mê, sau vẫn là Tiết Đồng công anh từ đỉnh núi về.

“A Đình, anh xem nấu thế này được không?” Tiết Đồng nâng cái nồi canh cá đã trắng bệch kia lên cho anh xem, Tô Đình Chi đột nhiên nghĩ giá có miếng đậu phụ bỏ vào thì tốt biết mấy. Đương nhiên nghĩ đến nếu bọn họ thực sự có mang đậu phụ thì cũng đã sớm biến thành bã đậu rồi.

Nồi canh cá này tuy không có đậu, nhưng vẫn có được cái nắm Tiết Đồng hái về, Tô Đình Chi sợ nắm có độc, Tiết Đồng lại bảo không phải lo, anh đã lưu lạc bao năm, cũng đến đây mấy lần rồi.

Nhìn Tiết Đồng gì cũng làm được, Tô Đình Chi đột nhiên cảm thấy mình thật là bất tài.

Anh đi qua ngồi xổm xuống, ôm lấy eo Tiết Đồng, tựa đầu lên vai anh, cảm thấy mình mới hạnh phúc làm sao.

Tiết Đồng múc chút canh vào cái chén nhỏ, thổi thổi rồi đưa qua cho anh nếm. Uống một ngụm canh từ tay Tiết Đồng, Tô Đình Chi nói: “Ngon thật, tiếc là tôi không giúp được gì.”

Tiết Đồng cười, kéo đầu anh lại hôn một cái, nói: “Anh đối nội, tôi đối ngoại thôi.”

Buổi chiều ngày nghỉ cuối cùng của đợt nghỉ lễ mừng một tháng năm, Tiết Đồng cùng Tô Đình Chi cuối cùng cũng phải từ thế giới của hai người trở về xã hội.

Lúc xe đỗ trước sân nhà Đỗ Hành, Tô Nam chạy ngay tới bổ nhào vào lòng ba nó. Tô Đình Chi thấy nó như vậy còn tưởng nó bị bắt nạt, ai dè hỏi ra mới biết mấy hôm nay được ba kể đưa ra ngoài chơi, mà Đỗ Hành để lấy lòng nó, cái gì cũng mua cho, khiến nó thích đến thiếu chút đã quên mất mình họ gì.

Nhưng mà... ngày nào cũng ăn bên ngoài thực là đáng sợ, lúc đầu thì thấy tuyệt biết bao nhiêu. Nhưng liên tiếp năm ngày ăn bên ngoài, nó bỗng lại thấy nhớ những món ăn hằng ngày ngon miệng mà ba Tô Đình Chi làm.

Lúc nó đòi ăn đồ ăn ngon nhà nấu, cả Uyển Uyển và Đỗ Hành đều sửng sốt, sau đó... nấu được nồi mì trứng...

Trên đường từ Vân Hành về Thương Hải, Tô Đình Chi mới nhớ ra hỏi Tô Nam mấy hôm nay ở cùng Đỗ Hành cảm thấy thế nào.

Tô Nam bảo Đỗ Hành căn bản chính là thằng nhóc to đầu, thích đọc truyện tranh, ăn đồ ăn vặt, mê game, lại không nấu cơm. Điều này khiến Tô Đình Chi hơi lo, nhờ Uyển Uyển lấy phải tên ăn chơi cả ngày, để cô phụ nữ lại phải đi làm kiếm tiền thì làm sao đây.

Còn may Tô Nam đem ra mấy bức tranh truyện (1), đánh tan ý niệm trong đầu anh: “Ba không phải lo, chồng mẹ là họa sĩ sách tranh, ba xem, đây đều là tranh chú ấy vẽ. Nghe nói mấy tạp chí cũng thường đăng tranh truyện của chú ấy, hẳn sẽ không thiếu tiền đâu.”

Tô Đình Chi nhìn mấy bản vẽ kia mới yên tâm lại, bởi anh nhớ tờ báo anh thường xem cũng thường xuyên đăng tranh của người này, nghĩ hẳn là cậu ta cũng không quá khó khăn.

Sau khi trở về từ Vân Hành, bọn họ lại giống như trước kia, cái gì nên làm thì vẫn cứ làm. Người đến trường cứ đến trường, người đi làm cứ đi làm, nhưng có điều quan hệ của Tô Đình Chi và Tiết Đồng lại tốt lên rất nhiều, cả ngày dính vào với nhau. Khiến Tô Nam cứ kêu mấy câu kiểu như mù mắt rồi, mù mắt rồi, còn hay phá đám thế giới riêng của hai người.

Cho đến một ngày...

Tô Đình Chi làm một bàn đồ ăn tối thật ngon, ba người đang tính ăn cơm thì chuông cửa vang lên, Tô Nam với Tô Đình Chi thì vội vội vàng vàng cầm đầu vào ăn luôn, Tô Đình Chi lại phải ra mở cửa, ngoài cửa ra lại là Uyển Uyển với chồng.

“Uyển Uyển, sao em lại rảnh tới thế này, cả nhà đang ăn cơm, vào ăn cùng không?” Tô Đình Chi chỉ nói khách sáo vậy thôi, Uyển Uyển lại không chút khách khí vào tìm chỗ ngồi xuống, cùng tranh đồ ăn với Tô Nam.

Tô Đình Chi không nói gì nhìn Uyển Uyển, lại hỏi Đỗ Hành ở bên cạnh: “Hai người đến lúc nào thế?”

Đỗ Hành chưa vào nhà, chỉ vào cánh cửa nhà đối diện nói: “Mấy hôm trước công ty Uyển Uyển điều cô ấy về, chúng tôi liền cùng về đây. Cô ấy tìm phòng ở gần đây, không ngờ vừa đúng phòng đối diện nhà anh đang cho thuê, chúng tôi liền thuê luôn.”

“Cái gì?!!!!” Nhìn cửa phòng đối diện, lại nhìn Uyển Uyển đang tranh đồ ăn với Tô Nam, Tô Đình Chi đột nhiên thấy trên lưng hơi lạnh...

Cơm nước xong xuôi, Đỗ Hành mời Tô Nam sang nhà mới xem mô hình anh mới mua, Tô Nam lập tức gạt đầu cùng ba kể chạy qua nhà đối diện.

Uyển Uyển vừa lòng quệt miệng, nói: “A Đình, anh nấu cơm ngày càng ngon đấy, sau này nấu nhiều hơn chút nhé.”

“Ý em là gì? Lấy chồng rồi sao không đi xa chút đi?” Tiết Đồng đen mặt, khóe miệng giật giật: “Mấy người tới làm tôi ăn cũng không no.”

Uyển Uyển không thèm để ý tới anh, bảo Tô Đình Chi: “Công ty điều em về, em cũng chẳng có cách nào, Tiểu Hành không nấu cơm, em mang thai cần bồi bổ, cho nên phải làm phiền anh rồi.”

Tô Đình Chi xấu hổ: “...”

Đến lúc Uyển Uyển ra khỏi cửa, Tiết Đồng mới nói: “Hai người nếu tới đây rồi, đêm nay để Tô Nam ở bên đây đi.” Nói xong liền lập tức khóa cửa, tắt luôn chuông cửa.

Sau đó bảo Tô Đình Chi: “Tốt lắm, lúc này tôi ăn chưa no, giờ anh đến cho tôi ăn no đi.”

Tô Đình Chi đáp: “Ừ, để tôi đi nấu chút gì.”

“Đồ gỗ, ý tôi là giờ trong nhà chỉ còn có hai chúng ta, có thể yên tâm làm không sợ bị ai quấy rầy đó. Chúng ta làm sau cửa trước, sau đó đến nhà vệ sinh, rồi sofa, bàn ăn, cầu thang... được không?”

Tô Đình Chi lại xấu hổ: “...”

Đến lúc tỉnh lại sau hấp dẫn của mô hình, Tô Nam mới phát hiện, nó lại bị ba bán đi mất rồi...

“Ba ơi, cho con về... Bên này không có máy tính a!!!”

Đáng tiếc, ba nó giờ đang bận lặn lội trên sàn nhà với người khác rồi, đâu có nghe được tiếng nó la chứ.

(1) (hội bản), tiếng Anh là Picture book, tiếng Việt là ... không biết, gọi là “sách tranh”? Nhưng cho “sách tranh” vào câu trên nó lại “ấy” Thế là tờ đề “tranh truyện”

49. Chương 49: Chiêm Bất Lực Hả? Để Tôi Giúp (thượng)...

Cung Tiêu năm nay ba mươi một tuổi, lần đầu tiên mới thấy đời mình sao mà phức tạp như thế này.

Trước kia anh chưa từng thấy cuộc sống mình có gì khác với mọi người, từ nhỏ cũng học hành nghiêm chỉnh, rồi đi làm, kết hôn, sinh con...

Vợ anh là bạn học hồi đại học, hai người từ lúc quen nhau đến lúc kết hôn cũng qua mười mấy năm. Lúc đầu ở đại học là bạn bè bình thường, sau ra đi làm lại được phân cùng đơn vị, lúc này khoảng cách hai người mới kéo gần lại, nhưng cũng chỉ ở mức bạn thân, người yêu thì còn chưa đến.

Vợ anh là người phụ nữ rất cá tính, cởi mở, ngay thẳng như đàn ông. Dù thường hay xưng huynh gọi đệ với Cung Tiêu nhưng dù sao cũng là phụ nữ, lúc hai bảy hai tám bị người nhà thúc lấy chồng liền hỏi anh có bị thúc giục gì không, anh nói có. Cô cười bảo hay là hai chúng ta kết hôn đi, dù sao cũng không chán ghét gì nhau, sao lại không đến với nhau.

Anh gật đầu, ngày nay, gần như không còn cái chuyện yêu nhau chân thành rồi sống hạnh phúc với nhau cả đời nữa rồi.

Anh và cô đều đã trải qua vài cuộc tình, đến lúc cần kết hôn lại chỉ còn có hai người họ, có lẽ đây cũng là duyên phận. Kết hôn, chính là gặp được đúng người, đúng lúc, hai người bọn họ chính là như vậy.

Họ lấy nhau, sống chung mấy năm đều rất hòa hợp, được cơ quan xưng làm cặp đôi mẫu mực. Đến lúc bị cả hai nhà thúc giục muốn bé cháu, họ mới lên kế hoạch sinh con.

Sau đó, Cung Khả Oánh sinh ra. Vì bé mà hai người đều thật hạnh phúc, thế nhưng cha mẹ hai bên vẫn chưa thỏa mãn, nói nhất định phải sinh được con trai.

Hai người không nói gì nhưng sau lưng thì rửa thắm, mấy ông bà già rút cuộc nghĩ gì thế không biết, đến tuổi kết hôn bọn họ kết hôn, kết hôn xong lại muốn sinh cháu, sinh xong rồi còn đòi nhất định phải có con trai, thế con gái không tốt hay sao.

Nhưng dù sao, bởi có bố mẹ vợ giúp nuôi bé, hai người sống cũng rất thoải mái. Kết quả cũng bởi tình trạng này mà kinh nghiệm nuôi con nhỏ của họ cơ hồ bằng không.

Vốn nghị cuộc đời mình cứ thế bình thường trôi qua, vậy mà một tai nạn xe hơi lại gây ra biến chuyển lớn cho cuộc đời anh.

Hôm đó, hai vợ chồng anh đi dự hôn lễ một đồng nghiệp, lúc về anh đã có chút men say nên tự giác xuống ngồi phía sau, để cô lái xe.

Đến lúc tỉnh lại giữa cơn đau đớn mới biết cô bởi tránh một chiếc xe mất lái mà bị một chiếc xe khác đâm phải, sự cố tám chiếc xe va chạm liên hoàn lần đó khiến ba người chết, năm người bị thương. Cô đã chết, còn anh cũng gãy xương nhiều chỗ, phải nằm viện mất mấy tháng.

Lúc anh có thể về nhà, bố mẹ vợ đem bé con giao lại cho anh, về quê gặm nhấm nỗi đau. Ba mẹ anh muốn tới chăm sóc nhưng anh nói tự mình có thể chăm sóc tốt cho hai cha con.

Ngồi với con gái một mình trong phòng anh mới nhận ra cuộc sống trước đây của mình mỹ mãn thế nào.

Lúc trước cảm tình của anh với cô không phải là tình yêu, nhưng so với tình yêu còn chắc chắn hơn. Cô giống như một “anh” khác, dường như đã trở thành một bộ phận trên cơ thể anh. Giờ không có cô, anh mới cảm thấy mình thiếu đi thứ gì.

Dù thân thể còn chút đau đớn, nhưng con gái cần được chăm sóc, anh tự nhủ phải kiên cường lên.

Anh cố gắng học cách chăm sóc bé con, nhưng chẳng hiệu quả bao nhiêu, hơn nữa, trên người còn thương tích, bắt buộc dĩ lại phải thuê một bảo mẫu về giúp nuôi con. Bảo mẫu kia ngoài bốn mươi, theo lời bà ta nói đã sinh ba đứa con nên rất thông thạo chăm sóc trẻ nhỏ, điều này cũng khiến anh yên lòng hơn.

Nghỉ ngơi một thời gian, khi thương thế đã khá ổn, công ty hỏi anh đã có thể đi làm được chưa. Vì tiền sữa của con, anh lại trở lại làm việc.

Chiều nào tan ca trở về cũng mệt muốn chết mà chỉ cần nhìn nụ cười đáng yêu của Tiểu Oánh một lúc là thấy tim như tan chảy. Vợ không còn, nhưng anh vẫn muốn sống thật tốt cùng bé con.

Có một điều anh không chú ý từ đầu, để đến khi để ý thấy thì đã là chuyện sau tai nạn kia nửa năm. Đó là... mỗi buổi sáng thức dậy cũng không thấy hiện tượng sinh lý đặc trưng của đàn ông kia.

Lúc đầu anh còn nghĩ là do tai nạn, sau lại cảm thấy có khi do mệt mỏi, nhưng nửa năm qua một lần cũng không thấy, cũng lạ quá đi. Anh thử tự làm, lại phát hiện dù có vượt ve thế nào, nó cũng đều không “lên” nổi.

Thử vài lần Cung Tiêu mới bất hạnh phát hiện ra mình bất lực, không biết là do di chứng sau tai nạn kia hay cái chết của cô cũng mang dục vọng của anh đi mất. Tuy vậy, bình thường anh không phải loại người quá ham muốn, giờ cũng không nghĩ tìm mẹ kế cho Tiểu Oánh nên tạm không quá lo lắng về tình trạng này nữa.

Sắp Tết đến nơi rồi, trời rất lạnh, nhưng tim anh còn lạnh hơn. Mấy năm nay đã quen có một người ở bên, giờ vợ đã đi, anh mới thấy cô đơn dường nào. Không khí Tết có nhộn nhịp thế nào cũng hoàn toàn không cảm giác được, chỉ thấy đau xót vô cùng.

Đã nghĩ như vậy là quá đau khổ rồi, ai ngờ ngày kia anh về nhà lại không thấy cả bảo mẫu lẫn Tiểu Oánh đâu. Từ đầu còn nghĩ bảo mẫu mang Tiểu Oánh ra ngoài mua đồ ăn, nhưng đợi đến tám chín giờ tối mới phát hiện ra xảy ra chuyện – bảo mẫu nhà mình bé Tiểu Oánh chạy trốn mất rồi.

Cung Tiêu thiếu chút là phát điên, con gái của anh, đứa con gái duy nhất của anh!!! Bị người ta bắt cóc mất rồi. Những chuyện buồn người này vẫn thường thấy trong bản tin nhưng anh chưa từng nghĩ sẽ xảy ra với mình.

Dù đã báo cảnh sát nhưng lòng anh vẫn nóng như lửa đốt. Luôn nghĩ đến những điều tồi tệ xảy đến với bọn trẻ được đưa tin trên chuyên mục pháp chế. Gì mà bị bán nội tạng, rồi bị đầu độc cho bị cầm bắt lên cầu vượt đòi tiền chuộc, bị bán về nông thôn làm con dâu nuôi từ bé... Vừa nghĩ đã muốn phát điên rồi. Ngày nào cũng chạy qua đồn cảnh sát, trong đồn không thấy lại chạy khắp phố.

Lúc này anh hận lũ buôn người biết bao, hận không thể cho tất cả bọn chúng đi ăn lạc hết cả đi. (1)

Tết, trong đồn cảnh sát vẫn bình bình như thường, thành phố lại vô cùng náo nhiệt. Xung quanh đều là sắc đỏ hân hoan, người người tràn ra ngã tư đường, nhìn những khuôn mặt tươi cười xung quanh anh mới cảm nhận được mình bị thắm đến thế nào, giống như bị Thế giới này vứt bỏ vậy.

Anh cứ như vậy đứng ở đầu phố, lệ rơi đầy mặt.

Đã hết năm mà không có tin tức gì của Tiểu Oánh, đến lúc anh cơ hồ đã tuyệt vọng bỗng lại nghe tin hồi Tết có mấy em bé ở thành phố bên cạnh được giải cứu, có thể có con gái anh trong số đó.

Nhìn thấy con gái trong viện phúc lợi nhi đồng kia, anh dường như quên hết tất cả, chỉ biết ôm Tiểu Oánh thật chặt, nước mắt nước mũi ròng ròng khóc như một đứa trẻ. Cảm giác mất đi lại tìm thấy thật sự là rất tuyệt vời. Vợ đã không còn, con gái không thể cũng làm mất được, nếu không sau này chết đi anh biết ăn nói thế nào với cô ấy đây?

“Đàn ông đàn ông mà khóc lóc vậy, anh không mất mặt sao?” Đang lúc khóc lóc vật vã thì bên cạnh truyền tới một giọng đàn ông, tiếp theo đã bị người kia kéo sang một bên ngồi. Người kia đưa khăn tay cho anh lau mặt, anh một tay ôm con, một tay lau lưng tung, người kia liền ôm bé giúp anh.

Tiểu Oánh lúc trước bị anh ôm rồi cũng khóc theo bố, tới tay người kia thì kì diệu sao mà nín bật, thậm chí chẳng bao lâu đã cười khanh khách. Lúc này anh mới quan sát kĩ người đàn ông trước mặt, người này rất cao, ít nhất phải hơn anh tầm nửa cái đầu. Thân hình vạm vỡ nhanh nhẹn, diện mạo chính trực, nhìn qua đúng là rất chính phái.

Lúc đầu anh còn tưởng đối phương là cảnh sát, mà càng nhìn càng thấy không giống. Nhưng động tác anh ta ôm bé Tiểu Oánh đúng là rất dịu dàng, khiến anh thế mà lại hoa mắt, cảm thấy đối phương như vậy trông rất giống bà xã mình.

Anh lau kính cẩn thận, lau xong lại đeo lên, người kia vẫn là một ông đàn ông sờ sờ.

Xong rồi, anh nhớ cô ấy quá rồi sao? Làm sao nhìn người này thành bà xã được chứ. Đúng là anh đã cô đơn lâu quá rồi mới có thể cảm thấy chỉ cần người tốt với Tiểu Oánh là trông đều thuận mắt.

Tiểu Oánh mập mạp trắng trẻo, đôi mắt to đen láy liên tục ngó nghiêng nhìn khắp xung quanh, ai nhìn cũng thích nên lúc đó bảo mẫu kia mới bị đồng hương dụ dỗ mà tính đem Tiểu Oánh bán đi. Còn may hồi Tết đang thất chặt chiến dịch, thế nên Tiểu Oánh mới không bị người ta vì tám ngàn tệ mà bán đi cả vận mệnh.

Đến lúc Cung Tiêu bình tĩnh lại, nói lời cảm ơn, muốn nhận lại Tiểu Oánh từ tay đối phương, người kia mới nói: “Anh tên Cung Tiêu phải không? Xin chào, tôi là Vương Khải.”

Cung Tiêu sửng sốt, nhưng vẫn lịch sự đáp: “Chào anh, Vương tiên sinh, cảm ơn anh đã giúp tôi chăm sóc Tiểu Oánh.” Vương Khải nhìn Cung Tiêu mỉm cười, nói: “Không phải khách khí, đây là việc tôi nên làm.”

Lúc xong xuôi thủ tục thì trời đã tối, trời tháng hai lạnh lẽo vô cùng, Cung Tiêu định mang Tiểu Oánh đi khách sạn ngủ tạm một đêm, lại được Vương Khải mời mọc nhiệt tình.

Lúc làm thủ tục, từ chỗ mấy nhân viên làm việc ở đó mới biết vị Vương tiên sinh này trong khoảng thời gian Tiểu Oánh bị đưa đến viện phúc lợi ngày nào cũng đến thăm bé, để tỏ lòng biết ơn, Cung Tiêu định mời Vương Khải đi ăn một bữa.

Phòng ăn của khách sạn, trong một phòng riêng, anh cảm ơn Vương Khải lần nữa, Vương Khải lại nói người một nhà không cần khách khí làm gì. Điều này khiến Cung Tiêu sửng sốt, ai là người một nhà với anh ta chứ? Tên họ Vương này có bệnh à?

Đang lúc không hiểu ra sao, Tiểu Oánh trong lòng bỗng khóc lên, dọa Cung Tiêu phải vội vàng kiểm tra xem bé bị sao. Mà Vương Khải bên cạnh lại vô cùng tự nhiên nói: “Không có gì, nhóc con thấy chúng ta ăn cơm cũng đói bụng thôi.” Sau đó, từ trong cái túi bên mình lôi ra hết sữa lại bình, thuận thực rót nước, pha sữa đưa cho Cung Tiêu.

Cung Tiêu đỏ mặt, cảm thấy mình đúng là một người cha thất bại, người xa lạ còn biết Tiểu Oánh nhà mình muốn gì, vậy mà người làm cha như anh lại không biết. Anh đón lấy bình sữa từ tay Vương Khải liền nhét vào miệng Tiểu Oánh, Tiểu Oánh ra sức hút, lại bị sặc, cứ ho mãi. Cung Tiêu bị dọa sợ, ngay lập tức

cũng chưa biết phải làm sao. Anh vẫn là tay mơ, dù Tiểu Oánh đã sắp được một tuổi nhưng thời gian anh thực sự chăm bé cũng không được bao nhiêu, tay chân vụng về, chẳng làm tốt được.

Vương Khải thấy Tiểu Oánh bị sặc, vội đoạt lấy bé từ tay Cung Tiêu, vuốt bụng cho bé, mãi Tiểu Oánh mới hết ho, lại bắt đầu khóc. Anh đùa bé một lúc, sau đó một tay ôm nhóc con, một tay đuổi tới chỗ Cung Tiêu muốn lấy bình sữa.

Cung Tiêu nhìn bé con vừa trên tay Vương Khải đã trở nên ngoan ngoãn, lòng không khỏi chua xót. Anh làm cha mà không thể chăm sóc tốt cho con, còn để một người xa lạ đến chăm giúp.

Tiểu Oánh ăn no là lại cười toe, rồi ngủ ngay trong lòng Vương Khải. Cung Tiêu đón lấy bé, Vương Khải lại không chịu buông tay.

“Vương tiên sinh, cảm ơn anh, xin trả Tiểu Oánh lại cho tôi.”

“Không phải khách khí thế, người một nhà cả.” Vương Khải lão luyện một tay ôm bé, một tay gấp rau ăn.

Với Vương Khải vô lại này, Cung Tiêu cũng thấy kì kì, người này luôn giành phần chăm sóc con anh, không phải là muốn mua Tiểu Oánh nhà anh chứ? Đột nhiên nghĩ đến Tiểu Oánh bị lừa bán nghe nói là bởi có người muốn mua một bé gái. Nhìn Vương Khải thế này, không phải chính là người muốn mua kia chứ? Bởi mua không được nên mới muốn lừa bé từ chỗ anh đi.

Bỗng chốc, cái nhìn của Cung Tiêu với Vương Khải cũng xấu đi.

“Vương tiên sinh, Tiểu Oánh là con gái tôi, không phải của anh.” Anh trừng mắt với Vương Khải, nghiêm túc nói.

Vương Khải nhìn anh, nở nụ cười: “Tôi biết là con gái anh, nhưng mà cũng là vợ bé nhỏ của tôi đó, tôi không tốt với bé thì ai tốt với bé nữa chứ.”

Vợ bé nhỏ????!!!! Ba chữ này như tiếng sấm bên tai đánh cháy xem ruột gan Cung Tiêu. Nếu Tiểu Oánh nhà anh năm nay mười tám tuổi, Vương Khải nói lời này anh còn hiểu được, nhưng giờ Tiểu Oánh còn chưa đầy một tuổi, hay là... anh gặp phải dạng luyện đồng vẫn nghe người ta nói? Không đúng, đây phải là luyện anh (2) mới đúng.

Cung Tiêu nhảy dựng lên, muốn cướp lấy Tiểu Oánh từ tay Vương Khải nhưng với thân thủ của anh ta, anh sao mà đoạt được. Vài lần không được, anh bực không thở nổi, hét vào mặt Vương Khải: “Đồ biến thái này, muốn làm gì Tiểu Oánh nhà tôi? Mau trả lại cho tôi, tôi mới là ba của nó!! Không trả lại tôi báo công an đấy!”

Vương Khải một tay lão luyện, đột nhiên như phát hiện ra món đồ chơi hay ho, nhìn anh cười quý dị, liền đem bé con trong ngực đặt lại trên tay anh. Cung Tiêu tay chân luống cuống ôm bé, ai ngờ Tiểu Oánh trong tay Vương Khải còn ngủ ngon lành, vừa đến tay anh liền khóc oa oa, khiến anh quên cả chuyện mắng Vương Khải, tập trung dỗ Tiểu Oánh.

Vương Khải ở cạnh nhìn Cung Tiêu, trong mắt nghiền ngẫm. Ha ha, vốn đang hứng trò nuôi cô dâu từ bé, nhưng vừa rồi mới phát hiện người đàn ông trông vẻ ngoài bình thường, lúc tức giận mặt mũi đỏ bừng, nóng nảy cứ như con mèo bị giẫm phải đuôi này mới đáng yêu làm sao.

So với nuôi cô dâu bé, giờ anh lại muốn chơi trò bẻ cong trai thẳng hơn, làm sao bây giờ? Cái thú xấu xa của anh lại phát tác rồi. (:| biến thái chính hiệu, thích chơi game búp bê, luyện anh, giờ chuyển sang thú vui tao nhã này nữa =))~)

“Lão Cung, đừng nóng, tôi chỉ nói đùa vậy thôi... Tiểu Oánh còn bé xíu, tôi sao có ý gì với bé. Mà anh... có cần một bảo mẫu không?”

Vương Khải cười gian, trong lòng bắt đầu tính toán kế sách đối phó với anh chàng tặc mao trước mắt này.

Sau đó, Cung Tiêu hoàn toàn không thể ngờ, chính tên biến thái họ Vương tên Khải này từ nay sẽ bước vào cuộc đời... cùng thân thể mình.

(1)Đi ăn lạc (): tại hạ bất tài không tìm ra được, có lẽ kiểu cho đi bóc lịch chẳng?? Cao nhân nào hiểu hem nào, mong được chỉ giáo:3 -> “Có khi là đi ăn “đạn sắt” (tử hình)” – Một cao nhân cho biết. Cảm ơn bác nhé!)

(2)Luyên đồng = yêu trẻ con (đồng)

Luyên anh = yêu trẻ sơ sinh (anh)

Không hổ danh đại biến thái =))

50. Chương 50: Chiêm Bất Lực Hả? Để Tôi Giúp (trung)...

Cung Tiêu tỉnh dậy, chỉ thấy lưng eo đau nhức, vừa xoa eo vừa nhìn Vương Khải đang ngủ bên kia giường. Anh không hiểu cảm xúc của mình với Vương Khải là thế nào nữa. Người kia lúc đầu giúp anh chăm con, sau lại nói giúp anh trị chứng bất lực, chữa chữa thế nào chẳng biết làm sao lại lăn lên giường.

Anh sống ba mươi mấy năm trời chưa từng có ham muốn đặc biệt với đàn ông, giờ lại lăn lộn trên giường với một người đàn ông thế này chứ? Hơn nữa – anh còn là người bị đâm kia.

Dù chiêm vẫn không hưng phấn lên được, nhưng được Vương Khải mát xa tuyến tiền liệt phía sau thật thích, dù vậy xong việc nghĩ lại lại thấy mắt mặt quá đi. Thân là đàn ông, lại ở dưới thân người đàn ông để bị chọc.

Kì thật tới nay nam nữ anh đều không quá hứng thú, là do từ lúc nhỏ đến giờ luôn quan niệm nam thì phải yêu nữ nên cũng qua lại với vài cô, nhưng cuối cùng đều bởi không biết tương xử với đối phương thế nào nên đều thất bại. Mỗi lần chia tay hầu như ai cũng nói với anh: “Anh luôn dịu dàng, không có tính chiếm hữu mãnh liệt như người khác với bạn gái, khiến em cảm giác không được coi trọng.”

Chính anh cũng cảm thấy mình có chút nhu nhược, lại dễ nổi nóng, theo cách ông bà vẫn nói, tính cách loại này điển hình cho cái kiểu thành sự bất túc, bại sự hữu dư.

Vợ anh theo chủ nghĩa nữ quyền, nên với tích cách anh như vậy cũng không thấy vấn đề gì. Anh là tiểu nam nhân, cô ấy lại là đại nữ nhân, hai người coi như bù trừ cho nhau. Đáng tiếc cô hồng nhan bạc mệnh, nếu không bọn họ có thể cứ thế cùng nhau cả đời.

Giờ thì... chủ nghĩa đại nam tử của Vương Khải không biết sao lại khiến Cung Tiêu cảm thấy như tìm lại được cảm giác an toàn khi ở bên cạnh bà xã.

Sau khi ở cùng nhau, Vương Khải giúp anh vì lúc trước chuyên tâm tìm con gái mà thất nghiệp đi tìm việc mới, còn chia một nửa nhà mình cho anh ở, có khi cũng làm vài việc nhà, chăm bé con. Nếu Vương Khải là phụ nữ, anh nhất định không phải nghĩ gì thêm cưới về luôn, nhưng người ta lại là đàn ông, đã thế còn vừa cao vừa đô con hơn, thậm chí còn đề anh rồi nữa.

Cái quan hệ với Vương Khải thế này, anh cứ nghĩ lại thấy ghen khuất. Rõ mình cũng là đàn ông mà lại để người ta đề, anh rất là không thích nhé.

Lại nói, ít nhất cũng mỗi người một lần mới công bằng chứ.

Lúc bước xuống giường còn thấy cái chỗ khó nói phía sau hơi đau đốn, nhưng vẫn mở tủ kiếm bộ quần áo mặc vào, đứng bên nôi nhìn Tiểu Oánh đang say ngủ. còn may cái nôi bốn phía đều che kín, bọn họ cũng luôn để Tiểu Oánh ngủ xong mới làm, lúc làm anh cũng luôn áp chế tiếng kêu của mình, nếu không anh cũng rất sợ để Tiểu Oánh thấy được mặt dọa người của mình thế này.

Cứ như vậy lại qua mấy tháng, mấy tháng này luôn rất hòa hợp, nhưng càng thế Cung Tiêu càng thấy khó chịu, bởi anh cảm thấy mình như bị Vương Khải xem như phụ nữ. Ngẫm lại, anh dù hình hài đàn ông nhưng bất lực nên lại bị Vương Khải đề.

Mỗi lúc bị đề anh luôn bởi kích thích phía sau mà hưng phấn, nhưng phía trước bất lực khiến anh luôn chán ghét thân thể mình, loại vô năng như anh căn bản cũng chẳng được tính là đàn ông.

Anh cũng từng bởi bị Vương Khải đề không cam lòng mà yêu cầu bình đẳng, Vương Khải lại như không xoa cái thứ ngoài tiểu tiện ra chẳng có tác dụng gì khác kia của anh, nói: “Muốn đề tôi? Luôn hoan nghênh mà. Nhưng anh có thể đề tôi sao?”

Kì thật Vương Khải đang giả vờ, hồi xưa cũng từng nghĩ thử mặt sau, lại bởi không qua được ải tâm lý mà đánh gãy mất hai cái xương sườn của tên định khai phá hoa cúc mình, sau đó không bao giờ nghĩ đến chuyện ở dưới nữa. Giờ vô cùng khoan dung đại lượng bảo cho Cung Tiêu đề cũng là bởi anh ta biết Cung Tiêu căn bản không đề mình nổi, anh mới giả khổ.

Thế nhưng không ngờ, cái tên Cung Tiêu bình thường có vẻ yếu đuối nhu nhược kia lại vô cùng chấp nhất chuyện chinh phục anh. Ngày nào cũng xem mấy phương thức tráng dương bí truyền chưa tính, còn đi phòng khám nam khoa định làm trị liệu.

Còn may phòng khám kia là của anh mới dập tan hi vọng của Cung Tiêu từ trong trứng nước.

Lúc biết Vương Khải là chủ phòng khám nam khoa, Cung Tiêu chửi âm lên: “Mẹ, chẳng lẽ anh luôn dùng cách mát xa tuyến tiền liệt trị bệnh nam khoa cho người khác sao?”

Wương Khải bực rồi, để ngăn Cung Tiêu nói lung tung liền chạy vội tới bịt miệng anh ta lại.

Thế nên, mấy người trong phòng khám mới nghe được mấy âm thanh đứt quãng trong phòng truyền ra: “Đồ khốn! Không được... sờ chỗ đó... Nhẹ thôi...A...” như này.

Đến lúc rời đi, chân Cung Tiêu đã nhũn ra nên bị Vương Khải bế lên phòng viện trưởng trên lầu nghỉ ngơi, lúc này mới phát hiện hóa ra Tiểu Oánh đã bị Vương Khải mang đến đây từ bao giờ.

Mang bé gái đến bệnh viện nam khoa, đúng là có hơi bị quá đáng đi.

Cung Tiêu nổi đóa, mà Vương Khải lại cảm thấy anh như vậy vô cùng đáng yêu, thế là Cung Tiêu đen đủi lại bị đề.

Thế tức là Cung Tiêu bởi bị cản trở đủ đường mà từ bỏ phúc lợi đàn ông sao?

Đương nhiên là không rồi, không thể đi nam khoa khám bệnh? Vậy đi mua thuốc tráng dương uống không phải đơn giản sao?

Nhưng mà dù có uống thuốc, anh có khả năng đề Vương Khải sao? Vậy thì, còn phải mua ít đạo cụ nhỏ nữa mới được.

Hôm nay, Cung Tiêu lại lặng lẽ tra trên mạng ra một cửa hàng chuyên bán đồ tình thú, muốn đi mua vài thứ mà lướt qua lướt lại mấy lần vẫn chẳng dám vào. Anh da mặt mỏng, vào mấy cửa hàng kiểu này mua mấy thứ kia thấy xấu hổ lắm chứ.

Vừa lúc, có người quen vỗ vai anh.

Anh còn tưởng Vương Khải cũng đến, hóa ra lại là người cảnh sát đã giúp anh tìm con gái về. Dù hôm nay người này không mặc đồng phục nhưng khuôn mặt những nhân viên lúc đi đón Tiểu Oánh lần trước anh đều ghi tạc trong lòng.

Gặp vị cảnh sát này ở đây anh cũng hơi ngỡ ngàng, nhưng vẫn chào hỏi đối phương.

“Cung tiên sinh, anh làm gì ở đây? Có gì cần tôi hỗ trợ không?”

“À... Không có gì... Chỉ muốn mua mấy thứ đồ thôi.” Cung Tiêu nhìn cửa hàng kia, có chút ngỡ ngàng.

“Có việc gì thì cứ nói đi, không phải vẫn nói có khó khăn gì thì tìm cảnh sát sao, cảnh sát ngay bên cạnh anh đây thôi.” Tiết Đồng lại vô cùng nhiệt tình khoát vai đưa anh vào cửa hàng kia, giới thiệu hết thứ này đến thứ kia.

Tiết Đồng đã sớm muốn tạo dựng quan hệ với vị “Lão Công” này nhà Vương Khải, nghĩ cách hãm hại Vương Khải một lần mà lúc trước không có thời gian. Giờ rốt cuộc có thể ở cạnh người nhà hắn ta rồi, vậy thì không bẫy Vương Khải một lần thì trong lòng không thể dễ chịu nổi.

Để anh phải khiến A Đình cô đơn, lại tìm tên số 0 dày dặn kinh nghiệm đi quyến rũ A Đình, xem A Đình có mắc mưu không. Dù lúc đó không biết thế nào, nhưng nghĩ lại nếu A Đình bị người khác chiếm mất, anh đúng là muốn khóc cũng chẳng kịp.

Vậy nên, anh tính phải trả đũa Vương Khải. Mà phương pháp trả thù ấy hả...

Dưới sự trợ giúp của vị cảnh sát đầy thái độ vì nhân dân phục vụ, Cung Tiêu cứ thế mơ mơ hồ hồ mua bao nhiêu là thứ trong cửa hàng kia, thậm chí vị cảnh sát đó còn lái xe đưa anh về hẳn nhà.

Xách túi đồ về đến nhà Cung Tiêu mới tỉnh ra... vội ném cái túi đi. Mà nghĩ nghĩ làm sao rồi lại nhặt lại, còn bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu hướng dẫn sử dụng.

Còng tay một đôi, để trói đôi phương, khiến đôi phương không thể phản kháng... giường đang ngủ này là gỗ nguyên khối đặc, không có chỗ móc. Giường trong phòng cho khách là giường sắt, dùng được. Vốn nhà này là của Vương Khải, anh thì không có chỗ ở, chỉ là người thuê thôi. Lúc mới tới còn ngủ vài lần trong phòng cho khách, nhưng không chăm được Tiểu Oánh nên buộc hai cha con phải chuyển vào ngủ trong phòng Vương Khải. Giờ suýt quên mất, đáng ra phòng khách kia mới là phòng của mình.

Ừ, thế thì đầu tiên phải trói tay Vương Khải trên đầu giường này, để anh ta không phản kháng được, sau đó...

Cung Tiêu lật qua lật lại đạo cụ, trong lòng điên cuồng YY.

Vương Khải đang lái xe cũng phải hắt xì mấy cái, xoa mũi nghĩ: Có phải Lão Cung đang nghĩ tới mình không ta, ngàn vạn lần đừng là cảm mạo, không thì lấy cho Tiểu Oánh là phiền to.

Nhìn bảo bối đáng yêu xinh đẹp đang say ngủ bên ghế phó lái, lòng Vương Khải lại rộn ràng.

Anh cô đơn đã nhiều năm, vẫn định sau này lớn tuổi rồi nhận nuôi một đứa bé là được. Ai ngờ lại gặp được bảo bối nhỏ này, đương nhiên, mê người nhất vẫn là ba ba của bảo bối rồi.

Người lúc bình thường thì luôn cứng nhắc đứng đắn, chỉ cần bị kích động là mặt liền đỏ bừng, quá xá đáng yêu. Anh rất thích bắt nạt cái tên luôn mặt đỏ tới mang tai kia.

Anh như vậy có tính là được cả trâu lẫn ghé không ta, thật hạnh phúc quá đi.

Lúc đang đợi đèn đỏ, khước mắt lại dừng ở quán rượu đang đóng gói thức ăn bên đường, bỗng nghĩ đến chuyện tìm Tô Đình Chi học nấu nướng, sau này tự nấu cho Lão Cung nhà mình cũng hay?

Về đến nhà lại phát hiện Cung Tiêu bình thường luôn về muộn hơn mình mà giờ đã ở nhà, thế nhưng cứ ở lì trong phòng khách mãi không ra. Vương Khải uy hiếp nói sẽ phá cửa, Cung Tiêu mới lè mề ra mở cửa, mặt lại hơi ửng đỏ.

Vương Khải hỏi anh ta làm sao, Cung Tiêu lại bảo sẽ cho anh bất ngờ, anh mới không hỏi nữa.

Cơm nước xong xuôi, cho Tiểu Oánh uống sữa rồi đỡ đi ngủ Cung Tiêu mới đi tắm trước. Vương Khải vô cùng kích động, lặng lẽ vào phòng khách xem một chút, phát hiện nào thuốc viên màu lam, nào phun giãn cục, bôi trơn mỗi thứ một lọ, còng tay, bịt miệng cùng vài thứ đạo cụ khác, đồ mát xa từ bé đến lớn cũng mấy cái.

Nhìn cái gói to đầy đạo cụ, Vương Khải toát cả mồ hôi, bởi cửa hàng kia cũng là của anh nốt. Xem ra là Cung Tiêu muốn đè anh? Nhưng lại... dùng mấy đạo cụ này sao?

Chuyên gia bán mấy thứ này, mấy đạo cụ này mấy năm nay cũng toàn là anh dùng trên người người khác. Trước mắt, ngoài Cung Tiêu cũng chẳng còn người thứ hai muốn dùng mấy thứ đó trên người anh, giờ nghĩ cũng có thể dùng trên người Cung Tiêu một lần chẳng, nhưng lại không nỡ. Nhờ dọ cho Cung Tiêu chạy mất, đi đâu mà tìm người thú vị như này đây.

Quên đi, dù sao Cung Tiêu cũng bất lực, để anh ta dùng mấy đạo cụ đó đến nghiện đi. Nếu bức Cung Tiêu quá đáng, nhờ thực sự biến thành loại chỉ biết mở chân ra, sau này lại còn đi Thái phẫu thuật chuyển giới thì phiền.

Vừa nghĩ đến chuyện những đạo cụ này dùng trên người mình Vương Khải đã nổi cả da gà... Mấy thứ này, Cung Tiêu biết dùng thật chứ? Có cần hướng dẫn chút không nhỉ? Nếu không đến lúc đó tên kia lại lấy luôn cái to nhất kia chọc anh, còn không phải là xong phim luôn sao.

Nghe tiếng nước trong nhà tắm đã ngừng, Vương Khải đem thuốc cất vào túi, mau chóng đặt các thứ lại chỗ cũ, giả như không biết gì về kế hoạch của Cung Tiêu.

Lúc Vương Khải vào tắm, Cung Tiêu vội đóng cửa đem đặt đồ ở những chỗ thuận tay nhất. Đốt loại huân hương nghe nói có thể trợ thú, tắt đèn, chỉ mở đèn đầu giường rồi ngồi trên giường chờ Vương Khải.

Một lúc sau, Vương Khải quả nhiên người quần đống cái khăn tắm đi tới, ngồi cạnh anh hỏi sao không về phòng ngủ. Cung Tiêu hăng giọng, khô khan nói: “Chúng ta... làm ở đây đi... bên đó lại ảm đến Tiểu Oánh.”

Vương Khải giả như đã trúng kế, ngã lên giường, nói: “Phòng này là địa bàn của anh, tôi nghe lời anh.”

Cung Tiêu không nghĩ tới mình vậy mà thành công, chưa phản ứng ngay lại được. Đến lúc ngộ ra Vương Khải đã nằm hình chữ thái (chữ này nhé, khỏi giải thích nhiều =))~) trên giường chờ.

Cung Tiêu nuốt nước miếng, cổ họng thật khó chịu, nhìn người đàn ông trên giường, anh cũng không rõ mình cảm thấy thế nào. Đầu tiên là cảm kích, dần biến thành an tâm, giờ lại là không cam lòng.

Bởi không cam lòng việc mình luôn bị đè nên mới nghĩ muốn hòa một ván, chứng minh cho Vương Khải anh cũng là một người đàn ông. Nhưng... nhìn khuôn mặt đầy nam tính, cơ thể rắn chắc, cơ bụng sáu múi cùng... cái kia đang chậm rãi từ bụi cỏ đứng lên quan sát anh.

Người đàn ông như vậy, anh thật sự có thể chinh phục?

“Này, sao thế, nhìn đến choáng rồi? Muốn tới thì tới đi, sốt ruột là tôi tự làm đấy nhé.” Khóe miệng Vương Khải ngoác ra cười lớn, Cung Tiêu quả nhiên không có gan, không dám làm thì anh sẽ ăn ngược lại.

Đang lúc nghĩ vậy, Cung Tiêu đột nhiên xông lên, cười trên người anh, cắn lên miệng anh, bắt đầu hành động.

Kĩ thuật hôn của Cung Tiêu không tốt nhưng hiểm khi chủ động thế này nên Vương Khải coi như chấp nhận được.

Sau đó thì...

Cung Tiêu cười trên người anh hỏi: “Còn này dùng như nào?”

Vương Khải phối hợp giơ hai tay lên nói: “Đầu tiên còn tay trái của tôi, rồi móc qua đầu giường, rồi lại khóa tay phải lại là được.”

“Còn cái bịt miệng thì sao?”

“Ném đi, bịt rồi tôi nói làm sao.”

“Cái này thì như nào?”

“Cái này là... Này, sao anh lấy luôn cái đó chọc tôi, tốt xấu gì cũng phải bôi trơn chút đã chứ? ... Cái gì? Trơn là bình này á? Giời ơi... Chết mất!!”

Tác giả: Gần đây do bận, cũng có thể là do thói lề mề phát tác đi.

Linh cảm thì rõ là tràn trề nhưng sóng triều, nhưng mà lại không muốn viết.

Mở máy ra cũng chỉ xem tin tức, trừ đó ra thì chẳng muốn làm gì nữa.

Đây có khi là quá trình thay đổi phong cách nhỉ.

51. Chương 51: Chiêm Bất Lực Hả? Để Tôi Giúp (hạ)...

“Vương Khải, sao cái gì anh cũng biết thế?” Sau khi đã đem mấy đạo cụ thử tất qua một lượt, Cung Tiêu ngạc nhiên hỏi Vương Khải.

Giờ nếu như tay không bị khóa ở đầu giường, đùi dang rộng, bạn chiêm bên dưới không bị đeo cái vòng, hoa cúc phía sau lại không phải đang ngậm thứ gì đó, Vương Khải thật muốn đi mua một miếng đậu hũ đâm đầu vào mà chết cho xong. Vừa rồi anh còn nghiêm túc dạy Cung Tiêu cách dùng mấy thứ này trên người chính mình nữa chứ, đúng là điên rồi.

Bình thường nếu có tên nào dám muốn dùng đạo cụ đến đe mình, anh hẳn phải diệt hẳn trước đã, nhưng là Cung Tiêu...

Vương Khải nằm ngửa trên giường, kêu Cung Tiêu: “Anh chẳng biết gì, mua mấy cái này làm gì!!!”

Cung Tiêu vừa thay đạo cụ mới cho Vương Khải, vừa hưng phấn tâu: “Là một cảnh sát họ Tiết hướng dẫn tôi mua đó... A, cái này to quá nhỉ? Có làm anh đau không?”

“Đừng...” Vương Khải rên rỉ vô lực, anh vừa bị cái đạo cụ trên tay Cung Tiêu chọc đến điểm mẫn cảm. Hồi trước chỉ nghĩ bị xâm nhập thì sẽ rất không thoải mái, đau chút nhưng mà vẫn còn có thể chịu được. Thật không nghĩ tới, một Vương Khải chưa từng bị ai bạo súc, lần đầu tiên mới nhận ra mình vậy mà còn có thiên phú làm số 0, không khỏi muốn giãy giụa đấu tranh, nhưng ngấm lại, Cung Tiêu bị anh đè bao nhiêu lần như vậy, lần này mình cũng chỉ bị đạo cụ làm thôi, thì nhịn.

“Sao thế, đau à?” Cung Tiêu còn hỏi vặn, khiến Vương Khải tức giận xỏ thẳng: “Anh chọc tới điểm G của tôi rồi, mạnh hơn chút đi, vượt phía trước nữa.”

“...” Cung Tiêu như hiểu ra, không nói gì, bắt đầu tập trung làm theo mệnh lệnh.

Vương Khải trước kia vẫn là ở phía trên, bởi anh cảm thấy phía trên mới sướng. Hướng chi bắt đại lão gia như anh ở phía dưới, tự mình nghĩ cũng đã thấy ghê tởm. Nhưng giờ tự mình thể nghiệm, không thể tin nổi thì ra ở phía dưới cũng không tồi, ít nhất là anh cũng thấy sướng rồi. Đối với anh mà nói, Cung Tiêu chẳng có chút lực công kích nào, liền nhắm mắt hưởng thụ.

“Ừm... Sang trái một chút, nhẹ thôi... Ừ... Nhẹ thôi... A...”

Nhìn Vương Khải thế này, Cung Tiêu không hiểu sao miệng khô lưỡi khô. Dù nhắm mắt lại, trước mắt cũng lập tức hiện ra hình ảnh người đàn ông cao lớn kia ở dưới thân mình. Cái tiếng rên này, so với những người trong đám phim anh ta cho mình xem để phục vụ trị liệu còn khiến anh hưng phấn hơn, một luồng khí nóng từ đỉnh đầu chạy thẳng xuống hạ thân, con chiêm nhàn tản từ lâu nay bỗng như có phản ứng.

Anh cảm thấy nhóc đã hơn một năm nay chưa ngóc đầu lên, vui vẻ cầm đạo cụ ném qua một bên, bởi lúc trước đã cho Vương Khải dùng xịt mở cúc (1) và bôi trơn, còn đưa đạo cụ đi vào rồi nên anh bắt luôn lấy eo Vương Khải, chọc cái vào luôn, bắt đầu đạ thật sướng thật lắm trận.

Giờ khắc này, tinh trùng xông não, hoàn toàn không nghĩ đến sau này sẽ ra sao.

Đến lúc Vương Khải phát hiện ra có điểm bất thường thì cũng đã muộn, Cung Tiêu đã bắt đầu ở trên người anh thực hiện “kế hoạch chinh phục người đàn ông” của mình.

“Mẹ nó, anh tới thật hả!” Vương Khải tức nhảy dựng lên, hai tay dùng sức muốn thoát khỏi cái còng, lại phát hiện ra cái này không phải loại hàng bình thường bán trong tiệm đồ tình thú mà là còng tay thật của cảnh sát hay dùng. “Tiết Đồng, đồ khốn nạn!!!!”

Cung Tiêu giờ làm đến nghiệm rồi, ra sức lay động trên người anh. Chinh phục người đàn ông cường tráng này cảm giác quá ư mỹ diệu, lòng anh lần đầu tiên bùng cháy ngọn lửa chinh phục đến thế.

Đáng thương Vương Khải cơ bắp đầy mình, lại thân kinh bách chiến, thế mà phía sau vẫn là lần đầu tiên bị người ta dùng đến. Dù rất sướng, nhưng mà cũng rất đau.

Cho dù như vậy, Vương Khải vẫn không thể chịu được việc mình bị người ta đè. Hai tay ra sức vùng vẫy đến gãy cả đầu giường, lật người áp Cung Tiêu xuống dưới.

“Lão tử chưa từng bị ai đè đâu, tiểu tử ngươi là người đầu tiên đấy.” Vương Khải biểu tình hung hãn, nắm lấy cằm Cung Tiêu, từ trên cao trừng mắt với anh.

Cung Tiêu lúc đầu còn bị anh ta làm cho hoảng sợ, nhưng rất nhanh cũng bật lại: “Thế trước kia tôi cũng từng bị người ta đè rồi chắc? Đều là đàn ông, sao anh có thể đè tôi mà tôi lại không thể đè anh chứ?”

“Không phải vấn đề không thể hay có thể...” Vương Khải đột nhiên nghĩ tới lúc trước rõ ràng Cung Tiêu bắt lực mà, sao vừa rồi có thể chộc mình chứ? Giờ mới nghĩ, thứ kia không phải đã lâu rồi không dùng được sao? Giờ sao lại được rồi?

“Anh uống viên thuốc màu lam kia rồi?” Chộp cái thứ kia của Cung Tiêu cầm trong tay so sánh một chút, Vương Khải vô cùng đáng buồn phát hiện ra một chuyện. Cung Tiêu bình thường bắt lực nên anh không cảm thấy gì, giờ nó lên được rồi, hệ số giãn nở vậy mà lớn đến thế. Như là... so với anh còn lớn hơn một chút, có chút xíu xíu thôi.

“Không, thuốc kia lúc nãy tôi tìm không thấy đâu.”

“Vậy sao anh lên được?”

“Bởi vì vừa nãy nhìn anh như vậy, tôi mới nhận không được hưng phấn lên. Anh đã bảo tôi muốn đề anh sẽ cho đề mà.”

“...” Vương Khải giờ hiểu cái gì gọi là tự vác đá mà thả chân mình rồi, không sai, đúng là anh có nói vậy, nhưng mà điều kiện tiên quyết là lúc đó Cung Tiêu còn đang bắt lực.

Được rồi, cho đề thì cho, dù sao mới làm có một nửa, không làm hết sao được? Dù sao bị đề thì bị đề, quyền chủ động cũng phải ở bên mình. Thế nên anh không chút khách khí cười lên người Cung Tiêu, nói: “Dù là anh đề tôi, anh cũng phải ngoan ngoãn nằm phía dưới cho tôi làm.”

(Chỗ này của đồng nhé, mọi người trong lòng đều hiểu, vui lòng tự bỏ não đi.)

Dù lúc đầu có chút không tự nhiên, nhưng dần Vương Khải cũng nghĩ xuôi, để một người ưa nhìn như này đề cũng chẳng phải chuyện xấu. Dù không phải cái kiểu thiếu niên nuôi từ bé đến lớn anh vẫn thích, nhưng ít ra Cung Tiêu diện mạo nhã nhặn, tay chân thon dài, lông trên người không nhiều nhưng cũng không thiếu nam tính.

Quái thật, rõ là trước đây kiểu người thế này gặp cũng đâu có ít, mà sao chưa từng cho phép ai làm vậy chứ? Giờ dọa cục mình bảo vệ bao năm cứ vậy lại dâng cho cái tên đã từng kết hôn thế này? Hay là bởi trai thẳng có sức hấp dẫn với đồng tính rất lớn?

Kệ đi, nếu cùng Cung Tiêu cảm giác không tồi, vậy thì thật sự bắt đầu kết giao đi. Dù sao ở dưới cũng không tệ, cùng lắm về sau mỗi người một lần.

“Lão Cung, anh đang ngủ à.” Làm xong hai hiệp, Cung Tiêu hiển nhiên thể lực không thể sánh với Vương Khải, đã muốn ngủ, mà Vương Khải lại giữ tay vẫn đang còng ra nói: “Mau lấy chìa khóa mở cái còng này ra, hay là anh muốn tôi cả đêm mang cái này ngủ?”

Cung Tiêu nhìn cổ tay đã bị còng ghì thành vết của Vương Khải liền đàn ra, chìa khóa... có thứ đó nữa hả? Anh có thấy đâu, mà cái còng lúc đấy anh mua hình như không giống cái này lắm.

Wương Khải cầm điện thoại gọi cho tk: “Tiết Đồng, đồ khốn này!! Dem chìa khóa qua đây cho tôi!”

Đáng tiếc, cái điện thoại đáng ra hai tư giờ đều mở của Tiết Đồng giờ lại chỉ vọng ra một giọng nữ cứng nhắc: “Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Trong một góc ghế riêng ở quán bar, Vương Khải tức giận kéo cổ Tiết Đồng rống to: “Ai bảo anh dẫn Lão Cung nhà tôi đi tiệm tình thú hả?”

Tiết Đồng ngoáy ngoáy lỗ tai, phui một cái, ý là không nghe ra.

“Anh lấy còng của mình thay cho còng đạo cụ, còn để chìa khóa trong ví Cung Tiêu. Tôi nửa đêm gọi điện cũng không bắt máy, đến sáng hôm sau mới nhận tin cho tôi biết, quá đáng rồi đấy!”

Cung Tiêu lần đầu tiên thấy Vương Khải như vậy, hoảng, chỉ có thể trợn mắt há mồm nhìn.

Vẫn là Tô Đình Chi tới can, vốn hai tên này đã bắt phân, Tô Đình Chi liền nói Lão Cung nhà anh đang nhìn, Vương Khải mới bắt đầu dãn tay.

Tiết Đồng tiêu sái ngồi sô pha uống một hơi hết ly rượu, lại nói: “Ai bảo lần trước anh sai tên Đan Thanh kia đi quyến rũ lão Tô nhà tôi, đây là lễ vật tôi hoàn lại thôi.”

“Mẹ, là ai bảo lão Tô nhà anh chỉ làm 1, bình thường tiểu 0 còn chướng mắt, tôi mới tìm cho anh một cái số 0 cực phẩm. Giờ hai người đã lấy được số đó rồi, còn trách gì tôi?”

“Ai trách anh đâu, là lẽ vật cho anh mà. Không phải anh nói anh cảm thấy không tính phúc sao? Tôi mang tính phúc cho anh đó.”

Hai tên này nói qua nói lại một hồi lại nâng ly, bốn người sau đó dưới lời mời của Vương Khải lại cùng đi ngâm suối nước nóng.

Sau đó... Lại không đi... Vì sao?

Bởi Vương Khải lúc sau bỗng tử thân, không còn tâm tình đâu mà ngâm nữa.

Mẹ nó, chiêm nhà mình so với tên người lừa Tô Đình Chi với biến thái Tiết Đồng kia còn chưa tính, vì sao so với Lão Cung cũng còn kém? Chẳng lẽ em nó xui xẻo vậy sao? Rõ là những tình nhân trước đây đều khen mình thật dũng mãnh...

Sau đó một thời gian, Cung Tiêu ngày nào cũng hưng phấn muốn làm, Vương Khải bình thường vẫn hăng hái lại hoàn toàn không hứng lên nổi, thật muốn Cung Tiêu tự đến.

Cung Tiêu hỏi anh làm sao, đến lúc hỏi ra mới an ủi: “Đàn ông ý chí không ở chiêm lớn hay nhỏ, mấu chốt là phải có kĩ xảo.”

“Đúng thế, tôi còn có kĩ xảo cao siêu mà!!” Vương Khải lại hùng tâm vạn trượng, kéo Cung Tiêu qua lán giường.

Cung Tiêu bị anh đè phía dưới, nói: “Mỗi người một lần.”

“Độ này anh đè tôi năm lần rồi, giờ tôi phải tới trước.”

“Anh còn ghi sổ vậy nữa? Vậy mấy tháng trước anh đè tôi thì tính thế nào... Này, đừng có sờ chỗ đó... Khải... Ừm...”

“Này, Tiết Đồng, anh bảo hai người họ thật sự có thể cùng nhau sao?”

“Có lẽ cùng được, nam đồng chí mà, có tình dục là có tính phúc.”

“Chúng ta cũng là như thế sao?”

“Đương nhiên không phải vậy rồi, tôi yêu anh mà... A Đình, lần sau không được đi tắm chỗ công cộng, cũng không cho mặc quần đùi, nhé? ”

“Ồ... Sao lại thế...”

Tác giả: Đứng trên cương vị một người hám kiếm của lạ, tôi vẫn luôn cảm thấy văn mình viết chưa đủ mới lạ.

Đạo này luôn cất lực lên mạng tìm một thứ thật “trù ội”, thật bạo lực, thật hiếm có, tiếp thụ đủ thể loại, được rửa mắt muôn lần rồi.

Ha ha ha ha, giờ tôi dục hỏa trùng sinh, tiếp tục trở lại rồi đây.

52. Chương 52: Lương Cúc Tương Ngộ, Tắt Xuất Nhất Điều (1)

Cậu, Hàn Phong, một thanh niên tốt hai mươi lăm tuổi.

Cao một mét bảy mươi bảy, nặng sáu mươi hai ki lô gam, đập chai, nhà giàu, một hải quy (2) tiền đồ xán lạn.

Nguyện vọng là tìm được một anh chiêm to ngoại hình phù hợp cùng bên nhau.

Đáng tiếc... Vẫn chưa có kết quả...

Hàn Phong vẫn luôn nghĩ mình là một thanh niên tốt, đẹp trai không phải lỗi tại mình, nhà giàu cho đi du học cũng không phải lỗi tại mình. Ra nước ngoài bị bẻ cong, mê khoái cảm ở phía sau, giờ trở về lại không tìm thấy người chiêm to vừa ý cũng chẳng phải lỗi tại mình nữa.

Cậu vừa về là phải đi thám thính ngay những người nổi danh trong giới đồng tính, nhưng trong đám người có tiếng, số 0 thì nhiều, có được vài người 0,5, còn thuần 1 thì chỉ có ba người.

Đầu tiên là nổi danh quý súc mãnh nam Tiết Đồng, nghe nói Tiết Đồng rất mạnh mẽ, có thể làm người ta sướng đến chết. Đáng tiếc, lúc cậu về thì đã chậm chân, Tiết Đồng đã tìm được phu quân, cặp bến mất rồi. Sau đó, vất vả bao nhiêu với có chút quan hệ với Tiết Đồng, người ta quả không hổ là quý súc, chơi cậu sướng dở chết dở... đáng tiếc chỉ là dùng đạo cụ.

Người thứ hai nổi danh nữ vương, Chung Tình, đáng tiếc người này có khuynh hướng S, lại theo chủ nghĩa hoàn mỹ. Cùng hấn ta làm một lần rất đơn giản, nhưng bị hấn ta đá tốc độ còn nhanh hơn. Cậu mới leo được lên giường hấn ta một lần đã bị đánh giá không đáng một đồng, khiến cậu rầu lòng đến muốn đâm đầu vào tường cho rồi.

Người thứ ba, thôi... quên đi, từ nhỏ đã tắm với Vương Khải không biết bao nhiêu lần, dù bên ngoài tin vịt bảo Vương Khải mạnh lắm, nhưng mà cậu biết chiêm nhỏ mức đấy không ở trong phạm vi săn bắn của cậu rồi.

Sau đó lúc thực tập lại vô ý phát hiện anh bác sĩ trong bệnh viện mình đang thực tập là một anh chiêm to, đáng tiếc nữa anh kia như lại là tình nhân của mãnh nam Tiết Đồng. Cậu biết cướp người yêu người ta là không đúng mà, nhưng mà với hấp dẫn của chiêm to, cậu vẫn muốn thử ném chút, tiếc thay... hậu quả... thật thảm thiết sao.

Hàn Phong mặt dại ra ngồi trên giường khách sạn, nghe thứ mùi sót lại sau khi làm chuyện đó, trong đầu chỉ còn ngập đậu hũ hoa.

Trước đó... cậu đã làm gì vậy?

Nửa giường bên kia có một người đàn ông nửa nằm đang hút thuốc, vẻ mặt đầy thỏa mãn. Người này đẹp trai nhả nhặn, dáng người cũng là hạng nhất, kĩ thuật thì khỏi nói, đáng tiếc, hấn tên Đan Thanh – là một số 0 nổi danh.

Đan Thanh hút xong điếu thuốc, thấy Hàn Phong còn chưa hồi phục liền sờ sờ lưng cậu, nói: “Sao thế, lúc này chưa làm em thích hả?”

Hồn phách vừa bay đi đâu rồi cuộc đã trở lại, Hàn Phong nhảy dựng lên giật tay Đan Thanh ra, cười trên người hấn quát: “Cmn, sao anh có thể làm vậy với tôi!!!”

Đan Thanh bình tĩnh như không, dập thuốc vào gạt tàn, đưa tay ôm cổ cậu hỏi: “Sao cơ?”

Cái kiểu giả mù sa mưa này của Đan Thanh khiến Hàn Phong giận tím mặt, mắng: “Anh biết rõ tôi là 0, vậy mà còn quyến rũ tôi, khiến tôi làm 1. Lại còn làm với anh những ba lượt?!”

Đan Thanh nâng chân, cọ cọ móng cậu, miệng nhẹ cắn vành tai cậu nói: “Em cũng không phải không thể làm 1, làm vài lần thì có làm sao? Mới rồi không phải biểu hiện cũng tốt lắm sao?”

“Nói như rắm, tôi là 0 đó!!!” Hàn Phong bị phẫn ngồi dậy, tự kéo tai mình ra khỏi miệng Đan Thanh.

“Em cũng có thể làm 1 mà.” Đan Thanh cười thật quyến rũ, tay bắt đầu sờ nơi khác.

“Tôi không muốn làm 1!” Cảm giác Đan Thanh lại đụng tới chiêm nhà mình, Hàn Phong nhanh chóng gỡ tay hấn ta ra.

“Nhưng em vừa mới làm rồi còn gì.” Đan Thanh lại sờ lên hạt đậu đỏ trên ngực cậu, thoải mái quá, Hàn Phong không cự tuyệt.

“Tôi không muốn mà? Là anh quyến rũ tôi!” Hàn Phong vừa nói vừa đánh giá Đan Thanh, cũng bắt đầu xuống tay.

“Có thể bị tôi quyến rũ thì em không phải thuần 0 rồi.” Đan Thanh ném cho Hàn Phong một cái liếc mắt đầy sắc tình, lại nhe răng cười.

“Ai bảo tôi không phải thuần 0, ngoài anh ra tôi còn chưa có đê ai bao giờ đâu.” Hàn Phong nghĩ đến lại tức, quyết cướp lại món nợ.

“Nói vậy là tôi lỗi rồi ha, he he.” Đan Thanh di chuyển thất lưng, một nơi đã dần cứng rắn cọt cọt trên mông Hàn Phong.

“Lời lỗi cái rắm! Trả lại tôi mấy lần lúc nãy đi!” Hàn Phong cảm giác được, cũng bắt đầu xoay eo.

“Trả như nào đây?” Đan Thanh tay đặt trên cái của cậu, bắt đầu di chuyển.

“Anh đê lại tôi mấy lần là được.” Hàn Phong thấy có vẻ hấp dẫn, bắt đầu cúi đầu nhìn Đan Thanh.

“Tôi là thuần 0.” Đan Thanh ngoài miệng tuy nói vậy nhưng tay lại mò đến phía sau của cậu.

“Tôi có thể làm 1, anh cũng có thể.” Hàn Phong vốn không chịu thiệt bao giờ, quyết đòi lại hết món nợ lúc nãy.

“Phía sau ngứa rồi? Vậy tôi sẽ thỏa mãn em.” Ngón tay Đan Thanh ở phía sau cậu vẽ vòng vòng, Hàn Phong cao hứng cong mông chờ Đan Thanh tiến công.

Đan Thanh lật cậu xuống phía dưới, bắt đầu dùng tay tiến công. Hàn Phong nhìn chiêm Đan Thanh, kích thước (3) có vẻ cũng được, dù không phải loại chiêm to cậu thích, nhưng cũng không tồi.

Đến lúc Đan Thanh mặc đồ rời đi, Hàn Phong lại cảm phẫn kêu gào: “Đan Thanh! Đồ khốn! Anh lại gạt tôi!”

Đan Thanh xoay người ném cho cậu một cái hôn gió, nói: “Tôi nói rồi, tôi là thuần 0. Hơn nữa, lúc nãy dùng tay làm vậy còn chưa thỏa mãn được em hay sao?”

Hàn Phong vô cùng bi phẫn đó, rất muốn nhào qua cắn Đan Thanh một miếng đó, nhưng vừa rồi bị Đan Thanh làm quá mạnh, eo cũng sắp đứt rồi, giờ căn bản không sức đâu mà lết khỏi giường nữa. Có thể vì Đan Thanh thường tự làm nên kỹ thuật mát xa tuyến tiền liệt đúng là hạng nhất, chỉ hai ngón tay mà khiến cậu sướng hết lần này đến lần khác.

Cảm giác thắm đến tận óc như này, những anh chiêm to trước đây đều chưa từng cho cậu, đúng là thích lên giới.

Đan Thanh nhìn vẻ mặt Hàn Phong dần trở lại, vui vẻ huýt sáo rời đi.

Hàn Phong thấy Đan Thanh đã đi khỏi mới tỉnh ngộ. Thề là lần sau gặp nhất định phải làm Đan Thanh đê mình mới hả, nếu không mình lỗ to rồi.

Đan Thanh là số 0 nổi danh trong giới đồng chí, đã duyệt qua vô số đàn ông, luôn chỉ có hấn áp bách người khác, chưa từng chịu lỗ bao giờ. Đáng tiếc người đi trên bờ sông tất có lúc trượt chân. Một tối, hấn bị một tên côn đồ đánh thuốc rất mạnh, sau đó đưa vào nhà vệ sinh làm, thuốc kia tác dụng quá mạnh khiến hấn “thượng mã phong”.

Còn may khi đó có bác sĩ Tô Đình Chi “bò lạc” vào đó cứu, hấn mới không chết oan uổng.

Sau đó, hấn liền nổi hứng với người được gọi là “người lừa” kia, nhưng mà hấn còn chưa có muốn đâm đầu vào chỗ chết, tranh người với tên quỷ súc kia, chỉ có thể âm thầm dõi theo. Sau đó hấn lại biết tin Tiết Đồng muốn thử lòng Tô Đình Chi, không nghĩ gì thêm liền đi xung phong, quyến rũ Tô Đình Chi.

Đáng tiếc, một thân tự tin tràn đầy, cùng người kia đi thuê phòng lại bị người ta ới cho đầy người, cuối cùng chỉ có thể thất bại mà lui bước, báo cáo lại cho trung tâm chỉ huy chiến lược bọn họ ở phòng bên.

Tiết Đồng thấy hấn như vậy, vui vẻ đi kiếm ông xã nhà mình, để lại tên bại trận là hấn cùng với Hàn Phong đến hóng bên cạnh.

Hàn Phong cười nhạo hấn một người đàn ông cũng không câu được, tức giận, hấn đảo mắt, nghĩ tới cách đánh bại Hàn Phong.

Hắn biết Hàn Phong là số 0, mà lại luôn muốn tìm chiêm to. Hừ, đắc tội hắn, hắn sẽ trả thù.

Nghĩ cách trả thù một số 0, không thể tìm một chiêm to 1 đến đê nó được, thế thì thành ra nó lãi rồi, cách trả thù chính xác nhất là làm cho số 0 này biết thế nào mới là cực phẩm 0.

Thế là, hắn câu kéo Hàn Phong, để Hàn Phong làm 1.

Nói thật ra, trước đây vẫn luôn cảm thấy Hàn Phong là một thằng ranh đáng ghét, nhưng giờ thử, cũng cảm thấy Hàn Phong nếu làm 1 cũng là một số 1 không tồi. Hàn Phong đẹp trai, dáng cũng đẹp, chiêm cũng không nhỏ. Giờ 1 tốt khó tìm, hiếm khi lại kiếm được người thân thể hòa hợp như này, vậy hay bỏ Hàn Phong thành 1 dùng luôn ha?

Đan Thanh bắt đầu tính toán nhằm bảng cửu chương trong lòng.

Sau đó một thời gian, quan hệ giữa Hàn Phong với Đan Thanh thật sự tiến triển, nguyên là hai tiểu 0 không đội trời chung quan hệ lại bắt đầu trở nên ấm muội. Người trong bar phát hiện Hàn Phong đang ngồi trên đùi Đan Thanh, đòi Đan Thanh đê cậu, đúng là cả đám ngã ngựa rút cả mắt kính.

Này này này... Đây là cái sự gì đây... Số 1 trên đời chết sạch rồi hay sao? Sao mà hai tên thuần 0 thế này giờ lại cùng nhau chứ?

Lão Khải đen mặt nhìn, trong đầu hiện ra cảnh Hàn Phong và Đan Thanh cùng nhau xài chung một cây song đầu long (4) mà mắc ói.

Hàn Phong chủ động chèo kéo thế này, Đan Thanh biết ngay là tên này muốn đòi lại món lỗ hôm trước, thế này thì tội gì mà không hưởng chứ. Vậy là hắn chủ động cắn câu, để xem Hàn Phong thích chơi thế nào.

Hàn Phong với Đan Thanh đi thuê phòng, vào phòng thì vui vẻ vuốt ve, lại 69.

Hàn Phong đẩy ngã Đan Thanh, muốn cưỡi lên, lại bị Đan Thanh sờ phía sau, sờ đến lúc sung sướng rồi, không cần thận lại đê Đan Thanh mất.

Kế hoạch trả thù thất bại, lại tới nữa.

Hàn Phong đem Đan Thanh mang về nhà, muốn trói Đan Thanh lại. Kết quả chính mình lại bị trói, chiêm lại thất thủ.

Kế hoạch trả thù tiếp tục thất bại, mà càng đánh càng hăng.

Khó có dịp Đan Thanh nói muốn đê cậu, kết quả lại là dùng đạo cụ. Nhưng Đan Thanh kỹ thuật cao siêu, chơi đạo cụ cũng rất tuyệt, khiến lúc cậu sung sướng muốn chết, chiêm lại bị chiếm dụng.

Kế hoạch trả thù lại thất bại, nhưng Hàn Phong vẫn không chịu buông tha.

Cứ như vậy, Hàn Phong lần nào cũng muốn làm Đan Thanh đê mình, mà đáng tiếc lần nào cuối cùng rồi cậu cũng đều bị bức làm 1.

Sau đó, Hàn Phong biết mình không thể đấu với Đan Thanh, cứ tiếp tục thế sẽ yêu hắn ta mất. Cậu âm thầm trốn đi kiếm người khác, mãi mới tìm được một người thì cuối cùng không hiểu sao lại thành ra Đan Thanh cùng cậu làm, anh kia đứng cạnh xem.

Trong một góc quán bar, Hàn Phong kéo quần áo Đan Thanh nói: “Đan Thanh, anh buông tha cho tôi được không, tôi không muốn liên quan với anh nữa đâu.”

Đan Thanh cười nở nụ cười hồ ly, ôm cổ Hàn Phong nói: “Tôi thích em, làm bạn trai tôi đi.”

“Đêch, anh một cái vạ năm 0, lại muốn cưa tôi?” Hàn Phong vô cùng tức giận, nói: “Trừ khi anh có thể đê tôi, không thì còn lâu tôi mới làm bạn trai anh.”

Kết quả, Đan Thanh lần đầu tiên trong cuộc đời làm 1.

“Chiêm anh bé thế, tôi chẳng cảm thấy gì.” Hàn Phong vẻ mặt buồn bực, rõ là cậu muốn Đan Thanh đê, mà đóa cúc đã quen với những thứ thô to của cậu đối với kích thước tiêu chuẩn của Đan Thanh lại không hứng lên nổi.

So với cậu, Đan Thanh còn buồn bực hơn, khiến vạn năm 0 hẳn làm 1 đã quá lắm rồi, Hàn Phong còn kén cá chọn canh?

“Em là cái đồ cục rỗng!” Đan Thanh tức giận thêm mấy ngón tay vào, Hàn Phong lúc này mới thích lên.

“Đan Thanh, tay anh làm sướng quá.” Ừm, đây mới chính là cảm giác cậu muốn mà.

Đan Thanh đen mặt, cảm giác Hàn Phong cắn bản không phải muốn chiêm, mà là muốn tay mình, sớm biết vậy hẳn đã không hi sinh lần đầu tiên phía trước của mình như vậy. Đan Thanh bực mình dùng tay chơi Hàn Phong, khiến Hàn Phong thích tới muốn bay lên trời.

“Tôi cho em thích rồi, em cũng phải chăm sóc tôi chứ, không thì không chơi với em nữa.”

“Chăm sóc như nào?”

“Đề tôi.”

Sau đó, Hàn Phong dọn sang ở cùng Đan Thanh, với các thể loại đạo cụ, hai người mỗi ngày chơi thật vui vẻ.

Hai người thành đôi, khiến vô số người cảm nín.

Không phải nói “thụ thụ bất thân” sao? Sao hai người đó lại có thể thành đôi được cơ chứ?

Tác giả:

Tiểu kịch trường: “Bí mật lớn nhất của Đan Thanh”

Một ngày Hàn Phong gói đầu trên đùi Đan Thanh xem ti vi, vô ý hỏi: “Tên anh dị thật đấy, anh họ Đan?”

“Không, anh họ Trần.”

“Trần Đan Thanh? Tên này hợp với anh thật.”

“Là tên anh tự lấy.”

“Vậy tên thật anh là gì? Em muốn lúc mình ở cùng nhau gọi tên thật của anh.”

“Em sẽ không đâu. Sắc mặt Đan Thanh không tốt.”

“Vì sao?”

Đan Thanh lấy chứng minh thư ra, Hàn Phong nhìn đến cái tên bên trên mà trợn tròn mắt: “Trần Kiến Quốc” (5).

“Ha ha ha ha ha ha

”

(1) “Luồng cục tương ngộ, tất xuất nhất điều...”: Hai cục gặp nhau tất sẽ lòi ra một bạn chiêm, ý chung của cả chương này, hai bạn cùng là 0, nhất định phải có một bạn chịu xòe chiêm ra dùng, hẳn là Hàn Phong thua phải xòe ra rồi =)) Câu này nghe nó có vẻ văn vẻ nên bạn muốn để nguyên, không muốn dịch ra hề hề.

(2) “Hải quy” này mình đã từng giải thích ở Bát điểm đương thì phải, ở đây lại gặp, là chỉ những người đi nước ngoài về, Hàn Phong là đi du học về.

(3) Xích thốn (, nguyên văn: ” ”): tra ra thì xích () và thốn () là đơn vị đo $1 = 10 = 30,3$ cm; hoặc từ cũng để chỉ chung độ to – nhỏ kiểu như câu dịch ở trên, không biết chọn thể nào nên mình dịch vậy.

(4) Song đầu long: hẳn đã đọc đến đây rồi thì đầu các bạn đã đủ đen để tưởng tượng được gây “tự sướng” mà có hai đầu rồi ha =))

(5) Cái này đúng là cù người không có máu buồn mà:3 Có nhiều bạn hiểu nhưng hẳn cũng có nhiều bạn đọc xong đoạn truyện cười này vẫn chưa biết phải cười ở đâu ha. Căn bản lịch sử của cái tên “Kiến Quốc” này là từ hồi chiến tranh rồi giải phóng... các cụ vẫn hay thích đặt cho con, kiểu thể hiện tinh thần yêu nước đó, hồi đấy chắc đàn ông 10 người thì 3 người tên là Kiến Quốc, mà đặt cho người như Đan Thanh cái tên nghiêm túc này thì quả là liên quan, quá là có lỗi với chủ tịch Mao mà.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-dai-huu-thi-dung>